

ФРАНСИС ЕДМЪНДС НАЙ-ЦЕННОТО БИЖУ

Превод от английски: Иванка Савова, 1995

chitanka.info

1.

Лора остави недочетеното писмо да се изплъзне от пръстите ѝ и да полети надолу към купчината книги, струпани безредно върху масичката. Черни калиграфски букви, изписани върху тънка хартия с цвят на слонова кост, същинско произведение на изкуството — такива бяха всички писма на Карълайн. Лора потръпна, времето никога нямаше да успее да притъпи болката ѝ. Че кой искаше майка му да е запалена любителка на епистоларния жанр? Раздразнено вдигна писмото и го натика във вече претърпаното кошче за смет. Все същите безбройни обещания и увъртания, които ѝ бяха до болка познати. Прехапа устни. Де да можеше да си наложи въобще да не ѝ обръща внимание, но я заболя само като си го помисли. Въпреки всичко едно тънко, почти недоловимо гласче непрекъснато ѝ нашепваше, че една майка, дори когато живее далеч от детето си, не може да не го обича. „Навярно подобни илюзии никога не умират“ — печално си помисли Лора.

Погледна часовника си. Десет! Трябваше да побърза! Макар че цял час бе шетала, в апартамента цареше пълна бъркотия. Наоколо се търкаляха скици и книги, посветени на изкуството, скъпоценните камъни и метали — полетата на страниците им бяха гъсто изписани, а някои бяха отбелязани със стърчащи отвън жълти лентички. По дяволите, искаше ѝ се да беше по-подредена. Взе една папка и започна да събира скиците си в нея, като си мърмореше под нос: „Хващам се на бас, че Палома Пикасо не работи по този начин“.

— Палома Пикасо, Палома Пикасо — изкрещя един великолепен син папагал от клетката си.

Поразвеселена, Лора заканително размаха пръст пред него. Не, в тази къща не можеше да има тайни. Птицата се грижеше за това. Чуеше ли нещо, веднага машинално го повтаряше. Затова и Лора бе дала на папагала си това име.

— И за теб ще ми е мъчно, Бекбенчър^[1].

— Ще ми е мъчно, ще ми е мъчно.

Нямаше никакво съмнение, че ще е така. Този папагал беше далеч по-добра компания, от който и да е съпруг.

Тя отиде бавно в кухнята и включи чайника. Въпреки че радиаторът работеше, тук цареше адски студ. През прозореца на апартамента си, разположен на втория етаж, Лора можеше да види как сланата искри по покривите на големите викториански къщи отсреща. За миг остана така, наблюдаваше как бледото февруарско слънце си съперничи по блясък с ледените висулки, обточили края на една водосточна тръба. Колко хубави бяха зимите в Европа — свежи, студени, обгърнати от чистата северна светлина. След трите години, прекарани в Банкок, където бе изучавала гемология, Лондон ѝ се виждаше тих, спокоен, дори сдържан. За своя изненада бе открила, че това място я изпълва с вдъхновение за работа, за което говореше и издудатата ѝ папка.

Стопли пръстите си на чашата с кафе, а после отиде във всекидневната, за да полее цветята си. Уханни яркорозови зюмбюли, отглеждани през зимата в широки керамични саксии, пойнсети с пурпурни листа, пъстроцветно мушкато — нейният собствен подобрен вариант на онова, което в града наричаха „джунгла“. Дори тук, в този усоен апартамент, сред цветята ѝ нямаше „пострадали“. Според баща ѝ това се дължеше на нейните пръсти на художничка. Веднъж той ѝ довери, че и майка ѝ е била също като нея.

— За бога — смърти се тя, — паметта ти наистина е страхотна, нали?

Върна се в кухнята, отвори хладилника и отрязва парче сирене „Грюйер“. Знаеше, че това е прекалено, но градските птици имаха нужда от много протеини и мазнини, за да изкарат зимата. Наряза сиренето на квадратни парчета и се запъти обратно към всекидневната.

— Аз съм готино момче — изкрещя Бекбенчър, който проявяваше далеч по-слаба загриженост към безпризорните градски птици от своята стопанка.

Като пренебрегна опита му да привлече вниманието ѝ, Лора отвори френския прозорец, водещ към тесния южен балкон, и сложи парчетата сирене върху дървена масичка. Една червеношийка веднага забеляза сиренето, стрелна се бързо надолу и след като кимна учтиво с главичка, грабна едно голямо парче с тънката си човчица и отлетя.

Часовникът на близката църква звучно отмери единайсет часа. Лора, която унесено се взираше в небето, подскочи при първия звън. Наистина нямаше никакво време. Божичко! Дори още не бе започнала да събира багажа си. Притича в спалнята и започна да рови в гардероба. Нямаше голяма възможност да избира. Само няколко чифта дънки и малко памучни ризи за лятото, като същите дънки и ризи плюс две-три развлечени якета ставаха и за зимата. Единствената свята дреха тук беше кашмирено палто, което Мейзи бе настояла да ѝ купи. Лора отчаяно продължаваше да рови в гардероба. Какво, за бога, щеше да облече на празненството по случай осемдесетия рожден ден на баща си? То щеше да бъде пишно — Гастон Готие не правеше нищо надве-натри — и le tout Paris^[2] беше поканен.

Тя подреди жалката си колекция от дрехи върху леглото и тъжно ги огледа. Баща ѝ много държеше на традицията и винаги настояваше тези партита да бъдат доста официални. Тази иначе незначителна страна на семейния живот винаги я бе дразнила. „По дяволите!“ — помисли си Лора. Просто щеше да помоли Мейзи да ѝ заеме една рокля. Единственият проблем беше, че Мейзи непременно щеше да настоява да ѝ я подари. Лора нахвърля няколко ризи и малко бельо в ожуления стар куфар. Милата Мейзи... Тя по-скоро се държеше с нея като майка, отколкото като снаха. Лора правеше всичко възможно да ѝ попречи да я обсипва с подаръци. Но въпреки че ѝ беше много благодарна, искаше ѝ се да бъде напълно свободна да следва своя собствен стил.

Лора щракна закопчалката на куфара и го изнесе в коридора, доволна, че е толкова лек. В края на краищата безразличието ѝ към модата си имаше и своите преимущества. Мода, лукс — за нея това бяха префинени дрънкулки, които изглеждаха толкова ефимерни в сравнение с нейното вечно изкуство. Как само се скъпеше за всичко и икономисваше, за да може със спестените по този начин пари да си купи материали за работа. Въпреки че цените непрекъснато падаха, златото все още беше скъпо, платината — безумно скъпа, а и среброто не беше много евтино. Притежаваше малък запас от скъпоценни и полускъпоценни камъни, събирани с любов през годините, но те бързо намаляваха. На студентите от Лондонския кралски колеж по изкуствата никак не им беше леко. Разходите им се оказваха много високи.

Точно когато търсеше паспорта си, звънецът иззвъня. Тя вдигна слушалката на домофона. Беше приятелката ѝ Джени, която идваше да прибере Бекбенчър. Увила главата си с огромен кафяв шал, Джени затрополи по стълбите.

— По дяволите, ама че студ! — каза тя и свали шала си, за да разкрие самодивското си лице с тъмни очи. — Надявам се, че горкият стар Бекбенчър няма да опъне петалата, докато се приберем обратно във Фулъм. — Огледа добре познатата бъркотия наоколо и най-последно зърна онова, което търсеше. Приближи се до масата и взе в ръце квадратната кутийка, върху която приятелката ѝ работеше от месеци. Огледа я с възхищение.

— Великолепна е.

Това беше Лориният подарък за баща ѝ — миниатюрен шедьовър от изящно гравирани нефрит с инкрустации от платина и диаманти, шлифовани като розетки. Капакът бе обсипан с дребни смарагди, а стените бяха украсени с перли. Джени натисна диамантеното копче и кутийката мигновено се отвори. Типичен пример за работата на Лора — при нея артистичният гений винаги се съчетава с техническо съвършенство.

Тя притеснено следеше реакцията на приятелката си.

— Наистина ли смяташ така? Мислиш ли, че татко ще я одобри?

— Да я одобри ли?

Джени удивено поклати глава. Бедничката Лора, винаги си е била такава, дори когато живеела в пансиона, все беше несигурна и пълна със задръжки. Каквото и да направеше, каквито и успехи да постигнеше, винаги ѝ липсваше увереност. Разбира се, това се дължеше донякъде и на скандалната история с майка ѝ; Джени знаеше, че такава травма може да остави белег за цял живот.

— Да я одобри ли? Та тя е направо страхотна. А и баща ти има възможност пръв да я оцени. „Гастон Готие, крал на бижутерите и бижутер на кралете.“ За бога, не си ли чела онази статия в последния брой на „Венити феър“?

Лора се изчерви. Смущаваше се от подобна реклама. Докато учеше в колежа, никога не бе споменавала за връзките си с прочутата Бижутерска къща „Готие“. Ужасно много ѝ се искаше да я ценят заради собствените ѝ достойнства и затова прие моминското име на майка си. За повечето студенти в колежа тя беше просто Лора Джей —

изключително хубаво момиче с много добра квалификация, макар и малко свито.

Прокара пръсти през дългата си руса коса — издайнически жест, който ясно подсказваше притеснението ѝ.

— Е, просто... ами нали знаеш... не бих искала да разочаровам никого. Само материалите струват цяло състояние и Мейзи настоя да ги плати. Обещах да ѝ върна парите, но тя не иска и да чуе. Отвърна ми, че ако това ще ме накара да се чувствам по-добре, можем да наречем подаръка общ. Джени се тръшна на едно старо разнебитено кресло.

— Не мога да разбера защо толкова държиш да си усложняваш живота. — Отвори чантата си и извади пакет цигари. — И Мейзи, и баща ти са тъпкани с пари. Ако бях на твоє място, нямаше да се откажа от малко помощ.

Лора запали цигарата на приятелката си и продължи да търси паспорта си. Тази страна на живота ѝ беше строго лична, нещо като забранена зона.

— Искан ми се и ти да дойдеш на партито — каза тя, като ловко смени темата. Събра няколко разпръснати списания и ги пхна между другите на поставката. — Нали знаеш, че ще има истинско пиршество?

Джени дръпна дълбоко от цигарата.

— Цял уикенд на разпивка в Париж! Да не мислиш, че не искам да дойда? Но, по дяволите, все още съм като зашеметена след последното пътешествие. А и трябва да свърша поне малко работа. Опасявам се, че всички не сме така добросъвестни като теб. Папката ми е толкова тънка и смачкана, че прилича на зелено папагалче, страдащо от булимия.

Лора се засмя и вдигна клетката на Бекбенчър.

— Току-що ми напомни нещо. — Разстроен от внезапното разклащане на жилището му, папагалът недоволно изписка. — Бях скрила паспорта си ей тук, отдолу. Сметнах, че никой крадец не би рискувал да обезпокои птица с такъв мощен глас като Бекбенчър.

Джени угаси цигарата си в индианската кутийка от папиемаше, която служеше за пепелник.

— Паспорт, скрит под папагал, това е толкова смислено, колкото и всичко останало тук. — С мъка се надигна от дълбокото меко кресло. — Време е да тръгвам. Паркирах за малко долу и ако продължавам да

вися тук, онези проклети ченгета като нищо ще ме пипнат. — Взе шала си. — Да се погрижа ли за нещо друго, докато те няма?

Лора поразмисли и после бавно отвори горното чекмедже на старото си, изцапано с мастило бюро. Порови в него и извади торбичка от мека кожа. Развърза връзките ѝ и без да продума, изсипа съдържанието върху бюрото. Джени опули очи и зяпна при вида на купчинката скъпоценни камъни, които ярко блестяха.

— За бога, какво е това? — Тя взе едно от яркочервените камъчета с неправилна форма и го поднесе към светлината. — Никога не съм виждала такова нещо. Страхотни са.

По лицето на Лора се изписа едва доловимо задоволство.

— Открих ги в Натал. Казват се сугилити. Тук едва ли някой е виждал такива.

— Сигурно струват цяло състояние!

— Не, не. — Очите ѝ заблестяха. — Ама представяш ли си колие, изработено от тези камъни, обкръжени с тюркоази, опали и турмалини? Ще направи страхотно впечатление на нашата изложба.

Джени възторжено кимна. Беше зашеметяващо да наблюдава метаморфозата на своята срамежлива и свита приятелка. Щом започнеше да говори за своите проекти, Лора засияваше, изглеждаше по-сигурна в себе си, по-малко стеснителна.

— Съжалявам, но не мога да поема такава отговорност. Правим ремонт. С Бекбенчър всичко ще бъде наред. Никой нормален човек не би се опитал да го открадне. — Папагалът обидено изпищя. — Но тези красиви камъни... — Тя благоговейно погали един от тях, сякаш беше живо същество. — Знаеш ли, ти всъщност би трябвало да наемеш някакъв сейф или нещо подобно.

— Само ще изгубя ключа или ще забравя цифровата комбинация. — Лора започна да рови в чекмеджето и най-накрая откри голямо парче пластилин. То имаше неопределен сивкав цвят и бе увито в кухненско фолио. — Това май ще ми свърши работа.

Заинтригувана, Джени наблюдаваше как приятелката ѝ обви камъните с пластилина. После я последва в кухнята, където Лора залепи безформеното парче пластилин зад сифона под мивката и доволна от постижението си, се изправи, за да измие ръцете си. — Кой ще ти търси скъпоценни камъни под мивката?

— Ти си смахната — каза с усмивка Джени и вдигна клетката с папагала. — Но поне изглежда, че всичко е в ръцете ти. Сега остава да пипнеш крадеца!

Лора се изчерви. Побутна странната двойка към вратата.

— Просто ще стискам палци да не се появи такъв.

— Под мивката! — писна Бекбенчър, разстроен от неизбежното си заминаване.

Неговата стопанка отвори вратичката на клетката и нежно го потупа по главата.

— Благодаря ти, Бекбенчър. Знаех си, че умееш да пазиш тайни! Нали ще се грижиш добре за него, Джени? Ще се видим на учебните занятия в сряда.

Лора затвори вратата след двамата и в този миг телефонът иззвъня. Втурна се към него и се спъна в купчина книги, които се разпиляха по пода.

— Ало?

Мейзи се обаждаше от Париж.

— Добре ли си, мила? Гласът ти ми звучи малко сърдито.

Лора се стовари с цялата си тежест на дивана и се опита да си поеме дъх.

— Извинявай, добре съм, опитвах се да поправам тук. Как е при теб?

— Какво да ти кажа? Дори баща ти се вълнува. Да знаеш, че винаги става така, когато ти си идваш у дома, независимо дали ще има празненство или не. Да ти кажа право, и аз се чувствам по същия начин.

Мекият и провлачен тексаски говор на Мейзи звучеше топло и успокоително. Макар че бе живяла двайсет и три години в Париж — и при това като съпруга на Чарлс — акцентът ѝ оставаше. Лора винаги беше смятала, че той е част от нейния чар. Колкото до заварения ѝ брат Чарлс, съпруга на Мейзи, за него това беше просто още един повод да ѝ се присмива.

— Благодаря ти, Мейзи. И аз нямам търпение да те видя. Надявам се, че ще харесаш подаръка за татко.

— Ако ти си го направила, сигурна съм, че е великолепен.

— Чувствам се толкова виновна — продължи Лора, като се престори, че не забелязва комплимента. — Ти свърши цялата работа

около празненството, а аз ще се появя в последната минута като блудната дъщеря.

— Но, миличка, ти си заета в колежа и това е съвсем естествено. Пък и каква ли работа съм свършила? Просто се обадох във фирмата за уреждане на банкети. Баща ти се зае с поканите. Изпрати на всичките си стари приятели от Съпротивата и затова му се наложи да се изпоти, докато открие адресите им.

Лора помълча, чудейки се как да формулира най-важния въпрос в момента. Най-накрая реши да не казва нищо конкретно.

— А при теб как е?

Мейзи веднага разбра подтекста. Лора никога не споменаваше името на заварения си брат.

— О, добре съм — прекалено бързо отговори Мейзи. Лора се намръщи. Мейзи беше невероятно лоялна. Защо, за бога, продължаваше да живее с това копеле? — А сега ми кажи откровено каква ослепителна рокля си си приготвила за партито. Няма смисъл да те запознавам с разни неженени млади актьори, ако не изглеждаш добре.

Лора с мъка преглътна, налагаше се да пожертва гордостта и принципите си.

— Е, работата е там, че смятах да отида до „Харви Никълс“ и да видя какво продават...

Никак не беше лесно да измамиш Мейзи.

— Почакай — прекъсна я тя. — Май се опитваш да ми кажеш, че нямаш подходяща рокля.

— Съжалявам.

— Виж какво, онзи ден на авеню „Монтен“ открих една истинска прелест от червена коприна. Но сега ми се вижда прекалено младежка. Ще се радвам, ако се согласиш да я вземеш.

За първи път Лора не й възрази.

— Знам, че не бива да го правя, но толкова много ми се иска да изглеждам добре заради Робърт.

Мейзи впери поглед в прозореца на всекидневната си и опита да си спомни как се чувства човек, когато е влюбен. След това побърза да се овладее.

— Ще те чакам на аерогарата — бодро каза тя, — затова гледай да не изпуснеш самолета.

Лора остави телефонната слушалка. Направо трябваше да тича. Опакова нефритената кутийка — първо в мека бяла хартия, а после в лъскав плик за подаръци. Накрая завърза спретнатия квадратен пакет с черна панделка и го пъхна в дамската си чанта. Облече набързо кашмиреното палто, изтича на улицата и спря едно минаващо такси. Само деветдесет минути по-късно, настанена удобно в самолета за Париж, тя изведнъж си спомни нещо. Френският прозорец, който водеше към балкона, бе останал широко отворен.

[1] Редови член на парламента, депутат от задните банки. — Б.пр. ↑

[2] Цял Париж (фр.). — Б.пр. ↑

2.

Мейзи обикаляше безцелно из разкошната си къща в Булонския лес и търсеше начин да убие времето. Погледна часовника си. След два часа трябваше да тръгне за аерогарата. Влезе бавно в кабинета си и започна да се рови в документите, струпани на бюрото ѝ, в каталозите за стари мебели... Вниманието ѝ се насочи от лъскавите страници към градината навън. Къде ли би могла да сложи още малко мебели, за бога? В храстите ли? С нежелание продължи да прелиства купчина брошури. Още една разпродажба на произведения на модерното изкуство. Какъв смисъл имаше дори само да отиде да ги разгледа? Вече притежаваше една от най-прекрасните колекции в Париж. Само кабинета ѝ красяха Пикасо, Мондриан и Климт. Мейзи въздъхна. Та това дом ли беше? По-скоро приличаше на музей. Прекалено много вещи и никаква топлина. Запали електрическата камина.

Навън се появи градинарят, тътрейки крака. Тя проследи с поглед как смете няколко листа от пътеката. Понякога Мейзи му завиждаше за този прост и подреден живот, подчинен на природата и нейните сезони. Той поне винаги имаше какво да върши, очакваше нови промени, следваше неумолимия естествен цикъл и никога не изглеждаше объркан.

Една-единствена сълза се стече по бузата на Мейзи. Тя извади кърпичка и веднага я попи. Не можеше да си позволи да се отпусне, не и днес, когато милата Лора щеше да пристигне. Наля си чаша вода и се постара да мисли за нещо хубаво. Нямахше никакво право да изпада в депресия, особено при своите привилегии и пари. Изправи гръб. Всичко беше въпрос на организация. Трябваше по-добре да запълва времето си. Времето! Въпреки всичко от гърдите ѝ се изтръгна задавено ридание. Не че имаше много свободно време. Вечно бе заета с благотворителни комитети, гимнастически упражнения, лечебни процедури, игра на бридж, пробване на нови дрехи, търгове. Сълзите вече свободно се стичаха по лицето ѝ. Кого се мъчеше да излъже? Четирийсет и шест годишната Мейзи Готие имаше всичко, с

изключение на онова, което най-много желаше. Любовта на добър мъж и свои деца.

Извади хартиена кърпичка от кутията и избърса очите си. Бе направила всичко възможно, за да осъществи най-съкровения си желания. След като се оказа, че не може да роди, тя се втурна да обикаля всевъзможни специалисти, надявайки се да открият причината, но се оказа, че с нея всичко е наред. Отначало Чарлс проявяваше съчувствие, толкова отчаяно искаше да има наследник. Но с времето започна да се отегчава от диетите ѝ, от здравословния ѝ начин на живот, от методите за релаксация. Тя го умоляваше да опитат изкуствено оплождане, но Чарлс не искаше и да чуе за това! Казваше, че е противоестественно, дори го наричаше отвратително. Той също беше ходил да се преглежда при различни специалисти и смяташе, че всичко е въпрос на време. Така бяха изминали двайсет и три години — все още нямаха деца и шансовете Мейзи да роди бяха минимални, ако изобщо съществуваха такива. От пет години двамата спяха отделно.

Грешката бе нейна. Вътрешно се разкъсваше от мъка, задето не бе успяла да роди наследник на името Готие и на богатството на Апълфорд. Тя бавно отиде в салона и спря, за да се огледа в огледалото. Въпреки сълзите, имаше привлекателна и съвсем не банална външност, une jolie laide^[1], както биха се изразили французите. Беше висока и елегантна, с кротки кафяви очи — може би само устните ѝ бяха прекалено пълни, а челото — прекалено високо за съвременния вкус. Все пак, където и да отидеше, Мейзи винаги привличаше възхитени погледи. От огледалото я гледаше безизразното ѝ отражение. Какво ли струваше чуждото възхищение в сравнение със скъпоценния душевен мир?

По-рано не беше толкова лошо, поне не в началото, когато тя все още вярваше, че Чарлс се е оженил за самата нея, а не за богатството ѝ. Тази мисъл я разстрои. Реши да се разсее с нещо и побърза да потърси дамската си чанта. Зърна я на дивана, където я беше оставила предишната вечер. Отвори я и провери дали има дребни монети за паркинга на аерогарата. От едно отделение изпадна стара снимка. Мейзи се наведе и я вдигна от пода. Тя и Чарлс, снимани при първата си среща в Ню Йорк. Бог знае какво я караше все още да пази тази снимка — може би някаква носталгия или желанието да се самозаблуждава; прекалено болезнено беше да реши кое от двете.

Обзета от трескаво беспокойство, Мейзи се затича нагоре по стълбите към спалнята си. Изведнъж дочу как някаква кола спря на алеята пред къщата и се закова на място. Надникна през големия еркерен прозорец на стълбищната площадка и видя Чарлс. Веднага се разтревожи. Защо ли, за бога, си идваше по това време? Побърза да влезе в спалнята, провери грима си и си сложи червило. Въпреки че съпругът ѝ проявяваше безразличие, тя все още се стареше да му се харесва. В края на краищата кой можеше да го обвини? Вината беше нейна, тя се бе провалила, бе стерилна...

Дочу стъпките му в коридора и усети как сърцето ѝ яростно заби. Дори сега присъствието му необяснимо я вълнуваше. Но все пак имаше малка разлика. Някога любовта караше сърцето ѝ да бие учестено. Сега просто ставаше напрегната, както мрачно си даде сметка в момента.

— Има ли някой вкъщи? — гръмко извика Чарлс от коридора.

— След минутка ще сляза — обади се тя и набързо пооправи косата си пред огледалото.

Когато Мейзи влезе във всекидневната, той се обърна и собственически я целуна по бузата.

— Радвам се, че те заварих тук — рече Чарлс, като се взираше някъде в далечината. — Опасявам се, че изникна нещо неочаквано... Нали знаеш как стават тези работи? Минах да взема някои книжа от кабинета си.

— Сериозно ли е? — загрижено попита тя.

Знаеше, че покупката на нов имот в Хонконг му бе причинила доста главоболия. На лицето му се появи широка спокойна усмивка.

— Ще се справя. Но се опасявам, че няма да мога да дойда на театър тази вечер.

Мейзи изглеждаше съкрушена.

— Но ти ми обеща... — Веднага млъкна. Чарлс не понасяше да му противоречат. Ужасно, се ядосваше и после няколко дни беше в лошо настроение. Тя бързо реши, че не си струва да спори с него, макар че наистина беше обещал, макар че днес трябваше да празнуват годишнина от сватбата си. — Няма значение — нехайно добави. — Ще се обадя на Бетси. Сигурно не е заета тази вечер.

Бетси не бе заета и Мейзи го знаеше. Нещо повече — за толкова кратко време щеше да е невъзможно да открие някой друг, който да я

придружи. Гастон подготвяше спокойна вечеря на четири очи за себе си и Лора. Като премисляше възможностите си, Мейзи прехапа треперещата си долна устна. Щеше да прекара още една вечер сама в театъра или още една вечер сама вкъщи.

— Добре — обади се Чарлс, без да забелязва разочарованието й.
— На Бетси сигурно ще ѝ хареса.

Той тръгна бавно към вратата.

— О, Чарлс, между другото...

— Да? — Завъртя се на пети.

— Нали не си забравил, че утре вечер ще празнуваме рождения ден на баща ти?

Лицето му мигновено се навъси като буреносен облак.

— Че как бих могъл да забравя този ден, по дяволите?

Мейзи усети как бузите ѝ изведнъж пламнаха.

— О, боже, колко съм глупава.

Чарлс само я изгледа свирепо. Искаше ѝ се земята да се разтвори под нея и да я погълне на мига. Как можеше да се държи толкова нетактично? Сякаш въобще бе възможно Чарлс да забрави точно тази дата.

— Ужасно съжалявам. Казах го, без да мисля.

Устните му язвително се свиха.

— Това е още една от привилегиите на мързелуващите богаташи.

Той прекоси коридора, влезе в кабинета си и затръшна вратата. Щом се озова вътре, по красивото му сурово лице се разля усмивка. Беше лесно, прекалено лесно дори да манипулира Мейзи. Чувството за вина правеше хората слаби и податливи. Чарлс бе открил това още в ранна възраст.

След около десет минути Мейзи, която все още трепереше във всекидневната, чу как колата на съпруга ѝ с рев се понесе по алеята пред къщата. Тръгна си, без да ѝ каже дума, без едно формално „довиждане“ — това беше толкова характерно за него. Можеше да се държи така дни наред, понякога го правеше по цели седмици. Мрачен, кисел, груб, той я караше да плаче. Но рано или късно се оказваше, че се нуждае от нещо и тогава изпробваше върху нея цялата сила на галския си чар. В емоционално отношение тя беше нещо като боксова круша. Имаше чувството, че живее с мистър Джекил и мистър Хайд.

Някой почука на вратата и Мейзи стреснато се обърна. Потънала в мислите си, не бе чула колата, спряла пред къщата.

— Да?

Младата красива икономка беше последното откритие на Чарлс. С нагло безгрижие тя надникна през открянатата врата и каза:

— Мадам Ламиел е тук. Да я поканя ли да влезе?

Мейзи смутено скочи и притисна с хладна ръка пламналата си буза.

— Разбира се. Колко хубаво! Искам да кажа, че не очаквах никого.

Висока дама с безупречна външност влезе в стаята. Бетси Ламиел също беше американка, живееща в Париж, и една от най-добрите приятелки на Мейзи. Бе с десет години по-голяма от нея и съвсем наскоро, след дълго и мъчително боледуване, бе починал съпругът ѝ. Месеци наред Бетси се бе грижила за близо седемдесетгодишния си съпруг, който беше болен от рак, но упорито отказваше да остави цигарите. А сега, както се говореше в Париж, тя изглеждаше доста жизнерадостна след тежкото преживяване.

— Плакала си — каза Бетси веднага щом зърна зачервените очи на Мейзи.

Приятелката ѝ смутено се взираше някъде в пространството.

— Няма нищо, наистина. Малко съм напрегната заради утрешното празненство. Уморих се.

Бетси седна до приятелката си и нежно я прегърна през раменете — обикновен жест, изпълнен с обич и топлота. Мейзи избухна в плач.

— Хайде, стига — утеши я Бетси и извади току-що изгладена носна кърпичка от чантата си. — Ето, вземи.

Мейзи я пое с благодарност и издуха носа си.

— Не можеш да ме измамиш, Мейзи Апълфорд. Аз съм вряла и кипяла в тия работи. И ти казвам, че ако баща ти беше все още жив, щеше да нареди да бичуват тоя твой съпруг.

— Но Чарлс не е виновен — рече Мейзи, проявявайки обичайната си лоялност. — Той е прекарал такова ужасно детство.

Бетси изсумтя.

— Това въобще не му дава право да превръща живота ти в ад. Този човек направо ще те съсипе!

— Мога да си го позволя. Бетси настръхна.

— Всички знаем, че можеш да си го позволиш, но не е там работата. Наистина ли смяташ, че баща ти е искал да имаш точно такъв съпруг? Паразит, а не съпруг.

Мейзи безсилно сведе глава.

— Ако имахме деца, той може би нямаше да бъде толкова отегчен...

— Отегчен ли? — ехидно се засмя Бетси. — Тоя тип обича да кара ски и ти му купуваш швейцарска виличка. После това го отегчава и иска да участва в регатата за Купата на Америка. Да ти кажа право, Чарлс трябваше просто да си стои на котва в Кан. Прочу се, няма що!

Неприятният спомен накара Мейзи да потръпне. Съпругът ѝ беше станал за посмешище по време на регатата. Толкова лошо бе плавал, че дори Италианската телеграфна агенция си беше позволила да го награди с гумено патенце.

— Ами конете му? — Бетси беше прекалено тактична, за да спомене за любовниците му, които бяха известни на цял Париж. — Ами колите, хазарта и всичките му капризи, за които ти плащаш!

Мейзи изглеждаше тъжна и смачкана.

— Няма значение — рече тя, но думите ѝ прозвучаха неубедително. — Както сам казва, докато баща му е жив, винаги ще бъде обикновен служител във фирмата.

Колкото и да беше жестоко, Бетси си наложи да го спомене:

— А когато баща му умре, какво ще стане?

Мейзи поклати глава. Отчаяно се стараеше да не мисли за това. Страхуваше се, че Чарлс ще я напусне и ще си намери жена, която да му роди наследник. Докато можеше да го задържи с парите си, докато можеше да му бъде полезна, все още имаше някаква надежда. Раменете ѝ потръпнаха и тя едва успя да сдържи напирещите в гърдите ѝ ридания. Мъжете се раждаха с късмет. Колкото и да остарееш, пак можеха да имат деца. А нейният живот зависеше от все по-оскъдните му благодарности. Или поне така изглеждаше в момента.

— Откровено казано, не знам — отчаяно промълви, — но каквото и да се случи, остава ми Лора. Тя все още има нужда от мен.

Бетси раздражено изсумтя.

— Ще трябва да измислиш нещо по-добро. Лора вече не е дете. Всички знаем, че ти ѝ беше като майка. Толкова по-добре. Тя ще бъде с теб, независимо дали Чарлс ще си отиде или не.

— Сигурно е така — уморено каза Мейзи. Подобни мисли по цял ден се въртяха в главата ѝ.

Бетси я потупа по ръката. Беше добра жена и много искаше да разсее лошото настроение на приятелката си.

— Знаеш ли, не съм дошла тук, за да ти развалям настроението. Просто се замислих за тези неща напоследък. Крайно време е да си дадеш почивка и да заминеш някъде.

— Но аз все пътувам.

Бетси бе решена да настоява на своето.

— Посещенията на художествени галерии и музеи и главомайващото четене на книги и проспекти нямат нищо общо с моята представа за почивка. Я виж това. — Извади едно писмо от чантичката си и го подаде на Мейзи. — Моите приятели, семейство Маклийн, имат дял в новия хотел в Кайро. Казва се „Серафим“.

Мейзи погледна с невиждащи очи писмото и се усмихна жално.

— Четох за това. Хотелът сигурно е великолепен.

— Е, те ме поканиха да отида там през август. Мисля, че ще е много по-забавно, ако дойдеш и ти. Хайде, какво ще кажеш?

Усмивката на Мейзи стана по-широка.

— Пътешествие по Нил... ще можем да посетим и пирамидите. Пък и там има прекрасен музей...

— Добре, добре. Щом настояваш, и за това ще отделим време. Да разбирам ли, че си съгласна да дойдеш с мен?

Мейзи сви рамене, не ѝ харесваше да я притискат така.

— Защо не? Нямам нищо против няколко нови запознанства. Пък и тук нищо не ме задържа.

Двете си побъбриха още десетина минути ѝ след това Мейзи изглеждаше значително по-добре. Доволна, че е успяла да подобри настроението на приятелката си, Бетси стана да си върви. Мейзи настоя да я изпрати до чисто новичкото ѝ порше, паркирано пред къщата.

— Снаха ми смята, че съм ексцентрична — каза Бетси и с известно усилие се настани на ниската седалка, — но ти просто не ми обръщай внимание. Ще се видим утре при Гастон.

Запали мощния двигател на колата и бавно потегли по алеята, изчаквайки автоматичната врата да се отвори, за да увеличи скоростта и шумно да се понесе по шосето.

Мейзи гледаше след нея, докато колата изчезна от погледа ѝ. После се обърна и тръгна към къщата. Веселата вдовица и нещастната съпруга — въпреки всичко тази мисъл ѝ се видя забавна. Ускори крачка. Започваше да роси, а и беше крайно време да тръгне за летището.

[1] Красива грозница (фр.). — Б.пр. ↑

3.

— Мосю, ще искате ли още нещо, преди да изляза да пазарувам?

Мадам Декамп, която цялото семейство — в това число дори Чарлс — с любов наричаше мадам Ди, беше така облечена, сякаш се готвеше да се бори с ураган. Тежко черно палто, дебели памучни чорапи, черен вълнен шал — тя много приличаше на мрачните селски жени от нейното родно Каор.

Гастон Готие вдигна очи от четивото си.

— Не, не.

Жената кимна и понечи да тръгне.

— О, мадам Ди — рече той и мило ѝ се усмихна, — обещавайте ми да се приберете с такси, ако завали. Ние, старците, трябва да се подкрепяме. Няма да позволя да се разболеете от пневмония.

Тежката входна врата се затръшна след нея. Въпреки неговите възражения, тя със сигурност нямаше да вземе такси дори да валеше като из ведро. Грубата, проста и самоотвержена мадам Ди беше типична селянка. През изминалите години Гастон ѝ беше направил много подаръци — красиви брошки, колиета и гривни — но нито веднъж не бе ги видял да украсяват еднообразното ѝ черно облекло. Според Лора тя ги държала на тоалетната си масичка, за да им се радва и възхищава, но нямала никакво намерение да ги използва.

Гастон включи настолната лампа до креслото си. През лятото апартаментите от тази страна на авеню „Фош“ се къпеха в слънчева светлина. Но в този мрачен и потискащ февруарски ден в стаята вече бе притъмняло. Той погледна ръчния си часовник — с квадратна форма и солиден на вид, направен по негов собствен проект. Днес минутите едва-едва пълзяха, сякаш самото време се бе уморило. Искаше му се Лора и Мейзи да дойдат по-скоро. Точно днес никак не му беше приятно да остава насаме със спомените си. Утре, на рождения си ден, трябваше да отбележи и най-важната годишнина. Утре се навършваха точно петдесет години, откакто гестаповците арестуваха Мариан. Но утре щеше да има и гости. Утре щеше да бъде

заобиколен от приятелите си и от хората, които обичаше. Утре отново щеше да се превърне в Ренар — Лисицата, най-коварния и най-дръзкия от героите на Съпротивата, който бе внушавал страх у немците и бе будил възхищението на сънародниците си французи. Но точно в този момент Гастон Готие се чувстваше самотен, самотен и направо ужасен.

Той остави книгата и стана. Беше красив и внушителен с гъстата си сребристорива коса и все още ходеше изправен, не превит от годините. Закрачи из стаята и мимоходом запали лампите. Светлина, изобилие от ярка светлина, която да притъпи болката му. Обляна в сиянието на лампата от матово стъкло в жълто и червено, една снимка в сребърна рамка привлече вниманието му. Взе я и впери поглед в нея — Мариан нежно притискаше техния син Чарлс по време на кръщенето му. Какъв щастлив ден само! Въпреки нарастващото неспокойство, свързано с Хитлер и неговата видимо несъкрушима военна машина, гостите си бяха позволили да се повеселят и да пият за здравето на новородения наследник на Готие.

Гастон напрегнато се взря в избледнелия образ на първата си съпруга. Да, Чарлс несъмнено бе наследил от нея гъстата си черна коса, гордите черти на лицето и характерните бизнесменски способности. Ами усмивката ѝ, топлотата ѝ, чувството за хумор, добротата? Гастон остави снимката на масата. Знаеше, че е несправедлив. Подобна травма би оставила дълбоки следи у всяко дете. Той тежко се отпусна в креслото си. Имаше ли наистина право да обвинява сина си?

Вина ли? Ако някой бе виновен за нещо, това бе той, Гастон. Навярно прекалено много се беше увлякъл в ролята си на участник в Съпротивата, бе позволил тръпката на двойната игра да го завладее. Една вечер Готие, прочутият бижутер, посрещаше в дома си немски генерали, а на следващата вечер легендарният Ренар вдигаше във въздуха същите тези хора, които тъкмо отиваха на театър. С времето Гастон бе започнал да намира тази измама за много вълнуваща, а и опасността го привличаше. Въпреки всичко много предпазливо бе играл своята игра. Изминаха доста години, преди немските власти, които го смятаха за приятел, да го заподозрат. Но в края на краищата неизбежното се случи. Някой бе проговорил по време на разпит. В полунощ гестаповците пристигнаха в дома на Гастон, но него го нямаше. След като отказа да разкрие къде се намира съпругът ѝ,

Мариан бе жестоко пребита и замъкната на омразното авеню „Клебер“ за допълнителни разпити. Няколко часа по-късно съседите откриха тригодишния Чарлс, който истерично пищеше. Цели дванадесет месеца след това детето не проговори.

Гастон затвори очи. Какъв беше смисълът? Той, националният герой, знаеше, че синът му го смята за страхливец. Страхливец, страхливец — тази дума беше като удар с камшик и все още му причиняваше физическа болка. След войната, когато двамата се срещнаха, Чарлс произнесе в лицето му само тази единствена дума. Страхливец, страхливец. Почетни грамоти, ордени, медали — какво значение можеха да имат всички тези дрънкулки за едно дете, което беше загубило майка си? Гастон отчаяно се бе опитвал да обясни всичко на сина си. Каза му колко много бе искал да се предаде, за да спаси съпругата си, и как другарите му бяха забранили да направи това. Според тях нямаше никаква гаранция, че гестаповците ще я пуснат, пък и самият Ренар знаеше прекалено много. Той беше смел човек, но дори смелчаци бяха проговаряли след прочутите гестаповски мъчения. А ако той се пречупеше, цялото ръководство на Съпротивата щеше да бъде изложено на сериозна опасност.

Гастон знаеше, че Чарлс ще остане глух за неговите обяснения. Студеният и безизразен поглед на момченцето красноречиво показваше, че то го обвинява за смъртта на Мариан. Каквото и да направеше, Гастон бе сигурен, че неговият син никога няма да му прости. Дълбоко в душата си той дори приемаше това. Защо въобще трябваше някой да му прощава, когато самият той не можеше да си прости?

Гастон потръпна. Дори сега, след петдесет години, кошмарът продължаваше да го преследва. След войната всички подробности излязоха наяве. Дванадесет месеца след арестуването ѝ Мариан бе умряла в концентрационния лагер в Равенсбрук. Изключително жестока смърт. Умиращата от глад млада жена се опитала да открадне остатъци от храна и била заловена. Завързали я за една печка. Друг затворник бил накаран да я запали. Палачите се смеели, докато наблюдавали как тя пищяла и се гърчела в агонията си. Миризмата на изгоряла плът изпълнила кухнята и един от по-младите войници повърнал. Ядосаният офицер му наредил да довърши вече изпадналата в безсъзнание жена. Младият войник извадил револвера си и стрелял в

главата ѝ. По-късно се разбрало, че обгореното ѝ и обезобразено тяло било хвърлено на кучетата.

Гастон стисна зъби. С никого не бе споделял дори частица от тази история. Сам щеше да отнесе бремето на вината си в гроба. Отново погледна снимката от кръщенето. Нямаше никакво съмнение. Чарлс наистина приличаше на майка си. Гастон въздъхна дълбоко. Каквото и да направеше за сина си, каквото и да му дадеше, никога нямаше да успее да поправи грешката си. Той стана, отиде до барчето и си наля чаша „Арманяк“. Отпи една глътка. Алкохолът опари гърлото му, но сякаш притъпи болката. Отпи още една, по-голяма глътка. Напоследък пиеше повече, понякога започваше още по обяд. Опитваше се да се откаже от този навик, но за първи път му липсваше воля. Как мразеше този мрачен и влажен сезон! С нетърпение очакваше пролетта. Слънце, птици, цветя, смях — пролетта му напомняше за Карълайн. Зимата винаги щеше да принадлежи на Мариан.

Карълайн. Затвореше ли очи, все още я виждаше такава, каквато беше в деня на първата им среща в онова мръсно ателие близо до рю „Муфетар“. Облечена в избелели сини джинси и кафтан^[1], тя съвсем не изглеждаше впечатлена от неговото посещение. Продължаваше да храни птиците на балкона си и едва десет минути по-късно обърна към него сапфиреносините си очи. Свикнал с официалното и сковано държане на французите, Гастон бе развеселен от нехайното държане на тази млада френска дизайнерка, която приличаше на хипи. Никога не бе срещал толкова разсеяна и непрактична личност дори сред художниците. Да, унесено му кимна тя, била чувала, че е силно впечатлен от нейните модели и естествено била много доволна от това. Но не, благодаря, изобщо нямала нужда от постоянна работа. Че кой би искал да го командват и да му се налагат (не искала да го обиди), дори в замяна на това да работи в Бижутерска къща „Готие“?

Цели два часа Гастон спори с нея. Спорът продължаваше и той все по-ясно съзнаваше, че повече от всичко на света би желал това момиче, притежаващо скъпоценен, блестящ талант, да работи за него. Вече бе виждал бижутата, изработени от нея, бяха необичайни, някак пълни с живот — точно от такива се нуждаеха неговите клиенти, все млади филмови и попзвезди. Но Карълайн беше колкото красива, толкова и упорита. Тя му заяви весело, че парите никога не са я интересували, искала само да бъде свободна да твори.

В този миг Готие разбра, че тя е негова. Натъртено я попита защо се опитва да увърта. За каква свобода можеше да се говори при нейния начин на съществуване, когато едва свързваше двата края? Ами изкуството ѝ? С второкачествени материали човек може да създава само второкачествено изкуство. В „Готие“ щяла да има най-хубавото, великолепни скъпоценни камъни и метали, с каквито иначе не би могла да си позволи да работи.

Гастон наблюдаваше със свито сърце как Карълайн се взира в него изпод дългия си бретон. Добре, беше се съгласила най-накрая, щяла да приеме неговото предложение, при условие че ѝ гарантира пълна свобода в работата. Гастон моментално отстъпи. Имаше нужда тъкмо от нейния неподправен талант. Дори сега си спомняше как бе излязъл тогава от ателието ѝ и се бе озовал навън под лъчите на топлото пролетно слънце. От дълги години не се бе чувствал толкова щастлив. Беше нелепо и той го съзнаваше, но току-що се бе влюбил до уши в една млада жена, която можеше да му бъде дъщеря. И пръв бе открил, че тази жена притежава наченките на истински талант.

От самото начало връзката им беше много бурна. Само след няколко седмици Гастон разбра, че иска да прекара с Карълайн остатъка от живота си. След смъртта на Мариан не му бяха липсвали любовници, но бе поддържал тези връзки само заради физическата близост. С Карълайн беше различно. Подобно на Гастон, тя беше ценителка на красивото, художничка, човек на изкуството. Въпреки голямата разлика във възрастта им (трийсет и пет години), бяха сродни души. Инстинктивно се отнасяха по един и същи начин към някоя идея, модел или скъпоценен камък: Под бащинското ръководство на Гастон талантът на Карълайн разцъфна. Само след няколко месеца бе създадено ново направление в бижутерската мода, което се състоеше изключително от нейни работи. Бижутата в стил „Джей“ имаха огромен успех — Джей беше фамилното ѝ име, а също и първата буква от думичката Jeunesse — младост. Гастон наблюдаваше как любимото му protégée придобива все повече самоувереност и известност. И тяхната любов стана още по-силна, тъй като благодарната Карълайн правеше всичко възможно, за да ощастливи своя учител.

В дома си на авеню „Фош“ Гастон Готие отпиваше от чашата с „Арманяк“. Спомни си колко беше щастлив, когато Карълайн му каза, че е бременна. Макар пред нея да не бе изказвал гласно желанието си,

дълбоко в душата си бе копнял да има още едно дете наред с мрачния и алчен Чарлс. Реакцията на Карълайн го бе шокирала. Тя му заяви, че била прекалено млада, за да поеме грижите за едно дете и затова вече се била приготвила да абортира в Лондон.

Ужасеният Гастон започна да я умолява да задържи детето и да се омъжи за него. Накрая ѝ заяви, че я обича безумно и иска да се грижи за нея. Дори ѝ обеща, че женитбата в никакъв случай няма да навреди на кариерата ѝ. Щял да намери жена, която да се грижи за бебето, а Карълайн можела свободно да се занимава с изкуството си. Упорита както винаги, тя отказа. Не искала да се обвързва нито с женитба, нито с деца. Искала да бъде свободна, за да прави каквото си пожелае — пак тези безсмислени клишета на хипитата.

За първи път в живота си Гастон бе проявил такова огромно упорство. Сякаш целият му живот и всичките му надежди за щастие зависеха от нея. Накрая Карълайн неохотно се предаде. По лицето му се стичаха сълзи на радост и облекчение и той я притисна силно до себе си с обещанието, че никога няма да съжалява за решението си. Каза ѝ, че е най-щастливият мъж в Париж. Поне така си мислеше тогава.

Звънецът на входната врата иззвъня и Гастон подскочи. Лора най-после пристигна — с благодарност си помисли той. Натисна едно копче и вратата се отвори. Излезе от апартамента си и тръгна надолу по коридора, за да изчака идването на асансьора, който бе старомоден и със скърцане и бръмчене едва-едва се изкачваше нагоре. Гастон нетърпеливо потропваше по излъскания паркет. Сякаш измина цяла вечност. Най-сетне асансьорът пристигна, разклати се силно и спря. Той пристъпи напред, за да дръпне решетката от позлатен метал. Махагоновите врати се разтвориха и старецът посегна да прегърне дъщеря си.

— Чарлс! — В гласа му несъмнено прозвучаха удивление и разочарование.

— Любезен, както винаги — насмешливо отвърна Чарлс и излезе от асансьора. — Не бих искал да ти се натрапвам, татко. Сигурно очакваш някой друг?

— Помислих си, че е Лора. Трябваше да пристигне днес следобед.

Смутено въведе сина си в апартамента. Забеляза, че Чарлс е напълнял. Беше набит и мускулист, но вече започваше да изглежда направо дебел.

— Любимата дъщеря! — Студена, жестока усмивка заигра по устните на Чарлс. — Е, аз няма да ти отнема много време. Няма да позволим на семейния бизнес да попречи на неподправеното ти удоволствие от присъствието на Лора, нали така?

Понякога при подобни саркастични забележки от страна на Чарлс Гастон изпитваше желание да го удари. Но спомените отново нахлуха в съзнанието му и го накараха да прехапе устни. Щом двамата влязоха във всекидневната, Чарлс отвори дипломатическото си куфарче и извади папка, пълна с документи.

— Помислих си, че ще е по-добре да приключим с тези неща, преди да си хукнал на някоя от твоите художнически експедиции. Това е временният ни договор за новия магазин в Хонконг.

Гастон седна, сложи си очилата и бавно започна да чете.

— Няма защо да го изследваш така подробно — кисело рече Чарлс. — С адвокатите претеглихме всяка дума. Просто се подпиши на последната страница.

Младият мъж извади писалката си и му посочи съответното място.

Гастон се поколеба за миг.

— Не съм сигурен, че разбирам напълно...

— За бога, какво има? Да не би да си мислиш, че искам да те измамя?

— Моля те, не исках да намекна...

— Тогава подпиши се, а? Нямам много време.

Прочутият герой от Съпротивата се заизвинява объркано като дете.

— Но тази идея е съвсем нова за мен, бих искал някой път...

Неумолим и мрачен, Чарлс се наведе над баща си:

— Смятах, че сме се разбрали. Това влиза в моите отговорности. Някога да съм те измамил? Да съм извършил нещо, което не е в интерес на „Готие“? Някога да съм те заблудил за нещо?

Гастон имаше чувството, че Чарлс успя с един замах да изхвърли всичките му възражения през прозореца.

— Не, не — промълви той.

— Не — натъртено повтори Чарлс. — Не и като някои хора, чиито имена бих могъл да спомена.

Това беше много жесток и безпогрешен удар. Чарлс никога не пропускаше, макар и завоалирано, да му намекне за Карълайн. Без да се суети повече, Гастон взе писалката и се подписа под договора.

— Ето и тук. — Чарлс му подаде още един екземпляр. Този път Гастон се подписа, без дори да погледне. — Това е всичко засега. — Синът бързо прибра документите в куфарчето си. — Ще се видим утре вечер.

— Ако можеш да ми отделиш още минутка — Гастон бързо пристъпи напред, за да спре сина си, — бих искал да ти кажа две думи. Чарлс повдигна въпросително вежди.

— Да.

— Носят се някои слухове.

— Слухове — повтори Чарлс с равен тон. — Не ми казвай, че Карълайн пак е забягнала нанякъде.

— Не я намесвай!

Очите на Гастон гневно блеснаха. Наложил си да се овладее. Нямаше смисъл да усложняват положението, като спорят на тази тема. Дори след толкова години Чарлс, единствен наследник на Гастон, бе болезнено ревнив и мразеше втората жена на баща си, която представляваше заплаха за бъдещото му богатство. Авантюристката и нейната незаконна дъщеря — Гастон добре знаеше как той нарича Карълайн и Лора зад гърба му. Как можеше синът му да разбере колко радост бе донесла Карълайн на неговия нещастен и изтерзан от вината си баща. Наистина скоро след женитбата бе избягала и бе изоставила детето си. Въпреки това, каквото и да говореха хората, Гастон никога не мислеше лошо за жена си. Карълайн му бе подарила най-щастливите години в живота му и най-вече едно безценно съкровище — Лора.

Чарлс отиде до барчето и наля още „Арманяк“ на баща си.

— Е, хайде сега, няма защо да се разстройваш.

Подаде му чашата с любезна и леко язвителна усмивка.

Гастон го наблюдаваше изпитателно. Нямаше желание да се поддава на неговия капризен чар, нито на разните уловки за отвличане на вниманието.

— Онзи ден ходих в Лондон — продължи той много по-настоятелно, — за да купя диаманти.

Чарлс бръсна една невидима пращинка от ръкава на костюма си.

— Знам.

— И също така знаеш, че Бижутерска къща „Готие“ притежава привилегията да е съсобственик на Търговската централа.

Чарлс продължаваше да оглежда ръкава си.

— Тези наши премили приятели. Какво ли бихме правили без тях?

Въпреки намерението си да не се ядосва, Гастон усети, че сарказмът на Чарлс дълбоко го засегна.

— Ще ти кажа какво ще правим — разпалено отвърна, — ще се опитаме да предотвратим пълния хаос. Цените ще започнат да падат стремително, ако позволим пазарът да бъде зaleyт със забранени скъпоценни камъни. Знаеш, че е в наш интерес да въведем ред в бранша.

— Искаш да кажеш да диктуваме цените, нали? — На устните на Чарлс се появи тънка предизвикателна усмивка. Обичаше да дразни стареца.

— Не! — Гастон усети как кръвното му налягане рязко се повишава. Лекарят му го бе предупредил да внимава и той знаеше, че след малко ще трябва да си вземе лекарството. — Производството и продажбите трябва да бъдат контролирани. Знаеш, че това има значение дори за потребителите. За бога, виж как се държат собствените ни клиенти! Никоя жена няма да поиска да си купи диамантен пръстен днес, след като знае, че утре ще струва наполовина по-евтино.

Чарлс взе един вестник от масичката за кафе и се престори, че го чете.

— Чуваш ли ме?

— Разбира се. Проповедта ти е много интересна, но всичко това вече съм го чувал и преди.

Изведнъж Гастон се вбеси.

— Стига с тези игрички. Чух, че си ходил в Антверпен.

— А също така и в Рим, Ню Йорк, Хонконг, Дубай... Пътувам доста, нали знаеш?

— Престани да се правиш на глупак! Всичко живо знае, че забранените диаманти от Ангола и Намибия се пренасят през Антверпен. — Гастон млъкна, за да си поеме дъх. Почти се задушаваше. — Моите приятели от Лондон смятат, че си купувал материали.

— О, така ли? — Чарлс гневно закри към вратата. Висок и широкоплещест, той имаше заплашителен вид. — Имаш цяла шпионска организация, нали? Смятах, че в края на войната си престанал да играеш ролята на великия отмъстител.

Гастон се постара да пренебрегне тази презрителна забележка.

— За бога, това е важно! Купувал ли си или не си купувал от забранените камъни?

Чарлс се обърна и на лицето му се появи очарователна усмивка.

— Кой може да каже какво е „забранено“? Един „забранен“ диамант може да е пролежал в земята четири билиона години, както всеки друг.

Гастон не можеше да се владее повече и скочи на крака.

— Глупак. Ти си кръгъл глупак. За теб нищо ли не значи името Готие? Сто и петдесет години...

— Несъмнено всичко това е много похвално — прекъсна го Чарлс, щракна закопчалката на куфарчето си и отново понечи да си тръгне. — Защо не оставиш тези работи за речта, която ще произнесеш на рождения си ден?

С един скок Гастон успя да застане между сина си и вратата.

— Трябва да престанеш!

Гледаше го право в очите.

Без да трепне, Чарлс отвърна на погледа му.

— Ти си голям защитник на чуждите интереси. Това е много благородно и безкористно. — Устните на Чарлс насмешливо се извиха. — Лошото е само, че не си успял да защитиш близките си, когато е било необходимо. — Забеляза как баща му отстъпи назад и вътрешно се поздрави за успеха си. Този път беше на косъм от бедата, но изпитаната стратегия пак не му изневери. Избута баща си настрана и излезе в коридора. Отвори външната врата и спря за миг на прага. — Не си прави труда да ме изпрацаш — извика Чарлс. — Свикнал съм да се грижа сам за себе си.

Няколко минути Гастон не помръдна от мястото си, а после с последни сили се замъкна в банята. Сърцето му щеше да се пръсне. Посегна към тъмнокафявото шишенце и го извади от аптекката. Напълни една чаша с вода и погълна две таблетки. Постепенно осъзна, че във всекидневната разговарят някакви хора. Нямаше представа колко дълго е прекарал така, отпуснат на ръба на ваната. Всичко беше като в мъгла.

— Ало? Има ли някой тук?

„Сигурно сънувам“ — помисли си той. Сякаш чуваше гласа на Карълайн.

— Гастон, тук ли си?

Най-после обърканото му съзнание разпозна гласа на Мейзи.

— Може да е излязъл.

С мъка се изправи на крака. Какво, за бога, му бе хрумнало? Другият глас беше на Лора.

— Тук съм, в банята — опита се да извика, но само успя да изшепти. Двете жени явно не го чуха. Изплашен, Гастон с последни сили отвори вратата на банята. Гласовете продължаваха да се чуват.

— Хубаво е, че имаш ключ. Тук няма никой. Странно. Тази сутрин говорих с татко и той ми каза, че ще ни чака. Татко...

Лора ужасено млъкна, когато баща ѝ, олюлявайки се, пристъпи във всекидневната. Лицето му беше пребледняло като платно, докато той стискаше юмруци и цял трепереше.

— О, боже мой! — Тя изтича да му помогне да седне в едно кресло. — Мейзи, моля те, повикай лекар. Пак е получил пристъп.

— Не! — Гласът на Гастон прозвуча неочаквано ясно и внушително и Мейзи се закова на място.

— Но, Гастон...

Старецът махна с ръка, за да я накара да млъкне.

— Ще се оправя. Няма нищо... получих малко сърцебиене. Ако извикаш онзи придирчив доктор, той веднага ще ме тикне в леглото. И накрая ще трябва да отменим празненството.

— Но, татко, ти никак не изглеждаш добре.

Почти разплакана, Лора коленичи в краката на баща си и притисна ръката му до бузата си. Той се наведе и я целуна по косата.

— Вече съм много по-добре. Бедничката ми Лора! Какво посрещане!

— Хайде сега — нареди Мейзи, като побърза да вземе положението в ръцете си. — Най-малкото трябва да прекараш останалата част от деня в леглото си.

— Стига си се суетила — каза Гастон. Лицето му вече възвръщаше нормалния си цвят. — Честно казано, ти си по-лоша и от мадам Ди.

— Дали някой не спомена името ми?

В цялата тази бъркотия никой не бе чул, че икономката се е върнала.

— Мадам Ди! — извика Лора и изтича да прегърне старата жена, която сияеше от удоволствие.

— Брей, брей! — Гастон бе забелязал дънките на Лора, които бяха скъсани и разнищени на едното коляно. — Такава ли е последната студентска мода?

— Ами да. Тази дупка на коляното е върхът. Постигнах я с помощта на една ограда от бодлива тел.

Мадам Ди недоволно замърмори:

— Винаги си била такава. Дори като мъничка не даваше да те облечем в рокля. Не знам как го постигаше, но винаги успяваше да я скъсаш. Имаше такава ангелска усмивка — старата жена нежно отметна бретона от челото на Лора, — но дори баща ти те наричаше Дивачката.

Лора с облекчение чу, че баща ѝ се смее. Смехът му прозвуча мелодично и успокоително и премахна всичките ѝ страхове. Но Мейзи не се предаде толкова лесно.

— Съжалявам, че трябва да играя ролята на наставник — намеси се тя, — но смятам, че се налага да си легнеш.

— Мосю — уплашено възкликна мадам Ди, — да не би да сте получили още един пристъп?

— Чувствам се чудесно! — Гласът на Гастон бе сух и отчетлив. — И няма да си легна точно когато дъщеря ми е дошла на гости.

Мадам Ди го погледна загрижено, но тъй като предусети, че назрява семейна кавга, реши да се оттегли в кухнята. Мейзи от опит знаеше, че няма смисъл да спори. Мълчаливо прие поражението си и започна да оправя възглавничките и да ги подрежда зад гърба на Гастон.

— Е, поне ми позволи да ти донеса едно одеяло — опита се да възвърне изгубените си позиции. — И ако посмееш да се помръднеш от това място, ще се разправяш с мен.

Гастон успя да скрие усмивката си, когато снаха му тържествено закричи към спалнята. Как само разцъфваше тя, когато Чарлс не беше наблизо. Изглеждаше решителна и самоуверена — съвсем различна жена.

Мейзи донесе дебело карирано одеяло и покри коленете му.

— Какво ли бихме правили ние двамата без теб? — каза Лора и погледна снаха си с благодарна усмивка.

— Е, все някак щяхте да се справите. Поне сте двама... — Думите замряха на устните ѝ. — Имате да си приказвате за много неща, а за мен е крайно време да си вървя.

По гласа ѝ личеше, че нещо не е наред.

— Довечера няма ли да ходите с Чарлс на театър? — попита Гастон.

Мейзи извърна поглед.

— Той е ужасно зает, нали разбирате, заради онзи имот в Хонконг. Пък и нали утре вечер ще празнуваме рождения ти ден, та затова реших да се откажа от театъра. Не е нещо особено. Никога не съм харесвала Корней.

— Чудесно — мигновено се намеси Лора. — Тогава ще можеш да вечеряш с нас.

— Много мило от твоя страна, скъпа. Но наистина не бих искала да попреча на плановете ви...

— Глупости! — възкликна Гастон и изправи гръб. — С Лора никога не сме правили никакви планове, които да не включват и теб.

— Точно така. — Лора вече бе скочила на крака. — Само ще отида да предупредя мадам Ди, че тази вечер ще бъдем трима на масата.

Мейзи пламна от удоволствие и развеселено се настани на дивана.

— Имам чувството, че днес всички ме командват.

— Това е хубаво. — Лицето на Гастон излъчваше спокойствие и задоволство. — Ето ни отново заедно, нашето *menage a trois*^[2]. Какво ли мисли по този въпрос *le beau monde*^[3]?

Минаваше полунощ, когато пийналата Мейзи реши да се прибере у дома. Щастлив, но изморен, Гастон прегърна двете жени, които най-много обичаше, и се отправи към леглото си. Останала сама, Лора се разхождаше из апартамента тук наместваше някое украшение, там оправяше някоя лампа, като си спомняше дните от детството си.

В апартамента на Готие никога не беше особено шумно. Години след заминаването на Карълайн Гастон продължаваше да живее като отшелник. Той все така надзираше семейния бизнес, като сутрин посещаваше работилницата и лично поемаше някои от любимите си клиенти, но не го правеше от сърце. Измяната на жена му, начинът, по който го бе напуснала — болката и унижението бяха направо непоносими за човек с такава страстна природа като Гастон. Не че не беше предупреден за това — Чарлс се бе постарал да му го натякне. Когато Карълайн най-накрая избяга с младия и жизнерадостен жокей на Гастон — Ралф Бъкингам, Чарлс направо злорадстваше пред приятелите си. Какъв скандал! Месеци наред цял Париж говореше за това. Доволният син направо не можеше да повярва, че е извадил такъв късмет. За една нощ омразната му мащеха сама се беше отстранила от пътя му и той още по-здраво държеше баща си в ръцете си.

Но въпреки мъката и срама, Гастон притежаваше нещо, което компенсираше всичко останало. От деня на своето раждане Лора беше като зеницата на окото за любящия си баща. Беше спокойно и винаги засмяно дете и с жар отвърщаше на бащинските му чувства. Щом пролази, тя започна да го следва навсякъде из къщата подобно на кученце, а когато я вдигнеше на ръце, гукаше и се смееше, опитвайки се да обгърне шията му с късите си пълни ръчички. Разбира се, Карълайн обичаше детето си, но по това време кариерата ѝ вече бе в разцвета си. Големият успех на бижутата в стил „Джей“ ѝ беше създал репутацията на една от най-блестящите и оригинални майсторки и тя почти не разполагаше със свободно време. Изкуството все повече я обсебваше и я караше да забравя за прекрасната си дъщеричка. Гастон мълчаливо наблюдаваше напредъка на жена си. Че кой в края на краищата беше той, та да се оплаква? Именно той беше превърнал тази непрактична мечтателка в жадна за успех професионалистка. Не позволяваше на никого да критикува съпругата му, която все по-често

отсъстваше от дома. Всъщност именно той отчаяно бе искал това дете, а не тя.

Овалният часовник-чудо във всекидневната удари един часа. Лазурит и сребро, златни стрелки, украсени с диаманти — Лора винаги бе харесвала този шедьовър на бижутерското майсторство. Като малка често се беше питала как един видимо прозрачен часовник, в който не се виждаха никакви механизми, въобще можеше да работи. Тази вечер, докато съзерцаваше бордюра от инкрустирани смарагди и диаманти, тя си спомни как бе седяла на коляното на баща си и с ококорени очи бе слушала обяснението на илюзията. Разбира се, на четиригодишна възраст Лора не бе разбрала добре всичко. Как стрелките — които не бяха прикрепени към никаква ос и явно се движеха от някаква магия — всъщност бяха свързани с кристален диск, скрит зад друг кристален диск, шлифован като диамант. За малкото момиченце всичко това олицетворяваше красотата и изкуското майсторство, присъщи на баща ѝ. Именно тогава Лора реши, че когато порасне, сама ще изработва такива чудесни предмети.

Тя потърка очи. Денят беше дълъг, чувстваше се уморена, по главата ѝ шеметно се въртяха безброй мисли и ѝ пречеха да се отпусне. Обожание и безразличие, сигурност и несигурност — когато си идваше вкъщи, споменът за тези контрасти винаги я измъчваше. Каквото и да се случеше с едно дете, както и да го възпитаваха, то винаги си имаше двама родители. Двама родители, две различни влияния, две различни генетични заложи. Каквото и да се опитваше да направи, Лора винаги щеше да бъде рожба на майка си и на баща си. Тази мисъл я накара да се вцепени. Бедничкият ѝ баща бе страдал достатъчно. Той трябваше да се гордее с нея, тя самата трябваше да стане световноизвестна с изкуството си. За разлика от своята лекомислена майка, Лора никога нямаше да го предаде.

Беше много напрегната и реши да изразходва част от енергията си, за да подреди наоколо. Просторната всекидневна имаше прекрасна дървена ламперия и бе пълна с изящни мебели от осемнайсети век. Върху лъскавия като огледало паркет бе поставена антична ваза, в която дори през февруари имаше бял люляк — акт на внимание от страна на цветарите на Мейзи. Една маса бе украсена с малка гръцка скулптура, друга — със синя порцеланова ваза от времето на династията Минг. Странен гоблен в бледокремаво и розово бе постлан

пред дивана. Винаги бе харесвала тази стая. Тук чувствителността на художника и страстта на колекционера се обединяваха, за да създадат усещането за разкош и простота. Обстановката бе едновременно класическа и оригинална, балансирана и хармонична и олицетворяваше всичко онова, към което бижутерът Готие винаги се беше стремил.

Изведнъж Лора забеляза нещо лъскаво на килима и се наведе да го вземе. Златна писалка. Някой сигурно я беше изпуснал. На светлината на лампата се опита да разчете инициалите на собственика. ЧДГ — Чарлс Даниъл Готие. Едва не я изпусна. Този отвратителен предмет сякаш изгаряше върховете на пръстите ѝ. Обезпокоена от собствената си бурна реакция, Лора остави писалката на махагоновата масичка. Никога не споменаваше за своите чувства нито пред баща си, нито пред Мейзи; нямаше да е честно. Въпреки че полагаше искрени усилия да разбере заварения си брат, Лора все повече го намразваше. Леката антипатия от детските години се бе превърнала в презрение. Тя ненавиждаше начина, по който Чарлс се отнасяше към Мейзи, както и това, че манипулира баща им. Всъщност Лора често се бе питала как е възможно двамата да са били заченати от един и същ баща. Но най-силно ненавиждаше еснафския материализъм на Чарлс — толкова бе чужд на всичко онова, в което тя и баща ѝ вярваха. Според нея това беше най-голямото провинение на брат ѝ. Той оценяваше предметите и хората според паричния им еквивалент, а не според истинската им стойност. Лора се чудеше дали човек като него изобщо бе в състояние да разбере какво представляват наследството и традицията на Готие.

Тъкмо тогава ѝ хрумна нещо. Каквато си беше чистница, мадам Ди не би могла да не забележи писалката по време на сутрешното си ритуално чистене. А това означаваше, че Чарлс бе идвал тук по някое време следобед. Вече бе сигурна, че именно неговото посещение е предизвикало пристъпа на баща ѝ. Лора стисна зъби. Ето още една причина — сякаш не бяха достатъчно — за да мрази това нищожество. Бог знае с какво бе разстроил баща ѝ този път, но опитът ѝ показваше, че Гастон никога не се оплаква. Направо се вбесяваше, като гледаше как той оправдава и извинява Чарлс дори когато брат ѝ явно е виновен. Часовникът — чудо удари два часа. Ядосана въпреки умората, Лора започна да гаси лампите. Знаеше, че трябва да си наложи да поспи малко. В края на краищата утре щеше да бъде голям ден.

[1] Дълга връхна мъжка дреха, употребявана в блискоизточните страни (перс.). — Б.пр. ↑

[2] Съжителство на трима (мъж, жена и любовник) — (фр). — Б.пр. ↑

[3] Висшето общество (фр.). — Б.пр. ↑

4.

За десети път през този следобед Карълайн Бъкингам набра един и същи телефонен номер и затвори веднага. Навън косите лъчи на калифорнийското слънце все още галеха примамливо водата в басейна. Тя си наля още една чаша изстудено бяло вино и безсилно се отпусна върху леглото. Може би трябваше да поплува, да отиде на пазар, да покани няколко души на вечеря — каквото и да е, само да не е толкова отегчена. Очите ѝ се замъглиха, докато обмисляше всички тези възможности и ги отхвърляше една по една като прекалено трудоемки. Както обикновено, бе прекомерно апатична, за да върши каквото и да било. Единственото нещо, което ѝ се удаваше напоследък, бе да разменя глупави клюки по телефона.

Без да се замисля, тя посегна към медальона, който някога Гастон бе направил за нея. Беше от платина, украсен с перли и диаманти — подарък по случай раждането на тяхната дъщеря. Вътре бе поставена къдрица от пухкавата бебешка коса на Лора. Карълайн нежно погали медальона. Напоследък това беше единственото бижу, което носеше. Подсмръкна в прилив на самосъжаление. Гастон и Лора въобще нямаше да повярват, че тя никога не сваля този медальон от шията си.

Не ѝ беше чак толкова зле, когато Ралф бе при нея. Той поне я принуждаваше да става и да се раздвижва. Но макар че имаше предостатъчно работа в Щатите — обяздваше коне, обсъждаше цената им, ходеше на конни състезания и продажби на коне — той все по-често заминаваше отвъд океана. Известно време след сватбата им Карълайн го бе придружавала навсякъде, но много скоро ѝ доскуча. Тълпите по хиподрумите никак не ѝ допадаха, тези хора бяха прекалено жизнени и притежаваха чувствителността на дебелокожи животни, както се изразяваше тя обикновено. Освен това, когато пристигнаха в Лос Анджелис, страстната ѝ любов към Ралф вече се бе изпарила. Каква малка глупачка се бе оказала! Пък и никога нямаше да може да си отговори на въпроса защо в края на краищата се бе

омъжила за него. Навярно защото имаше чувството, че е отрязала пътищата си назад. Какво значение имаше вече дали е било така? Въпросът бе чисто теоретичен. Досега не го беше задала и никога нямаше да научи отговора. Но, разбира се, след онова, което беше сторила, Гастон никога нямаше да ѝ позволи да се върне при него, мислеше си тя.

Гастон. Не минаваше ден, без да се опита да му позвъни, и все се отказваше. Разбира се, пишеше на Лора, но досега всичките ѝ писма бяха останали без отговор. И кой ли би могъл да обвини момичето? В очите на света, дори в своите собствени очи Карълайн беше най-ужасната майка. Недостойна и далечна, сега тя нямаше никакви емоционални права над тези двама души, които изцяло изпълваха мислите ѝ. Пресуши чашата си. Само ако знаеха колко много тъгува за тях, колко се срамува, колко виновна се чувства, как копнее да ги види отново!

Пусна радиото. С нещо трябваше да се разсее. „Винаги дръж на любимия... с любов и вяност...“ Някаква любвеобилна кънтри певица натъртено повтаряше едно и също. Карълайн изключи радиото. Бе толкова отегчена, толкова самотна... поне да можеше да продължи да се занимава с изкуството си. Не че нещо ѝ бе попречило. Гастон беше човек на честта и с нито една дума не се бе опитал да накърни престижа ѝ. Напротив, той бе направил всичко, за да ѝ даде възможност да твори свободно. Въпреки че бракът им беше краткотраен, той я осигури щедро, дори прекалено щедро. Доста години след развода Карълайн нямаше нужда да работи, за да изкарва прехраната си.

Но не след дълго се появи един далеч по-сериозен проблем. След раздялата ѝ с Готие и Париж вдъхновението ѝ бързо угасна. Отначало се стараяше да не забелязва това явление. Беше влюбена до уши в Ралф или поне така си мислеше тогава. Смяташе, че като се поуспокои, нещата ще дойдат на мястото си и творческата ѝ муза изведнъж ще се завърне. Карълайн чакаше, в това време дните ѝ — празни и ялови — постепенно се превръщаха в месеци и години. Сега всичко беше безнадеждно. За две десетилетия не бе изработила абсолютно нищо. Някога изключителният ѝ и щедър талант бе атрофирал напълно.

Прекалено късно бе проумяла истината. Любовта и подкрепата на Гастон бяха накарали таланта ѝ да разцъфти. Лишено от топлина,

деликатното цвете на творческия ѝ гений бе изсъхнало и умряло. Любовта му беше толкова безкористна, щедростта му — тъй ненатраплива, че тя не бе забелязала до каква степен е зависима от него. Между нея и Ралф бе имало само физическо привличане, което не бе успяло да се превърне в нещо повече. Миличкият Ралф, вината не бе негова. Той все още си беше страхотно добър в леглото. Но в духовно, емоционално и творческо отношение Карълайн и Гастон бяха сродни души. Тя все още имаше нужда от него. Каква невероятна глупачка бе само! Беше пожертвала всичко само защото я бе „ударил хормонът“.

Карълайн си наля още една чаша. Е, защо не? Защо отново да не се натряска до смърт? Защо да не се напие така, че цялата тази бъркотия да изчезне от съзнанието ѝ поне до утре сутрин? В края на краищата какво друго ѝ оставаше в това забравено от Бога място? Довечера би трябвало да бъде в Париж. Да, в Париж, сред своето семейство, където да я обичат, да се грижат за нея и да ѝ се възхищават, а тя да бъде заета с подготовката на празника по случай осемдесетия рожден ден на съпруга си. Но ето че стоеше сама тук и само телефонът и бутилката ѝ правеха компания.

5.

— Време е да тръгвам — обяви Чарлс и мигновено скочи от леглото.

Йоланд не се опита да го задържи. През цялата вечер той беше в отвратително настроение и не за първи път ѝ се искаше да му види гърба.

— Мейзи ще си бъде у дома — обясни Чарлс през стиснати зъби. После обу гащетата си.

Йоланд сви рамене. Никога не му искаше обяснение, а и той нямаше навик да дава. Като котка се сгуши сред разкошните синьо-зелени сатенени чаршафи и лениво започна да го наблюдава как се облича.

— Не искам никакви кавги по този повод. — Чарлс закопча ризата си.

— Ама разбира се. — Йоланд огледа счупения си нокът. Не беше толкова глупава, че да му противоречи.

Чарлс набързо върза вратовръзката си.

— В момента си имам предостатъчно неприятности.

— Несъмнено. — Тя затвори очи. — Всъщност струва ми се, че трябва да побързаш, скъпи. „Деловите срещи“ обикновено не завършват в два след полунощ.

Чарлс погледна светещия циферблат на будилника ѝ.

— Два ли стана? По дяволите!

Закопча панталона си и потърси сакото, което бе метнал на един стол.

Младата жена се прозина шумно и се обърна по корем. Чарлс се притесняваше за нещо и тя гореше от желание да разбере какво е. Но през последните две години бе научила как да се държи със своя странен и непохватен любовник. Ако искаше да го задържи при себе си, не биваше да му се натрапва. За да изтръгне от него нещо (подаръци, пари, информация), трябваше да се преструва на безразлична.

Тактиката ѝ подейства веднага.

— Извинявай. — Съвършено забравил, че бърза, Чарлс седна на леглото до нея и я погали по бузата. Както си беше гола под чаршафите, Йоланд лениво се протегна и се прозя отново. — Знам, че бях малко разсеян тази вечер — продължи той, а пръстите му се плъзнаха надолу към шията и гърдите ѝ, — но ти обещавам, че следващия път ще се реванширам.

Притиснала лице към възглавницата, тя потайно се усмихна.

— Ама наистина няма за какво да се извиняваш. А сега, ако нямаш нищо против, ме остави — Йоланд посегна да угаси нощната лампа, — защото утре трябва да ставам рано.

— Така ли?

— Да. Утре е първият ни полет до Хонконг.

Чарлс се разтревожи и отново светна лампата.

— Какво искаш да кажеш? Какъв е този ваш първи полет до Хонконг?

Йоланд безгрижно потърка очи. Тази стратегия винаги се оказваше правилна. Знаеше, че Чарлс никак не може да понася несигурността. Беше свикнал да манипулира хората около себе си и щом изгубеше контрол над тях, истински се разстройваше.

— Смятах, че се разбира от само себе си. — В гласа ѝ прозвучаха нотки на отегчение и раздразнение. — Нашият първи полет до Хонконг. Голяма работа! Че нали това ни е работата на нас, стюардесите. Да се возим на самолети. А сега, моля те, ако нямаш нищо против...

Йоланд отново понечи да загаси лампата. Този път Чарлс хвана ръката ѝ.

— Но ти нищо не си споменавала.

— Не си спомням да си ме питал.

— И колко време ще отсъстваш този път?

— Кой знае? Две-три седмици. В днешно време непрекъснато променят маршрутите. Както вървят нещата, току-виж, озовала съм се в сектора Хонконг — Австралия.

— Но кога ще те видя отново? — В гласа му звучеше паника.

Йоланд прикри усмивката си. Тези възрастни мъже, само да знаеха колко са покъртителни с глупавия си егоизъм. И говорят за

манипулиране! „Бъди жестока, за да те обичат“ — колко права беше някогашната ѝ съквартирантка.

— Не се притеснявай — каза тя и почти покровителствено го потупа по ръката. — Щом се върна, ще ти се обадя.

Чарлс стана и започна да се съблича. Йоланд повдигна въпросително вежди.

— Какво правиш?

— Ще се върна в леглото.

— Ами Мейзи?

— Забрави за Мейзи. Утре ще се разправам с нея. — Настани се обратно в леглото до нейното меко и топло тяло и я прегърна. — И няма да се срещаш пак с онзи пилот, нали? — Чарлс обърна към себе си неприлично красивото ѝ лице и силно я целуна по устните.

— Кой знае? — прошепна тя, поемайки си въздух.

Все още ѝ се искаше да го накара да страда. Чарлс беше такъв слаб противник, толкова лесно успяваше да го раздразни. Все едно че се разправяше с някакво егоистично хлапе. Йоланд знаеше, че в нейно отсъствие той се среща с други жени, но това не я безпокоеше. Според нея човек трябва да е емоционално обвързан с някого, за да започне да го ревнува. Но с Чарлс беше другояче. Мъжете в така наречената зряла възраст обикновено бяха тъй покъртително несигурни. Често си беше мислила за това. Може би страхът от остаряването и нуждата да доказват мъжествеността си ги караха да се впускат в любовни връзки. Във всеки случай, от каквато и невроза да страдеше Чарлс, мисълта, че тя спи с други мъже, направо го подлудяваше. Навярно се страхуваше, че го сравнява с тях и намира, че му липсват някои неща. Никога нямаше да го разбере. Душата на Чарлс сякаш бе затлачена от маниакални страхове и проблеми, а тя не можеше да проумее това.

— Моля те. — Той я целуна по шията и зарови лице в гъстите кичури на разрошената ѝ медно кестенява коса. — Моля те, не се срещай с него. Аз... — Не успя да си наложи да каже „обичам те“. Знаеше, че е опасно да подхвърля думи, които не разбираше. — Имам нужда от теб, Йоланд, особено сега.

— Но ти си имаш и Мейзи. Добрата стара и сигурна Мейзи. Тя ти е толкова вярна и така те разбира. — Прозвуча крехкият ѝ студен смях. — Ти си щастливец, Чарлс. Трябва да цениш това.

Чарлс притеснено се подпря на лакът.

— Не разбираш. Сега не мога да ти обясня. Но ако успея да осъществя плановете си, повече няма да имам нужда от Мейзи.

Силно заинтригувана, Йоланд лежеше неподвижно. Никога по-рано Чарлс не ѝ беше говорил така открито.

— Значи не я обичаш повече?

— Да я обичам ли? — изсумтя той. — Направи ми една услуга, а? Никога не съм я обичал. Тя е богата, а аз имах нужда от парите ѝ. Аз притежавах име, а тя притежаваше онова свое смешно и напористо татенце. Това си беше чиста сделка. Що се отнася до мен, аз изпълних поетите задължения. Какво повече може да иска от мен тази глупава кучка?

Йоланд потрепери. И друг път бе виждала Чарлс да избухва. Протегна ръка и утешително обгърна доста наедрялата му талия. Усети как той безуспешно се опита да „гълтне“ корема си.

— Успокой се — нежно каза Йоланд. — Защо не дойдеш малко по-наблизо, за да мога да ти разтрия гърба? А после, като се почувстваш по-добре и се отпуснеш, ще можем да поспим.

Чарлс яростно заклати глава. Веднъж и на него му се искаше да говори, да обяснява, да излее душата си. Гневно удари възглавницата.

— Не мога да ти опиша колко много мразя тия проклетници!

— Проклетници? — съвсем деликатно го окуражи тя.

— Моето семейство — презрително изрече той. — Ама че шибано семейство! Тоя треперещ страхливец баща ми, оная вечно хленчеща американка, а сега, о, да, познай кой ще дойде на вечеря.

Йоланд не каза нищо. Нямахше нужда да му отговаря. Циреят се бе пукнал и отровата свободно изтичаше от него.

— Ще ти кажа кой. Онази гадна кучка сестра ми. Защо ли просто не вземе да изчезне някъде като майка си?

Една вена застрашително пулсираше на шията му.

Йоланд го погледна загрижено.

— Не бива да се ядосваш така — умолително рече тя. — Моля те, скъпи, постарай се да се успокоиш.

— Да се успокоя ли? Как така да се успокоя, когато някаква си курва и нейното копеле са ме лишили от онова, което си е мое?

— Лишили ли са те?

— Да. Бижутерска къща „Готие“ принадлежи на мен, само на мен! И на никой друг. След всичко, което се случи, баща ми ми дължи

поне това.

— Бедничкият Чарлс!

Йоланд започна нежно да го гали по косата. Понякога наистина ѝ беше жал за него. Всички в Париж знаеха историята на неговата майка.

Но тази вечер Йоланд не можа да го успокои.

— Баща ми не е имал никакво право да се ожени за тази жена. Нито да има още деца!

Той спря за миг, но Йоланд мълчеше. Знаеше, че темата за децата е много болезнена.

— Нямаше никакво право да разделя компанията между мен и Лора.

Чарлс безсилно се отпусна в прегръдките ѝ.

Изведнъж Йоланд бе обзета от мъка, жал и съчувствие едновременно. За пръв път ѝ се струваше, че почти го разбира.

— Всичко е наред... — започна тя, но усилията ѝ да го успокои сякаш го възбудиха още повече.

— Не, нищо не е наред! — кресна той. — Сега е мой ред да им покажа кой съм! О, да, те си мислят, че добрият стар Чарлс ще се изтрепе да работи за компанията. И когато татко умре, Чарлс с радост ще отстъпи половината от всичко на Лора. — Потта се стичаше на вадички по гърба му. — Но, разбира се, Лора е човек на изкуството, нали така? Тя е любимка на татко. Не можем да очакваме от един човек на изкуството да си цапа ръцете. Е, мръсният свят на бизнеса е за такива като мен. В техните очи аз не съм нищо повече от джобен калкулатор.

— Сигурна съм, че баща ти цени...

— Не, нищо подобно. Той не дава пет пари за онова, което върша! Но не се притеснявай. Те си мислят, че всичко им е наред. Мислят си, че ще могат да ме ограбят и да заговорничат против мен, но аз съм им подготвил няколко малки изненади.

Йоланд погледна будилника и тихо въздъхна. Вече нямаше смисъл да се опитва да заспи. Утрешният полет щеше да ѝ се види тежък, но поне щеше да се грижи за пътниците от първа класа. След като им поднесеше закуската, можеше да ѝ се удаде да подремне. Колегите щяха да ѝ помогнат. Тази нощ за първи път бе изпитала чувството, че Чарлс се нуждае от нея.

— Чарлс? — Гласът ѝ прозвуча меко и утешително.

— Да? — Все още дишаше учестено и изглеждаше поизтощен.

— Искам да ме любиш.

Удивен, той се наведе над нея и я целуна по бузата.

— И аз бих искал.

Йоланд продължаваше да гали косата му.

— И ти обещавам, че няма да имаш причини да се тревожиш заради онзи пилот.

Чарлс предполагаше, че го лъже, но ѝ беше благодарен за жеста. Нежно обхвана с длан твърдата ѝ закръглена гръд и като я приближи към устните си, целуна настръхналото алено зърно.

6.

Когато Лора се появи на вратата, Гастон вдигна очи от закуската си — кафе и кроасани.

— Добро утро, мила.

Слънцето нахлуваше през огромните прозорци с цветни стъкла и цялата стая бе окъпана в светлина. Гастон усещаше как топлината го обгръща като одеяло. Сякаш проникваше до мозъка на старите му кости. Днес лицето му беше спокойно, очите му се усмихваха. От месеци не беше усещал такова спокойствие и лекота. Само тази великолепна сутрин бе достатъчна, за да повиши настроението на всекиго. Но слънцето сякаш грееше винаги, когато Лора си беше у дома.

— Добро утро, татко. — Целуна го леко по бузата и седна срещу него. — И честит рожден ден!

Леко смутена, тя побутна към него опакования с лъскава хартия подарък. Гастон го взе.

— Нека се опитам да позная. — Шеговито претегли на ръка пакетчето. — Нещо малко, твърдо, тежко. Да не би ти да си го направила?

Лора се изчерви и разгърна твърдо колосаната салфетка.

— Надявам се, че ще ти хареса.

— Сигурно. — Като се наслаждаваше на тази детска игра, той отново го претегли на ръка. — Искаш ли сега да го отворя?

— Моля те — притеснено рече тя. — А после трябва да ми кажеш искреното си мнение.

Бавно, наслаждавайки се на всеки миг, Гастон разви изисканото квадратно пакетче. Най-последно подаръкът се показа. Сърцето на Лора тръпнеше, докато баща ѝ мълчаливо оглеждаше нефритената кутийка.

— Много е красива — най-накрая промълви той. — Лондон май ти е оказал невероятно влияние.

Лора изпита облекчение и ѝ се прииска да скочи и да го прегърне. Баща ѝ никога не беше разточителен в похвалите, особено

що се отнасяше до нея. Гастон беше прекалено взискателен към дъщеря си и тя винаги се бе старала да му угоди.

— Толкова се радвам, че ти харесва. — С дяволита усмивка Лора посочи капака на кутията. — Помислих си, че на твоята възраст ще имаш нужда от няколко смарагда.

Гастон изсумтя и се престори на много обиден. Според едно старо поверие на бижутерите смарагдите били особено полезни за очите, предпазвали ги.

— Благодаря за загрижеността ти, млада госпожице — рече той и ѝ намигна, — но все още ме бива.

Като потракваше с подноса, мадам Ди донесе прясно сварено кафе и остана много доволна от повишеното настроение на своите повереници. Сложи кафеника на масата.

— Надявам се, че вие двамата най-после ще престанете да ми се плетете в краката.

Гастон зърна изражението на дъщеря си и двамата успяха да прикрият усмивките си. Мадам Ди имаше навик да мърмори непрекъснато, но това не означаваше нищо. Зад мрачната ѝ външност се криеше златно сърце. С безкористната преданост на истинска майка се бе грижила за скъпата си Лора, докато тя боледуваше от дребна и едра шарка, заушки и магарешка кашлица. Лоялността на мадам Ди към семейството беше неоспорима и всички се стараеха да не забелязват малко опаката ѝ природа.

Лора си наля още една чаша кафе.

— Мислех, че ще искаш да ти помогна — каза тя, смятайки, че постъпва дипломатично, макар да предугаждаше отговора.

— Да помоля теб да почистиш къщата? — Удивената мадам Ди скръсти ръце под внушителния си бюст. — Не, благодаря, служителите от фирмата за уреждане на банкети ще бъдат тук по обяд. — Изсумтя. Боже, каква глупава екстравагантност! За сватбата на племенницата си навремето сама бе приготвила угощение от шест блюда за повече от сто души гости! — А дотогава всичко тук трябва да свети от чистота.

— Не се притеснявай — намеси се Гастон, — щом закусим, веднага ще те освободим от присъствието си. — Усмихна се на дъщеря си. — В работилницата всички те очакват с нетърпение. Ще отидем ли заедно там тази сутрин?

Тъй като устата ѝ беше пълна с намазан с масло кроасан, Лора успя само да му кимне.

— Добре. — Гастон внимателно пое в ръце нефритената кутийка. Тя заискри под слънчевите лъчи. — Бих искал моите хора да видят колко е напреднала любимата ми ученичка.

Работилницата на Готие се намираше на Рю дьо ла Пе^[1] и обстановката тук бе прекалено делова, сравнена с великолепието на магазините към нея. Лора нямаше търпение да види старите си приятели, някои от които бяха работили за баща ѝ повече от петдесет години. Именно тук, за радост на баща си, бе настоявала да прекарва ученическите си ваканции. Докато съучениците ѝ заминаваха да карат ски и да се возят на яхти, Лора бе щастлива просто да наблюдава като омагьосана как пред очите ѝ се изработват безценни предмети. Когато навърши четиринайсет години, тя вече можеше да смесва метали, да обработва кожа, да изрязва фигурки от слонова кост. С ентузиазъм, който стряскаше всички наоколо, включително и баща ѝ, се научи да прави отливки и да моделира — традиционните техники на бижутерството. Спалнята ѝ беше пълна с книги, посветени на минералогията и скъпоценните камъни, и ако я попитаха, можеше веднага да разкаже историята на най-известните диаманти в света така, сякаш бяха нейна скъпоценна собственост.

Бързо се научи да изработва филигран, овладя техниката на правенето на бижута по даден модел и на златната, сребърната и стъклената спойка. Под зоркото око на Морис, най-стария работник на Готие, изучи древната техника на *champlevage* — процес, включващ вдлъбването на дадена повърхност, за да бъде инкрустирана с емайл и скъпоценни камъни. Сред многобройните си учители Лора предпочиташе Морис. Неговите инструкции биваха придружавани от импровизирани лекции за изкуството и историята и това много ѝ допаднаше.

Тя научи например че Луи XIV е изпратил в изгнание протестантите, които били велики майстори на инкрустирането с емайл. Откри, че платината е излязла на мода в края на деветнайсети век. Този бял пластичен и ковък метал, който не се окисляваше и бе неуязвим за всякакви киселини, представляваше идеалният материал за създаването на леки и невероятно изящни бижута. Все по-нарастващата популярност на скъпоценните камъни — сапфири,

рубини и смарагди от Южна Африка — подтикваше моделиерите на Готие да се откажат от изработването на грозните зъбци. Както ѝ обясняваше Морис, платината позволяваше монтирането на камъните да е почти незабележимо.

За Лора ваканциите винаги се оказваха прекалено кратки.

Тя ненаситно слушаше историите и легендите, посветени на любимите ѝ скъпоценни камъни. Беше чувала, че аквамаринът е камъкът на моряците, който някога принадлежал на морските сирени. Опалът, смятан на Запад за камък на нещастieto, на Изток се възприемаше като талисман, благословен от божествата Вишну, Брама и Шива. Това беше една от любимите приказки на Лора — за тримата богове, които били влюбени в една и съща жена. За нещастие Всевишният превърнал жената в призрак, а всеки от тримата богове ѝ дал своя цвят: Брама — синия, Вишну — златния, Шива — червения. Най-накрая Богът на Вечността се смилил и превърнал пуха на жената в опал. И до ден-днешен, когато работеше с опали, Лора все търсеше да зърне женско лице.

Уроците на Морис звучаха като поезия и затова ѝ беше лесно да ги запомни. Малката Лора слушаше зашеметено, когато той ѝ описваше цветовете на любимите си скъпоценни камъни, „тези дъщери на огъня и водата“, както ги наричаше Колет. Неговите любими камъни бяха червените — от виолетово-червения алмандин, камъка на кръстоносците, до пурпурно розовия родолит. Морис ѝ каза, че обожава жълто-кафявия цитрин, който бил всъщност планински кристал и принадлежал към семейството на кварцитите, а също така и сиво-синьо-зеленото соколово око, синьо-кафявия транзанит от семейството на нефритите и слюденозеления авантюрин. Лора поглъщаше всяка негова дума с жаждата на ревностна последователка и старецът постепенно я обикна толкова много, колкото мразеше нейния недодялан заварен брат.

За разлика от Лора, Чарлс почти не посещаваше работилницата. Дори в редките случаи, когато го правеше, той говореше само за намаляване на разходите, за увеличаване на печалбите и използване на отпадъците. С все по-голям страх Морис очакваше пенсионирането на Гастон. Той се оплакваше на всички в работилницата, че синът на Готие знае цената на всичко, но няма представа за истинската стойност

на нещата. В това отношение по нищо не се различавал от обикновен бакалин, както лукаво твърдеше Морис.

Гастон и Лора влязоха в работилницата през отдела за часовници, създаден от бащата на Гастон в началото на века. Часовниците били истинска страст за покойния Франсоа Готие и той изхарчил цяло състояние, за да събере колекцията си от произведения на часовникарското изкуство от осемнайсети век. Целият си живот посветил на идеята да въведе естетическите изисквания на миналото в съвременното производство на часовници и дълги години изучавал творчеството на своите кумири Карон и Ягер. Гастон бе наследил страстта на баща си, но при него майсторската изработка на механизми служеше за далеч по-незначителни цели. Когато Съпротивата бе имала нужда от съвършено взривно устройство с часовников механизъм, винаги бяха разчитали на незаменимия Ренар.

В работилницата се понесе развълнуван шепот, когато баща и дъщеря минаваха през нея, като току спираха да прегърнат някой стар приятел или да разгледат някое особено красиво бижу. Най-после двамата стигнаха до отдел „Диаманти“, където обикновено цареше трескава работа. Морис не знаеше за пристигането им и не вдигна очи, когато Лора и Гастон се приближиха до него. Сгърбил се над работната си маса, насочил светлината на ярката лампа върху последното си произведение, той не забелязваше нищо около себе си. Няколко минути Лора мълчаливо наблюдаваше, докато майсторът продължаваше да работи върху колието от рубини и диаманти с обков от жълто злато. Той все още притежава най-прекрасните ръце на света, помисли си тя. Силни и чувствителни, с дълги тънки пръсти, те превъзхождаха осемдесетгодишните му очи. Усмиввайки се на себе си, Лора си спомни как Морис обичаше да гали красивите камъни, сякаш бяха живи същества. Разбира се, че бяха живи същества — едни с изразена индивидуалност и пълни с огън, други — по-загадъчни и потайни. Наистина бяха като хората. На света не съществуваха два съвършено еднакви камъка.

Докато се оглеждаше наоколо, Лора сякаш отново стана на десет години. Именно тук, до рамото на Морис, бе научила всичко за шлифовката на диамантите, отговаряща на модерните вкусове. Спомни си как бе пребледняла в деня, когато разбра, че има повече от пет хиляди категории диаманти. Но с обичайния си ентузиазъм се бе заела

да изучи всичко за прословутите им характеристики — шлифовка, цвят, бистрота и карати.

Светлината хвърляше отблясъци върху стария портрет на свети Елоа, покровителя на бижутерите, който Морис винаги държеше на работната си маса.

— Доведох един човек, който иска да те види — най-накрая продума Гастон.

Леко озадачен, Морис вдигна поглед от работата си, сякаш се събуждаше от сън.

— Лора, миличка!

Бавно се изправи.

Лицето на Лора стана загрижено. Подобно на баща ѝ, и Морис беше остарял видимо през последните няколко месеца.

— Морис.

Прегърна го топло и го целуна по двете бузи. Той беше толкова развълнуван, че отначало не можа да продума.

— Нека да те погледам — най-накрая каза Морис с овлажнели очи. Поотдръпна се, за да ѝ се полюбува. — Брей, брей, почти не мога да те позная. Как се държат с теб в този твой изискан лондонски колеж? Карат ли те да работиш много, както правех аз?

Лора се усмихна и го хвана за ръката.

— Ако искаш, вярвай — съсипват ме от работа. Там има няколко много талантиви хора. Мога само да се надявам, че някой ден ще ги достигна.

Гастон улови погледа на приятеля си и развеселено сви рамене.

— Може би трябва да поискаме мнението на специалист. Морис, какво ще кажеш за това?

Извади нефритената кутийка от джоба си и я постави върху работната маса. Цели пет минути Морис я изучава, като огледа и най-малките подробности. Най-накрая се обърна към Лора.

— Можем да се гордеем с теб — просто каза той.

Гастон цял засия. Това беше най-голямото признание, което Морис можеше да даде на някого.

— Нали така? Знаеш ли, мислех си...

— Мосю! Мосю! О, ето ви и вас.

Гастон се обърна, за да застане лице в лице с дребничката си секретарка мадам Гофине, която подтичваше към него.

— Извинете, мосю... О, мадроазел, колко е хубаво, че ви виждам... Извинявайте, че ви прекъснах, но вашият търговски агент ви търси по телефона от Антверпен.

— Хари Блумщайн?

Тя кимна утвърдително.

— Твърди, че е много важно.

— В такъв случай ще му кажете ли да почака малко. След минутка ще дойда.

С безукорна прическа и облекло, мадам Гофине се понесе обратно към офиса върху уханните облаци на парфюма си „Patou’s Sublime“.

— Ще ви оставя да си поговорите — рече Гастон и се усмихна на дъщеря си. — Морис, довечера ще те очаквам на празненството. — Целуна Лора по бузата. — Ще се видим по-късно в офиса. Трябва да обсъдим някои неща.

В продължение на няколко секунди учител и ученичка стояха мълчаливо, проследявайки Гастон с поглед. Осанката му е все така горда и изящна, но вече не пристъпва с обичайната си лекота, забеляза Лора. Явно дори легендарният Ренар не можеше да избегне пораженията на времето.

— През този месец никак не му е било леко — най-накрая се обади Лора.

Приятелят ѝ въздъхна.

— Не е толкова зле, когато ти си наблизо. — Поколеба се малко. — ... Макар че е невъзможно да те види човек, без да се сети за майка ти.

Лора предизвикателно тръсна дългата си руса коса.

— Не мога да променя външния си вид.

— Нямах намерение да те критикувам.

— Но си прав. Бих искала да излича тази жена завинаги от живота ни.

Морис поклати глава.

— Това е невъзможно. — Взе нефритената кутийка в ръце и нежно я погали. — Щом видя нещо, изработено от теб, веднага се сещам за Карълайн. Същия усет, същия безпогрешен поглед, същата дързост.

Лора впери поглед в пода. Все така се случваше. Въпреки нежеланието си, отчаяно копнееше да научи още нещо за майка си, която почти не познаваше.

— Наистина ли е била много талантлива?

Морис притвори очи и се унесе в спомени.

— Притежаваше талант от особена класа. Нейните произведения някак успяваха да уловят духа на времето. Оригинална, освободена... е, ти сама си виждала бижута в стил „Джей“.

Тя кимна. Разбира се, че ги бе виждала и през по-голямата част от съзнателния си живот се бе опитвала да открие недостатъците им. Дълги години беше имала чувството, че като критикува творенията на тази жена, по някакъв начин я изолира от себе си. Но идеята се оказва неуспешна. За жалост бижутата на Карълайн бяха свършени.

Морис усети, че е разтревожена и я прегърна.

— Не бива да я мразиш. Тя до голяма степен допринесе за спасяването на компанията. Бутиците на Готие носят най-много пари в днешно време, а създаването им беше чисто нейна идея.

Лора удивено зяпна.

— Но Чарлс винаги казва...

— Е, да, Чарлс винаги приписва всички постижения на себе си, а баща ти изобщо не му пречи да прави това. Но именно майка ти интуитивно усети как ще се развива пазарът в бъдеще. Не всеки можеше да си позволи да си купи диамантено колие или платинен часовник. Но тя прозря, че за разните дребни аксесоари, като позлатена писалка, лакирана запалка или дори красив ключодържател, винаги ще има много по-голям пазар.

— Не съм предполагала, че е била толкова умна.

Лора бе леко засрамена.

— Умна ли? Майка ти щеше да стане съвършена делова жена, ако не беше... — Морис млъкна за малко. — Знаеш ли, дълбоко в сърцето си вярвам, че тя ви обичаше и двамата...

— И още как.

Само цинизмът понякога помагаше на Лора да прикрие раната си. Морис хвана ръката ѝ.

— Повярвай ми, според мен навремето тя самата не го е знаела.

Лора усети как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Най-добре е да тръгвам. — Взе нефритената кутийка. — Много ми беше приятно да поговорим.

Една непокорна сълза се стече по бузата ѝ и падна върху работната маса на Морис. Залепна за един рубин — малка капчица, събрала толкова мъка и самота в себе си.

— Съжалявам. — Морис имаше чувството, че е прекалил. — Не исках да те разстройвам.

— О, не. — Лора силно стисна пръстите му. — Не си ме разстроил, ни най-малко. Може би ми помогна.

Когато Лора влезе в офиса, Гастон все още говореше по телефона.

— Значи смяташ, че би могъл да откриеш настоящия собственик?

Той ѝ направи знак да седне, но Лора поклати отрицателно глава. След разговора в бижутерската работилница се чувстваше прекалено напрегната, за да стои на едно място. Закрачи из просторната стая с висок таван и за пореден път се спря, за да се порадва на кралските грамоти (Бижутерска къща „Готие“ се гордееше с тринайсетте си грамоти), окачени по стените, грамоти от императрица Йожени, от кралете на Испания, Португалия, Гърция, Румъния, Югославия и Англия, от султани и махараджи. Колекцията бе внушителна.

Гастон говореше настоятелно:

— Хари, няма значение колко струва. Трябва да го имам.

Подобно на куче, надушило стара следа, Лора продължи да обикаля из офиса. Въпреки огромните усилия на мадам Гофине, тук никога не цареше ред. Също като дъщеря си Гастон мразеше всякаква писмена работа и множество писма и документи бяха пръснати наоколо.

Сега гласът му звучеше доста раздражено:

— Разбира се, че знам. Наистина ли смяташ, че е възможно да не знам такова нещо? Не, повярвай ми, това въобще не ме притеснява.

Лора огледа шкафа с книги и забеляза една голяма, безлична на вид папка. Взе я и започна да я прелиства. Скоро бе изцяло погълната от най-завладяващия урок по история — списък (все още недовършен) на всички важни клиенти, които фирмата „Готие“ бе обслужвала.

Пръстите ѝ потръпваха от възбуждане, сякаш се бе върнала назад във времето. Нетърпеливо разгръщаше страниците и изведнъж ококори очи от удивление. Подробни скици на тиарата, направена за принцесата на Метерних; колие за любовницата на принц Демидов — мъж, чиято жажда за живот беше невероятна дори според стандартите на руската аристокрация; брошка за императрица Йожени от Монтижо; бижута за Наполеон III; перлена огърлица за Хортенз Шнайдер — актриса, куртизанка и любимка на царя, на турския султан, на кралете на Прусия, Гърция, Белгия, Испания и Португалия през шейсетте години на миналия век.

Лора се усмихна. Добрата стара Хортенз, помисли си тя. Трябва да бе доставила доста наслади на всички тези господа, за да заслужи толкова много пари! Както твърдеше баща ѝ, любовниците и куртизанките представляваха гръбнака на бижутерския бизнес. Отгърна още една страница и откри скица на гривна, направена за Ан Делион, която бе смятана за прототип на прочутата Нана на Емил Зола. На друго място откри касетка за бижута, платена от руския принц Юсупов, чието име се свързваше с убийството на Распутин. Следваха махараджата на Капуртала, Дукесата на Уиндзор, неколцина принцове на Уелс — любовните връзки и прегрешенията на световната аристокрация бяха скрити между кориците на папката. И Новият свят беше добре представен тук. Вандербилтовци, Рокфелеровци, Карнегиевци, Пиърпонт-Моргановци — всички бяха налице. Великолепно смарагдово колие, поръчано от нещастната наследница Барбара Хътън; диамантен медальон за Елизабет Тейлър; бижута за Онасис и Тисен, а по-късно — и за Тръмп и Спелинг. Погледът на Лора спря на последната страница — инкрустирано със скъпоценни камъни слонче за ексцентричната попзвезда Скорпио.

Тя унесено се взираше някъде в пространството. Изпитваше едновременно и удивление, и гордост, а може би и малко страх. Макар че работата все още не бе напълно завършена, папката представляваше завещание и живо доказателство за историята и традициите на Бижутерска къща „Готие“, която бе станала прочута след 1850 година. Лора разбра, че това е нейното наследство, което приличаше на дете, защото носеше и радост, и голяма отговорност. Тази мисъл я изпълни с трепет. Дали някога щеше да успее да задоволи очакванията на баща си? Дори да успееше, дали щеше да може да поддържа този висок

стандарт през целия си професионален живот? Призракът на майка ѝ за миг се мярна в съзнанието ѝ. Подобно на великолепен фойерверк, тя беше блеснала ослепително — и край. Лора се молеше съдбата да бъде по-благосклонна към самата нея.

Вдигна очи и видя, че баща ѝ е вперил поглед в нея.

— Съжалявам — каза Лора, — бях се замислила.

— Виждам, че си открила последното ми малко начинание. — Баща ѝ изглеждаше много доволен от себе си.

— Това е невероятно. От колко време работиш върху тази папка?

— От около два месеца. — Гастон сви рамене. — Малко повече от два, струва ми се. Цялата информация, която ми е необходима, е някъде тук. Просто успявам да открадна по малко време, за да я събера. Това е моето любимо дело. — Порови в чекмеджето си и най-накрая измъкна от него връзка книжа, хлабаво прикрепени едни към други с кламери. — Погледни какво излезе на бял свят миналата седмица. — Подаде ѝ ги.

Лора сбърчи вежди, опитвайки се да разгадае плетеницата от букви и цифри.

— Опасявам се, че не мога да проумея нищо. За бога, какво означава всичко това?

— Таен код — рече Гастон и се изкиска. — Основава се на думата ИЗРУСЯВАНЕ. И означава едно, З — две и тъй нататък до Е, което е равно на нула. А буквата Х означава повторение. Изобретение на дядо ти. Чувал съм, че е имал чувство за хумор.

Сбърчила вежди, Лора се опитваше да го разбере.

— Но за какво му е било всичко това?

Гастон извади писалката си и започна да изписва букви в един бележник.

— Кодът бил използван за отбелязване на цената на по-важните бижута. Така ако един пръстен е струвал пет хиляди и петстотин франка, това е било отбелязвано посредством буквите СХЕХ.

Показа на Лора написаното в бележника.

Най-накрая тя започна да се досеща.

— Разбирам. Това е било нещо като мярка за сигурност.

Гастон кимна и отново пъкна ръка в чекмеджето.

— А после открих това...

Подаде ѝ една смачкана черна книжка, чиито страници бяха направо оръфани от употреба.

Тя веднага я грабна и започна да чете.

— Божичко — прошепна Лора, — имало е защо да приказват за разпътните нрави на висшето общество.

— Страшно интересно, нали?

Усмиваше се като момче. Самият той беше силно заинтригуван от съдържанието на книжката. Като бижутер на богатите и на аристокрацията дядото на Гастон бе водил лично досие на всеки свой клиент. Имаше подробности за съпруги и съпрузи и което бе по-важно — за любовници и куртизанки. Всяка *liaison dangereuse*^[2] в тогавашния Париж бе отбелязана в тази малка черна книжка.

— Сега разбираш защо през остатъка от живота си смятам да събера каквото мога, докато мога.

Кръвта застина в жилите ѝ. Тя рязко затвори книгата. Винаги бе живяла само с единия от родителите си. Мисълта да загуби този скъпоценен родител бе направо непоносима.

— Моля те, татко, не говори така. Днес е рожденият ти ден, а не денят на погребението ти.

— Знам — рече той с извинителен тон. — Но нашата традиция трябва да продължи и след като си отида. Затова се опитвам да въведа малко ред тук. Има и дългове, които трябва да бъдат платени.

Лицето на Лора помръкна.

— Какви дългове?

— Дългове на честта. — Очите на Гастон весело блеснаха. — Струва ми се, че е време да ти кажа за това. Оставям колекцията си от часовници и бижута на лондонския музей „Виктория и Албърт“.

Настроението ѝ видимо се подобри.

— Но, татко, това е прекрасна идея!

— Надявах се, че ще кажеш точно така. Правя го в знак на благодарност към британците за всичко, което направиха по време на войната.

Изведнъж тя се намръщи.

— А какво мисли Чарлс по този въпрос?

— Още не съм му казал нищо. Едва ли ще е особено доволен.

— И няма да му позволиш да те разубеди, нали?

— Не — рече той и на лицето му се появи мъдра и печална усмивка. — Специално за това няма да отстъпя за нищо на света.

По изражението му си личеше, че говори съвсем сериозно. Каквито и възражения да се появяха, колекцията на Готие трябваше да бъде дар за бъдещите поколения, гаранция за неговото собствено безсмъртие.

Гастон потърка брадичката си и продължи:

— Бедата е там, че липсва нещо. Колекцията има нужда от централна атракция, от нещо наистина зрелищно. Тъкмо за това говорих с Хари Блумщайн.

— Добрият стар Хари!

Като си спомни за антверпенския търговец на диаманти, Лора се усмихна и в тъглчетата на очите ѝ се появиха ветрилца от бръчици. Когато беше малка, за да ѝ достави удоволствие, баща ѝ понякога я вземаше със себе си при посещенията си у Блумщайн. Тя все още си спомняше миризмата на силно черно кафе и скъпи пури, която изпълваше офиса му. Беше трудно да се повярва, но именно в тази тясна, изпълнена с дим стая всяка година диаманти за билиони франкове сменяха притежателите си.

— Значи — нетърпеливо подхвана тя — ти си го помолил да ти намери нещо специално?

За миг ѝ се стори, че баща ѝ се опитва да избегне погледа ѝ. Отговори ѝ с престорено безразличие:

— Казах му, че искам да имам „Божествената звезда“.

Лора пребледня като платно. Стомахът ѝ се сви.

— Ама, татко, как можа да ти хрумне такова нещо?

„Божествената звезда“. Щом чуеше това име, по гърба ѝ пролазваха тръпки. Хората от диамантения бизнес знаеха за проклятието, свързано с този най-прекрасен от всички диаманти. Според легендата той бил откраднат от короната на индиански идол и за първи път бил продаден в Европа на френския крал Луи XIV. „Божествената звезда“ притежавал съвършени качества, тежал повече от сто и петдесет карата и скоро в двореца Версай всички говорели само за него. Кралят го подарил след известно време на любовницата си — мадам Дьо Монтеспа, която поръчала да ѝ направят медальон. По-късно диамантът станал притежание на злощастната Мария Антоанета, а скоро след Революцията бил откраднат наред с повечето

от бижутата на френската корона. Появил се отново в Испания, но дукът, който го притежавал, бил убит на дуел. След това брат му го откраднал и го занесъл в Лондон, за да го продаде. Както се споменаваше в легендата, братът загинал при коработрушение, когато пътувал обратно към Испания, но диамантът вече бил в сигурните ръце на един лондонски банкер. Малко по-късно банкерът починал, а племенникът му, който го наследил, банкрутирал. Тогава диамантът бил купен от арабски принц, който загинал заедно с любимия си син по време на езда.

Лора се загърна по-плътно с вълнения си шал. Знаеше легендата наизуст. Това бе една от любимите приказки на Морис. Диамантът носеше само мъка и нещастия. В началото на осемдесетте години бе изчезнал и сега никой не знаеше къде точно се намира. Едни смятаха, че е в Тел Авив, други — в Саудитска Арабия. Все пак едно нещо беше сигурно. Където и да се намираще, който и да го притежаваше, несравнимият Хари Блумщайн щеше непременно да го открие.

— Моля те, не го купувай — задавено промълви Лора. — Този диамант носи само беди.

Гастон се разсмя прекалено гръмко.

— Ти си по-лоша и от Хари. Диаманти и проклятие — ама че глупост. Учуден съм, че едно съвременно момиче може да вярва в подобни неща.

Лора го гледаше умолително.

— Моля те. Има толкова много други великолепни камъни.

— Глупости. Аз искам „Божествената звезда“. И непременно ще я имам. — Приблужи лице до нейното. — Хайде, успокой се. Забрави тези суеверни приказки. Знаеш ли всъщност за какво най-много се тревожи?

Лора се отдръпна от него и впери поглед в прозореца. Без да обръща внимание на съпротивата ѝ, Гастон я хвана за ръката.

— За теб!

— Добре съм! — рязко каза тя.

— Не, не си. Направо изглеждаш съсипана. Изтрепала си се от работа, нали?

Леко хлътналите ѝ бузи пламнаха.

— Не съм работила повече от другите.

— Тъй като те познавам, много ми е трудно да ти повярвам.

Забеляза как тя насочи поглед от прозореца към пода и после обратно към прозореца. Приличаше на малко дете. Искаше му се да я прегърне и да я погали, както бе правил допреди известно време.

— Лора, моля те, дай си малко почивка. Като завършиш обучението си, ще дойдеш ли да работиш при мен? Тук винаги търсим свежи млади таланти.

Тези думи отекнаха в съзнанието му като стар рефрен. Същите аргументи бе използвал и пред Карълайн преди близо двацет и пет години.

Лора упорито тръсна глава.

— На Чарлс това няма да му хареса. Той ще превърне живота ми в ад.

— Чарлс да върви по дяволите! Аз все още управлявам...

— Съжалявам. Не биваше да го намесвам. Главната причина не е в него. Ами просто... Не знам как да ти го обясня, но ми се струва, че трябва да докажа способностите си.

— Но ти вече си го направила. Твоята работа...

— Не говори за моята работа! Говоря за себе си. Нали знаеш какво стана с моята... с Карълайн. Ти си й осигурил всичко — и слава, и богатство...

— Майка ти дължи успехите си на собствения си талант.

— Разбира се, но това, че Готие е бил зад гърба й, не й е навредило. Трябва сама да докажа, че съм добра... без подобна помощ. Трябва да покажа, че притежавам... — думите заседнаха на гърлото й — ... талант, че съм твоя дъщеря, че заслужавам името ти. Когато докажа всичко това, татко, тогава ще дойда да работя за „Готие“.

Гастон усети как сълзите болезнено напират под клепачите му. Ако беше възможно, щеше да обича дъщеря си повече заради това признание. Погледът му бе пълен с нежност.

— Значи, за да те задържа при себе си, първо трябва да те пусна да си вървиш?

— Опасявам се, че е така.

Гастон се позамисли, а после дяволито се усмихна.

— В такъв случай трябва да направиш нещо, за да угодиш на един старец, който днес има рожден ден.

Лора бе доволна, че и този път се е отървала и затова с радост възприе неговия шеговит тон.

— Каквото поискаш. Честна скаутска.

— Ще те изпратят на почивка.

Тя мигновено сбърчи чело.

— Но аз нямам време...

Гастон не приемаше никакви възражения.

— Обещанието си е обещание. Пък и знам, че промяната ще ти се отрази добре. Ще се върнеш, пълна с енергия и нови идеи.

Лора рязко отметна косата си назад, беше хем малко ядосана, хем малко доволна. Наистина бе уморена и от години не беше си позволявала никаква почивка. Не ѝ се искаше да рухне точно преди изложбата на дипломантите. Но въпреки всичко нямаше как да не забележи, че извоюваната ѝ с толкова труд независимост отново е заплашена.

— Защо ли винаги накрая се чувствам като *la petite fille de Papa*^[3]?

Гастон знаеше колко упорита е дъщеря му. Затова реши да действа внимателно.

— Само този път — настоя той. — Едва ли още дълго ще съм при теб, за да те глезя.

— Ти спечели — неохотно отстъпи Лора. — Играеш нечестно, но спечели. Готова съм на всичко само за да престанеш да ми говориш за умиращия старец.

— Благодаря ти.

Тъглчетата на устните му потръпваха застрашително. За щастие тя не забеляза това.

— Всъщност имах намерение да се позанимавам с фотография — птици, пейзажи, диви животни. Така се раждат нови идеи.

— Значи се договорихме?

Лора се замисли за миг. Преди да се предаде окончателно, искаше поне да се попреструва, че се бори.

— Само ако ми позволиш да ти върна парите.

— Естествено — съвсем делово отвърна Гастон. — С първия чек, който ще получиш от „Готие“.

— Това няма да е скоро.

— Мога да почакам. В края на краищата съм само на осемдесет. Закъде смяташ да заминеш?

Тя се поколеба малко.

— За афганистанско-пакистанската граница.

Гастон беше истински слисан.

— В северозападната гранична провинция?

Лора замечтано впери поглед навън през прозореца.

— Да, в земята на патаните^[4] — най-вдъхновяващото място на света.

— Контрабандисти на наркотици и оръжие и невероятно тежки за пътуване местности. — Изведнъж Гастон се разсмя. — Ти наистина си голяма беля. Кога най-после ще започнеш да приемаш живота по-леко?

[1] Улицата на мира (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Опасна връзка (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Малката дъщеричка на татко (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Афганистанско племе. Б.пр. ↑

7.

Очилата не можеха да заблудят никого, особено вечно подозрителната мадам Ди. Щом отвори вратата, тя мигновено разбра, че нещо не е наред. Цветните стъкла не успяха да прикрият очите на Мейзи, които все още бяха зачервени от плач. Тъмните торбички под тях бяха доказателство, че е прекарала неспокойна и безсънна нощ. Тази сутрин Мейзи, която обикновено много внимателно подбираше и съчетаваше дрехите си, изглеждаше небрежно облечена. Розова блуза, кафява жилетка, сини панталони, черно палто. Не, заключи икономката, мадам Готие днес определено не е на себе си.

Но като изпитан боец от старата школа, мадам Ди знаеше, че не бива да задава въпроси, нито да прави забележки. Мосю и мадмоазел били излезли, съобщи тя, но не би ли искала мадам да се настани във всекидневната и да им телефонира оттам? Мейзи учтиво отказа предложеното ѝ гостоприемство. Гастон и Лора прекарваха толкова малко време заедно, трябваше да ги остави насаме. Освен това нейният съпруг и нейният брак си бяха неин проблем, а не на някой друг. Не биваше да натоварва нито Гастон, нито Лора с тези проблеми, не и днес.

Мейзи подаде на мадам Ди червената копринена рокля, която бе донесла за Лора, и я помоли да я закачи в гардероба в спалнята.

— Тази сутрин съм страшно заета — уклончиво смотолеви тя, долавяйки неприятни нотки на съчувствие в гласа на икономката. — Трябва да тръгвам.

Мадам Ди одобрително огледа роклята.

— Красива е — рече тя и като улови доволния поглед на Мейзи, реши поне веднъж да изрази личното си мнение. В края на краищата Лора им беше като общо дете. Ето защо от време на време бе позволено да се изкаже за нея и за нейното благополучие. — Вие я глезите, мадам, но тя го заслужава. С тази рокля ще смае всички.

Мейзи едва-едва се усмихна.

— Непременно. Ще се видим довечера, мадам Ди.

Изтощена и още по-потисната, Мейзи тежко се отпусна на седалката в колата си. От безсънието главата ѝ се маеше. Както обикновено, предишната вечер бе лежала будна в леглото, очаквайки да чуе как Чарлс отключва входната врата. Той често закъсняваше и не беше нещо необичайно да се прибере в два, в три, дори в четири часа сутринта, но поне винаги си идваше у дома. Независимо че беше толкова търпелива, тя в никакъв случай не бе глупава. Въпреки вечните му извинения, въпреки безкрайните му делови срещи, Мейзи знаеше, че той се среща с други жени. Все пак, докато можеше да се запази поне външно приличие, успяваше да си наложи да понася всичко това. В края на краищата французите си бяха такива или поне така бе чувала да казват. Метресите и любовниците бяха част от *la vie et la culture francaises*^[1].

Поради всички тези причини Мейзи дълги години беше успявала да си затваря очите за изневерите на Чарлс. Дълбоко в душата си се чувстваше виновна за много неща. Навярно ако му беше родила деца, нещата щяха да се оправят. Но все пак пренебрежителното му държане дълбоко я нараняваше. Нейната примирителна позиция вече я караше да се презира. Докато Чарлс имаше добрината да играе тази игра, тя не се дразнеше толкова много, фасадата поне ѝ позволяваше да запази някакво самоуважение. Но сега? За нея снощното изпълнение на Чарлс означаваше по-скоро падение, отколкото ново подхлъзване по вечното надолнище. Само ѝ се искаше да има смелостта да се справи с положението.

Завъртя ключа и моторът на сребристосивото BMW тихо замърка. Движението по авеню „Фош“ никога не бе особено натоварено, а по това време сутринта наоколо беше съвсем спокойно. Мейзи потегли към Булонския лес. Беше прекрасна сутрин, небето изглеждаше ясно и синьо, студеният въздух леко щипеше, но днес тя не беше в настроение да забелязва такива неща. Испитваше толкова противоречиви чувства, че направо не знаеше какво върши. Мощната кола с лекота набра скорост. Без да мигне, Мейзи се взираше пред себе си. Слънцето светеше в предното стъкло, моторът тихо бръмчеше, а тя се чувстваше някак странно безпътна. Постепенно започна да ѝ се струва, че колата сама се движи.

Изобщо не разбра откъде се появи малкото момиченце. Дребничко, русо, облечено с червено вълнено палтенце, то изтича на

улицата, гонейки топката си. Мейзи го забеляза, но беше прекалено късно. Рязко натисна спирачките. Колата отчаяно изскърца, докато тя се бореше с кормилото. Затаи дъх и някак замаяно усети миризмата на изгоряла гума. А после, като на забавен кадър, колата зави рязко и се насочи към насрещното движение. За миг настъпи абсолютна тишина.

Тогава Мейзи чу оглушителното скърцане на метал и трясъка на счупени стъкла, които светкавично я върнаха към реалността. После детето се разпищя. Устните ѝ пресъхнаха от ужас. Една жена също изпищя, появи се разгневен мъж. Скоро шумът стана непоносим. Започна да се събира тълпа и всеки искаше да каже нещо. Мейзи запуши ушите си с ръце и усети, че докосва нещо топло и лепкаво. Изведнъж ѝ прилоша. Сигурно беше ударила главата си. Замаяна и безпомощна, тя наблюдаваше как капчиците кръв, които се стичаха по лицето ѝ, падаха върху черната кожена тапицерия на седалката. Гърдите ѝ отчаяно се бореха за свеж въздух — тя с последни сили отвори вратата и едва не падна на пътя.

— Добре ли сте, мадам?

Един добре облечен джентълмен, който водеше фокстериер със себе си, изглежда, бе взел положението в ръцете си. Той забеляза, че Мейзи има рана на слепоочието и ѝ подаде носната си кърпичка.

— Да, благодаря. — Тя се опита да спре кръвотечението. — Детето... дали...

— Не се притеснявайте, добре е.

Мъжът я заведе до тротоара, където тя тежко се отпусна на една пейка.

Стомахът ѝ се преобърна, като видя ситроена, в който се беше блъснала.

— Някой друг ранен ли е?

Той поклати отрицателно глава.

— Не, мадам, цяло чудо е, че няма ранени.

Но ето че отнякъде изникна шофьорът на ситроена и започна яростно да жестикулира.

— Колата ми! — Посочи отломките, разпилени по цялото шосе. — Тая проклета глупачка! Какво направи, дявол я взел?

Около него се събра малка група хора, които се опитваха да го успокоят, но той продължаваше да крещи на Мейзи. Тя закри лицето си с длани.

В този миг пристигна полицейската кола, чиято сирена оглушително виеше. Двама яки, набити полицейски, агенти изскочиха от нея и с обичайната си парижка надменност спомогнаха за допълнителното разпалване на страстите. Най-накрая, след като приключиха с безкрайните си въпроси, един от тях откара Мейзи у дома.

— Обикновена злополука — каза той, като сви рамене и ѝ помогна да се качи в колата. — Поне няма пострадали.

Мейзи нямаше сили да реагира. При мисълта за онова, което можеше да се случи, кръвта застиваше в жилите ѝ. Трябваше да се овладее. Не биваше до такава степен да се поддава на чувствата си. Ако продължаваше по същия начин, скоро щеше да се превърне в потенциална опасност и за другите, и за себе си. Взе твърдо решение. Щом се видеше с Чарлс, веднага щеше да му даде ултиматум. Трябваше да се сложи край на целия този маскарад. Нямаше да му позволи повече да я използва, да я пренебрегва и да я върти на пръста си. Внимателно попи кръвта от пулсиращото си от болка слепоочие. Вече усещаше и жестоките болки на мигрената.

Когато Чарлс се прибра у дома около десет часа сутринта, къщата беше празна. Бе направил един невероятно рядък жест и бе закарал Йоланд на летището, а на връщане трябваше да пътува при ужасно натоварено движение. Взе душ и си сложи нови дрехи, преди да позвъни в офиса на фирма „Готие“.

— Искате ли да говорите с баща си? — попита секретарката му. — Беше тук тази сутрин. С него е и мадмоазел Готие.

— Напоследък тя се именува Джей — троснато рече Чарлс. Дори самата мисъл, че Лора носи същото фамилно име като него, го вбесяваше. — Не, в такъв случай няма да говоря с него.

— По-късно ще дойдете ли, мосю? Трябва да подпишете някои писма.

— Да. По обяд имам делова среща, но към четири ще дойда в офиса. А междувременно, ако се появи нещо спешно, по обяд ще си бъда у дома.

Чарлс остави слушалката и записващото устройство изщрака. И най-баналните разговори, водени от кабинета му, се записваха. Знаеше,

че някои биха сметнали това за налудничаво, но не му пукаше. По телефона хората често даваха обещания, за които после трябваше да им се напомня. Понякога дори правеха признания, които по-късно можеха да бъдат използвани срещу тях. Чарлс винаги си запазваше записите на подобни разговори. Останалите изтриваше.

Тежко се отпусна в креслото си. Януари и февруари несъмнено се оказаха изключително лоши месеци. Лицето му се изопна. Въпреки световната рецесия, благодарение на неговите собствени усилия Бижутерска къща „Готие“ се справяше прекрасно напоследък. Но бедата беше в това, че печалбите на фирмата не бяха негови. Ето защо трябваше да продължава да търпи това, докато баща му умреше. Тогава, само тогава щеше да може да си оправи сметките. Прегледа купчината полици върху бюрото си. През последния месец не бе имал никакъв късмет и дълговете му от хазарта бяха придобили ужасяващи размери. Ами конете...

Хазарт и коне. Защо ли истинските силни усещания трябваше да струват толкова скъпо? Отчаяно въздъхна. Снощи беше направил грешка — не биваше да остава при Йоланд. Колкото и да му беше противно, трябваше да се държи мило с Мейзи, поне засега. Макар че беше толкова мекушава, той все пак не биваше да я притиска много. Най-накрая тя нямаше да издържи. Не, тази гъска трябваше да бъде убедена да му снесе още едно златно яйце, достатъчно за покриването на разходите му, докато осъществи собствените си планове.

Когато стигна до дома, Мейзи беше в ужасно състояние. Колата на Чарлс бе паркирана на алеята пред входа, но от това изобщо не ѝ стана по-добре.

— Струва ми се, че трябва да повикате лекар — каза полицаят, който ѝ помогна да стигне до входната врата. — Раните на главата са опасни. Може да имате леко мозъчно сътресение.

Тя му се усмихна с благодарност.

— Ще видим как ще се почувствам. Все пак благодаря ви. Вие бяхте изключително мил.

Въпреки смъртоносното си главоболие, Мейзи закрачи право към кабинета на Чарлс, решена да предизвика обяснение. Чарлс вдигна

глава и машинално изобрази на лицето си най-очарователната си усмивка.

— Здравей, Мейзи. На пазар ли си ходила?

Лицето ѝ изглеждаше сиво от болката и тя рязко удари с юмрук по бюрото.

— Стига си ме залъгвал! — кресна тя. — Къде, по дяволите, беше снощи?

След тези думи Мейзи припадна.

Когато след трийсетина минути дойде на себе си, лежеше в леглото си — по нощница и добре завита. Чарлс се суетеше около нея, а на лицето му бе изписана добре премерена загриженост.

— Как си, мила?

Той взе ръката ѝ, приближи я до устните си и я целуна.

На Мейзи ѝ се виеше свят.

— Колата. С нея е свършено. Аз... — С мъка произнасяше всяка дума.

— Шшшт! — Седна на леглото до нея. — Знаем. Полицайте ми казаха всичко.

— Вината не беше моя.

— Разбира се, пък и това няма никакво значение. Важното е, че си добре. — Продължаваше да държи ръката ѝ. — А сега ми кажи как се чувстваш. На главата си имаш огромна цицина.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. От дълго време не бе проявявал такова внимание към нея.

— Добре съм. Малко ме боли главата, това е всичко. До довечера ще се оправя напълно.

Той мрачно поклати глава. Май в случая най-добрият ход бе да прояви истинска загриженост за състоянието на пациентката.

— Е, ще трябва да се погрижим за теб. Обадох се на доктор Льобрюн. Скоро ще бъде тук.

— Не мисля, че...

— Не. Имаме нужда от лекарско мнение за състоянието ти. — Гласът му звучеше едновременно авторитетно и загрижено. Чарлс истински се наслаждаваше на ролята си. — А междувременно просто затвори очи и се опитай да си починеш. Аз ще бъда наблизо, ако имаш нужда от нещо.

Мейзи усети как решителността ѝ бързо-бързо се изпаряваше. Беше толкова слаба и жалка. Като събра последни сили, тя се приготви за още една атака.

— Снощи...

Но Чарлс бе подготвен за това.

— Тези гадни китайци от Хонконг! — В гласа му звучеше искрено раздражение. — Точно когато човек си мисли, че сделката е сигурна, те започват да се задълбочават в разни незначителни подробности. — Нежно я погали по бузата. — Съжалявам, мила. И през ум не ми мина, че ще ме чакаш цяла нощ.

Клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха. Сякаш и последната ѝ капка воля се бе изпарила. Не беше сигурна, че Чарлс казва истината, а и дълбоко в себе си подозираше, че не е така. Все пак, докато имаше някакъв елемент на съмнение, бе готова да му повярва. Проявявайки излишна и глупава храброст, тя бе готова да се бори, за да спаси грехките отломки на онова, което бе свикнала да нарича брак.

Чарлс скришом се усмихна, докато оправяше възглавниците ѝ. Ясно виждаше, че може да я води за носа. Бедничката Мейзи, тя беше тъй покъртително уязвима, че той почти — но само почти — я съжаляваше. Впери поглед в умореното ѝ и съсипано лице. Не, нямаше никакъв смисъл да я съжалява. Потисна наченките на съчувствие в душата си. Животът беше игра, която можеха да играят само силните и егоистите. За другите оставаха огризките.

Изтощена и все още в състояние на шок, Мейзи скоро се унесе в дрямка. Чарлс се повъртя из спалнята, която толкова рядко посещаваше напоследък, и взе едно от списанията, струпани на масичката до леглото на Мейзи. Излегна се до нея и започна да го прелиства. „Вие и вашето обкръжение“. Презрително изсумтя, преглеждайки отгоре-отгоре статията. Застрашени животински видове, замърсяване, алтернативни източници на енергия — все проблеми за неудачници. Пари, печалби, успех — ето от такива неща разбираше той, това бяха думи от речника на победителите. Мейзи отвори очи. Изпитвайки отчаяна нужда от малко човешка топлина, тя протегна ръка и го докосна по лакътя. Чарлс остави списанието и се обърна към нея. Устните им почти се докоснаха. Ето сега трябваше да си осигури гаранции за изплащането на дълговете. Нежно взе Мейзи в прегръдките си и я целуна дълго и страстно.

— Работата във фирмата ми отнема прекалено много време — рече той, като си пое дъх. — Щом приключа с тази сделка, ще карам по-леко. Днес разбрах колко много означаваш за мен.

Целуна я отново, този път по-нежно, ѝ тя усети как главоболието ѝ започва да минава.

— Знам, че се провалих като майка — с треперлив глас промълви тя, — но ако само ми дадеш възможност, ще се постарая да бъда по-добра съпруга.

Той бавно целуваше върховете на пръстите на ръката ѝ, когато на входната врата се звънна.

— Това трябва да е докторът. — Чарлс скочи, доволен, че го прекъсват. — Ще го доведе при теб, а после ще позвъня по телефона и ще отменя уговорената среща за обяд.

Усмивката бе застинала на устните му.

— Но, Чарлс, не бива...

Той докосна с пръст устните ѝ.

— Какво значение може да има бизнесът след всичко, което се случи?

Това беше премерен риск. Не можеше да си позволи да отмени днешната среща. Но след като Мейзи бе омекнала така, Чарлс знаеше, че шансът да загуби е нищожен.

— Не бива да правиш това — вяло му възрази Мейзи. — Няма никакъв смисъл цял ден да се въртиш около мен. Смятам да поспя.

Лицето на Чарлс се отпусна. Ето сега вече можеше да си позволи да ѝ възрази.

— Сигурна ли си?

— Съвсем. Но ми обещавай, че довечера ще се прибереш рано.

Леко я целуна по бузата. Добре, нека си мисли, че ме е надвила. Цената, която трябваше да ѝ плати, беше твърде нищожна.

— Разбира се. Ако довечера не ти е добре, ще си останем вкъщи и аз сам ще ти приготвя нещо за вечеря.

[1] Френският живот и култура (фр.). — Б.пр. ↑

8.

Сами Сандън погледна към новата си жена, която стоеше срещу него, и си помисли, че е щастливец. Бухналата ѝ лъскава коса, дългите, безупречно лакирани нокти, вроденото достойнство, с което говореше на келнера (Бих искала *crème-de-mentte frappée*^[1], моля, *garçon*^[2], и *une assiette*^[3]) — всичко в нея беше от висока класа, както обичаше да казва Сами. От първия миг, когато я беше зърнал преди близо три години, знаеше, че тази жена ще направи живота му по-богат. За разлика от Елзи, която беше съпруга на Сами тринайсет години, Дафни притежаваше стил, беше сексапилна и което бе по-важно — имаше си съпруг в Хендън (един много надут аптекар), от когото отчаяно се мъчеше да се отърве.

Наложи му се да пожертва доста време — и немалко пари за издръжка — докато се отърве от първата мисис Сандън. Най-накрая Сами все пак бе свободен да се ожени за жената на своите мечти. Майка му, която въпреки предложението му да си избере апартамент в Калифорния, не помръдваше от двуетажната си къщичка в Ист Енд, запази циничното си отношение към новата снаха. Тя твърдеше, че Дафни била използвачка и авантюристка и макар че златната мина „Сандън и синове“ била само деветкаратова, тя в края на краищата щяла да ѝ види сметката.

Сами се надяваше и се молеше неговата любима маминка да промени мнението си. Междувременно прекрасната и неуморна Дафни представляваше повече от добра компенсация за разрива между майка и син. Вярно беше, че Дафни му струваше скъпо, но Сами спокойно можеше да си го позволи. Бижутерската фирма „Сандън и синове“ бе създадена преди близо двацет години и имаше отлични магазини навсякъде из Британските острови. Бижутата, които доставяха, бяха евтини и свежи, оборотът им — внушителен, а пазарът — сигурен. Например една седмица след годежа на лейди Даяна Спенсър, фирмата „Сандън“ вече продаваше тайвански копия на прочутия пръстен със сапфири и диаманти. „За по-малко от двацет лири ще направите от

вашата малка приятелка принцеса“ — гласеше рекламата и клиентите се стичаха на тълпи.

Но истинската страст на Сами не бяха бижутата. Именно неговият безпогрешен нюх за придобиване на собственост го беше направил милионер. В навечерието на осемдесет и девета бе решил да продаде недвижимото си имущество. А през деветдесет и първа, когато пазарът беше съвсем замрял, купи отново предишната си собственост на възможно най-ниските цени. След три години беше на върха. Днес за Сами Сандън парите въобще не бяха от значение. Но както му беше казала Дафни в деня, когато ѝ подари кредитна карта на „Американ Експрес“, парите не бяха всичко. Сега, на четирийсет и шест години, Сами желаше да понаучи нещо и за хубавите неща в живота. И тъкмо Дафни бе жената, която можеше да му помогне в това.

Например именно Дафни настоя да отседнат в „Крийон“, в един от разкошните апартаменти с изглед към площад „Конкорд“. Ако се бе наложило Сами да решава, той щеше да предпочете любимия си „Джордж V“, но Дафни не искаше и да чуе за този хотел. Имало цяла верига такива, бе рекла тя и бе изсумтяла презрително. Пък и кой ли свестен човек би искал да отседне в хотел, чиито собственици притежават крайпътни кафенета? Както обикновено, Сами бе отстъпил и бе оставил всичко в нейни ръце. Сега, докато съзерцаваше великолепието на „Лез Амбасадьор“ — ресторанта, разположен в първоначалния grand salon^[4] на тази величествена сграда, трябваше да признае, че Дафни разбира от такива работи. Келнерът им сервира предобедния аперитив. След като беше работила няколко месеца като сервитьорка в първокласен бар в Марбела^[5], Дафни смяташе, че знае всичко за алкохола и все още обичаше да си поръчва по едно хубаво голямо crème-de-mentte frappée. Бе обяснила на Сами, че в това питие има нещо je ne sais quoi^[6], което обикновеният клиент не би могъл да оцени.

Сами не обичаше експериментите, пък и от уважение към семейството, което държеше хотела и също така произвеждаше шампанско, реши да поръча бутилка „Тейтингър“. Келнерът бързо напълни чашата му и се отдалечи.

— Наздраве, скъпа — каза Сами, като вдигна чашата си и ѝ намигна. — Да пием за нас и за нашия втори меден месец във веселия Париж.

Дафни лукаво се изкиска.

— О, Сами, ти си голям чешит.

Тя деликатно попейваше от чашата си през сламката, която бе помолила да ѝ донесат. Сами я поглъщаше с очи. Това беше едно от нещата, които най-много харесваше у нея. В спалнята тя се държеше като най-мръсната уличница, която някога бе имал щастieto да срещне. Но извън нея Дафни беше истинска дама. Елзи винаги си беше скована и проста. На място като това щеше да бие на очи като посребрена гарафа на „Сандън“, изложена на витрината на „Готие“ на Ню Бонд Стрийт. Но Дафни с малкото си задниче и с чисто новичките си силиконови цици беше съвсем друго нещо. Човек можеше да заведе новата мисис Сандън навсякъде.

— Бива ли ме? — измърка тя и приглади една въображаема гънка около дълбокото деколте на плътно прилепналата си черна вълнена рокля.

Слюнките на Сами потекоха в чашата с шампанско. Дафни щеше да изглежда още по-добре гола на горния етаж сред огледалата и мраморната облицовка на онази невероятна баня. Навярно ако успееше да си изиграе както трябва картите пред този тип Готие, тя щеше да му предложи тъкмо това за десерт.

— Страхотна си, сладката ми. Миличкият Чарли ще се шашне.

Сърцето на Дафни потрепна заедно с плътно намазаните ѝ с туш мигли. Бе срещала Чарлс само веднъж — в Мон Репос, резиденцията на семейство Сандън в Монте Карло. Изискан и очарователен, за нея той беше типичният французин. Скоро след това Дафни си беше купила касети с уроци по френски. „Разговорен френски за двайсет и осем дни“ — гласеше рекламната брошурка. Сутрин, докато правеше гимнастика, тя включваше уокмена и многократно ги слушаше. Дори имаше навик да произнася френските гласни пред огледалото. Това „ю“ ѝ се виждаше страшно трудно, но се получаваше доста добре, ако стегнеше коремните си мускули. След шест месеца вече беше достатъчно уверена в себе си, за да подхвърля по няколко *bons mots*^[7] по време на разговор. Беше сигурна, че Чарлс ще забележи това.

Разбира се, Дафни първа го видя да се приближава към тяхната маса — той пътъом кимна на някои от келнерите и размени любезности с двама-трима колеги от бизнеса. Тя усети как нещо притреперя под лъжичката ѝ, Чарлс беше висок и внушителен, с гъста

и лъскава черна коса и олицетворяваше всичко, което Дафни се стремеше да постигне за себе си и за съпруга си. У Чарлс Готие всичко беше от висока класа — нещо, което липсваше на миличкия й Сами въпреки многобройните му достойнства. Забеляза как съпругът й зорко следи всяко движение на Чарлс. Намери ръката му под масата и сплете пръсти с неговите. Сами беше добра душичка, а също така умен, енергичен и напорист. Несъмнено беше замесен от добро тесто и можеше да стигне до върха. Само някой трябваше да му помогне да се оформи и да го окуражава, за да поеме в правилната посока.

Дафни не беше глупачка. В булевардните вестничета бе прочела предостатъчно истории за големия успех и знаеше как стават тези работи. Няколко добре насочени и широко рекламирани прояви на благотворителност, редовни дарения за Консервативната партия и някоя благородническа титла щяха да свършат добра работа, ако зависеше от нея — а засега лудо влюбеният Сами никога не й възразяваше — тя много скоро щеше да успее да заглади ръбовете му. Сър Сами и лейди Дафни Сандън. Дафни машинално изправи гръб. Ето това щеше да бъде истински удар за ужасния й бивш съпруг в Хендън.

Под масата Сами нежно и съучастнически стисна ръката й. Тя трепна и си отбеляза нещо наум. Сами наистина трябваше да махне този огромен бокс, който носеше на дясната си ръка — подарък от майка му по случай двайсет и първия му рожден ден. Дафни знаеше, че той много държи на него, но се налагаше да го махне и толкоз. Както бе прочела в едно от онези лъскави списания за висшата класа, истинският джентълмен се ограничава в носенето на бижута — само копчета за ръкавели и ако е подходящо — пръстен със семейния герб. Дафни си отбеляза нещо наум. Веднага щом се върнеше в Англия, щеше да се заеме със закупуването на подходящ герб за семейство Сандън.

— Чарли, стари приятелю, толкова се радвам да те видя — рече Сами и се изправи, за да посрещне госта на масата.

— Enchanté^[8].

Чарлс се усмихна и разтърси ръката му. Дафни забеляза, че при това той едва забележимо се поклони. Това беше толкова изискано, съвсем по европейски.

— Моята Дафни направо не я свърташе на едно място — весело продължи Сами. — Нямаше търпение да дойде в Париж и да се запознае с теб.

Той посочи с жест съпругата си, която пламна от яд. Трябваше да поговори с него за това дебелашко държане. Доколкото ѝ беше известно, сдържаното равнодушие беше далеч по-подходящо за случая.

— *Ma chère* Дафни — каза Чарлс, взе ръката ѝ (слава богу, тази сутрин бе ходила при маникюристката!) и едва-едва я докосна с устни.

— *Enchantée*, Чарлс — прошепна тя и този път пламна от истинско удоволствие.

Беше толкова романтично да ти целунат ръката. Далеч по-романтично от онова млясване по брадичката на балкона в Болио, което засега представляваше най-романтичното ѝ преживяване със Сами. Изведнъж ѝ премалая.

— Чашка шампанско, Чарли? — любезно попита Сами и се пресегна да вземе бутилката, която се изстудяваше в кофичка с лед.

Чарлс зърна ужасения поглед на келнера, но въпреки това кимна утвърдително. Сами Сандън вършеше всичко по свой начин и Чарлс го уважаваше за това. Светът на Чарлс бе пълен с аристократи, с префинени маниери и *beaucoup de savoir-faire*^[9]. Доколкото му подсказваше собственият опит, подобни хора нямаха нито кураж, нито достатъчно мангизи, за да осъществят мечтите си. Но Сами беше от друга порода. Чарлс бе успял да проучи миналото му и то му хареса. На младини този ловък бизнесмен и новоизлюпен милионер е бил добър боксьор. Ако сделката потръгнеше, предстоеше им битка. Чарлс погледна стройната и добре сложена фигура на Сами и откри в него родения победител. Толкова по-добре, заключи той. Беше безсмислено да започва преговори с човек, който е прекалено кекав, за да стигне до края.

Чарлс вдигна чашата си и предложи тост:

— За общия ни успех.

— За общия ни успех — повториха двамата му домакини, като Сами се усмихваше любезно, а Дафни изглеждаше далеч по-ентузиасирана.

Чарлс не пропусна да забележи това. От самото начало именно Дафни се беше постарала да поддържа запознанството им.

Непосредствено след случайната им среща в Монте Карло беше поканен на гости в скъпата им и отвратително обзаведена къща. То се знае, самият той пръв беше споменал за идеята си „Сандън и синове“ да се обедини с „Готие“. Беше почти пиян, когато предсказа, че двете компании щели да представляват идеален тандем. Но тъкмо Дафни бе побързала да възприеме идеята му. Сами се отнесе далеч по-скептично от нея и само обеща да обмисли тази възможност. Това се бе случило преди шест месеца и оттогава двамата непрекъснато поддържаха връзка. А решението на семейство Сандън да посети Париж за Чарлс означаваше, че нещата са получили положително развитие.

Обядът мина доста приятно. Дафни току побутваше една малка салатка в голямата си чиния и непрекъснато говореше за своята „диета“. Сами, който винаги се грижеше за фигурата си, яде писия на скара, но без варени картофи. Само Чарлс, който все повече се превръщаше в чревоугодник, отдаде дължимото на богатото меню: голяма порция foie gras^[10], последвана от печена патица с гарнитура и накрая — огромно количество разнообразни сирена. Сами с интерес наблюдаваше как се храни неговият гост — според личния му опит преяждането бе сигурен знак, че човекът изживява тежък стрес или пък има неосъществени амбиции. По време на обяда тайно изучаваше наедриялото коремче на Чарлс, което почти не се забелязваше под скъпия му и добре ушит костюм. Сами със задоволство си помисли, че на средна възраст Чарлс ни най-малко не приличаше на гъвкавия и строен Адонис. Да, струваше си да плати онези тлъсти сумички на някои столични мошеници, за да получи необходимата информация за Чарли. В края на краищата информацията означаваше сила. „Никога не започвай да се биеш, преди да си опознал противника си.“ Това беше единственият съвет, който му беше дал неговият стар треньор. По-късно Сами откри, че същото се отнася и за бизнеса. Сега най-прилежно беше направил домашната си работа. И знаеше точно кои са слабите места на Чарлс.

— Смятам, че е крайно време — заяви Дафни след кафето — да отида да *poudroyer mon nez*^[11].

— *Ma chère* Дафни. — Изправи се на крака и ѝ помогна да стане от стола си. — Това е невероятно. Нямах представа, че говорите два езика.

Той се усмихна по-скоро на себе си, отколкото на нея. След като толкова дълго беше мамил Мейзи, двуличието се бе превърнало в негова втора природа. Навярно в края на краищата беше наследил нещо от легендарния Ренар.

Дафни беше много доволна, дългите ѝ черни мигли бързо-бързо запърхаха. Касетите с уроци по френски, безкрайните часове на обучение бяха дали резултат.

— Merci, Чарлс.

— Страхотна е, нали? — ентузиазирано възкликна Сами, сияещ.

Чарлс забеляза, че той не отдели поглед от деколтето на жена си, докато тя с кръшна походка заобиколи масата, за да отиде да го целуне. Целувката беше дълга, право по устата, независимо от неодобрителните погледи на хората, изпълнили ресторанта. Тя се наведе, при което плътното прилепналата ѝ рокля очерта вдлъбнатинката в средата на вирнатото ѝ малко задниче и разкри горния край на черните ѝ копринени чорапи, прикрепени с дантелени жартиери с воланчета. За миг си я представи как се гърчи под него, обзета от дива, всепоглъщаща страст. Ако се съдеше по това, че Сами явно е лудо влюбен в нея, сигурно си я биваше в леглото.

С. З. Л., помисли си Чарлс. Той си имаше собствена система за оценка на жените. Жени като Дафни „ставаха за леглото“. От друга страна, жени като Мейзи принадлежаха към по-рядка и по-полезна категория — С. З. П., „стават за пари“. Системата бе проста, но Чарлс не можеше да си спомни за нито една жена, която да не принадлежи към някоя от тези две категории.

— Всъщност май е време — изгука Дафни, като галеше Сами по бузата — да се кача горе да подремна. Ще ви оставя да си поговорите за бизнес. — Взе чантичката си и се обърна да си върви. — Ще се видим по-късно, скъпи. — Намигна многозначително на Сами. — И au revoir, Чарлс. Надявам се, че скоро ще се видим пак в Мон Репос.

Чарлс леко и изискано сведе глава — знаеше, че тя страшно много харесва такъв елегантен поклон. Защо да не ѝ угажда? В края на краищата тази глупава кучка щеше да бъде главният му съюзник.

Изражението на Сами мигновено се промени, щом жена му излезе от ресторанта. Чарлс веднага долови промяната. Можеше да се сравни с внезапна слана, паднала след топла лятна вечер. Изчезнаха

лигавите ученически погледчета и глупавите приказки. Сами Сандън се отправи директно към целта.

— Както знаеш, Чарли, момчето ми, накарах моите хора да проучат оная твоя идеяка.

— Разбира се. — С внезапен интерес Чарлс започна да разглежда идеално изгладената покривка на масата. Тъй като беше французин до мозъка на костите си, не можеше да свикне лесно с подобно фамилиарничене. „Момчето ми“? „Идеяка“? Може би по този начин говореха за бизнес в лондонския Ист Енд? Все пак му се искаше това парвеню да се научи на малко уважение към онези, които го превъзхождаха. Отвратителната му жена поне се досещаше за тези неща. — И се надявам, че си доволен от резултата. — Гласът му прозвуча уверено и нехайно. С нищо не издаваше презрението си.

— Много интересно. — Сами кимна и си наля още една чаша кафе. На този етап келнерите вече бяха вдигнали ръце от него. — Ти си умно момче, Чарли. — Без да го попита, напълни и неговата чаша. — Такива сделчици си извъртял, че аз самият щях да бъда горд с някои от тях.

— Благодаря. — Чарлс му се усмихна. Нафукан клоун, помисли си той. Още повече се раздражни. — Но сигурно ти е известно, че Бижутерска къща „Готие“ представлява нещо далеч по-голямо.

— О, да — отвърна Сами. — Знам всичко за вашата луксозна фирма и за луксозното ви име. Но повярвай ми, Чарли — силно стисна устни, — пет пари не давам за реномето ти. Хора като мен не се съобразяват с подобни щуротии и затова правят мангизи. Разбира се, Дафни е вложила цялото си сърце в тази сделка и за мен ще бъде голямо удоволствие да ѝ дам каквото иска. Все пак, миличък, ако цифричките не ми харесат, сделката няма да стане.

За първи път по време на обяда Чарлс се поотпусна. Знаеше, че „цифричките“ си ги бива. Лично се беше уверил в това.

— Точно това очаквах — бавно отпи кафе — от умен бизнесмен като теб.

Сами неволно се усмихна. Въпреки всичко, за едно момче от Ист Енд беше истинско удоволствие да слуша ласкателствата на човек като Чарлс Готие. Това означаваше, че работата се урежда.

— Особено съм впечатлен от успешния ви бизнес с дребни аксесоари — продължи Сами и усмивката му мигновено се изпари,

щом заговори делово. — Les petits „J“^[12] на „Готие“ са направили чудеса за нарастването на паричните ви постъпления.

Чарлс прехапа устни, изпитвайки внезапна горчива завист. Пуснати в производство през 1971 година. Дребните аксесоари в стил „Джей“ бяха предназначени за средния купувач. Още в самото начало идеята се бе оказала много успешна, като през седемдесетте години производството на фирма „Готие“ бе нараснало с 15 процента, през осемдесетте години — с 27 процента, а през 1991 вече половината от милионните продажби се дължаха на бижутата в стил „Джей“. Бяха далеч по-непретенциозни от скъпите и луксозни фирмени изделия, но именно на тях се дължеше увеличеното потребителско търсене. Със своите сравнително ниски производствени разходи и големите печалби, които носеха на компанията, Les petits „J“ на „Готие“ вече се бяха превърнали в основното ѝ производство. Този факт винаги вбесяваше Чарлс. Макар че беше успял да заблуди много хора и да ги накара да повярват, че оригиналната идея е негова, дълбоко в душата си трябваше да признае, че тя принадлежи на Карълайн.

Чарлс сви рамене — типично галски маниер.

— Да, те се оказаха полезни за нас. За съжаление пазарът на истински стойностните бижута непрекъснато се свива.

— Знам. — Счетоводителите и търговските агенти на Сами, тези високоплатени съветници, които той наричаше обикновено „момчетата“, бяха изровили всичко необходимо за фирма „Готие“. — Но ако поемем къща „Готие“, Les petits „J“ остават.

— Доколкото си спомням, ти спомена, че не се интересуваш от реномето ни — подметна Чарлс и веднага съжали, че го е направил.

Сами му хвърли смразяващ поглед.

— Така е, не се интересувам, момчето ми — натъртено каза той. — И както вече споменах, проклет да съм, ако платя скъпо и прескъпо за това.

По гърба на Чарлс внезапно полазиха ледени тръпки и той отново започна да разглежда покривката на масата. Сами изгълта наведнъж изстиналото си кафе.

— Нека ти кажа нещо — подхвана той, усмихвайки се широко. Когато противникът ти е заклеен в ъгъла, няма защо да продължаваш да го удряш. — Нашата фирма иска да разшири пазара си. В днешно

време хората държат на качеството. Евтините боклуци вече не носят печалби.

Чарлс кимна любезно.

— Ние явно няма да произвеждаме тиари — продължи Сами, — но малките аксесоари в стил „Джей“ са точно по вкуса ни.

— Разбирам.

Чарлс вече се чувстваше по-добре.

— Ако се обединим, бих могъл да спестя куп пари от разходите за производството и продажбата. Имам достатъчно връзки в Тайланд и Хонконг, където ще ми произведат малките бижута на минимални цени.

Чарлс мълчеше. Неуправляемото разширяване на производството и пренасищането на пазара бяха опасни. От думите на Сами ставаше ясно, че безупречното име на „Готие“ щеше неизбежно да пострада, и то много. Чарлс обмисли тази възможност и за свое учудване откри, че хич не му пука за това. „Après moi le déluge.“^[13] Всъщност му беше приятно да си го помисли. Тъй като прекалено дълго бе в отбранително положение, реши, че е време да предприеме своя ход.

— Значи смяташ, че сделката е възможна?

— Попитай момчетата в Лондон, Чарли. Те ще ти кажат, че Сами е винаги готов за нови сделки. Миличък, въпросът е в това кога точно ти ще бъдеш готов.

На Чарлс му се зави свят, сякаш някой неочаквано го беше ударил по главата. Да се боричкаш с бивши боксьори беше съвсем друга работа, както вече му ставаше ясно. Събра сили.

— Винаги съм се старал да бъда честен с теб. — Чарлс му отправи най-невинния си поглед. — И както вече ти казах в Монте Карло, не мога да направя нищо, докато баща ми ръководи фирмата. Ръцете ми са вързани, докато...

— Докато дъртакът опъне петалата. Тъй че за какви срокове говорим?

Въпреки враждебните чувства, които изпитваше към баща си, Чарлс бе раздразнен, като чу да се изказват за него по този начин.

— Днес навършва осемдесет години.

— Само толкова! Всемогъщи боже, моята стара майчица е почти на деветдесет и всяка нощ се мъкне по баровете. — Сами нежно

потупа грубия бокс на пръста си. — Яка е като хамалин! И два пъти седмично играе бинго. Тя е невероятна. Няма грешка, да знаеш!

За първи път през живота си Чарлс почти се засрами.

— Според лекарите на баща ми не му остава още много.

Сами деловито кимна.

— Нямам нищо против баща ти... По дяволите, та аз никога не съм виждал твоя старец. Но трябва да знам точно как стоят нещата.

Наля си още една чаша кафе и се замисли. Както твърдеше Чарлс, Гастон никога нямаше да приеме компанията му да бъде обединена с друга. Сами цял живот се беше борил с разни старомодни дрисльовци и сноби. Прекалено дълго ги беше търпял. Вече нямаше време за такива работи. Превземането на Бижутерска къща „Готие“ щеше да го превърне в играч от класа, в сериозен и уважаван партньор. Тъй че работата беше съвсем проста. Колкото по-скоро старецът пукнеше, толкова по-добре за него.

Вдигна очи и мило се усмихна.

— Значи така, Чарли, момчето ми, докато дойде фаталният ден, непрекъснато ще държим връзка.

Гаврътна кафето си с жест, който сякаш слагаше край на срещата им.

Чарлс бързо схвана „намека“. Доволен от постигнатия напредък, той изпрати поздрави на Дафни и учтиво си взе довиждане. Сами направи знак да му донесат сметката и докато чакаше, извади една пощенска картичка от джоба си — представляваше снимка на Айфеловата кула. Беше сигурен, че майка му ще я хареса. Винаги когато пътуваше в чужбина, ѝ изпращаше картички. За първи път го беше направил на десетгодишна възраст, когато като млад скаут бе ходил за един ден до Кализ. „Мила мамо — написа Сами с отчетливия си почерк — Париж е наистина прекрасен. Искан ми се някой ден да те доведе тук. С много любов, твой Сами“. В този миг келнерът се появи със сметката и той бързо пхна картичката в джоба си. Човек никога не можеше да бъде спокоен с тези жабари. Може би този тип знаеше английски.

Келнерът мазно му се усмихна и прибра тлъстия бакшиш. Сами почти не забеляза това. Мислите му вече се бяха насочили към горния етаж, където го чакаше Дафни — току-що изкъпана, напарфюмирана, гола.

-
- [1] Изстуден ментов крем (фр.). — Б.пр. ↑
 - [2] Келнер (фр.). — Б.пр. ↑
 - [3] Чиния (фр.). — Б.пр. ↑
 - [4] Голям салон (фр.). — Б.пр. ↑
 - [5] Скъп испански курорт. — Б.пр. ↑
 - [6] Не знам какво си (фр.). — Б.пр. ↑
 - [7] Остроумия (фр.). — Б.пр. ↑
 - [8] Очарован съм (фр.). — Б.пр. ↑
 - [9] Много умения (фр.). — Б.пр. ↑
 - [10] Гъши дроб (фр.). — Б.пр. ↑
 - [11] Да си напудря носа (фр.). — Б.пр. ↑
 - [12] Малките „Джей“ (фр.). — Б.пр. ↑
 - [13] След мен — потоп (фр.). — Б.пр. ↑

9.

Лора втренчи поглед в образа си, отразен в огледалото на тоалетката, пожела издутото червено петно на брадичката ѝ да изчезне. Какъв късмет! Точно когато искаше да изглежда най-добре, лицето ѝ бе загрозено от тази упорита розова пъпка. Порови в очуканата си кутийка с гримове, търсейки нещо, с което да я прикрие. Руж, сенки за очи в два контрастни цвята, полуизсъхнал туш за мигли — нищо особено. Рядко прибягваше до козметични средства, само понякога през зимата си слагаше малко гланц за устни. Както изглеждаше, от майка си бе наследила безупречната кожа. Да, така беше до мига, в който това наистина имаше значение.

Извади отнякъде малко престарял фон дьо тен и се зае за работа с единствената си четчица. Не е лошо, помисли си най-сетне, като изучаваше крайния резултат с критичното око на художник. Тази вечер гъстата ѝ руса коса беше поукротена в нещо като френски кок. Роклята ѝ беше толкова красива, че си струваше да се погрижи и за косата си. Лора въздъхна. Колкото и да се бе старала, не изглеждаше така изискана, както би желала. Немирни кичури се изплъзваха отвсякъде и обрамчваха красивото ѝ лице подобно на ореол от руси къдрици. Вместо фатално елегантна, по-скоро изглеждаше по-уязвима от всякога. „Няма значение“ — помисли си Лора. Разтърси глава и още няколко къдрици услужливо се измъкнаха от прическата. Макар че все говореше за равните права и еманципацията на жените, Робер, изглежда, предпочиташе безпомощната женственост.

Робер дьо ла Марот. Посегна към шишенцето с „Герлен Шалимар“ — единственото прахосничество, което си позволяваше като студентка — и настървено се напарфюмира. Сложи си зад ушите, на китките, във вдлъбнатинката между гърдите, навсякъде, където някой мъж би поискал да я целуне. Не че Робер дьо ла Марот забелязваше такива неща, печално си помисли. Той беше талантлив млад актьор, когото за първи път бе видяла в ролята на Мьорсо в едно доста посредствено представление на „Чужденецът“ от Камю. Почти

веднага бе осъзнала, че тази роля сякаш е била създадена специално за него. Привърженик на радикалната левица, той съвсем не криеше презрението си към буржоата и техните превземки. Лора притеснено погледна скъпата луксозна рокля, окачена на вратата на гардероба. Суетата и официалностите не бяха в неин стил, а същото можеше да се каже и за Робер. За стотен път тази вечер се запита дали изобщо трябваше да го кани. Как ли щеше да понесе неизбежните глупави светски приказки на гостите? Щеше ли да се отегчи? Или щеше да изиграе някоя „сцена“? Стомахът ѝ се сви още по-силно от притеснение.

Лора закопча ципа на червената копринена рокля и почти против волята си се почувства по-добре. Тънката материя плътно прилепна към високото ѝ стройно тяло, очертавайки твърдите ѝ гърди, тънката талия, тесните бедра. Тя се завъртя, за да се види цялата в голямото огледало на вратата на гардероба. С тази рокля беше направо грях да се чувства нещастна. Отново се сети за Мейзи, която навярно все още се възстановяваше в леглото, и повишеното ѝ настроение се стопи при мисълта, че е виновна. Беше говорила с нея рано следобед и съвсем не бе убедена, че нараняванията ѝ са чак толкова незначителни. Лора седна на леглото и набра добре познатия номер. Докато чакаше някой да вдигне слушалката, си помисли колко странно е всичко, тъй като Мейзи винаги шофираше много внимателно и по колата ѝ никога не бе имало драскотина.

— Ало, Готие.

Лора разпозна гласа на Чарлс. Тази вечер той беше истински сладкодумец. Тя се намръщи. Тоя проклет мазен негодник! Мейзи не бе изтървала нито дума, но инстинктът подсказваше на Лора, че Чарлс е виновен за всичко. Разговорът им се оказа кратък и неособено любезен.

— Кой се обади? — извика Мейзи от банята.

— Никой. — Чарлс продължи да закопчава копчетата на официалната си риза. — Само Лора.

Мейзи прехапа език. Не искаше да нарушава току-що сключеното примирие. Но въпреки това не ѝ харесваше, че мъжът ѝ говори с такъв нехаен тон за Лора.

— Трябваше да ме извикаш.

Мейзи се надигна от уханната пяна и посегна към пухкавата бяла хавлиена кърпа. Главоболието ѝ бе почти изчезнало, но все още леко ѝ се виеше свят. Вторачи се в огледалото. Раната на главата ѝ не изглеждаше чак толкова зле и ако срещеше внимателно бретона си, можеше да я прикрие поне за тази вечер. Тежко се отпусна на плетения стол и започна да разтрива тялото си с кърпата. Краката ѝ бяха дълги и стройни и все още във великолепна форма. Стомахът ѝ беше плосък и стегнат, което вероятно се дължеше на гимнастиката — май прекаляваше с нея, а гърдите ѝ не бяха големи, но твърди и закръглени. Въпреки възрастта си, все още беше достатъчно привлекателна, за да ѝ завиждат. Чарлс много добре съзнаваше, че най-голямата му сила се състои именно в умението да я накара да се съмнява във външния си вид.

Тя излезе от банята и го завари да седи на леглото ѝ и да завързва папийонката си. По тялото ѝ плъзнаха топли вълни, които нямаха нищо общо с горещата баня и масажа с кърпата. От толкова отдавна не се бе преобличал в спалнята ѝ. Колко красив изглеждаше с този смокинг! Наистина Чарлс беше понапълнял, но в приглушената светлина на спалнята тя все още можеше да види в него блестящия млад фронт, в когото се бе влюбила някога.

— За нещо важно ли се обади?

— Моля? — Чарлс въпросително повдигна вежди.

— Лора за какво се обади?

— О, тя ли? — Мъчеше се да закопчае копчетата за ръкавели. — За нищо. Просто искаше да бъде сигурна, че ще отидеш.

— Бедничката! — Мейзи внимателно започна да разресва косата си. — Бях ѝ обещала да отида по-рано, за да я подкрепя морално. Сигурно е много изнервена.

Чарлс изпусна едното копче на пода и се наведе да го вдигне.

— За бога, защо ще е изнервена? Фирмата за уреждане на банкети сигурно си е свършила добре работата.

Тя вяло се усмихна. Отново ѝ се виеше свят.

— Лора не се притеснява за това — доверчиво добави Мейзи, — ами за онзи свой приятел, актьора Робер дьо ла Марот.

Чарлс наостри уши.

— Наистина ли? Значи нашата малка Лора е хлътнала по него, а? Мейзи кимна.

— Притеснява се, че той навярно няма да може да се отпусне тази вечер. Бях ѝ обещала да го представя на някои хора, нали разбираш, и да му помогна да се почувства удобно. Но някак си нямам настроение за това.

Чарлс стана и се приближи до нея.

— Естествено, мила. Но не се притеснявай. Аз ще се заема с младия Дьо ла Марот.

— Наистина ли? — Погледна го с дълбока благодарност.

— Това е най-малкото, което бих могъл да направя.

Целуна я по рамото, устните му бяха меки и топли. Цялото ѝ тяло потръпна. Забравила за световъртежа, тя остави хавлията си да падне на пода. Чарлс усети как членът му става все по-твърд. Коленичи пред нея подобно на човек, който моли за прошка. Тази изтъркана стратегия винаги се бе оказвала успешна.

— Знаеш, че те обичам. Мейзи.

Тя се наведе и го целуна по темето.

— И аз те обичам.

Той направи набързо сметка на най-неотложните си дългове. Последното му посещение в онова казино в Монте Карло се бе оказало твърде злополучно. Пристъпи, за да целуне гърдите ѝ.

— Миличка, би ли... искам да кажа... добре ли си?

— Никога не съм била по-добре — прошепна тя и едно по едно започна да разкопчава диамантените му копчета.

Сам в стаята си, Гастон Готие забодде малка червена лентичка на ревера си. Legion d'Honneur^[1] му беше връчен от неговия приятел Шарл де Гол и той си позволяваше да носи само него. Британският Военен кръст, френският Croix de Guerre^[2] и множество други се пазеха под ключ в сейфа му. Понякога ги изваждаше оттам и си спомняше за приятелите си, които бяха получили същите военни отличия. Затвори очи и гордо потупа червената лентичка. Малцина от старите му другари бяха все още между живите, а от неговата бойна група бяха останали само двама.

Бижутерът, евреинът и писачът — странна тройка. Гастон затвори очи и си представи своите другари. Серж Бирнбаум беше авангарден филмов продуцент, заемал едно от първите места в черния

списък на нацистките окупатори. Гастон се усмихна, като си спомни тяхната първа обща акция — дръзка атака срещу немски офицери, които празнуваха Коледа.

— За моята жена — бе промълвил бижутерът, взривявайки детонатора на първата бомба.

— За моя народ — сухо бе добавил Серж.

Не така сериозен, Даниел Будон беше шегаджията в тяхната компания. Безстрашен антифашист и писател, след войната той бе натрупал цяло състояние благодарение на своите непристойни сатирични списания. В днешно време интелигенцията на Париж смяташе „Льо Пу ки тус“ за свое задължително четиво, а „Гедфлай“, започнало да излиза наскоро в Англия, изглежда, имаше същия успех. Непристойното поведение във висшите кръгове, основно проучено и добре подкрепено с факти — такава беше сигурната рецепта на успеха според Даниел.

Гастон си наля чаша вода и изпи две от таблетките си. Проклетите болки в сърдечната област вечно го караха да се притеснява и да се чувства безсилен. Неизвестно защо, от болестите и старостта се страхуваше повече, отколкото от Гестапо. Преди да започне да се оплаква от това мъчително сърцебиене, никога не бе помислял за смъртта, дори когато беше на косъм от нея. След като дълги години бе успявал да я измами, прочутият Ренар почти бе повярвал в своето безсмъртие. Старецът поклати глава. Невежеството и дързостта на младите! Именно в това се състоеше тяхното щастие.

Гастон си наля още една чаша вода, но този път я изпи бавно. Днес навършваше осемдесет години. Каквото и да се случеше оттук нататък, знаеше, че е изживял добре живота си. Познаваше и голямото щастие, и дълбоката скръб. Беше рискувал живота си за своята страна и за своите сънародници. И най-вече бе успял да продължи една великолепна традиция, създавайки красиви и ценни предмети за следващите поколения. Взе нефритената кутийка на Лора и отново я разгледа с удоволствие. Докато Бижутерска къща „Готие“ беше в състояние да произвежда подобни смайващо красиви неща, той бе сигурен, че името му ще бъде вечно.

Memento Mori — ето в това беше проблемът на войните, оцелелите забравяха всичко. Ако Гастон въобще бе научил нещо през тези дълги години, то бе, че героизмът сам по себе си не е никаква

гаранция за безсмъртие. Война, смърт, разрушения — напоследък дори бе започнал да се пита дали всички онези жертви са си стрували. Въпреки обзелата го меланхолия, Гастон се усмихна. Навярно цинизмът беше просто един от симптомите на старостта. Но по някаква причина обществото, за което той и неговите другари се бяха борили, не се превърна в реалност. В днешно време хората изглеждаха толкова далечни и отчуждени. Социалната сплотеност, заради която бе рискувал живота си, се превръщаше в непрестанно отдалечаващ се мираж. Понякога му беше толкова трудно да надвие дълбокото си отчаяние.

Постара се да се овладее. Напоследък доста често изпадаше в такова мрачно настроение, трябваше да се съвземе. Смарагдите, инкрустирани върху нефритената кутийка на Лора, сякаш му намигаха на светлината от лампата и Гастон се почувства засрамен. Какво право имаше тъкмо той да се отчайва? В живота му съществуваха толкова хубави неща. Нежно погали нефритената кутийка. Художниците и занаятчиите бяха вечни, както и хората от типа на Лора. Дори да беше вярно, че светът непрекъснато се обезличава, създателите на малки скъпоценни предмети винаги щяха да носят на обществото утехата на индивидуализма, поезията на материалното. Дори в най-бруталния свят винаги щеше да има място за красотата.

Ободрен от тази мисъл, Гастон приглади косата си пред огледалото и продължи да брой Божите дарове. Имаше дъщеря, която боготвореше, и син... Лицето му изведнъж помръкна. Е, неговият син беше способен и хитър. Гастон допи чашата си и се постара да бъде обективен. Въпреки множеството си недостатъци, Чарлс се беше оказал отличен защитник на интересите на фирмата. Синът му беше прав. Той, Гастон, нямаше да бъде вечен. Налагаше се да даде необходимите разпореждания. Трябваше да се срещне с адвокатите си.

Внезапно почукване на вратата прекъсна мислите му.

— Готов ли си вече, татко? Много се забави.

— Съжалявам, мила. Влез.

Лицето му засия, когато Лора влезе в стаята. Пламнала от възбуждение и тревога, прекрасна в червената си рокля, тя беше истинско копие на майка си.

— Изглеждаш великолепно! — възкликна той и я целуна по бузата.

Лора смутено се засмя.

— Мадам Ди каза, че дори не може да ме познае. Но забележи — заговорнически понижи глас, — и аз не можах да я позная.

— Да не искаш да кажеш, че се е отказала от черното облекло?

Тя кимна.

— Знам, че не е за вярване, но тази вечер е в тъмносиньо. Много ѝ отива. И нещо повече — сложила си е твоята брошка.

— Диамантената роза?

Гастон съвсем бе забравил за мрачното си настроение и изглеждаше силно развеселен.

— Да.

— Не може да бъде! Трябваша ѝ цели двайсет години!

Той се засмя и хвана Лора под ръка.

— Хайде — подкани го тя — да отидем да изпием на спокойствие по едно питие, докато не са пристигнали тълпите.

— Само за минутка, млада госпожице. — Гастон пусна ръката ѝ и отиде до старата си тоалетна масичка от махагон. Отвори едно от чекмеджетата и извади червена, тапицирана с кожа кутия за бижута с марката „Готие“. — *Donnons-donnons*^[3] — каза той и ѝ я подаде. — За теб е.

— Но днес ти имаш рожден ден, а не аз.

В очите му блесна задоволство. Тя в толкова много отношения приличаше на него, беше по-щастлива да дава, отколкото да получава.

— Моля те — настоя той, нетърпелив като малко дете. — Искам да я отвориш.

Лора повдигна капака и очите ѝ се разшириха при вида на гривната, която лежеше върху черно кадифе. Беше направена от платина и украсена с едри кръгли рубини и квадратни диаманти — едно от най-великолепните бижута, които някога бе виждала. Бавно поклати глава.

— Съжалявам, татко, но не мога да я приема. Имам чувството, че с нищо не съм я заслужила.

— Упорита си, както винаги — с досада рече Гастон. — Откога стана необходимо да заслужаваш обичта ми? Хайде, нека я сложа на ръката ти.

Тя понечи да се дръпне, но така щеше да изглежда прекалено неучтива и неблагодарна. Неохотно му позволи да закопчае гривната

на тънката ѝ китка.

Гастон я разглеждаше с удоволствие, без да обръща внимание на дилемата на дъщеря си.

— Ето, поне тази си има свой дом.

Леко смутена, Лора стоеше като омагьосана и гледеше гривната. Желанието ѝ да се съпротивлява постепенно изчезна. Искрящите рубини я омайваха.

— Ти сам си я направил, нали? Гастон печално се усмихна.

— Преди повече от двайсет години. Направих я за майка ти, но тя си отиде, преди да съм я завършил.

Това признание беше толкова болезнено за него, че всичките ѝ възражения мигновено отпаднаха.

— Ще се постарая да я заслужа — най-накрая каза Лора.

— Ти вече си я заслужила — отговори той.

Когато Чарлс и Мейзи пристигнаха, празненството вече беше в разгара си. Откроявайки се отдалеч с високия си ръст, Гастон се движеше с обичайната си непринуденост сред политици, художници и бизнесмени, и с изискан жест им наливаше от любимото си вино „Кло дю Менил“.

— Мейзи — извика той и си запроправя път към двамата. — Как си, мила?

— Добре е — каза Чарлс, като се оглеждаше наоколо.

Каймакът на парижкото общество представляваше много внушителна гледка. Тук имаше толкова много хора, които можеха да му бъдат полезни, затова набързо трябваше да се отърве от Мейзи.

— Monsieur le ministre. — Махна на един елегантно облечен дребничък мъж, който сякаш се съвещаваше с няколко души до прозореца.

Трябваше да поговори с този стар мошеник. Онова, което той не знаеше за пристанищните митнически разпоредби, просто не си струваше да се знае.

Гастон изпитателно погледна снаха си в лицето, преди да я целуне. Въпреки автомобилната злополука, Мейзи изглеждаше необикновено щастлива и спокойна. С тревога се запита дали все пак е излязла от състоянието на шок.

— Добре съм. — Мейзи отвърна на прегръдката му. — Но въпреки това ще ти бъда благодарна, ако ми намериш едно приятно тихо местенце, където да седна. Лекарят ми каза да не се уморявам.

— Мейзи!

Лора разпалено говореше нещо на Робер, когато изведнъж зърна снаха си. Започна да си проправя път към нея, като водеше актьора след себе си. Висок слаб мъж с аскетичен вид, мъртвешки бледо лице и огромни тъмни очи се изпречи на пътя им.

— О, ето я и младата Лора! Вече нямаш време за старите приятели на семейството, така ли?

— Мосю Будон!

Лора с радост прегърна стария другар на баща си.

— Цъ, цъ! — Умните очи на Будон светнаха дяволито. — Значи Мосю Будон! Все едно че говориш за някой закостенял консерватор от господстващата върхушка. — Посочи министъра. — Внимавай, защото тази вечер тук е пълно с такива.

Тя поклати глава с престорен ужас.

— Не бива да се изразяваш така грубо за знатните гости на баща ми.

— Вие да не би да сте Даниел Будон? — удивено възкликна Робер.

За него това беше вечерта на големите изненади.

— Същият.

Даниел пресилено се поклони, като при това ръгна един бивш министър в слабините.

— Будон! — извика ужасеният голист^[4] и се преви на две от болка.

Навремето една статия в „Льо Пу ки тус“, в която се описваха интересни подробности за отвъдокеанските сделки на този джентълмен, бе допринесла за неговата оставка. А сега присъствието на издателя ѝ правеше обидата още по-жестока.

— Будон! Да не би да са ви поканили тук?

— Не само че ме поканиха — каза Даниел и му хвърли презрителен поглед, — аз дори приех поканата.

Лора всячески се стареше да не издава смущението си, докато униженият политик побърза да се отдалечи. Робер удивено зяпаше

Даниел — героя от неговата младост, най-знаменития и опасен иконоборец в Париж.

— За мен е чест да се запозная с вас, мосю — каза Робер.

Лора въздъхна с облекчение. В края на краищата всичките й притеснения и страхове се оказаха безпочвени. Робер наистина се забавляваше.

— Ще поема риска и за миг ще ви оставя насаме — весело каза тя, като гледаше към Мейзи. — Но моля те, Даниел, поне веднъж се дръж прилично и не се опитвай да покваряваш приятеля ми.

Настанила се удобно в голямото кожено кресло в кабинета на Гастон, Мейзи си пийваше ябълков сок.

— Караш ме да се чувствам виновна — с укор рече тя, докато Лора оправяше възглавничките около нея. — Предпочитам да ме оставиш сама и да отидеш да се забавляваш.

— Но аз се забавлявам — протестира Лора, докато преместваше една масичка по-близо до креслото. — Ето, тук ще сложим питието ти. Искаш ли нещо за ядене?

— Не, не, но трябва да призная, че хората от фирмата за уреждане на банкети са свършили добре работата си.

Лора кимна. Огромната маса от осемнайсети век в трапезарията се огъваше под тежестта на всевъзможни деликатеси. Гъши дроб, пълнени пъдпъдъци, кралски скариди и омари, крехки бифтеци, бледорозово агнешко. Дори мадам Ди бе принудена да изрази одобрението си.

— Както изглежда, всички се забавляват, дори Робер — каза Лора.

— Сега разбирам защо и ти се забавляваш — с усмивка отвърна Мейзи.

Лора се изчерви.

— Струва ми се, че се влюбвам в него. Той е такъв идеалист, толкова е принципен. Понякога ме кара да се срамувам, особено когато ти и татко ме обсипвате...

— О, Мейзи, ето къде си била. — Едно видение, загърнато в искряща розова коприна, прекъсна разговора им. Бетси Ламиел направо влетя в кабинета. Изглеждаше много подмладена. — Току-що

чух какво се е случило — продължи тя, като разкопча наметалото си от „Шанел“ и безцеремонно го захвърли на пода. — Как си, миличка? Да не би някой от онези тъпи френски шофьори да се е блъснал в теб? Ще кажа на моя адвокат да се заеме с него. — Обърна се и сграбчи Лора в мечешката си прегръдка. — Брей, изглеждаш великолепно тази вечер! Нали, Мейзи? Хайде, кажи ми кой е щастливецът? Очите ти направо сияят, сигурно има някаква сериозна причина за това.

Лора с възхитен поглед наблюдаваше как Бетси се настани на канапето. Ненапрасно Мейзи я наричаше Бетси Урагана! Беше пълна с толкова много енергия, че малцина биха посмели да се изпречат на пътя ѝ. Лора ловко опита да се измъкне от неизбежния кръстосан разпит.

— Искаш ли да ти донеса чаша шампанско?

— Не. Заминавай. Само ми изпрати една от онези хубавички малки сервитьорки. И не се притеснявай за Мейзи. Тук ще ѝ бъде добре с мен, нали, миличка?

Мейзи безпомощно кимна. Когато Бетси поемеше нещата в свои ръце, човек едва ли можеше да направи нещо друго.

Лора поспря за миг, за да изпрати най-хубавата сервитьорка в кабинета, и се присъедини към тълпата във всекидневната. Погледът ѝ машинално се насочи към Робер, който все още увлечено разговаряше с Даниел. Тя видя как Серж Бирнбаум, станал знаменит филмов продуцент, се приближи, за да се присъедини към двамата.

Баща ѝ ненадейно изникна до нея.

— И какви са последните новини от фронта? — попита той.

Гастон явно се забавляваше много добре. Той взе празната ѝ чаша и я напълни от голямата бутилка, която носеше със себе си.

— О, божичко! — Тя се засмя, защото мехурчетата на шампанското я погъделичкаха по носа. — Вече ми се мае главата. — Като продължаваше да си пийва шампанско, Лора му посочи шумната тройка в ъгъла. — Робер май се забавлява страхотно.

— Чудесно! Казах на старите си другари да се погрижат за него. Кой знае, Серж дори би могъл да му бъде полезен.

Ако не носеше тази огромна бутилка, Лора щеше да се хвърли на врата му.

— Ти си истинско съкровище.

— Може да сме вече старци — дяволито ѝ намигна Гастон, — но все още правим всичко възможно да ти се харесаме.

— Шампанско, мадам.

Младият келнер постави високата изящна чаша на масичката до Бетси.

— Благодаря.

Въпреки нехайното си държане, тя беше истински загрижена за приятелката си. Злополуката не я притесняваше особено. Много скоро установи, че нараняванията на Мейзи са съвсем леки. Но тази внезапна еуфория, това тъпо безразличие — в миналото доста често бе наблюдавала подобни симптоми. Този негодник Чарлс! Явно ѝ се подмазваше. Бедничката Мейзи, все едно и също ѝ се случваше. Бог знае колко щеше да я „издои“ този път.

— Още малко ябълков сок? — Келнерът взе празната чаша на Мейзи. Тя поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря.

— Засега това е достатъчно — рязко каза Бетси. Трябваше поне няколко минути да остане насаме с Мейзи, преди да се появи още някой. Усмихна се на хубавия млад келнер. — И моля те, миличък, затвори вратата след себе си.

Щом той излезе, Бетси притеснено занарежда:

— Трябва да призная, че се тревожа за теб.

Мейзи пусна отново изтърканата плоча:

— Но нали вече ти казах? Това беше само...

— Остави злополуката. Това е било само едно предупреждение за теб. Повтарям ти, мила, имаш нужда от почивка, от хубава дълга почивка, и то далеч от Чарлс.

Мейзи сбърчи вежди, усещайки отново леко главоболие.

— Може би действах малко прибързано онзи ден. С Чарлс доста си поговорихме... Смятам, че работите ще се оправят.

— Мейзи, Мейзи, няма ли най-после да проумееш какво става? Цял Париж знае, че Чарлс е притиснат...

— Няма да ти позволя да говориш така.

— Съжалявам. Ако не ти бях приятелка, въобще нямаше да си позволя да ти приказвам такива работи. Но не мога да стоя настрана и

да наблюдавам какво става с теб.

— Но аз знам, че можем да бъдем щастливи само ако...

— Ако какво? На каква цена... а? Този път колко ще ти струват три седмици щастие? — Изведнъж млъкна, защото Мейзи избухна в плач. — Виж какво, съжалявам — каза Бетси и извади ленена кърпичка от чантичката си. — Но тази мъчителна връзка ще те убие. Имаш нужда от малко време, за да можеш да застанеш отстрани и да погледнеш обективно на нещата.

Мейзи избърса сълзите си.

— Но бедата е там, че го обичам. Сигурна съм, че той наистина има нужда от мен.

— Добре. — Гласът на Бетси прозвуча примирително. Знаеше, че на този етап е безсмислено да се опитва да налее малко мозък в главата на Мейзи. Трябваша й само два месеца, за да си почине далеч от проблемите, и щеше да започне да вижда нещата по друг начин. — Но каквото и да приказваш, имаш нужда от дълга почивка. Ако Чарлс наистина те обича, ще го разбере.

— Но аз нямам време за дълга ваканция. През март ще има благотворителен бал. През април уреждаме търг за произведения на изкуството. А през май трябва да открия новия клон на фондацията „Джон П. Апълфорд“. През юни ще организирам градинско увеселение. През юли предстои изложбата на Лора по случай дипломирането й...

Бетси нехайно махна с ръка.

— Спри! Изглежда, наистина е крайно време да се погрижиш и за себе си. — Подкрепи се с глътка шампанско. При подобни спасителни операции винаги ожадняваше. — Виж какво сега — твърдо продължи Бетси, — може да ме намразиш заради това, което ще ти кажа, но съм готова да поема риска. Вече поръчах билетите. През август двете ще видим Египет и Нил.

Мейзи пребледня.

— Не ми се иска да се отмятам — запелтечи тя, — но тази вечер Чарлс обеща...

— Не! — почти изкрещя Бетси. — Много добре знаеш, че каквото и да обещае, после ще промени намеренията си. Във всеки случай няма смисъл да спорим. Идваш с мен и край!

Мейзи внимателно сгъна кърпичката на идеално квадратче и я върна на собственичката ѝ. Понякога Бетси беше изпълнена с такива топли приятелски чувства, че направо приличаше на вътрешността на разпалена пещ. Все пак дълбоко в себе си Мейзи знаеше, че приятелката ѝ искрено е загрижена за нея. Затова бе готова да ѝ прости.

— Печелиш — най-накрая каза тя и на лицето ѝ се появи подобие на усмивка. — Просто ме запиши в списъка на жертвите на последния ураган.

— Както виждате — заключи Серж Бирнбаум, — ние винаги търсим нови, интересни таланти. — Той подаде на Робер луксозна визитна картичка. — Звъннете ми по телефона, за да кажа на екипа си да ви очаква. Трябва непременно да обядваме заедно в началото на следващата седмица.

Робер прибра картичката в джоба си, но все още не можеше да повярва на късмета си. Каква вечер само! Даниел Будон и Серж Бирнбаум — двама от най-влиятелните мъже в цяла Франция! А той беше очаквал да си умре от скука тази вечер. Погледна към бащата на Лора, който продължаваше да налива шампанско на гостите, и мислено му благодари.

Всичко това май беше негово дело. Разбира се, като закоравял социалист Робер все още вярваше в равните възможности на всичко, произтичащо от тях. Но реши, че в някои случаи прибягването до връзки не е чак толкова страшно злодеяние.

— Господа, господа! — Тримата се обърнаха към Чарлс, който с мъка се опитваше да се добере до тях. — Да ти кажа право, Серж, изглеждаш много добре. Гледах последния ти филм... Как се казваше?... „Унищожението“?

Дребен, закръглен и някак невзрачен на вид, Серж впери презрителен поглед в сина на приятеля си.

— „Опустошението“.

— Да, точно така. „Опустошението“. Прекрасен филм, наистина прекрасен. Смятам, че това е най-доброто ти постижение.

— Несъмнено — отговори Серж с безизразно лице — това е най-лошият ми филм.

Въпреки дългогодишната си привързаност към Гастон, той никак не харесваше Чарлс. Лора беше съвсем друго нещо. Всеки парижанин би бил щастлив да я има за своя дъщеря.

— Може би тъкмо поради тази причина филмът има такъв голям успех.

С обичайния си равнодушен вид Даниел запали цигара „Голоаз“. Знаеше, че Чарлс не понася цигари. Именно затова я запали.

— Съжалявам... — Чарлс шумно се закашля, притиснал устни с кърпичката си.

— Белите ти дробове явно са много зле! — Даниел бавно издуха малко сиво облаче през големите си потръпващи ноздри. — Трябва да отидеш на лекар.

— Серж, Даниел, негодници такива. Вие май ме избягвате.

След като се беше наливал с вино цяла вечер, Гастон изглеждаше доста развеселен.

— За тримата мускетари! — каза Серж и вдигна чашата си.

— Всички за един — добави Даниел и вдигна своята.

— И един за всички — обади се Гастон и разклати голямата бутилка, която държеше.

Тримата бивши бойни другари избухнаха в гръмогласен смях.

Гастон се обърна към Робер:

— Простете ни за глупавото държане, млади човече. Знае ли някой още колко рождени дни ни остават да празнуваме?

— Моля ви, не ми се извинявайте. Та аз се забавлявам страхотно тук!

— Чудесно! — Гастон потупа актьора по гърба. Той беше приятен млад мъж. Е, не чак толкова, че да заслужава любимата му Лора, но пък едва ли щеше да се намери такъв. — Вечеряхте ли вече?

Робер поклати отрицателно глава. Досега беше прекалено зает, за да мисли за ядене.

— Не, не съм още.

— Виждам, че тези двама заклетни пияници са ви отклонили от правия път. — Гастон добродушно се обърна към сина си: — Чарлс, защо не заведеш Робер да вечеря? Ние ще дойдем след минутка, но в момента се налага да поклюкарстваме.

В близкия ъгъл една пийнала италианска графиня важничеше пред Лора:

— Разбира се, в Тайланд винаги се е смятало, че перлите носят нещастие. Пълна глупост, както винаги съм казвала! Погледнете!

Тя порови между воланчетата на бялата си дантелена блуза и измъкна едно великолепно бароково колие от перли.

— Забележително! — искрено възкликна Лора.

Винаги беше смятала, че това е най-големият недостатък на нейния занаят. Най-грозните хора обикновено притежаваха най-красивите предмети. Може би това беше някаква форма на естествена справедливост.

Графинята кимна.

— Сто и петдесет перли. Не съм го сваляла от шията си през последните трийсет години и погледнете ме — здрава и права съм и никога не съм боледувала. Тъй че бих искала да знам защо се смята, че перлите носят нещастие.

Лора забеляза, че в това време дебелият, набит и мазен съпруг на графинята похотливо оглежда една млада сервитьорка. Ето, цинично си помисли тя, някои проклетия са по-лоши и от смъртта.

— И забележете, древните египтяни са смятали... — Графинята отново занарежда.

Лора отчаяно търсеше някакъв претекст, за да си тръгне и в този миг зърна Хари Блумщайн, който току-що бе пристигнал.

— Моля да ме извините, графиньо. Появи се още един гост... трябва да отида да го посрещна.

— Разбира се, мила моя.

Графинята обърна късогледите си очи към скулптурката на Бранкузи^[5], поставена на конзолната масичка пред нея, и продължи да говори.

— Тя е невероятна, нали? — възкликна Робер, който зърна Лора, докато отиваше с Чарлс към трапезарията.

— Кой?

Чарлс погледна назад през рамо, опасявайки се, че въпреки старанията си, е пропуснал да забележи някоя особено надарена жена.

— Сестра ви, разбира се.

Робер се олюля. Беше прекрасно да си пийнеш. Чарлс му подаде порцеланова чиния с позлатен ръб.

— Лора ли? О, да, бива си я, и още как. Значи вие сте последният, така ли?

Той напълни чинията си с омари и голямо количество майонеза.

— Последният ли?

Чарлс забеляза как лицето на Робер силно пребледня. Той весело му кимна.

— Искам да кажа, че вие сте последното й парижко развлечение.

— Чинията се изплъзна от ръцете на Робер и се разби върху паркета. Чарлс спокойно си взе една скарида и я пъкна в устата си. — Разбира се, момиче като Лора винаги има нужда от развлечения. Актьори, келнери, фризьори... Честна дума, не разбирам как годеникът й понася всичко това.

— Кой?

Пръстите на Робер така стискаха една чаша, че кокалчетата им побеляха.

— Мило момче — съчувствено рече Чарлс, — да не би да не ти е казала за това?

— Годеник? — Лицето на Робер беше пребледняло като платно. — Но откога е сгодена?

— От шест или седем месеца. Разбира се, тя все още не е казала на татко, тъй че годежът може да се нарече неофициален.

Робер цял трепереше.

— А вие откъде знаете?

Чарлс раздражено сви рамене.

— Онзи ден бедното момче ми се обади от Лондон, беше в ужасно състояние. Смятал, че Лора го мами, имала си някой друг тук, в Париж. Какво можех да му кажа? Обещах му да поговоря с нея и се опитах да го убедя, че не бива да се притеснява.

Робер силно удари чашата си в масата.

— Тази лъжлива малка кучка!

Чарлс утешително постави ръка на рамото му.

— Хайде сега, на ваше място не бих направил сцена. Опитавме всичко — специална терапия, консултации, всичко, но се оказа, че не зависи от нея. Майка й беше същата малка развратница.

Робер изглеждаше напълно съкрушен. Сега, като се позамисли, всичко дойде на мястото си. Та нали нямаше човек в Париж, който да не знае за Карълайн Джей.

— Повярвайте ми — продължи Чарлс. — Сигурен съм, че ще бъдете много по-добре, ако се откажете от нея.

Той извика един минаващ наблизо келнер, който носеше шампанско.

— Не, благодаря. — Робер покри чашата си с длан. — Тръгвам си. Но преди това трябва да кажа няколко думи на Лора.

— Недейте — бързо се обади Чарлс. — Ще отрече всичко, а ние с вас не искаме да вдигне шум, нали? Не и пред тези гости.

Върху красивото лице на Робер се появи грозна егоистична гримаса. Лора несъмнено беше лъжлива кучка, но Серж Бирнбаум изглеждаше силно привързан към нея.

— Не, разбира се.

— Точно така!

Чарлс не пропусна да забележи промяната в изражението му. Тези проклетци социалисти! Според него те бяха напълно еднакви. Всеки един от тях можеше да бъде купен. Човек просто трябваше да отгатне цената му.

— Някой ден елате да изпием по едно питие — продължи той и топло се усмихна. — Директорът на „Комеди франсез“ е мой много добър приятел. Сигурен съм, че вие двамата ще си допаднете. Ще поканя и него.

— Да не би да си тръгваш вече? — разтревожено попита Лора, когато бе забелязала, че Робер се насочва към коридора.

— Да.

Резкият му отговор я изненада.

— Но на мен ми се стори, че се забавляваш чудесно?

— Така беше.

Той понечи да продължи, но Лора го хвана за ръката.

— Хубавото е, че съм свикнала с теб. Всеки друг би сметнал, че се държиш грубо. — Усмихна му се мило. — Обещай, че утре ще ми се обадиш по телефона.

Той рязко дръпна ръката си.

— Утре ще съм зает през целия ден.

— Тогава аз ще ти позвъня вечерта.

Тя се приближи, за да го целуне, но Робер побърза да се отдалечи.

— Довиждане. — Гласът му беше някак странно сдържан. Обърна се и се отправи към вратата.

— Лора, Лора, чу ли новината?

Възбуденият Гастон с мъка си проправяше път сред гостите, които все още бяха изпълнили всекидневната. Подобно на малка лодка, влачена на буксир от огромен океански лайнер, Хари Блумщайн го следваше по петите. Лора нямаше търпение да разбере какво е разстроило Робер и се готвеше да го последва в коридора, но се оказа, че за това ще трябва да си поговорят на следващия ден.

— Не, татко — рече тя и погледна втренчено Хари, — но ми се струва, че имам известна представа.

— Какъв подарък за рождения ми ден! — Гастон прегърна Хари през раменете. — „Божествената звезда“! И то толкова скоро! Знаех си, че ще се справиш!

Хари дискретно се покашля.

— Истината е, че не може да се нарече точно подарък.

Лора го погледна изпитателно.

— Не ме питай! — отвърна той на неизречения ѝ въпрос. — Цената изплаши дори мен!

— Пари! — Гастон едва не подскачаше от възторг. — Нима на моите години си струва да се притеснявам за пари? Колекцията на Готие има вече своята Звезда. Само това е важно.

Лора прегърна баща си. Въпреки че имаше лоши предчувствия, неговият ентузиазъм се оказа заразителен.

— Как го откри? — попита тя. Хари потупа с пръст носа си.

— Професионална тайна. Но поне мога да ти кажа, че е в Тел Авив и аз лично ще отида да го взема от...

Лицето му внезапно помръкна. Гастон му хвърли предупредителен поглед.

— Какво има? — Лора веднага усети напрежението между двамата. — От кого ще отидеш да го вземеш лично?

Хари погледна приятеля си със съжаление. Беше обещал да запази тайната, а ето че се издаде. Сигурно за това бе виновно шампанското.

— От вдовицата. — Гастон реши сам да съобщи новината. — Опасявам се, че собственикът току-що почина.

— Как? — с мъка попита тя.

— При автомобилна злополука.

Лора пребледня.

— О, боже мой! — Сграбчи баща си за ръкава. — Това е предупреждение, сигурна съм. Моля те, татко, не се захващай с тази работа.

Гастон стисна устни.

— Никога не съм бил суеверен и нямам намерение тепърва да ставам такъв. — Възбуден и с решителен вид, той отново напълни чашите им с шампанско. — За „Божествената звезда“ — рече Гастон със сияеща усмивка — и за колекцията на „Готие“!

Лора тъжно погледна към Хари, който изплашено вдигна ръце.

— За „Божествената звезда“! — храбро повториха двамата, докато Лора мълчаливо се молеше на Бога.

[1] Орден на Почетния легион (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Военен кръст (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Да дадем (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Привърженик на следвоенното политическо движение във Франция, ръководено от Шарл де Гол. — Б.пр. ↑

[5] Константин Бранкузи (Бранкуши)(1876–1957) — румънски скулптор известен с абстрактните си фигурки за животни. — Б.пр. ↑

10.

Студен, влажен и дъжделив, Лондон изглеждаше по-мрачен от всякога. Докато бавно изкачваше стълбите с куфара в ръка, Лора премисляше събитията от предишните няколко дни. Какво ли, за бога, се беше случило с Робер? Неговото държане бе съвсем необяснимо. Не беше ѝ се обаждал по телефона, не беше отговорил на нито едно от десетината съобщения, които бе оставила на телефонния му секретар. Тя се спъна в скъсания линолеум и удари брадичката си в ръба на куфара. Само това ѝ липсваше. Една хубава голяма синина като завършек на пътуването. Разбира се, посещението ѝ в Париж не можеше да се нарече съвсем отвратително. До празненството всичко беше прекрасно. Потърка ударената си брадичка и продължи да се изкачва по стълбите. С какво го беше разстроила толкова много? Но каквото и да беше, смяташе, че Робер трябваше поне да намери време да ѝ каже „довиждане“.

С всяка стъпка нагоре куфарът сякаш ставаше все по-тежък. Този нещастник беше провалил гостуването ѝ в Париж! Нито театралното представление, нито вечерята с Гастон и Мейзи в любимия ѝ ресторант „Жоел Робюшон“ бяха в състояние да подобрят настроението ѝ. Въпреки очакванията за прекрасен и дълъг уикенд, тя се чувстваше уморена, отчаяна и потисната. Какво целеше той, за бога?

Когато стигна до горната стълбищна площадка, дочу, че телефонът ѝ звъни. Робер! Сърцето ѝ се преобърна. Това непременно беше Робер и той щеше да ѝ предложи някакво логично обяснение за всичко! Лора отвори входната врата, тръшна багажа си в коридора и буквално влетя във всекидневната.

— Здравей, миличка. Как се прибра? Всичко наред ли е? — Гласът на Мейзи звучеше много тревожно.

Лора се постара да прикрие разочарованието си.

— Току-що влизам, но всичко изглежда нормално... въпреки че прозорците са широко отворени.

— По гласа ти личи, че много-много не ти се говори с мен.

— Съжалявам. Надявах се, че е Робер, това е всичко.

Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ и закапаха върху телефонната жица. В Париж, докато беше с баща си и с Мейзи, някак си бе успявала да се владее. Но сега отново се бе озовала сама в Лондон и се чувстваше съвсем отчаяна.

В инстинктивното си желание да я защити Мейзи гневно каза:

— Щом някой се държи с теб по този начин, не си струва да се разстройваш заради него. На твое място щях да забравя за Робер.

Изведнъж сякаш нещо се прекърши в душата на Лора.

— Защо просто не ме оставиш на мира и не започнеш да следваш собствените си съвети? Уморих се да слушам кое е най-доброто за мен. Това си е моят живот и аз сама трябва да решавам.

Притеснена за Лора, Мейзи не обърна внимание на това избухване.

— Не бива да се отчайваш. — Гласът ѝ звучеше спокойно и утешително. — Особено сега. Залогът е прекалено голям.

— Знам. — След краткото си избухване тя се почувства засрамена. — Съжалявам за това, което току-що ти казах. — Сега в гласа ѝ се долавяха нотки на отчаяние и покруса.

— Виж какво — рече Мейзи, — преди малко говорих с Хари Блумщайн и му казах да ти приготви една пратка.

— Но, Мейзи...

— Дребна работа... само два-три интересни скъпоценни камъка, за да има с какво да започнеш работа.

Лора отчаяно въздъхна. Очевидно беше невъзможно да накара Мейзи и баща ѝ да я разберат. Трябваше да ѝ позволят сама да отговаря за собствените си грешки и да стъпи на краката си.

— Виж какво, знам, че имаш добри намерения, но аз не искам...

Сега беше ред на Мейзи да се ядоса:

— Какво не искаш? Помощ ли? Е, добре, нека тогава го наречем по друг начин. Нека го наречем делово предложение. Ще изчисля какво ми дължиш.

— Винаги казваш така, но после не ми позволяваш да ти платя...

— Хайде, опитай се да чуеш какво ти казвам! — В някои много редки случаи Мейзи наистина се вбесяваше. — Престани да се превземаш, по дяволите! Искаш ли да направиш нещо страхотно на изложбата ви?

— Разбира се.

— Разбира се, но за да направиш нещо хубаво, трябва да имаш хубави материали. Затова моля те, миличка, ако не искаш да го направиш заради себе си, направи го заради баща си. Знае ли някой още колко му остава да бъде сред нас?

Мейзи беше страшно ядосана на себе си. В желанието си да надвие упорството на Лора беше отишла твърде далеч. От другия край на телефонната линия настъпи тишина. После Лора промълви:

— Знам, че всички ми желаете само доброто. Но мразя да живея като някакъв паразит... като...

Тук тя се поколеба. Мейзи ѝ помогна:

— Знам. Като Чарлс.

— Да... като него. Никога не ми беше хрумвало, че човек заприличва на егоист, когато се опитва да разчита само на себе си. Знаеш ли, никога не съм си задавала въпроса какво всъщност иска баща ми.

Мейзи долови първите признаци на опасността. Побърза да приключи въпроса, преди Лора отново да е изпаднала в мрачно настроение.

— Значи приемаш моята малка изненада?

— Как бих могла да откажа?

— Права си. Невъзможно е. Пък и работата представлява най-добрата терапия за разбито сърце.

— А как ще мога някога да ти се отблагодаря?

— Лесно. — Гласът на Мейзи отново звучеше кротко. — Като бъдеш онова, което си — най-добрата в този проклет бизнес.

Когато най-после успя да разопакова багажа си, Лора вече се чувстваше значително по-добре. Все още се измъчваше заради Робер, но въпреки всичко мисълта за очаквания колет я изпълваше с вълнение. Седна до масата и в един бележник нахвърли няколко нови идеи. Неизвестно защо — навярно поради наскоро отминалия рожден ден на баща ѝ — мислите ѝ непрекъснато се въртяха около знаците на зодиака. Ловко скицира един лъв, после — телец и овен. Не, тези животни изглеждаха прекалено груби и тежки за онова, което искаше да постигне. Скъса последните няколко листа от бележника. Скорпион... Лицето на Лора мигновено засия. Със страшните си щипци, с разчлененото си тяло и извитата си отровна опашка

скорпионът беше идеален за гривна. Лора набързо го нарисува, като си представяше материалите, от които би искала да го направи. Накрая реши, че гривната трябва да бъде направена от жълто злато и диаманти и да бъде изящно изработена, за да прилепва към китката.

Погълната от работата си, едва след три часа забеляза, че се стъмва. Доволна от постигнатото през този следобед, тя стана, за да дръпне завесите. Навън валеше лек дъждец и водните капки се разбиваха в стъклата на прозореца. За миг се спря, за да наблюдава как вадичките лъкатушат под напора на вятъра и се стичат надолу към перваза. Капчиците приличаха на скъпоценни камъчета, защото пречупваха светлината на уличната лампа и сияеха с всички цветове на спектъра: червено, оранжево, жълто, зелено, синьо, индиговосиньо и виолетово. Виолетово. Лора изведнъж се сети, че нейните великолепни сугилити все още се намират под мивката в кухнята. Колие от злато, пронизано от контрастни виолетови светлинки — би било прекрасно! Тя дръпна завесите и се върна при бележника си. Следващия път, когато погледна часовника си, вече минаваше единайсет. За своя изненада Лора откри, че цяла вечер не бе мислила за Робер.

Едва когато вече се къпеше във ваната, тя се стресна. Бекбенчър! Как беше възможно да забрави за него? Все така ставаше, когато започнеше да работи. Всичко останало сякаш се изпаряваше от съзнанието ѝ. Беше късно, но Джени никога не си лягаше преди един след полунощ. Лора реши да ѝ се обади по телефона.

Щом приятелката ѝ вдигна слушалката, Лора веднага разбра, че нещо не е наред.

— О, божичко — запелтечи Джени, — ти си се върнала.

— Разбира се. Съжалявам, ако съм оставила у теб впечатлението, че се готвя да емигрирам и повече да не се върна. — Почака я да каже нещо, но приятелката ѝ мълчеше. Шестото ѝ чувство вече ѝ подсказваше отговора. — Какво има?

— Случи се нещо ужасно. — Гласът на Джени трепереше. — Не знам как да ти го кажа.

— Не и с Бекбенчър? — Лора усети как ръцете ѝ започват да треперят.

— Опасявам се, че той избяга.

Лора тежко се отпусна върху леглото.

— Избягал ли е? В това време! Бедната птичка няма да издържи и една седмица.

— За всичко съм виновна аз — захленчи Джени. — Пуснах го да лети из всекидневната, за да се пораздвижи. Това, изглежда, много му харесваше. Но вчера един от майсторите забрави да затвори вратата. Бекбенчър просто разпери криле и отлетя. — Тя избухна в плач. — Обадох се в полицията.

— Някакви радостни новини оттам?

— Не. Те всъщност смятат, че това е някаква шега. Едно остроумно ченге дори ми предложи да отида в полицията, за да им помогна да направят портрет на папагала.

Лора прехапа устни.

— Няма защо да изпадаме в истерия — доста убедително заяви тя. — Ще се видим утре в колежа.

Без да се суети повече, тя остави слушалката. Само хленченето на Джени ѝ липсваше!

Ама че уикенд! — помисли си Лора и измъкна едно конче от бродираната покривка на леглото си. Приятелят ѝ беше болшевик, на челото ѝ се появи една ярка цицина, а сега и нейният другар и събеседник бе отлетял. Измъкна една хартиена носна кърпичка от кутията, зави се презглава и си позволи удоволствието да се разплаче.

Десет минути се оказаха достатъчни. Самосъжалението беше хубаво нещо в малки дози, но то не беше силната ѝ страна. Тя се измъкна от леглото и бавно отиде в банята, където пълната с топла вода вана все още я чакаше. Добави малко гореща вода и няколко капки „Герлен Шалимар“. После свали старата си хавлия, скочи в уханната вана и скоро се унесе в мечти — представяше си как осъществява още по-красиви и смели идеи за своята гривна-скорпион.

Бог знае колко дълго се бе звънило на входната врата. Лора се отърси от унеса си, бързо излезе от ваната и се уви с хавлията си. За бога, кой беше решил да я посети по това време на нощта? Намери още една хавлиена кърпа, направи си тюрбан и зашляпа боса към домофона. Часовникът във всекидневната удари дванайсет. Мътните го взели! — раздразнено си каза Лора. Сигурно беше Джени, която за извинение носеше бутилка „Шардоне“ и се канеше да удави мъката си във вино.

— Ало. Кой е?

В ухото ѝ бе влязъл малко шампоан и ѝ пречеше да чува добре, но ѝ се стори, че разпознава гласа на Джени. Без да се замисли, тя натисна копчето, с което се отваряше входната врата.

Лора чакаше пред вратата на апартамента си, когато една прегърбена и окаяна фигура се заизкачва по стълбите. Изведнъж в неясната светлина тя зърна профила на жената.

— Майко! — Лора ужасено се вторачи във фигурата, която вече стоеше в коридора ѝ сред локва вода. — За бога, какво правиш навън по това време, и то без чадър?

Тя се ядоса на себе си. Логичните действия не бяха присъщи на майка ѝ.

Карълайн разтърси гънките на шлифера си. Локвата в краката ѝ се поразшири.

— Знам, че е късно, но може ли да вляза?

Лора я заведе във всекидневната и включи и трите нагревателя на електрическата камина.

— Ето, по-добре ела тук да се изсушиш. Защо не ми се обади по телефона?

Карълайн метна шлифера си на близкия стол и се сгуши до камината.

— Ние пристигнахме едва тази сутрин.

Лора вече беше вдигнала ръце. За Карълайн логичните отговори бяха много рядко явление, нещо като манна небесна.

— Ние?

Лора притича в спалнята и намъкна една стара нощница.

— Да, Ралф и аз.

Тя се върна във всекидневната и се опита да изсуши косата си с помощта на хавлиена кърпа.

— Разбирам. Просто сметнах, че е по-добре да проверя.

Това прозвуча като долнопробна насмешка и Лора го знаеше, но с Карълайн човек никога не можеше да бъде сигурен. Мярна ѝ се споменът за един особено мъчителен ден. Пияна като свиня, облечена като проститутка и в компанията на едно двайсетгодишно момче, майка ѝ се беше постарала да я направи за посмешище на целия интернат.

— Но Ралф замина. — Дори да беше забелязала саркастичните нотки в гласа на дъщеря си, Карълайн не реагира. — Трябваше да

прескочи до Ню Маркет, за да види някакви двегодишни кобили. — Шумно подсмръкна. — Поне така каза.

Блуждаещият ѝ поглед обходи стаята. Лора знаеше какво точно търси майка ѝ.

— Искаш ли чаша какао? — натъртено попита тя.

Устните на Карълайн потръпнаха и леко се извиха в намръщена гримаса.

— Да имаш нещо по-силно?

— Опасявам се, че нямам. — Това бе лъжа и Лора знаеше, че майка ѝ ще се досети. Все пак нямаше смисъл да я окуражава в тази насока. От начина, по който говореше, си личеше, че е доста пийнала.

Карълайн хладно сви рамене.

— Добре тогава. Нека да е какао, но моето искам да е силно.

Лора се повъртя из кухнята и накрая наля малко кондензирано мляко в една тенджерка. Изведнъж усети, че е гладна — не беше яла нищо, ако не се смяташе отворотелната закуска в самолета. Отвори чекмеджетата на бюфета и порови в тях. Както в гардероба ѝ, и тук нямаше особено богат избор. Пакетче макарони, няколко кутии консервирана сардина в олио, консерва варен боб и плесенясало пакетче билков чай. В едно ъгълче откри полупразна кутия с шоколадови бисквити и веднага я грабна. Подреди ги в чинийка, като междуременно успя да изяде една счупена бисквита. Кухнята беше леденостудена. Погледна босите си крака, стъпили върху белия линолеум — съвсем бяха посинели. Кичурите на влажната ѝ коса бяха залепнали на врата ѝ. Лора потрепери и докато топлеше ръцете си на газовия котлон, надникна през вратата, за да види какво прави майка ѝ, която лениво се беше отпуснала пред огъня. В мъждивата светлина издайническите следи от пианството — зачервените очи, торбичките под тях и болезненият тен — почти не се забелязваха. Лора продължи мълчаливо да я наблюдава. С изящните си черти и стройното си гъвкаво тяло майка ѝ все още беше забележително красива жена.

Млякото изведнъж кипна и едва не преля през ръба на тенджерката. Тя побърза да я отмести и изключи котлона. Колкото и да ѝ се искаше да го отрече, жената във всекидневната приличаше на нея. Лора наля млякото върху какаото, което вече бе сложила в чашите. Забеляза, че ръцете ѝ треперят. Мисълта за тази голяма прилика направо я изпълваше с ужас.

Върна се във всекидневната, сложи подноса на пода и седна до майка си. Навън вятърът се усили още повече и дъждът заплющя по стъклата на прозорците. Треперейки, двете жени се примъкнаха още по-близо до топлото сияние на огъня. Лора подаде чашата с какао на майка си и изпита странно чувство. Не можеше да си спомни някога да ѝ е било толкова уютно в нейно присъствие. Известно време и двете не смееха да проговорят, за да не нарушат тази неочаквана интимност.

— Мислех, че напоследък не пътуваш много — най-накрая се обади Лора.

Карълайн продължаваше да се взира в огъня.

— Така е. В последната минута реших да тръгна и аз. За Ралф не беше така, разбира се. Сякаш целият му живот е планиран предварително с години напред.

Лора прокара пръсти през косата си, опитвайки се да я поприглади.

— Как я карате двамата?

Този въпрос изглеждаше доста странен, по-скоро една нормална майка би трябвало да го зададе на дъщеря си.

— Горедолу. — Карълайн направи гримаса. — Както винаги, Ралф си има неговите обещаващи млади кобилки, но се опасявам, че не всички принадлежат към животинския свят. — На устните ѝ се появи подобие на усмивка. Въпреки че беше доста пияна, тя все още притежаваше някакви остатъци от чувство за хумор. — Е, що се отнася до мен, понякога ми се искаше да се поразвлека. Но сега просто... е, аз просто...

Тя продължи да се взира в огъня.

— Четох във вестниците, че Ралф се справя много добре.

Лора реши да насочи разговора в безопасна територия. След събитията от последните дни се чувстваше направо изстискана. Нямаше да има сили да понесе един дълъг разговор, посветен на Карълайн и нейния алкохолен проблем.

— О, да. — Карълайн продължаваше да съзерцава излъчващите сияние реотани. — Казват, че той е един от най-добрите жокеи в света. Дори петролните шейхове използват услугите му. Смята, че е открил победителя за конните състезания в Епсъм.

— Но това е чудесно! — възкликна Лора.

— Има и няколко коня за дербито „Роял Аскот“. — Карълайн съвсем не изглеждаше възхитена от това. — И за наградата „Триумфалната арка“ или както там ѝ беше името. Все първокласни коне. О, да, добрият стар Ралф преуспява. Вече няма нужда нито от мен, нито от парите ми.

Лора не можа да устои.

— Имаш предвид парите, които ти дава баща ми?

— Както и да е. — Карълайн вяло махна с ръка. За първи път нямаше желание да спори. — Все пак важното е, че никой няма нужда от мен.

Ако в гласа ѝ беше прозвучала поне някаква нотка на самосъжаление, Лора щеше да се престори, че нищо не е чула. Но майка ѝ произнесе тези думи с равен, безизразен глас, просто съобщаваше фактите. Момичето я погледна — все така се взираше в огъня — и му се прииска да можеше да прояви достатъчно милосърдие, за да ѝ възрази.

— Затова дойдох в Лондон — продължи Карълайн. — Имах нужда да поговоря с теб.

— Но наистина трябваше първо да ми позвъниш. Можеше и да не ме намериш. Всъщност едва тази сутрин се върнах от Париж.

Карълайн бавно кимна.

— Осемдесетият рожден ден на баща ти.

— Ти си се сетила?

Лора беше искрено удивена. Обърна се и за първи път тази вечер очите на двете жени се срещнаха. Момичето неволно извърна поглед. Имаше нещо направо разтърсващо в това неприкрито страдание.

— Разбира се. Дори му позвъних по телефона.

Лора отново застана нащрек.

— Как така? Ние не...

— Знам — прекъсна я Карълайн. — Бедата е там, че няха смелост да дочакам баща ти да вдигне слушалката. — Настъпи тишина. — И на теб звъних, Лора — продължи тя с мек и нежен глас. — Всъщност доста често го правех, но само когато бях сигурна, че по това време си в колежа.

Лора се подкрепи с още една шоколадова бисквита. Усещаше, че губи контрол. Все същата стара история. Щом майка ѝ се опиташе да каже нещо важно, мислите ѝ все се отплесваха в невероятни посоки.

— Е, поне по това време телефонните разговори са по-евтини — пошегува се Карълайн, опитвайки се да разведри напрежението.

Но за първи път не позволи да я отклонят от целта ѝ.

— Истината е — твърдо продължи тя, — че прекалено много се страхувах да разговарям с теб. Страхувах се да ти призная колко много ме е срам.

Объркана от това внезапно признание, Лора се престори, че разглежда шарките на килима.

— Няма значение — с пресеклив глас каза тя. — Всичко това се е случило много отдавна.

Изведнъж Карълайн скочи на крака и се надвеси над дъщеря си.

— Има значение! — извика тя. — Цели три часа кръстосвах напред-назад по тротоара пред входа, гледах прозорците ти и се опитвах да събера смелост, за да дойда да ти кажа какво чувствам.

Лора бе решила да запази самообладание. Ако можеше да се разчита на досегашния ѝ опит, майка ѝ щеше да изтърси още няколко пиянски приказки и да избухне в плач. На следващия ден нямаше да си спомня нито дума.

— Откакто напуснах баща ти, винаги съм била нещастна — продължи Карълайн. — Трябва да ми повярваш, че го обичах. А сега знам, че той е единственият мъж, който истински ме е обичал.

Това беше прекалено! Лора не можеше да се сдържа повече. Мъката и болката на целия ѝ живот болезнено напиреха в гърдите ѝ.

— О, значи така! — Скочи на крака и застана срещу майка си. — Ти си го обичала и той те е обичал. Две прекрасни причини да ни изоставиш, нали?

— Ти нищо не разбираш! — Карълайн я сграбчи за раменете. Лора потръпна. — И аз не те обвинявам. Аз самата едва сега започнах да проумявам всичко.

Момичето се изтръгна от ръцете на майка си и тогава забеляза, че очите ѝ са страшно разширени, изглеждаше като хипнотизирана. Този поглед я накара да се закове на място.

Карълайн продължи по-спокойно:

— Не зависеше от мен. Едно време имах чувството, че се задушavam.

— Кой беше виновен за това? Кой?

— „Готие“... историята, традициите... не знам... всичко. Пък и баща ти така се грижеше за мен, обожаваше ме. Знаех, че ме обича, но се чувствах като птица в златна клетка. Тогава се появи ти, така бях още по-обвързана. Знаех, че просто трябва да избягам.

— А Ралф?

Карълайн изведнъж уморено поклати глава.

— Бедничкият Ралф... той просто ми послужи за извинение. Връзката ни беше чисто физическа. Никога не се разбирахме... не беше както между мен и баща ти. Но когато проумях това, беше прекалено късно.

— Но ти можеше да се върнеш. Татко щеше да ти прости.

— Така ли? — Блуждаещият поглед на Карълайн се насочи към огъня. — Тази мисъл ме измъчва от деня, когато го напуснах. Но аз имах чувството, че раната е прекалено жестока, а и скандалът беше прекалено шумен.

— Грещиш! — Лора ужасно се ядоса на себе си. Противно на волята си, ето че беше въввлечена тъкмо в онзи спор, който така искаше да избегне. — Той все още те обича.

Карълайн сви колене и подпря брадичката си на тях.

— Много вода изтече оттогава, нали? Пък и аз не съм дошла за това.

Часовникът на полицата над камината удари два часа. Лора се сви на кълбо в креслото. Вече се беше простила с надеждата да поспи през тази нощ. Реши да остави майка си да приказва.

— Не искам и ти да повториш моята грешка — продължи Карълайн, като се примъкна още по-близо до огъня.

— За мен това би било много трудно, нали знаеш? — саркастично каза Лора.

— О, значи така? — рязко отвърна Карълайн. — Може да си мислиш така, но вече започваш да правиш същите грешки.

Лора усети как брадичката ѝ потръпва от гняв.

— Е, тогава нека видната специалистка по тези въпроси ми даде един хубав съвет.

Карълайн я погледна умолително.

— Имаш право да приказваш каквото си искаш, но поне ме изслушай. Трябва да ме разбереш.

Тя изглеждаше толкова отчаяна, че Лора бе принудена да се подчини.

— Добре — изсумтя тя, — давам ти петнайсет минути. А после ще отида да си легна.

Карълайн опита да подреди мислите си.

— Много ми е трудно да реша откъде да започна, но нека бъде от Бижутерска къща „Готие“. — Гласът ѝ изведнъж стана напрегнат. — Повярвай ми, Лора, колкото и да сме талантиливи, тя е по-важна от всички нас. Едва сега разбирам това. Баща ти ми вдъхваше толкова увереност, та ми се струваше, че ще мога да летя и сама.

— Но ти си била много добра!

— Да — Карълайн се усмихна тъжно, — бях много добра, но когато станах самостоятелна, когато до мен вече го нямаше Гастон, нямаше я фирма „Готие“, открих колко посредствена съм всъщност.

Лора изведнъж проумя, че я заплашва неизбежното. Реши да изпревари майка си.

— Остави тази работа. Няма да ме убедиш да отида да работя за компанията.

— Но, Лора...

— Не! Още не. Когато дойде време да се обърна назад, искам да знам, че успехът си е лично мой.

— Не става дума за това! — Карълайн удари с чашата по страничната облегалка на креслото. — Аз първа ще ти кажа, че приказките за пълната независимост са хубаво нещо... поне засега. Но баща ти няма да е вечно с теб, нали знаеш. А когато той си отиде, не си въобразявай, че фирма „Готие“ ще ти бъде винаги подръка.

Внезапно стомахът на Лора болезнено се сви от страх. Призракът на заварения ѝ брат сякаш се появи в стаята и я изпълни.

— Ти мислиш, че Чарлс...

— Бог знае какво ще направи този негодник! — Тя отново скочи на крака. — Сигурна съм, че той е способен на всичко. Знаеш ли, Чарлс някога беше казал на баща ти, че съм се опитвала да го прельстя.

Лора пребледня като платно.

— Ти не си...

— Не бъди глупава! — Очите на Карълайн гневно святкаха. — Всъщност, когато за първи път отидох във фирмата, той се опита да

прелъсти мен. И никога няма да ми прости, че го отблъснах.

Лора усети, че главата ѝ се върти.

— Но какво би могъл да ми направи? Татко смята да завещае компанията на двама ни — по равно. Чарлс не би могъл да му попречи.

— Бог знае какво ще измисли, но повярвай ми, той няма да се спре пред нищо, за да те лиши от законното ти място в „Готие“. Чарлс просто не може да понесе това, че баща ти обича теб... и мен... повече от него.

Лора усети, че гърбът ѝ се схваща от напрежение. Седеше, изправена като свещ, в креслото.

— Но какво бих могла да направя?

Изведнъж Карълайн безсилно се отпусна на канапето.

— Опасявам се, че не мога да ти кажа. Всичко зависи от това какво ще хрумне на този сплетник. Аз просто дойдох да те предупредя. Никога не смятай, че нещата, на които държиш, са ти в кърпа вързани. Аз загубих всичко тъкмо поради тази причина.

Изминаха няколко минути, преди Лора да успее да проговори. Толкова много имаше за казване, но тази вечер някак все не успяваше да намери подходящите думи. Хрумваха ѝ само разни изтъркани фрази.

— Къде си отседнала?

Този въпрос прозвуча някак банално и нелепо, но Карълайн, изглежда, я разбра.

— В хотел „Портобело“. Ралф страшно го харесва.

— Ще те закарам дотам. Почакай малко, ще отида да си облека палтото.

Тя се надигна от креслото, но Карълайн дори не направи опит да се помръдне.

— Имаш ли нещо против да остана тук? — предпазливо попита тя. — До сутринта ще се оправя, но точно сега имам нужда от близък човек.

Лицето на Лора се отпусна и по него се разля усмивка.

— Щом така искаш. Бих могла да спя тук, на канапето.

— Не, аз ще легна на канапето. А ти се настани в леглото. Утре те чака тежък ден.

Лора донесе от спалнята си възглавница и пухено одеяло, намери и нова копринена нощница за майка си.

— Благодаря. — Карълайн поглади меката коприна с цвят на сепия. — Още един от специалистите на Мейзи, нали?

— Опасявам се, че си права.

— Да благодарим на Бога, че я има.

Настъпи неловко мълчание, двете смутено се гледаха. Карълайн събра смелост и направи първата крачка. Прегърна дъщеря си и силно я притисна към себе си.

— Обичам те, миличка — прошепна тя. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— И аз те обичам, мамо.

Двете постояха прегърнати. „Мамо“ — наум си повтори Лора, изпитвайки странно задоволство. За първи път в живота си казваше тази дума — най-нежната от всички.

Лора беше преуморена и спа дълбоко, за да се събуди в седем сутринта, когато будилникът неистово зазвъня. Тя отвори очи и се огледа сънливо. В отвора между завесите надничаше още една мрачна и дъждовита утрин. „Английската зима“ — простена тя. Това можеше да развали настроението на всеки. Натисна копчето на будилника и се обърна на другата страна. Само още десет минути — обеща си Лора и се сгуши в леглото, топло като утроба. Винаги бе имала чувството, че това са най-прекрасните мигове на деня, откраднати от онази зона на здрача, която е разположена между съня и будното състояние. Позволи на мислите си свободно да се реят из тайните ѝ лабиринти. Сън ли беше това или наистина се бе срещнала с майка си? Несъзнателно зае отбранителна позиция, като се сви на кълбо, подобно на зародиш в утробата на майка си. Странно! Тъпата болка, която обикновено усещаше в гърдите си, бе изчезнала. Вместо това я изпълваше невероятна лекота.

Будилникът успя отново да наруши съня ѝ. Тя рязко натисна копчето и побърза да скочи от леглото. Ако се забавеше още малко, щеше да провали цялата си сутрин. Облече си халат и бавно отиде във всекидневната, почти знаеше какво ще завари там. Разбира се, майка ѝ вече я нямаше, а нощницата и завивките бяха прилежно сгънати на канапето. Лора се спря, за да ги вземе. Така беше по-добре, много по-

добре. Такива сутрини винаги изглеждаха някак празни, независимо с кого ги споделяше.

Бавно тръгна към спалнята и пътьом спря, за да прочете съобщението, което майка ѝ беше оставила в бележника ѝ. С ясния почерк на Карълайн бяха изписани следните думи: „Гривната-скорпион е наистина много хубава. Помни, че те обичам. Мама“.

Навън вятърът утихна и изведнъж дъждът намаля. Лора наблюдаваше бледите слънчеви лъчи, които надничаха измежду облаците и огряваха сивите аспидни покриви на отсрещните къщи. Сложи чайника на печката, като тихо си тананикаше. Реши тази сутрин да отиде пеша в колежа. Точно в този миг слънцето успя да разкъса облаците и яркочалата му зимна светлина заля улицата. Лора пусна радиото. Без непрекъснатото дърдорене на Бекбенчър домът ѝ изглеждаше някак странно тих. „Нищо не ме тревожи“ — запя тя заедно с Бърт Бакара, който изпълняваше популярната песен „Обсипват ме дъждовни капки“. Направи си чай и като продължаваше да пее, отиде с танцова стъпка в банята. Днес имаше чувството, че са ѝ пораснали криле. Онази ледена висулка на обидата в душата ѝ най-накрая се беше стопила.

11.

Една вена на шията на Чарлс застрашително пулсираше.

— Да не би да ми отказваш? — кресна той.

С пребледняло от гняв лице Морис гледаше втренчено сина на своя приятел и работодател. Този поглед издаваше всичко. Как бе възможно синът и наследник на Готие да е такъв досаден грубиян!

— Мислех, че ви е известно — кротко отвърна той и посочи пакета със слонова кост, който Чарлс току-що бе поставил на работната му маса. — Баща ви не одобрява това, аз също. Да, мосю, вие сте прав. Отказвам да работя със слонова кост или с каквито и да било материали, получени от застрашените животински видове.

Някой до вратата изпусна пинцета. Този мъничък инструмент се удари в пода и дрънченето отекна шумно под сводестия таван на работилницата. Работниците на Готие мълчаливо се спогледаха. Все така се случваше, когато le fils^[1] (така пренебрежително наричаха Чарлс) направеше някое от редките си посещения тук. Можеха да го търпят, стига да си стоеше в офиса и да си гледаше сделките и платежния баланс. От такива неща той несъмнено разбираше. Но тук долу, в работилницата, Чарлс никога не бе добре дошъл.

Той усещаше нарастващата враждебност на хората наоколо. Защо този стар глупак беше толкова упорит? Така му се искаше да го разтърси здравата. Въпреки всичко Морис беше най-добрият бижутер на компанията и проклетата кутийка за бижута трябваше да бъде направена. Чарлс стисна зъби. Биваше си я тази Дафни Сандън! От всички възможни материали беше избрала точно слоновата кост! Той гневно погледна грозните парчета слонова кост, които излъчваха меко сияние върху работната маса на Морис. Бог знае откъде ги беше намерил влюбеният Сами! Както беше обяснил на Чарлс, напоследък Дафни страшно „си падала по кремавото“. Новият декоратор на къщата им в Бишъпс авеню ѝ бил казал, че това е нейният цвят. И сега тя непременно искаше да притежава кутийка от слонова кост, която да сложи на масата в средата на салона за гости, фирмата „Готие“

трябваше да я направи, а Сами щеше да ѝ я подари в деня на годишнината от сватбата им. Смяташе да я напълни с шоколадови бонбони „Годайва“ и беше сигурен, че Дафни ще бъде възхитена от това.

Чарлс не можеше да си спомни този разговор в подробности. Беше се обадил на Сами, за да обсъдят някои делови въпроси, а не за да слуша глупавото лигавене на застаряващия мъж. Въпреки всичко Дафни беше главният съюзник на Чарлс в битката за бъдещото обединяване на двете фирми. И, за бога, ако Дафни искаше слонова кост, тя щеше да я има!

Той се вгледа в сбръчканото лице на противника си и реши да смени тактиката.

— Виж какво, Морис — подхвана Чарлс с примирителен тон, — аз те разбирам. — Прегърна го през раменете. — Ужасно е, че тези бедни животни са почти избити. Нали знаеш, че аз съм член на комитета на нашия фонд „За спасяването на слоновете“.

— В такъв случай би трябвало да се засрамите — отвърна Морис, свали ръката му от рамото си и отново се зае с работата си.

Чарлс едва успя да се овладее. Че кой, по дяволите, управлява тази фирма? Той самият или някакви сенилни любители на околната среда?

— Напълно си прав. — Чарлс успя да изобрази на лицето си нещо като усмивка. — Но ние вече нищо не можем да направим за трагичната съдба на животните, които са ни дали това.

Морис неприязнено погледна парчетата слонова кост.

— Сигурно е така.

Чарлс веднага усети, че има възможност да успее.

— Затова искам от теб да направиш нещо красиво от него — тържествуващо заключи той. — За да докажем, че тези животни не са загинали напразно.

Настъпи тягостна тишина. Морис много внимателно опакова отново светлокремавите парчета и завърза пакетчето.

— Ето, заповядайте — най-накрая каза той и го подаде на Чарлс. — Трябва да призная, мосю, че нямах представа за дълбоката ви чувствителност. Навярно вие и вашият комитет бихте желали да подготвите достойно погребение за това отвратително нещо.

Цялата работилница избухна в смях. Позеленял от гняв, Чарлс се обърна и изгледа свирепо тези така наречени майстори, които несъмнено го презираха. „Смейте се, смейте се“ — помисли си и със стиснати устни изхвърча навън. Можеха да бъдат спокойни, докато баща му беше жив, а после... С побелели пръсти Чарлс стискаше пакетчето до гърдите си... Тогава той последен щеше да се смее на тези проклетници.

В единайсет часа на втория етаж щеше да се състои събрание. Към десет и дваайсет първите участници започнаха да пристигат един по един. Тези юридически и финансови съветници на фирмата бяха и лични приятели на Гастон от повече от дваайсет години. Напоследък ежегодното им събрание все повече заприличваше на среща на стари приятели. Щяха да четат и слушат доклади, да аплодират постиженията, да набележат бъдещата стратегия на фирмата. Това беше едно изключително събрание на изключително благовъзпитани хора, което щеше да завърши приятно с изискана закуска. Тогава разговорите щяха да придобият по-интимен характер — за смъртта на стари приятели, за раждането на нови внуци. Това бе рядка възможност да се посмеят и да посплетничат и всички я очакваха с нетърпение. Всички, но не и Чарлс.

Когато пристигна в залата за съвещания, беше единайсет без една минута. Все още вбесен от разправията с Морис, той цял час бе разговарял с шефа на работилницата на „Готие“ в Хонконг и най-накрая с негова помощ бе успял да намери бижутер, който обеща веднага да се заеме с изработването на кутийката от слонова кост. Каква огромна загуба на време! Чарлс гневно тръсна купчина документи върху масата и чашите издрънчаха.

— О, Чарлс, ето те и теб! — каза Гастон, който бе заобиколен от група неспирно бърбреци колеги и изглеждаше в много добро настроение.

Чарлс кисело се огледа наоколо.

— Мисля, че е по-добре да се захващаме за работа — отвърна той и демонстративно погледна часовника си.

Гастон веднага се почувства виновен.

— Разбира се. Съжалявам. Знам, че си много зает. Веднага ще пристъпим към работа.

Само след минути Гастон и Чарлс вече заемаха двата срещуположни края на масата, а останалите шестима участници в събранието се настаниха от страни. След като поздрави колегите си, Гастон помоли сина си да прочете годишния доклад. Както обикновено, Чарлс го направи, без да губи време и в изключително делови стил.

— И така — заключи той след около трийсет минути, — въпреки световната рецесия, годишните печалби на „Готие“ все още са забележително стабилни. И аз не се съмнявам, че това ще продължи. — Направи знак на секретарката си, която започна да раздава копия от един доста обемен документ в найлонови папки. — Господа, сигурна съм, че всичко необходимо е включено в доклада. Но все пак, ако имате някакви въпроси, с удоволствие ще ви отговоря.

Доволен от себе си, Чарлс се настани обратно на мястото си и започна да изучава лицата на насядалите около масата.

— Моите поздравления — рече Гастон, който дори не си направи труд да разгърне документа. — Свършил си прекрасна работа.

— Ами тази поредица от малки вътрешни дългове на компанията?... — обади се един заядлив глас.

Членовете на управителния съвет обърнаха глави, за да видят кой говори. Един дребничък мъж, който приличаше на пор, с дълъг нос и очила със златни рамки — Виктор Декан, счетоводителят на фирмата.

— Това са само някои временни финансови проблеми — отвърна Чарлс с ослепителна усмивка. — Но както виждате, те вече са уредени.

Виктор бавно кимна, но не изглеждаше доволен. Познаваше Чарлс от детските му години и никога не го беше харесвал особено. Наистина синът на Готие се оказа блестящ бизнесмен — цифрите говореха сами за себе си — но той вечно правеше икономии, което Виктор не одобряваше. Трудно беше да сториш или да кажеш каквото и да било. Гастон нямаше да позволи на никого да говори против сина му, пък и в края на краищата Бижутерска къща „Готие“ беше семейно притежание.

Чарлс си наля чаша вода. Този придирчив тип непременно щеше да си зарови носа и в най-дребните подробности. Разбира се, че бе „заемал“ пари от компанията, за да изплати дълговете си от хазарта. Но

Мейзи му се беше притекла на помощ и той бе върнал всичко до последния сантиметър. Чарлс набързо пресуши чашата си. Как смееха тези некадърни стари приятелчета да го подлагат на такава инквизиция? В края на краищата ставаше въпрос за неговата компания.

Зададох му още няколко несвързани въпроса, на които Чарлс отговори с лекота.

— Ами какво ще кажете за пълномощията да се правят подобни дългове? — настоятелно попита Виктор.

— Сигурен съм, че всичко е наред — намеси се Гастон, като се усмихваше широко на всички.

Виктор стисна зъби, искаше му се да има достатъчно информация и енергия, за да обоснове подозренията си. Беше сигурен, че Чарлс се е забъркал в нещо, но не можеше да разбере какво е то, по дяволите. Навремето бе виждал гениални счетоводители, които успяваха да прикрият корупцията и бъркотията в някоя фирма под лустрото на прилежността. Но тук случаят бе съвсем друг. Нямаше нищо за криене. Виктор знаеше, че компанията, общо взето, е в добро състояние, дори прекалено добро. Нямаше ги обичайните нерешени проблеми; никакви висящи сделки, никакви дребни дългове или неполучени суми. Всичко изглеждаше прекалено наред. С шестото си чувство на дългогодишен счетоводител Виктор предсещаше нещо недобро. Според личния му опит такива безупречни фирми бяха готови за „ликвидация“.

— И бих искал още веднъж да благодаря на Чарлс за нашите отлични резултати.

Гастон заръкопляска и всички около масата го последваха. Чарлс с облекчение започна да подрежда книгата пред себе си. Ако можеше да разчита на опита си от предишните години, останалата част от събранието щеше да бъде посветена на „Разни дреболии“: помощ за вдовицата на бивш служител на фирмата, подробности за стипендията „Готие“, давана на деца от бедни семейства — все едни и същи глупости, от които на Чарлс му се повдигаше.

— А сега, господа — любезно продължи Гастон, — стигаме до истинската причина за това наше събрание.

Чарлс се стресна, изпусна купчината книга, които държеше, и събори една гарафа с вода. Извади носна кърпичка с монограм и

започна да попива водата. Истинската причина. По дяволите, какво ли беше намислил този стар глупак?

Гастон внимателно се вгледа в лицата на хората, насядали около масата.

— Както ви е добре известно, никой от нас не се е подмладил напоследък, а и аз все по-често пътувам.

— Истински околосветски пътешествия, горе-долу на всеки осемдесет дни — вметна Хари Блумщайн.

Останалите се позасмяха, при което Гастон добродушно сви рамене.

— Малка компенсация за изгубеното време, скъпи мой Хари, повечето от което пропилях, за да споря с теб за цените.

Сега беше ред на Хари да свие рамене.

— Бизнесът си е бизнес, нали знаеш.

Чарлс забарабани с пръсти по масата. Само по-бързо да свършеше! Това ѝ беше лошото на тази фирма — беше претърпкана с разни приятели. Според бизнесмена Чарлс такова нещо като „приятел“ не съществуваше, имаше само поредица от временни съглашения. Доколкото имаше опит от общуването си със Сами Сандън, нещата трябваше да стават точно по този начин.

— Работата е там — продължи Гастон, — че съм решил да променя завещанието си.

Чарлс така силно стисна кърпичката си, че водата потече по китката и по ръкава му. Какви ли ги беше забъркала тази кучка Лора?

— След смъртта ми Лихтенщайнският тръст, който притежава Бижутерска къща „Готие“, ще бъде поделен поравно между Чарлс и Лора. Това е така. — Един по един пръстите на Чарлс отпуснаха кърпичката. — Но моята лична колекция смятам да завещая на Лондонския музей „Виктория и Албърт“.

Чарлс изпита такова силно облекчение, че направо му премая. Истина беше, че бащината му колекция, съставена от бижута, наследени или купувани по разни търгове, струваше цяло състояние. Но той можеше да я прежали. Баща му явно беше щастлив да обикаля по света, да рисува и да колекционира бижута, а и по този начин не се пречкаше в краката на Чарлс.

— Според мен това е великолепна идея — прекалено ентусиазирано каза Чарлс.

— Радвам се, че я одобряваш. — Гастон беше искрено изненадан. Думата „алтруизъм“ никога не бе заемала важно място в речника на Чарлс. — Особено като се има предвид, че току-що направих една значителна добавка към колекцията.

— Значителна? — Чарлс се изплаши, че са го измамили. — Колко значителна?

Гастон помълча малко.

— Много. Хари ми намери „Божествената звезда“.

Когато всички проумяха какво е станало, настъпи гробна тишина. От осемте мъже в стаята седем си мислеха за проклятието, свързано със знаменития диамант. А осмият, както винаги, си мислеше за пари.

— И колко ти излезе? — попита Чарлс, все още слисан. „Божествената звезда“ ставаше част от предназначенията за музея колекция и той се питаше колко ли още начини ще измисли баща му, за да го лиши от полагащото му се наследство.

Гастон погледна към Хари, но той, както обикновено, сви рамене.

— Около петдесет милиона лири. Бих казал, че е евтино. Този диамант е несравним.

Чарлс свирепо изгледа баща си и той веднага разбра всичко. Цялото удоволствие от този миг бе развалено.

— Надявах се, че ще се съгласиш.

— Защо си даваш труд да ме питаш? — Лицето на Чарлс пламтеше от гняв. — Аз просто работя тук, аз съм един черноработник на заплата.

Той се изправи и се нареди да си тръгва. Съветниците на „Готие“ неспокойно се размърдаха около масата.

Гастон скочи на крака.

— Но аз въобще не очаквах, че ще се заинтересуваш...

В този миг усети, че се задушаваша.

Хари наля чаша вода на приятеля си и го изчака да я изпие. Това беше ужасна гледка, но той я бе наблюдавал толкова пъти: Гастон Готие, ангелът — отмъстител на френската съпротива, превърнат в хленчещ идиот от жалкия си син.

— Седни, Чарлс — гневно нареди Хари, — и покажи малко уважение.

Чарлс се върна на мястото си и се постара да придобие колкото може по-разкаян вид. Ако сега успееше внимателно да изиграе картите си, може би дори щеше да спечели.

— Съжالياвам, татко — каза той. — Разбира се, щом искаш този диамант за колекцията си, трябва да го имаш. Аз просто щях да се чувствам много по-добре, ако от време на време ми се доверяваше.

Това прозвуча като молба за повече близост между тях, поне така се стори на Гастон.

След малко дишането му се нормализира и за всеобщо облекчение мадам Гофине се появи, за да им съобщи, че закуската е готова и сервирана в трапезарията на втория етаж.

— Ако сме приключили всичко... — хрипливо каза Гастон и огледа присъстващите.

Чарлс вдигна ръка — истинско олицетворение на любезността.

— Има още една дреболия, татко. Всъщност това е въпрос на по-добра организация.

— Моля те, продължавай.

— Трудно ми е да говоря за непредвидените обстоятелства... — Смутено се прокашля. — Но след като ти повдигна въпроса за завещанието си, бих искал и аз да кажа нещо.

В очакване на нови неприятности шестимата членове на управителния съвет на фирмата тежко въздъхнаха. Точно когато беше време за закуската!

— Татко, аз естествено съм доволен, че компанията ще бъде поделена между мен и Лора.

Хари Блумщайн така се стъписа, че едва не падна от стола си. Просто не можеше да повярва, че Чарлс в края на краищата няма никакви възражения по въпроса.

— Между нас, разбира се, има някои различия — продължи Чарлс, усмихнат до ушите, — но в кое ли семейство ги няма. — Всички около масата захъмкаха одобрително. — Но това, което ме притеснява, е, че Лора е само на двацет и две години. Тя е все още млада и буйна и засега не проявява никакъв интерес към финансовите аспекти на работата ни.

— Така си е — весело рече Гастон, но като видя изражението на Чарлс, усмивката му помръкна.

— Искам само да кажа, татко, че ако нещо се случи с теб, ще ми трябва известно време, за да я науча на основни неща.

— Чарлс е прав — много делово се съгласи Виктор.

Въпреки че Чарлс му беше толкова антипатичен като личност, той признаваше, че се справя добре с управлението на фирмата. Както всички знаеха, Лора беше човек на изкуството и мечтателка. Щяха да ѝ трябват години, за да се научи да управлява компанията.

С крайно почтителен вид Чарлс кимна на Виктор.

— Знаех, че ще ме разбереш. Работата е там, татко, че не бих могъл да се съобразявам с желанията на Лора, след като е толкова неопитна. Както всички знаем, тя е доста упорита — той мило се усмихна, — а в днешно време трябва да се вземат бързи решения. Искам да те предупредя, че ако не сме гъвкави, компанията може да пострада в значителна степен.

Чарлс огледа лицата на присъстващите и разбра, че ще спечели. Тези посивели мъже, всички надхвърлили седемдесетте, в никакъв случай не вярваха в тънките нюанси на женската еманципация. Чарлс реши, че е време да изиграе най-важната си карта — Карълайн.

— И също така трябва да добавя — продължи той, — че Лора е много красива жена, а богатите и красиви жени често привличат неподходящи мъже. Не бих искал бъдещето на „Готие“ да зависи от някакъв авантюрист.

Чарлс наблюдаваше със задоволство как на лицето на баща му се появява измъчена гримаса.

Когато най-накрая Гастон се обади, гласът му беше слаб и треперлив като на инвалид:

— Какво предлагаш?

— Предлагам една проста предпазна мярка, татко, и това е всичко. Бих искал да съм сигурен, че докато Лора навърши трийсет години, ще мога да вземам всички решения, свързани с управлението на компанията. След това — на лицето на Чарлс се появи момчешка усмивка — ние със сигурност ще намерим някакъв взаимно приемлив *modus operandi*^[2].

Гастон първо погледна Хари и Виктор, а после и другите членове на управителния съвет. Леон Боржо, осемдесет и три годишният адвокат от Лихтенщайн, за секунда се поколеба. Дълбоко в себе си се съмняваше, че може да се разчита, на която и да е млада

трийсетгодишна жена. Но най-накрая реши да се присъедини към другите, които мълчаливо кимнаха в съгласие.

— В най-скоро време ще подготвя необходимите документи — заключи Гастон.

Чарлс му отвърна със сияеща усмивка от другия край на масата.

— Благодаря ти — каза той и снизходително кимна. — Нямам представа колко много означава това за мен.

За трети път тази сутрин Чарлс събра книгата си от масата и му си прииска да се оципе. От месеци се чудеше как да неутрализира потенциалното влияние на Лора във фирмата. А ето че сега всичко му поднесоха на тепсия. Тази на пръв поглед дребна отстъпка, която му направиха веднага, означаваше само едно — пълен напред към сделката със Сандън. На пътя му имаше само още една пречка. Погледна към Гастон, който тежко се надигна от стола си. Шестото чувство на заклет комарджия подсказваше на Чарлс, че на баща му остават още най-много шест месеца. Той тържествуващо прибра документите си в черното дипломатическо куфарче и придружи Гастон до трапезарията на горния етаж.

— Не знам дали Мейзи ти е споменавала — рече Гастон, когато двамата се изкачваха по стълбището (в „Готие“ — Париж, никога не бе имало асансьори), — но смятам да пратя Лора на почивка.

— Много хубаво.

Чарлс се сети за всички места, където би искал да прати природената си сестра.

— Бедата е там, че бях много зает и не направих нищо, за да й осигуря необходимите пари. Ще можеш ли да й прехвърлиш една сума?

— Остави на мен. Ти си имаш предостатъчно главоболия. Колко да й пратя?

— Е, нали знаеш каква е сестра ти. Замина някъде в планините, на границата между Пакистан и Афганистан. Казах й, че не искам да ходи да проси, затова за по-сигурно й изпрати около пет хиляди лири.

Чарлс се усмихна.

— Най-напред ще се заема с това днес следобед.

Гастон ненадейно стисна с благодарност лакътя на сина си.

— Благодаря ти — прошепна той.

Чарлс го въведе в трапезарията с дъбова ламперия и го настани начело на масата. После сам седна и хвърли бърз поглед на луксозната листа с менюто, която обикновено се появяваше при подобни тържествени случаи. Canard à l'orange^[3] — чудесно, това беше любимото му ядене. Наля си чаша вино и като се облегна удобно, помисли за всички беди, които можеха да сполетят една самотно пътуваща жена.

[1] Синът (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Начин на работа (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Патица с портокали (фр.). — Б.пр. ↑

12.

През прозореца на хотелската си спалня Лора се взираше навън към мамещите предпланини на Хималаите. Реши, че през март Пешавар може направо да се нарече земен рай. Предишния ден, докато бе пътувала със самолета над Аток, се бе възхищавала на епичната красота на пейзажа долу. Заобиколената от планини Пешаварска долина приличаше на огромна сива чаша със зелено дъно и три вдлъбнатини на ръба. Легендарните проходи Кибер, Кохат и Малаканд — за такова нещо мечтаеха художниците.

Северозападната гранична провинция, която се намираще на границата между Пакистан и Афганистан, я бе пленила. Предишните две посещения на Лора тук — едното през изключително горещото и сухо лято, другото през леденостудената зима с нейните смразяващи мъгли — не бяха намалили с нищо възхищението ѝ. Нито резките промени на климата, нито постоянните затруднения и неудобства можеха да намалят притегателната сила на това място. Горе в планините, където въздухът беше чист и ослепително бистър, Лора бе открила онова усещане за безметежност и красота, което е неописуемо. Тук, на хиляда мили от западната цивилизация, тя знаеше, че си е у дома.

Звънът на телефона прекъсна мислите ѝ. Втурна се към слушалката, нямаше търпение да чуе новините. Не, с извинителен тон заяви човекът от фирмата за коли под наем, нейният ленд роувър нямало да бъде готов по-рано от утре сутринта. Сигурна ли била, че не желае екскурзовод? Един опитен шофьор би могъл да я закара, където поиска и да я върне преди залез-слънце. Трябвало да знае, че планините са пълни с бандити и контрабандисти; за сама жена там не било безопасно.

За сетен път Лора му благодари за загрижеността, но заяви, че ще почака за ленд роувъра. Стана ѝ смешно, като го чу да въздиша от другата страна на линията. Доколкото му било известно (от Корана — досети се тя), младите дами не бивало да се шляят из страната сами и

да карат мощни коли. Лора взе ключа за стаята си, слънчевите очила и чантата си и слезе във фойето. Ако нямаше как да отиде в планината, то поне можеше да прекара остатъка от деня, като разглежда града.

Разположен в началото на Киберското шосе, хотел „Перла“ се славеше с лукса си. Като остави зад себе си сигурността на високия му портал и климатичните инсталации, тя усети такава лекота, сякаш се бе отърсила от последните следи на западната цивилизация. Хотелът беше скъп и комфортен, но не по свое желание бе отседнала в него. Можеше да се задоволи и с някоя от по-евтините странноприемници около Киберския пазар, но баща ѝ се оказа непреклонен. И ленд роувърът беше негова идея. По време на последния им разговор Гастон бе подчертал, че тя трябва да има само най-хубавото и най-сигурното. Най-накрая Лора се бе съгласила. Изглеждаше ѝ смешно да играе ролята на независима жена, когато баща ѝ плащаше сметките.

Ясното пролетно слънце вече стопляше въздуха. Като пое дълбоко въздух, тя закрачи по Шаре Пехлави към шумната блъсканица на Киберския пазар. Клатушкаци се леки двуколки и моторизирани рикши профучаваха с опасна скорост по шосето и минувачите току възкликваха уплашено. Като европейка, облечена в джинси, Лора бе свикнала да среща изпитателните и често неодобрителни погледи на местните жители. В тази част на света жените се подчиняваха на законите на пурда^[1] и по това време много малко от тях можеха да се видят на улицата. Някои почти не се виждаха под белите бурккуа — класическото женско облекло на суровите мюсюлмански фундаменталисти. Други бяха избрали чаадар — дълго парче плат, което покриваше главата и цялото тяло, като очите едва се виждаха. Тя замислено попипа памучната си риза с дълги ръкави. В главата ѝ вече се зараждаше малък план.

Вървешком се опита да изтръска вездесъщия пясък от сандалите си. Може би като се позамислеше, идеята да носи сандали, отворени на пръстите, не беше чак толкова добра. Високо в небето се виеха и стрелкаха гарвани и соколи, търсейки потенциалната си закуска. Замаяна и с леко сърце, Лора бе готова да запее. Всички изпити и Лондон сякаш бяха отдалечени на светлинни години, а Робер дьо ла Марот се бе превърнал в далечен и полузабравен спомен. Беше работила страшно много през последните няколко седмици. Имаше право да се гордее със свършеното и чувстваше, че е заслужила

почивката си. Нейният професор обяви за шедьовър гривната-скорпион, която бе завършила наскоро. И колието, украсено със сугилити, бе почти готово — най-вълнуващото и ефектно бижу, което някога бе правила. Напрегна слух, за да чуе гласа на някакъв далечен мюезин, който приканваше вярващите към молитва. Както вървеше напред, Лора имаше чувството, че се връща назад във времето.

Гледката, миризмите и звуците на Киберския пазар скоро изцяло я завладяха. Тук имаше малко туристи, повечето от тях бяха възрастни, но човек можеше да срещне и дългокоси хипита, които все още търсеха нещо. Някои го бяха открили в незвар — нещо като зелена глина, направена от дървесна пепел, тютюн и канабис или опиум. Други бяха предпочели плодовете на местното растение бетел или паан, дъвчеха ги и плюеха отвратителната яркочервена маса. А онези, които вече бяха опитали всичко това и търсеха нещо по-силно, можеха да намерят хероин на определена цена. За нещастие на некадърните си власти, Пакистан бе завладял Златния триъгълник на Тайланд, Бирма и Лаос като главен източник за снабдяване. Благодарение на местните контрабандисти тук нямаше липса на хероин.

Без да обръща внимание на опитите на сънародниците си да подхванат разговор, Лора скиташе из пазара. Защо да си губи времето с тези безнадеждни европейци, когато тук живееха най-обаятелните планинци? Без да се смуцава, тя спря, за да огледа някои от многобройните представители на местните племена. Външният им вид подсказваше, че са от Централна Азия, повечето имаха остри черти и светла кожа. Лора извади скицника си и започна да рисува, давайки воля на въображението си. Членовете на най-голямото племенно общество, гордите патани, бяха озарени от ореола на приключенията и романтиката. Самите им имена — Юсуфзаи, Мохманд, Африди, Бангаш, Катак, Машуд, Уазир — бяха част от военната история. Тези несломими племена, които не се подчиняваха на никого и заслужаваха уважение, не се бяха уплашили нито от Александър Македонски, нито от Британия и нейната империя. И до ден-дневен продължаваха да живеят според собствения си кодекс на честта, който ги обвързваше много по-здраво от която и да било законова система. Някои крачеха наперено, други имаха горд и непреклонен вид, а Лора се опитваше да улови естествената им жизненост и свободолюбие.

Тя прибра скичника в чантата си и продължи да се разхожда. Няколко мършави кучета се опитваха да намерят храна, подвили страхливо опашки. Двама мъже, единият небрежно метнал пушка на рамо, шумно се пазаряха за някакъв килим, като току свиваха рамене, правеха резки движения с телата си и непрекъснато жестикулираха. Заинтригувана, Лора се заслуша в характерния им говор, който изобилстваше от крещящи натрупвания на съгласни. Вече бе научила няколко думи на урду, националния език на Пакистан, но тук рядко го използваша. Постара се да се съсредоточи върху разговора на двамата, но не успя да разбере нищо. Реши, че навярно говорят на пушту или пукту и ги остави да се препират.

Едно момченце носеше пълни чаени чаши върху месингова табла и се провираше между хората. Прииска ѝ се да се освежи, но реши да почака. Щом спреше да огледа нещо от предлаганата тук стока, веднага щяха да ѝ предложат куава — великолепен зелен чай с кардамон и лимон. Момчета с ръчни колички предлагаха плодове, улични продавачи приготвяха закуски и се надвикваха, за да привлекат вниманието ѝ. Замириса ѝ на печено месо и тя си помисли за един чапли-кебап. Този вкусен хамбургер с много подправки, домати и яйца върху филия незаквасен хляб наистина миришеше апетитно. Лора се поколеба за миг, но бавно продължи напред, спомняйки си съвета на баща ѝ. Не беше дошла чак в Централна Азия, за да получи хранително отравяне!

Върна се назад по собствените си следи, за да избегне шумотевизата на автобусната спирка и отново попадна сред лабиринта от сергии и лъкатушни пътечки, водещи към центъра и към Стария град. От килимчетата наоколо прерисува геометричните шарки на ислямския свят. От месинговите сервизи прекопира мотивите от листа и цветя, издаващи персийско-турско влияние. Времето и нейното собствено въображение щяха да ѝ помогнат и от този суров материал щяха да се родят бъдещи творчески идеи. Една ярка сергия, отрупана с бижута, привлече вниманието ѝ. Огърлици, гривни и пръстени, повечето направени по индийски образец, контрастираха с грубо изработени сребърни колиета — местно производство. Продавачът ѝ подаде дълга огърлица от червени и сини мъниста, но Лора поклати отрицателно глава. После безмълвно му посочи часовника си. Времето напредваше, а тя тепърва трябваше да подготви своя план.

Отначало продавачът се стъписа, когато му показва какво иска да купи. Беше свикнал с европейците и техните капризи, но дори според техните стандарти това изглеждаше много странно. Беше доволен, когато, след като се попазари, тя си купи чанта от червено кадифе. Украсена с апликирани златни арабески и с цветни мотиви от миниатюрни огледалца, така характерни за официалното патанско облекло, чантата изглеждаше много подходяща за красива млада европейка. Но това! Сбръчканият старец погледна присмехулно Лора, която настоятелно му кимна. След като повъздиша, той свали от закачалката дългата риза в цвят каки и развлечения панталон.

Опита се да ѝ обясни колко неподходящи са за нея. Тя му кимна учтиво и премери дължината на панталона, за да се увери, че ще ѝ стане. Човекът изглеждаше ужасно притеснен, мъчеше се да си припомни откъслечните английски думи, които бе научил навремето в Британската армия.

— Много некрасив — тържествуващо произнесе той английските думи. — Много, много некрасив. — Потърси нещо подходящо за жена и измъкна дълъг бял полупрозрачен шал. — Хубаво — рече продавачът и ѝ го подаде. — По-хубаво за дама.

— Не, благодаря. — Лора му подаде ризата и панталона. — Трябват ми мъжки дрехи. А сега, моля, бихте ли ми казали колко струват?

Когато се върна в хотела, минаваше пет. Лека закуска под едно сенчесто дърво в градината на хотел „Дейнс“, кратка разходка с цел разглеждане на някои забележителности — и ето че денят бе отлетял. Лора уморено се заизкачва по стълбите и отново чу неуморния мюезин, който натъртено и протяжно нареждаше едно и също.

— Това е магхриб — обясни ѝ портиерът, като пое пакетите, които носеше.

Тя кимна. Четвъртата от петте задължителни молитви за деня; ето че имаше дни, когато задълженията на един християнин изглеждаха едва ли не незначителни.

Мухамад отиде зад рецепцията и с елегантен жест ѝ върна ключа от стаята.

— Има и едно съобщение за вас, мисис Джей.

Подаде ѝ сгъната бележка. В желанието си да я прочете по-бързо Лора изпусна ключа си на пода. „Ленд роувърът е готов — пишеше на

бележката. — Ще бъде доставен в хотел «Перла» утре в шест сутринта.“

— Всичко наред ли е? — попита Мухамад и махна на един минаващ наблизо носач да вдигне ключа на Лора.

— Всичко е чудесно — със сияеща усмивка му отвърна тя, докато събираше пакетите с покупките си. — Благодаря, че ми предадохте съобщението. О, и моля ви, събудете ме в пет сутринта.

Мухамад не можа да познае стройния млад мъж, който се появи на рецепцията рано на следващата сутрин. Носеше обикновени шалвари и голям пораздърпан тюрбан, беше обут с обичайните обувки с квадратни бомбета и приличаше на местен екскурзовод или водач.

— Добро утро, Мухамад — весело рече младежът. — Май ни очаква още един прекрасен ден. Колата ми тук ли е вече?

Удивен от акцента на непознатия, Мухамад го разгледа по-отблизо.

— Аха! Мисис Джей! Не можах да ви позная.

Лора бе изключително доволна. В края на краищата нейната стратегия, изглежда, щеше да се окаже успешна. Един самотно пътуващ мъж щеше да привлече далеч по-малко внимание от самотно пътуваща жена.

— Добре! На това се и надявах.

— Аха! — Мухамад изглеждаше силно объркан. Той подаде на Лора голям кафяв плик. — Да, колата ви чака отвън. Документите и ключовете са в плика. Ще се върнете ли довечера?

— Вероятно — бодро каза тя, без да обръща внимание на тревожните нотки в гласа му, — но не се притеснявайте, ако не се прибера — Пристигна един носач, натоварен с брезентови торби с различна големина и със свит на руло спален чувал. — Струва ми се, че съм се подготвила за всякакви случайности.

Мухамад се намръщи. Беше прекарал известно време в Лондон, където посещаваше курс за хотелски управители, и донякъде познаваше капризите на упоритите европейки. Все пак Хималаите се различаваха много от Мейфеър или Ню Бонд стрийт.

— Трябва да си наемете водач. Моят зет...

— Благодаря, но аз вече имам опит тук. Всичко ще бъде наред. — Весело се въртна на пета. — Особено докато съм в това облекло.

Лицето му стана още по-мрачно.

— Но там горе има контрабандисти и бандити. Вие наистина би трябвало...

— Вижте какво — прекъсна го Лора, — аз отивам в планината, за да бъда сама.

— Ако настоявате...

— Да! — каза Лора и буквално изхвъркна навън, а носачът подтичваше след нея.

Тя подкара на запад към Ланди Котал и Киберския проход. Нямаше представа докъде ще успее да стигне днес, пък и това не бе от значение. Свобода! Безредно построените градски сгради скоро изчезнаха и пред очите ѝ се появи един по-елегантен богаташки квартал. В големите, добре поддържани градини лъчисти росни капки все още блестяха в чашките на цветята. Лора намали скоростта, отвори прозореца на колата и вдъхна ароматите на Пешаварската пролет. Спомените за смразяващата зимна пустош и за задушливия летен прах сякаш нямаха нищо общо с това. Дърветата бяха обсипани с цвет. Кайсии, круши, сливи и праскови, бадеми, орехи, шамфъстък, мушмули, портокали, лимони, череши, черници се мяркаха покрай колата в изобилие от ярки цветове. Изкусно подрязаните плетове от бананови растения и сенчестите зеленчукови градини създаваха ефекта на колаж. Постепенно къщите оредяха, градините отстъпиха място на просторни полета, засети с пшеница, царевица, ориз и домати. Скоро и те изчезнаха и ленд роувърът се заизкачва по кафяво-сивите предпланински възвишения на Хималаите.

Самотен зелен папагал изпърха наблизко, но Лора усети, че нищо — дори споменът за нейния обожаван Бекбенчър — не можеше да развали настроението ѝ. На около половин миля напред се виждаше керван от камили, следван от стадо кози и няколко упорито изоставящи овце. Някои от камилите носеха малки патански шатри. Други бяха натоварени с опаковани домакински уреди, които подскачаха и се поклащаха от двете страни на гърбовете им. Съвсем мъничко дете беше настанено върху голямата кафява гърбица на една камила и застрашително се полюшваше, но останалите хора от племето вървяха пеша. Мощният ленд роувър бързо ги настигна и на Лора ѝ се прииска да им махне. Но скоро се отказа, след като видя как жените скриха лицата си. В далечината един бял вол теглеше дървено рало, вдигайки

облаци сиво-кафяв прах след себе си. След десетина минути той се изгуби някъде зад гърба ѝ и най-накрая Лора остана сама в планината.

Към единайсет часа усети силен глад. Отклони се от тесния черен път и затърси подходящо място за паркиране на колата. Скоро го намери — в сянката на голям заоблен камък. След като извади манерката и чантата с провизиите, тя седна на старо шотландско одеяло за бърза закуска *al fresco*^[2]. Премаляваше ѝ от глад, отрязва си парче наан-кебап и хапка пейнер. Това просто домашно сирене имаше невероятен вкус. Облегна се назад и щастливо задъвка, съзерцавайки ясното синьо небе. Тук, горе, дори вкусът на храната беше различен, всички сетива се изостряха. Лора се обърна, отвори манерката и си наля чаша леденостудено ласи. Какъв разкош! Луксозните им ресторанти можеха да си останат в пътеводителя, това беше най-вкусната храна на света!

Някъде в лазурната далечина един ястреб се виеше и стрелкаше, изпълнявайки някаква весела въздушна акробатика. Лора се изправи и бавно отиде до колата, за да вземе скицника и камерата си. Този „Никон“, последен модел, беше още един пример за непресъхващата щедрост на Мейзи. Лора зърна образа си в страничното огледало на ленд роувъра и оправи тюрбана си, който се бе поизкривил след почивката ѝ на тревата. Изпълнена с кипяща енергия, тя тръгна напред, като току спираше, за да снима планините със снежните им шапки и лабиринта от скалисти възвишения наоколо. От време на време някоя хищна птица привличаше погледа ѝ — стремителните очертания на ъгловатото ѝ тяло изпъкваха на фона на някой бял като памук облак. Лора бързо нахвърляше в скицника си идеи за цветови съчетания и форми, мотиви и шарки. Часовете летяха, а тя продължаваше да стои тук, забравила за всичко друго, освен за величието на природата и собствената си екзалтация.

Първите пориви на студения вятър я изненадаха. Беше облечена само с развлечените си памучни дрехи. Потреперя и погледна часовника си. Три часът! Беше се разхождала тук повече от четири часа. Голям черен облак заплашително изникна на хоризонта, топлината на слънцето изчезна и пейзажът наоколо придоби сивкава окраска. Изведнъж зъбите ѝ затракаха. Тя сложи капачката на камерата и тръгна обратно към ленд роувъра. Много скоро стомахът ѝ се сви от страх. След като се огледа добре, тя разбра, че тесният лъкатушен път

не се вижда наблизно. Треперейки, Лора се загърна по-плътно с тънката си риза. По дяволите! Навярно доста се бе отклонила от пътя. Изплаши се, вече не знаеше в коя посока да върви. Слънцето за миг надникна измежду облаците и върху пътеката се очертаха множество издължени сенки. Сякаш за да ѝ стане малко по-топло, тя притисна камерата и скицника към гърдите си и с всички сили се затича. Тогава небето изведнъж се разтвори.

Ледени дъждовни капчици започнаха да се стичат по врата ѝ. Обзета от паника, Лора затича още по-бързо, като се обвиняваше за собственото си безотговорно държане. Скицникът се намокри и залепна за ризата ѝ. В отчаян опит да го запази го пхна под нея. Назъбените и напукани скали наоколо сякаш ѝ правеха гримаси и ѝ се присмиваха заради опасното положение, в което бе изпаднала. Внезапно в далечината отекна гръм и тя подскочи от ужас. Стъпи накриво, подхлъзна се и тежко падна на земята.

Разтреперана от шока, Лора с усилие седна и дръпна нагоре крачола на панталона си. Левият ѝ глезен бе започнал грозно да се подува. Тя ужасено се опита да го раздвижи. Болката беше непоносима. Вик на страх и отчаяние се изтръгна от гърдите ѝ и отекна надалеч в планината. За миг затаи дъх, но тихото барабанене на все повече сгъстяващите се дъждовни капки беше единственият отговор. Сърцето ѝ биеше така лудешки, сякаш се готвеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Тя запълзя бавно и мъчително, за да намери някакво убежище под надвисналите скали наблизно. Изтощено се отпусна върху един изгладен от вековете камък и изведнъж припадна.

Когато отвори очи, нямаше представа колко време е лежала така — може би трийсет минути или цял час. Дъждът беше спрял, но вятърът духаше още по-яростно. Лора отново се опита да раздвижи глезена си, но това бе невъзможно.

Ужасната болка прониза целия ѝ крак. Кихна и всяко кокалче по тялото ѝ я заболя. Какъв кошмар! Затвори очи само за да си спомни отново предупрежденията на баща си и молбите на Мухамад. С трепереца ръка опита да се оципе. Не биваше да губи съзнание... не биваше... отново да се унесе.

Може би ѝ се привиждаше. Присви очи и се напрегна. Ей там, на по-малко от пет метра, стоеше самотен конник и я гледаше. Когато Лора разбра, че този неясен образ е напълно реален, кръвта застина в

жилите ѝ. Сърцето ѝ ужасено заби, но тя се опита да отвърне на втренчения поглед на непознатия. Какъв страховит образ! Издокаран с патанското си племенно облекло, с огромен зелен тюрбан и развлечен панталон в цвят каки, човекът носеше два патронташа. Тогава тя я забеляза. В дясната си ръка той държеше пушка „Лий Енфийлд“ — любимото оръжие на снайперистите.

Лора силно притисна с длан устата си, за да не извика. В най-добрия случай беше контрабандист, а в най-лошия — бандит и беше невъзможно да разбере как ще реагира този човек, когато разкриеше истинската ѝ самоличност. Той ѝ извика нещо на пукту, а после на урду, след като тя не отговори. Лора неразбиращо заклати глава. С бързо и плавно движение непознатият слезе от коня и забърза към нея с грациозните и гъвкави движения на дива котка. Тя вдигна поглед и зърна блясъка на необикновените му бледосини очи. Зави ѝ се свят. Навярно поради болката имаше халюцинации, но това лице с изящни черти и светломургава кожа принадлежеше на най-красивия мъж, когото някога бе виждала. Онемяла от страх, тя му посочи глезена си. Той коленичи до нея и с нежни пръсти свали сандала ѝ, за да се покажат пръстите на краката ѝ с идеален маникюр. Лора простена. Край! Нейният малък карнавал свърши. Патанът впери въпросителен поглед в нея и на лицето му се появи великолепа усмивка.

— От пролетната колекция на „Шанел“, предполагам — най-после проговори той на свършен оксфордски английски.

За Лора следващите няколко минути изминаха като насън. Непознатият свирна на коня си и той покорно се приближи. После мъжът извади от дисагите ярко одеяло и загърна с него раменете на Лора. Зъбите ѝ тракаха по-скоро от облекчение, отколкото от студ, и тя в полуистерично състояние се опитваше да му даде някакви обяснения за състоянието си.

— Видях колата ви — рече патанът, когато най-накрая тя се успокои. — Само на една миля отук е. Смятате Ли, че ще можете да пояздите?

Лора кимна утвърдително и опита да се изправи на крака.

— Не, не бива да се движите. — Гласът му беше дълбок и кадифен, звучеше авторитетно, но и любезно.

В следващия миг той я вдигна на ръце. Лора обви шията му с треперещи ръце и се запита дали не е изпаднала в делириум.

Стройното му и силно тяло излъчваше топлина. Непознатият я сложи на седлото на коня и на Лора ѝ се стори, че е доловила лекото ухание на „Герлен Ветивер“. Той с лекота се настани зад нея и хвана юздите. В полусъзнание Лора се отпусна назад и си помисли, че би могла да язди така безкрай.

Докато пътуваха бавно обратно към Пешавар, тя научи, че името на патана е Шариф Хан. Беше син на богати местни земевладелци и бе получил образованието си в Англия — в Уинчестър и Оксфорд. Сега прекарвал времето си в пътуване между Лондон и крайграничните планини.

— За да запазя здравия си разум — с усмивка каза той, разкривайки безупречните си зъби — и защото искам да направя филм за това място.

Очите на Лора светнаха.

— Какъв филм?

Шариф погледна в страничното огледало на колата. Конят беше завързан хлабаво отзад и кротко ги следваше.

— Филм за тази земя, за нейните хора и нашата култура... — Изведнъж стисна устни. — Преди западната цивилизация и нейните ценности да нахлуят и тук и да ни унищожат завинаги.

Лора сърдито изсумтя.

— Карате ме да се чувствам като варел с токсични отпадъци.

Мъжът се обърна и я погледна дяволито.

— Не влагам нищо лично в това. Пък и неколцина безотговорни пътешественици едва ли имат значение! Нека просто да кажем, че радиото и телевизията направиха повече, за да подкопаят основите на нашето общество, отколкото Монголската и Британската империя, взети заедно.

— Значи ще снимате документален филм?

Той поклати отрицателно глава.

— Прекалено скучни са. Хората не обръщат внимание на такива филми. В моя филм ще бъде представена една любовна история.

Лора вече се чувстваше достатъчно добре, за да се опита да се пошегува:

— С дълбок и многозначителен подтекст, нали?

Мъжът се усмихна и със задоволство откри, че тя вече не трепери.

— Но разбира се. Традиционните ценности са заплашени. Влиянието на западния материализъм върху племенните общности и тем подобни неща.

Лора докосна глезена си, който бе придобил доста любопитна синкава окраска.

— Разбирам защо ви е необходима любовната история, филмът има ли работно заглавие?

— Решил съм да го нарека „Тор“?

— „Тор“ ли? — Погледна го въпросително. — Опасявам се, че нищо не разбирам.

Той се усмихна още по-широко.

— Е, това наистина е дълга история.

— Чудесно. — Посочи ударения си глезен. — Аз не бързам за никъде.

Когато започна да говори, цялото му лице се промени. Лора го наблюдаваше като хипнотизирана, докато ѝ описваше какво представлява патанският кодекс на честта. Все едно че изисканият и интелигентен филмов продуцент бе отстъпил място на някакъв далеч по-жизнен и разпален оратор. Шариф ѝ обясни, че пуктунвали представлява начин на живот, система от племенни обичаи, които са далеч по-ефикасни от всяка национална законова система. На първо място бил законът на мелмастия — гостоприемство се предлагало на всеки гост, дори на враг, без да се очаква награда. Следвало бадал — отмъщението като последица от кавгите. Според Шариф те най-често били свързани със злато, жени или земя (зак, зан, замън), но в центъра на най-кървавите обикновено стояла някоя жена.

— Патанските мъже ценят много високо жените си — продължи той. — Наш дълг е да ги защитаваме и всеки, който засегне честта им, бива жестоко наказан. — Погледна пушката си. — Затова тук почти няма изнасилвания. Нашите жени знаят, че са в безопасност.

Също като канарчетата в клетка, помисли си тя, но реши, че е по-добре да запази тази мисъл за себе си.

— Вие сякаш непрекъснато се борите за нещо — осмели се да каже тя, надявайки се да насочи разговора към по-невинна тема.

Той развеселено сви рамене.

— Когато патаните не се бият с враговете си, те се бият помежду си. На пукту думата за враг и братовчед е една и съща.

— А Тор?

— Тор означава черен. Когато отмъщението е свързано с поруганата чест на жена, се нарича тор. Ако случаят е сериозен, само кръв може да измие срама.

Лора потрепери.

— Звучи много цивилизовано!

— Тук, горе, това е единственият възможен начин. Заради всеобщото добро прелюбодеянието, изнасилването и забранените връзки трябва да бъдат жестоко наказвани.

— Във вашите уста звучи наистина жестоко.

— То си е така. Престъпниците най-често биват убивани от техните най-близки роднини от мъжки пол, за да се избегне вендетата.

Лора беше слисана.

— Но това е ужасно.

— Може би, но другите възможности са по-лоши. Вижте как на Запад семейните структури се разпадат. Ние просто не можем да си позволим да ни се случи същото. Цялото ни общество ще загине.

Потънала в мисли, Лора се взираше през прозореца на колата. За една млада еманципирана европейка целият смисъл на пуктунвали беше абсурден. Но все пак тяхната ценностна система включваше честта, семейството, традицията — все неща, които и баща ѝ ценеше; беше се опитвал да я възпитава в такъв дух.

— Надявам се — най-накрая се обади тя, — че вашият филм ще има огромен успех.

Той изведнъж се засмя горчиво.

— Непременно ще се хареса в Щатите — отвърна шеговито. — Все за хероин и насилие става дума в него.

Макар че пътуваха толкова бавно, много скоро в далечината се появиха светлините на Пешавар. Докато двамата разговаряха и се шегуваха, часовете неусетно бяха отлетели. Лора погледна часовника си, а после го свали от ръката, за да го разтърси.

— Колко досадно! Трябва да е спрял. Имате ли представа колко е часът?

— Около шест — отговори Шариф, без да откъсва очи от пътя.

— Откъде разбрахте, като дори не погледнахте часовника си?

— Не нося часовник.

— О, не ми казвайте — добродушно се пошегува тя, — че това е вашият едноличен кръстоносен поход срещу консумативното западно общество.

— О, не съм чак толкова благороден, просто навик. Никой уважаващ себе си стрелец не носи часовник. Часовникът може да блесне на слънцето. И да те издаде.

— Шариф Хан, възпитаникът на Оксфорд и отличният стрелец. — Тя се запревива от смях. — Божичко, нищо не проумявам.

Обзета от доста весело настроение, тя извади скицника си и започна да рисува профила на Шариф. Как ѝ се искаше ръцете ѝ да спрат да треперят. Това беше съвсем нелепо. Колата беше добре отоплена и дрехите ѝ отдавна бяха изсъхнали. Когато светлините на града се приближиха, Лора усети как на сърцето ѝ става тежко. По някакъв загадъчен начин този човек съчетаваше в себе си най-характерното за Изтока и Запада и беше толкова очарователен. Тя му показа резултата от усилията си.

— Много добре — рече той с равен и спокоен глас.

Като пламна цялата, Лора затърси бележника си и после се престори, че записва нещо в него.

— Това е за моя дневник на пътешествието — каза тя. — Тъй че бихте ли ми казали вие самият какво мислите за себе си?

Шариф помълча малко, вперил поглед някъде в далечината.

— Не се ли шегувате?

Лора кимна. За нея този мъж представляваше неизследвана територия, явление, което нямаше търпение да разгадае.

— Тогава ще се облегна на мъдростта на великия Вали Хан и ще ви кажа, че съм патан, такъв съм бил от хиляда години насам. Освен това съм мюсюлманин, и то от около хиляда и триста години. И най-накрая съм пакистанец, що се отнася поне до последните четирийсетина години.

Тя трескаво пишеше в бележника си.

— Но вашето образование, вашият акцент, чувството ви за хумор са типично английски. Това не е ли позаличило останалото?

— Но разбира се! — Лицето му дяволито ѝ се усмихна от огледалото. — Иначе защо според вас ще скитам из планините и ще прибирам красиви момичета?

- [1] Система за изолиране на жените на Изток. — Б.пр. ↑
- [2] Под открито небе (ит.). — Б.пр. ↑

13.

В болницата стана ясно, че глезенът на Лора не е счупен, а само силно навехнат. След като го превърза стегнато, лекарят ѝ препоръча да пие обезболяващи хапчета и хубаво да се наспи. С известно подозрение огледа дрехите ѝ. И добави натъртено, че навярно ще има нужда от неколкодневна почивка за възстановяване, далеч от опасните планински стръмнини.

Лора му кимна с благодарност и според съвета му се опита да направи няколко крачки из лекарския кабинет. Болката съвсем не беше толкова силна, колкото бе очаквала. Благодарни на лекаря и куцукайки, отиде в приемната, където Шариф прелистваше едно прастаро копие на „Нешънъл Джиографик“.

— Какво каза докторът? — попита той, като скочи на крака.

Лора неопределено поклати глава.

— Нищо особено — отвърна, решена да омаловажи случилото се. — Леко навяхване. Каза, че до утре ще съм тип-топ.

Молеше се той да се хване на въдицата.

— Добре. — Шариф ѝ предложи ръката си и тя усети, че краката ѝ се подгъват от умора. — Тогава може би утре ще ми позволиш да те разведа из града.

Сърцето ѝ се разтуптя. С всички сили се стараяше думите ѝ да прозвучат хладно.

— Това сигурно ще бъде пример за легендарното патанско гостоприемство, нали?

— Но разбира се.

— Тогава ще трябва да приема поканата ти.

Ръка за ръка, двамата бавно излязоха от болницата. Лора куцаше.

— Тогава до утре сутринта. В десет — каза Лора, когато той я въведе във фойето на хотел „Перла“.

Тя се поколеба за секунда. Ако бяха в Лондон, дори нямаше да се замисли, преди да го покани на вечеря, но тук това май изглеждаше

много прибързано. Шариф се досети пред каква дилема е изправена и галантно ѝ предложи извинение.

— Аз наистина трябва да отида да напоя коня си.

Заведе я до рецепцията и Лора му се усмихна с благодарност. Служителят в хотела ѝ хвърли пренебрежителен поглед и се зае да обслужи друг клиент.

— Хъм! — Гласът на Шариф прозвуча остро.

Човекът се обърна и цялото му държане изведнъж се промени. Предложи да донесе инвалиден стол и да извика носач и камериерка. Лора се смути и отказа, но той мазно се заизвинява.

— Баща му работеше в едно от нашите имения — обясни ѝ Шариф и я поведе към асансьора. — Опасявам се, че някои неща тук са все още на средновековно ниво.

Вратите на асансьора се отвориха и тя тежко пристъпи вътре.

— Вие сте като рицари на бели коне, нали? — прошепна и не откъсна очи от него, докато не изчезна от погледа ѝ.

Главата ѝ бучеше от вълнение, Лора влетя в спалнята и се стовари на леглото. Полежа така известно време, като мислеше, мечтаеше, усмихваше се на себе си и си обещавахе да намери сили да се изправи и да отиде да вземе душ, от който измъченото ѝ тяло имаше такава нужда. Най-накрая свали изцапаните си с кал дрехи и куцукайки, отиде до тоалетната масичка. В чекмедженцето ѝ намери голямата найлонова торба за прането, с която уви превързания си крак. После се дотътри до банята и като се пъхна под душа, пусна водата докрай. Какво блаженство, помисли си Лора. Игличките на горещата вода намокриха косата ѝ и измиха боята, останала по нея от евтиния зелен тюрбан.

Избърса се и отиде да порови в походната си аптечка, където намери малко шишенце с надпис „Арника“. „При синини и подуване“ — пишеше на етикетчето и тя веднага взе две бели като тебешир таблетки. Все още ги дъвчеше, когато телефонът иззвъня.

— Лора? — отекна далечен глас, пренесен от другия край на света с помощта на сателит.

Лора се настани на едно кресло, умираше от желание да научи малко клюки. Но смутена от новината за инцидента, Мейзи скоро закудкудакя тревожно:

— Сигурна ли си, че не искаш да се прибереш у дома?

— Да се прибера у дома! Ти се шегуваш! Току-що срещнах най-страхотния мъж!

От другия край на линията настъпи мълчание.

— Това е една от причините да ти се обадя. Снощи ходихме на театър с Бетси и представи си на кого налетях — на Робер дьо ла Марот.

— И какво ти каза този негодник на годината? — с безразличие попита Лора.

— Ами всъщност и двамата изпаднахме в много неловко положение, но, изглежда, някой му е казал, че вече си сгодена.

— Аз? Сгодена? — Изсмя се сухо. — За бога, кой би могъл да му внуши подобно нещо?

Отново настъпи пауза. Когато Мейзи заговори, в гласа ѝ се долавяше студена ярост.

— Твърди, че Чарлс му го е казал.

— Божичко, но защо... — Лора зяпна от удивление. — Какъв абсолютен негодник!

— Знам. Току-що имахме ужасна разправия. Твърди, че го е направил за твое добро. Не искал сестра му да се обвърже с някакво си безнадеждно актьорче с леви убеждения.

— И откога е толкова загрижен за моето щастие и благополучие? Мейзи пренебрегна този реторичен въпрос.

— След това говорих с Робер и повярвай ми, той е направо съкрушен. Искане непременно да говори с теб и да ти се извини. Да му кажа ли как може да се свърже с теб?

Внушителният образ на Шариф за миг се появи пред погледа на Лора. Нима такъв човек би повярвал на празните приказки на Чарлс, преди да е попитал и нея?

— Не — хладно отвърна тя. — Всъщност можеш да му кажеш, че повече не искам да го видя.

— Но той е толкова разстроен — възрази Мейзи — и нали знаеш колко убедителен може да бъде Чарлс...

— Никога! — твърдо рече Лора. За миг се пренесе в планината и доволно се усмихна на себе си. — Badal.

— Моля?

— Badal — тихо повтори тя. — Това означава, че сега е негов ред да страда.

Лора остави телефонната слушалка и мислите ѝ отново се върнаха към загадката Шариф Хан.

След като излезе от хотела, Шариф отвърза коня си и пое надолу по шосето. Въпреки че бе късно, той имаше нужда от повече време, за да размисли и затова избра по-дългия път. Докато конят препускаше в тръс по посока на паметника на компанията „Багх и Мейксън“, мислите му се насочиха към невероятното момиче, което бе спасил през този ден. Шариф затвори очи и се опита да си представи образа ѝ. Помисли си, че никога не бе срещал такова очарователно и своенравно момиче. В далечината обаяните във виолетово планини с назъбени скалисти върхове образуваха пръстен около тази долина. Когато мина покрай игрището за крикет, той се усмихна, спомняйки си колко батсмани бе извадил от игра и колко точки бе отбелязал.

Къщата, където живееше овдовялата му майка, се намиреше в покрайнините на града. Тя се издигаше в средата на просторната морава, засенчена от бананови дървета — хубава едноетажна вила с варосани стени и кръгли прозорчета. След като се погрижи за коня си, Шариф бавно влезе в къщата, за да се види с майка си. Крехка, с ясни очи, Катиджа седеше в отредената за нея стая и бродираше.

— Закъсня, Шариф — протичко рече тя, но в думите ѝ прозвуча укор.

— Да. — Като мъж и член на пешаварското общество, знаеше, че не е длъжен да дава обяснения.

— Значи работата около този твой филм ти отнема много време — добави тя и отново се зае да бродира.

В гласа ѝ пак прозвучаха критични нотки. Поради болестта си беше станала раздразнителна. Шариф реши да я поласкае.

— Много красива бродерия.

— Надявам се да я завърша за рождения ти ден.

— Не ми го напомняй! Рождените дни вече ме карат да се чувствам стар.

Тя го погледна втренчено.

— На твоята възраст баща ти беше женен за мен. И вече имахме син.

Той много добре знаеше накъде бие майка му и затова побърза ловко да смени темата.

— Чух, че управителят на имението не бил добре. Ще трябва да му намеря заместник... тоест, докато се оправи.

— Ти би трябвало да поемеш работата, сине. Ти си главата на семейството.

Въпреки крехката си фигура, тя беше дръзка жена. Когато искаше да постигне нещо, намираще начин.

— Знам си задълженията. — Неохотно се опита да я оправдае в себе си заради възрастта ѝ и влошаващото се здраве. — Съжалявам, майко, но днес имах тежък ден. Просто дойдох да видя дали си добре и да ти кажа „лека нощ“.

Катиджа изправи гръб.

— Ще бъда добре, когато видя, че си улегнал, Шариф. Дотогава непрекъснато ще се притеснявам.

Той се усмихна и почтително я целуна по бузата.

— Много скоро отново ще ми се наложи да замина. Нека да не си разваляме отношенията.

Тя омекна, вдигна поглед към него и се усмихна.

— Не забравяй, че имаш майка, която е много горда със своя син.

Шариф тихо затвори вратата след себе си. Помисли си, че е истинска лудост дори да се опита да ѝ спомене за Лора.

Въпреки че беше прекарала безсънна нощ, Лора стана в седем часа, обзета от нетърпение да излезе по-скоро. Отказа се от тесните дънки и избра бродиран левантски кафтан. Широк и удобен, той изглеждаше много подходящ и Шариф сигурно щеше да го одобри. Освен това, докато превързваше глезена си, си помисли, че би могла да превърне необходимостта в преимущество.

В трапезарията на долния етаж неколцина британски дебелаци гръмогласно даваха нареждания на келнерите. Тя ги погледна и потрепери. Носеха тесни костюми в пастелни цветове и обратно нахлупени бейзболни шапки; бяха точно от онези англичани, на чиито паспорти би трябвало да има печат, забраняващ напускането на страната. Лора седна и безмълвно се скри зад листа с менюто, надявайки се, че няма да ѝ обърнат внимание. За щастие бяха доволни

от собствената си компания и през цялото време хленчеха за всичко — от „невъзможната храна“ и „гадният климат“ до „заболяванията от диария“ и „местните хайдуци“. Стана ясно, че са членове на снимачен екип, който правел рекламни клипове за коли в планините. От време на време, подобно на глупави футболни запаянковци, те преставаха да се оплакват и започваха да скандират рекламното мото на компанията си: „С «Интернешънъл Тревълър» вие навсякъде се чувствате като у дома си“.

Лора тъкмо дояждаше препечените си филийки, когато Шариф изникна до масата ѝ. В първия миг не можа да го познае. Носеше бежов панталон, риза с отворена яка и скъпи мокасини. Изглеждаше изискан и любезен и сякаш нямаше нищо общо със смелия ездач, който я бе спасил предишния ден. Когато двамата тръгнаха да излизат, Лора чу как един от снимачния екип промърмори нещо за „мръсните араби“. По лицето на Шариф позна, че и той го е чул. Не каза нищо, но се приближи до масата на англичаните и ги изгледа свирепо. Лора като омагьосана наблюдаваше как те изведнъж сякаш се смалиха в пастелните си костюми. Щом престанаха да се перчат, се превърнаха в смачкани нищожества. Лора с отвращение ги огледа. И само като си помислеше човек, че подобни същества вярваха в превъзходството на бялата си кожа!

Щом излязоха навън, Лора и Шариф тръгнаха към паркинга под яркото слънце.

— Ще видиш, че моята кола е по-удобна — каза той, като отвори вратата на син мерцедес, спортен модел, и любезно ѝ помогна да се настани вътре.

Лора много внимателно намести краката си.

— Ти наистина ли си същият Шариф, с когото се запознах вчера?

— Не. — Той запали мотора. — Вчера работех. А днес се забавлявам.

Неговото присъствие ѝ подежда като най-силно болкоуспокоително средство. Докато двамата се скитаха из Андар Шехр и централната част на Пешавар, тя съвсем забрави за болките в глезена. Многобройните бижутерски магазинчета показваха бляскавата си стока с помощта на множество огледала и светлини. Заинтригувана, Лора разглеждаше разнообразните златни и сребърни бижута, като от време на време, спираше, за да скицира нещо в бележника си. Най-

накрая влязоха в голям магазин, където собственикът топло посрещна Шариф.

— Не че някой може да те измами — каза Шариф, докато помагаше на Лора да се изкачи по стълбите, — но на Рафик можеш да имаш пълно доверие. Моето семейство търгува с него от три поколения.

Стаята на горния етаж приличаше на пещерата на Аладин — беше пълна със скъпоценни и полускъпоценни камъни. Лора ги разглежда повече от час и накрая се появи с няколко подобрени рубини и сапфири.

— Какво ще правиш с тях? — попита Шариф, като пийваше от третата си чаша чай.

Тя ги остави да се плъзнат между пръстите ѝ — поток от пъстроцветни светлинки.

— В момента нямам представа — засмя се Лора. — Но винаги ми хрумва нещо.

На площад „Шинвари“ двамата се възхищаваха от старинните сребърни бижута, украсени със слонова кост, кехлибар, лазурит, малахит и тюркоази. За Мейзи Лора купи красив сребърен медальон от Туркестан, а за баща си — великолепно афганско килимче.

— Погледни — каза Шариф и ѝ посочи една съвсем лека извивка на тъканите нишки. — Това се прави нарочно, за да се наруши съвършенството. Предпазва от уроки.

След това двамата посетиха джамията на Махабат Хан, където всеки се помоли на своя бог. В Чоук Ягдар, пешаварският Хайд Парк, двамата спряха, за да послушат един размирник, който хулеше богатите, отказващи да плащат закят.

— Това е специален ислямски данък — обясни ѝ Шариф, когато двамата продължиха напред. — Тук състоятелните хора са длъжни да дават два и половина процента от доходите си директно на бедните.

Полека-лека стигнаха до пазара за кожи, където Лора доста се позабавлява, като пробваше различни шапки, изработени от къдрав каракул. Тя направи снимки на Шариф пред портите на Гор Кхатри — военна гробница, построена от дъщерята на шах Джехан. На пазара Меена той ѝ отвърна със същото, докато Лора наблюдаваше как някакви жени бродираха със златни и сребърни нишки. Когато стигнаха до циганския пазар Банджара, тя настоя да ѝ предскажат

бъдещето и се засмя, когато ѝ описаха красив странник, който щял внезапно да се появи в живота ѝ. Една стара циганка им предложи отвара от вълшебна любовно биле, но Лора поклати отрицателно глава. Ако можеше да се съди по вятърничавото ѝ държане, вече нямаше нужда от изкуствени стимуланти.

Минаха набързо през житния пазар, спряха за малко при Честния Али, за да се възхитят от неговите бронзови и медни съдове и най-накрая пристигнаха на пазара за птици. Безброй папагали, яребици, пъдпъдъци и гълъби пърхаха ли, пърхаха в окаяното си затворничество. Затворени в мъничката си клетка, двойка пойни птички тъжно чуруликаха.

— Бедничките — промълви Лора и изведнъж настроението ѝ се развали.

Шариф зърна сбърченото ѝ от мъка лице и мигновено започна да се пазари с продавача.

— Ето — каза той, когато се върна при нея с клетката в ръка. — Сега тяхната съдба е в твои ръце.

Тя го погледна със сияещи очи.

— Това навик ли ти е?

— Правя го само когато си струва.

Лора пламна до корена на косите си и неумело се опита да отвори клетката.

— Значи нямаш нищо против да ги пусна на свобода?

На лицето му се появи божествена усмивка.

— Точно това очаквах да направиш!

Двете птички продължиха още малко да подскачат в своя затвор. Явно им беше много трудно да проумеят, че са свободни. Най-накрая едната подаде миниатюрната си главичка навън и колебливо стъпи на прага на свободата. Започна да чурулика нещо развълнувано на своето другарче, а Лора и Шариф я наблюдаваха като омагьосани. След това се върна при него и двете заедно зачуруликаха припряно. Най-накрая взеха решение и отлетяха в небето, като чуруликаха щастливо.

— Сигурно си уморена — рече Шариф, когато двете черни точки изчезнаха от погледите им.

Лора енергично поклати глава. Ужасно ѝ се искаше този прекрасен ден да не завърши преждевременно.

— Ни най-малко. Мислиш ли, че ще успеем да видим Улицата на разказвачите на приказки, преди да стане време за обяд?

— Ако се чувстваш добре.

Той погледна часовника си.

Тъгълчетата на устните ѝ леко потръпнаха.

— Значи днес няма да стреляш? — подразни го Лора.

— Всичко забелязваш. Това навик ли ти е? — попита той.

Гладката му черна коса лъщеше като гранит под слънчевите лъчи. Днес дрехите в западен стил сякаш скриваха гъвкавото му тяло.

— Правя го само когато си струва — отвърна тя.

Както обикновено, Улицата на разказвачите на приказки „Киса Кахани“ гъмжеше от пътешественици от Индия, Афганистан, Туркестан, Китай. От незапомнени времена тук си разменяха приказки. Мястото изглеждаше колоритно и шумно като английска градина в топъл летен следобед. Очарована, Лора успя да скицира лицата на някои от разказвачите: блед китаец с неопределени черти на лицето и яйцевидна глава; пакистанец с хищни черти, с дълги увиснали мустаци и коса до раменете, подаваща се изпод тюрбана му; монголец със силно сплеснато лице и един русокос млад англичанин с гъвкаво като на змия тяло, който явно живееше в някакъв свой свят. В единия край на улицата сбръчкан старец с кръгла шапчица бе събрал около себе си тълпа жадни слушатели. Дълбоко хлътналите му очи горяха като огнени диаманти върху костеливото лице.

— Какво разказва? — попита Лора, докато се чудеше дали цветът на очите му се дължи на старостта или на пясъчните бури в пустинята.

— Разказва тъжната история на Хир и Ранджха — прошепна ѝ Шариф. — Обречената любов е в основата на цялата романтична литература на пенджаби.

Тя сбърчи чело.

— Не съм сигурна, че това ми харесва, но май ще е по-добре да ми я разкажеш.

След като се настаниха удобно в пешеварския клуб, Шариф ѝ разказа как Ранджха, красивият флейтист, срещнал прекрасната Хир и от пръв поглед се влюбил в нея.

— Но Хир била принудена да се омъжи за Сайда — продължи той, след като отпи от чашата си с лимонов сок и сода. — Била сгодена

за него, но го мразела. Прибягнала до измама, за да се свърже отново с Ранджха и в края на краищата бракът ѝ със Сайда да бъде обявен за невалиден.

— Все още няма нищо трагично. — На устните на Лора се появи дяволита усмивка.

Шариф веднага забеляза това.

— Не, няма, но по-късно жестокият ѝ чичо Кайдо решил, че е посрамила името на семейството и наредил да я отровят. Когато Ранджха отишъл на гроба ѝ, бил толкова отчаян, че паднал мъртъв от мъка.

Тя мълчаливо разбъркваше питието в чашата си.

— Не обичам трагични истории — най-накрая рече Лора. — А ти?

Шариф се усмихна.

— Някои от най-хубавите приказки на света завършват трагично. „Ромео и Жулиета“, „Отнесени от вихъра“, „Ана Каренина“, „Приказка за два града“... Бих могъл да изброя още много.

— Значи твоят филм ще бъде тъжен? — изведнъж попита тя и стана сериозна.

Той наблюдаваше как една капка бавно се стича по стената на запотената му чаша.

— Може и така да се каже, но то е, защото хората от Запада обръщат прекалено голямо внимание на личното щастие.

Лора отмахна един непослушен кичур от лицето си.

— А с теб не е ли така?

Той се обърна, за да потърси сервитьора.

— С теб не е ли така? — настоятелно повтори тя.

Шариф рязко се обърна и впи поглед в очите ѝ.

— В такъв прекрасен ден не бива да спорим — каза той, прозина се и се облегна на стола си.

— Защо смяташ, че ще започнем да спорим?

— Защото ти вече започна.

— Негодник такъв!

Лора се разсмя и го замери със салфетката си, която падна на пода. Той ѝ я подаде и пръстите им за миг се докоснаха. Изведнъж очите му помръкнаха.

От този миг нататък двамата продължиха да се хранят в пълно мълчание. След приятно прекараната сутрин изведнъж се почувстваха неловко — подобно на животни, попаднали в непозната среда, те се опитваха да налучкат границите на позволеното. Лора твърдо бе решила, че не бива да се държи дръзко и затова с всички сили се стараеше да прикрива чувствата си. Но това бе невъзможно. Почти недокоснатото пиле с къри в чинията ѝ я издаваше. Срещу нея Шариф неохотно разбъркваше храната в собствената си чиния.

— Утре заминавам — някак рязко каза той. — През следващите три седмици ще снимаме в планината.

— Разбирам. — Лора усети как стомахът ѝ болезнено се сви. Оставаха ѝ още две седмици от почивката, но за нищо на света не желаше да се натрапва.

— С удоволствие бих дошла да погледам. — Думите неволно се изплъзнаха от устата ѝ и тя ужасно се ядоса на себе си.

Той я погледна с известно колебание.

— Но ти наистина ли се интересуваш от онова, което се опитвам да направя?

Лора не повярва на ушите си.

— Дали се интересувам? Но разбира се, че се интересувам.

— И смяташ, че това не е израз на някаква криворазбрана благодарност?

Тя усети, че сърцето ѝ е готово да изхвъркне подобно на пойна птичка. Едва се сдържа да не докосне Шариф.

— Глупости! Искам да дойда, защото искам да ви разбера.

Той се усмихна широко и с облекчение се отпусна назад.

— В такъв случай ще трябва да се постарая да ти обясним всичко.

Следващите две седмици бяха най-вълнуващите в живота на Лора. По време на снимките край Дара, Шариф приличаше на генерал, който ръководи изключително сложна военна операция.

— Но аз смятах, че вие правите някаква евтина продукция!

Тя се опита да установи приблизителния брой на сценаристите, фризьорите, гримьорите, техниците, операторите, актьорите, актрисите и всички останали, които непрекъснато сновяха наоколо.

— По-добре е да повярвате на очите си — пошегува се Милт, помощник-режисьорът, който твърдеше, че е работил с Уорън Бийти. — Дори само пет минути от „Небесните двери“ заслужават цялата бъркотия тук.

Графикът на Шариф беше направо убийствен. Той ставаше в четири часа всяка сутрин, за да дообработва сценария. В седем бе готов да даде инструкции на екипа си, за да започнат най-трудната част от снимките. После, ако атмосферните условия позволяваха, снимаха до обяд и след кратка почивка продължаваха, докато се стъмнеше.

— Нищо нямаше да излезе — каза Милт на Лора, — ако всички тук не се страхуваха до смърт от него.

Вечерта трябваше да се свършат безброй дребни неща, да се прегледа заснетият материал, да се организира изпълнението на набелязания график.

— Поне на Шариф не му се налага да угажда на разни „звезди“ — довери Милт на Лора веднъж, когато двамата тайно си пийваха по чашка след уморителния ден. — Те са истинска беля при снимането на всеки проклет филм!

Лора ненаситно поглъщаше цялата тази атмосфера и беше щастлива, когато двамата с Шариф успяваха да откраднат няколко часа, за да ги прекарат заедно. Нощем спеше сама в своята каравана (първа би признала, че това не е по желание, а само заради общоприетите условности) и сънуваше героите на Шариф и сценария. Понякога в полусън ѝ хрумваше някаква идея и на сутринта двамата я обсъждаха. Той беше добър слушател, приемаше съвети, но тя забеляза, че последното решение вземаше винаги сам.

В края на краищата Лора откри, че не само сънува, но и съпреживява филма. След две седмици вече знаеше наизуст всяка дума от диалозите, всеки обрат в сценария. След като чете и препрочете сценария, усети, че разбира по-добре Шариф и което бе по-важно — неговите идеи и ценности ѝ станаха по-близки. Лора го уважаваше и се възхищаваше от него, но с нарастваща тревога се питаше дали един такъв филм би могъл да покрие разходите, направени за него.

В деня преди заминаването ѝ Лора и Шариф решиха да пояздят. Глезенът ѝ беше напълно оздравял и тя имаше нужда да се раздвижи. Беше великолепна сутрин, покоят, който цареше в планината, притежаваше целебна сила след бъркотията и шумотевицата на

снимачната площадка. Само няколко свраки писукаха и шумоляха в листака, нарушавайки пълната тишина наоколо. Дълбоко потънали в размисъл, двамата безмълвно яздиха известно време.

— Напоследък не ми остава време за теб — рече Шариф.

Той дръпна юздите на коня си и го накара да забави ход. Тази сутрин отново се бе издокарал с патанските си одежди и това някак си караше Лора да бъде нащрек. Навярно защото той с такава лекота успяваше да съчетае в себе си две различни култури. Щом си помислеше, че започва да го разбира, Шариф изведнъж ѝ се изплъзваше.

— Няма значение. Ти си толкова зает.

Лора накара своята кобила да тръгне в крак с коня му. Известно време двамата яздиха мълчаливо, докато свежият планински въздух вършеше чудеса с уморените им и задръстени мозъци. Шариф гледаше право напред, лицето му бе неподвижно, а очите му като на древен гуру бяха вперени в някаква точка в далечината. По нищо не личеше какъв смут владее душата му. Трудно му беше да изрази мислите си.

— Ще ми липсваш — прошепна той, сякаш говореше на вятъра.

Тялото на Лора се изопна върху седлото на коня. Утре тя щеше да бъде в Англия. Повече не можеше да си позволи да протака.

— Кога смяташ да дойдеш в Лондон?

Шариф потупа коня си и той щастливо изцвили.

— По-скоро, отколкото очаквах. Свършихме парите. Трябва да се опитам да осигуря някакво допълнително финансиране.

Изведнъж ѝ стана студено, макар че беше много дебело облечена.

— Това ли е единствената причина?

Дългите му нервни пръсти стиснаха още по-здраво юздите.

— Не. Знаеш, че трябва да се видим отново. — Обърна се и я погледна право в очите. — Трябва да ти кажа истината. Имаме големи неприятности с филма, останахме съвсем без пари. Не съм сигурен, че ще успея да го спася.

— Но това е прекрасен филм... много смел и новаторски...

Гънките на патанските му шалвари потрепваха под полъха на планинския ветреца.

— Благодаря. Ценя мнението ти. Но ти не по-зле от мен знаеш за какво става дума. Повдига ми се от империализма на медиите. Дотегна

ми от ценностите на доминиращата западна култура, с които непрекъснато ни тъпчат.

— Не бива да ми се сърдиш!

— Не се сърдя на теб, но наистина съм ядосан! Как да им отвърнем? Кой би искал да ни чуе? Западът контролира медиите, а медиите контролират света. В днешно време няма нужда от войни и кръстоносни походи, нас просто ни унищожават с помощта на „Ем Ти Ви“.

Лора с тревога усети, че разговорът взема неприятна насока.

— Но ние можем да се учим едни от други — смутено се обади тя.

— О, така ли? На какво би могъл да ни научи Западът? Той е унищожил собствените си структури. И на тяхно място има само вакуум.

Изведнъж Лора също се ядоса.

— Не всички сме лоши! — извика тя. Точно от това се страхуваше. Сега тяхната връзка щеше да приключи, преди да е започнала както трябва. По дяволите! Не можеше просто да стои така и да слуша критиките му. — Защо не погледнем жизнения стандарт, а? — продължи тя. — Да не говорим за здравеопазването, образованието... и, о, защо да не споменем по този случай и правата на жените? Едва ли в тези области можете да ни научите на нещо, нали така?

— Капитализмът! — изсумтя той. — Капитализмът и неговата така наречена пазарна култура! Разбира се, те си имат и някои достойнства, но какво всъщност означават? Индивидуализъм за сметка на обществото. Материализъм за сметка на грижата към човека. Вашата култура държи само на младостта и лустрото. Защото разделението, самоубийствата, убийствата и престъпленията представляват истинската реалност, скрита под това лустро. Тази култура се основава само на лъжи и двуличие.

Главата ѝ се въртеше — толкова много ярост и жар бе вложил в така неочакваната обвинителна реч. Вече беше страшно разгневена. Не можеше да спре дотук.

— Значи вие мислите, че притежавате монопол над всичко добро? Е, нека ти кажа нещо, Шариф: когато става дума за смелост и

състрадание, никой от вас не може да се хване на малкото пръстче на моя баща.

Изведнъж той отново стана спокоен, гласът му прозвуча уморено:

— Съжалявам. Толкова усилено работих над този проект, а ето че сега направо се изпарява пред очите ми. Моят филм, моите представи... може би беше лудост да си мисля, че ще успея... Вече нищо не знам. — Засмя се сухо, иронично. — Каква горчива ирония. А сега трябва да отида при онези с парите, за да им представя присъдата си над тяхната система!

Лора замислено гризеше ноктите си.

— Струва ми се, че бих могла да помогна.

— Няма да приема...

— О, я млъкни за малко! Не ти предлагам благотворителна помощ. Говорим само за бизнес.

Той се усмихна. Между тази мечтателка и чистия бизнес май не можеше да има нищо общо.

— Не мога да ти обещавам нищо — продължи тя, като се престори, че не е забелязала реакцията му, — но мога да обясня всичко на някой, който вероятно ще ти бъде полезен.

Шариф наостри уши. Изведнъж прояви интерес.

— Ще наредя да приготвят няколко копия на сценария и ще вземем нещо от заснетия материал.

Тя дръпна юздите и подкара кобилата си в лек галоп.

— Да, направи го, моля те, но не ни се обаждай, ние ще те потърсим.

Шариф пришпори коня си, за да я настигне.

— Хайде, кажи ми за кого става дума.

Косата ѝ се развяваше подобно на златна грива.

— Един приятел на семейството ни — извика тя и още по-силно дръпна юздите на кобилата си.

Той побърза да я настигне.

— Звучи ми много добре.

— Може би! — Звънкият ѝ смях отекна надалеч, понесен от вятъра. — Но за теб като мюсюлманин има само един проблем. Приятелят на семейството ни е евреин!

14.

Макар че беше много зает, както обикновено, Серж Бирнбаум с удоволствие разговаряше по телефона със своята така наречена любима почетна племенница. Тя, изглежда, беше в много добро настроение, преливаше от енергия и с нетърпение очакваше последния семестър в колежа. Докато Лора бърбеше, най-видният филмов продуцент на Франция благосклонно кимаше. „Ех, ако имах дъщеря!“ — мислеше си той. Дори след като се омъжеха, дъщерите всъщност не напускаха напълно родителите си. Неговите трима сина се бяха пръснали по света и се сещаха да му се обадят май само когато имаха нужда от пари. Eh bien^[1], поне се обаждаха. Серж с любов се вгледа в семейната снимка, която украсяваше бюрото му. Тези деца! Първо разбиваха сърцето ти, а после опустошаваха банковата ти сметка. Ех, да можеше да има десетина!

— Значи си съгласен да го видиш, нали? — Настоятелният глас на Лора внезапно го накара да се върне отново на земята. До съзнанието му достигаха откъслечни думи от нейния задъхан монолог: любовна история, приключения, благородство и отмъщение. Merde alors^[2]! С какво се беше захванала? Най-великият сценарий на света, филм на филмите — хиляди пъти бе чувал тези думи. Запали първата си пура „Монте Кристо“ за този ден и си помисли, че все пак Лора си е Лора, а нали и без това му предстоеше среща в Лондон след два дни. Съгласи се да види част от заснетия материал в едно частно кино в Сохо и я покани да вечерят заедно след това. Лора се разсипа да му благодари и да го уверява, че няма да бъде разочарован. Серж се усмихна и остави слушалката. Разбира се, че щеше да се разочарова, но по дяволите, Лора беше най-привлекателната млада жена в Лондон, а освен това той дължеше живота си на баща ѝ.

Два дни по-късно вечерта Лора нервно отпиваше от чашата си с шампанско във „Веселият хусар“ в Сохо. Знаеше, че това е един от

любимите лондонски ресторанти на Серж и благоразумно бе запазила по-изолирана маса на горния етаж.

— Е, какво ще кажеш? — настоятелно попита тя с пламнали бузи.

— Страхувам се да кажа... — Серж си наля още една чаша „Болингер“, Лора почти чуваше шумното биене на сърцето си, — ... че съм много впечатлен.

Искаше ѝ се да подскача от радост.

— Знаех си, че ще харесаш...

— Не твърдя, че всичко е идеално и няма нужда от допълнителна работа, но си права — в този филм има потенциал. Ами приятелят ти... Шариф?

Очите ѝ се разшириха от възторг.

— Трябва да се запознаеш с него. Той е прекрасен, знам, че страшно ще ти хареса. Засега сам върши всичко: пише сценарии, продуцира, режисира... всичко. Точно както и ти си правил в началото. Но той има отчаяна нужда от помощ. Някой с твоя опит трябва да сглоби всичко това.

— Не бързай толкова, млада госпожице. — Тя изведнъж посърна. Серж бащински я потупа по ръката. — Без предварителна подготовка никой не би се заел да прави филм за милиони с някакъв съвсем непознат човек. Най-напред ме интересува сценарият.

— Притесняваш се за авторските права? — Лора веднага се разпали. — Няма проблеми. Шариф сам го е написал.

Серж извади скъп рекламен бележник на фирма „Готие“ — една от малкото луксозни вещи, които всички приятели на Гастон явно притежаваха.

— Разбирам. И как му е хрумнала тази идея?

— Би трябвало да отидеш там, за да разбереш всичко. — Набързо допи шампанското си. — Имам предвид техния кодекс на честта и неща от този род.

— Да, ама откъде идва тази история за контрабанда на наркотици?

— О, това е лесна работа. Там в граничната зона контрабандата на наркотици и оръжие винаги е била нещо обичайно. Всички се занимават с това, но афридите винаги са били най-добри.

— А другото племе как се казваше? — Серж си водеше бележки, докато говореха.

— Шинвари, те са по-скоро търговци. Много от тях държат планинските лаборатории, където превръщат опиума в кокаин. А после наемат афридите да го пренесат през границата. Това са много доходоносни взаимоотношения.

— Значи в тази история всичко върви гладко, докато нашият висок и мургав африди не се влюбва в момичето от племето шинвари?

От вълнение Лора едва не запелтечи.

— Да, но когато тяхната любовна връзка е разкрита, цялата операция е в опасност. Рана трябва да бъде убита от брат си, защото е опозорила семейството си. А нейният любовник Афиз трябва да бъде убит от своя брат, за да не избухне семейна вражда. — Тя протегна към него празната си чаша. — Всичко е в папката, която ти дадох.

Серж наля и на двамата още шампанско. Нейният ентузиазъм беше заразителен.

— Значи героят и героинята умират — одобрително промърмори Серж. — Сигурно бихме могли да го представим като модерна версия на „Ромео и Жулиета“.

Лицето на Лора внезапно помръкна.

— О, но в него има много повече! Разбира се, тук ще намериш и любов, и трагедия, и приключения и всичко останало. Но на дъното има едно далеч по-значимо послание.

— Имаш предвид взривяването на лабораториите от Мюстак. — Той обърна страницата и продължи да пише. — Лесно ще се справим със зрителните и звуковите ефекти.

— Но ти трябва да разбереш — намръщено каза тя, — че това е най-важната част от филма. Точно тук Мюстак разбира, че цялата търговия с кокаин е осъдителна. Двама млади току-що са били убити. Семействата им са съкрушени. Мюстак язди в планината и за първи път си мисли за милионите други семейства, съсипани от наркотиците. Накрая решава, че за почтения човек има само един изход. И унищожава онова, което вече е унищожило толкова много хора.

Тя млъкна, лицето ѝ пламтеше от вълнение и от шампанското.

Серж бе успял да изпише няколко страници с изящния си небрежен почерк.

— Чудесно — каза накрая и затвори тефтерчето с корици от тъмночервена кожа. — Или поне може да стане нещо чудесно. Завръщане към вечните ценности. Харесва ми, това може да сложи начало на цяло направление в киното.

— Значи ще ни помогнеш?

Старецът поглади брадичката си.

— Нищо не обещавам. Но защо не ми уредиш среща с твоя приятел?

Лора се наведе напред и силно го целуна по бузата. Един минаващ наблизо клиент многозначително погледна двойката. Старец и хубаво младо момиче — все същата стара история.

— Почакай! — засмя се Серж и леко се смути. — Не се знае дали ще ми хареса този приятел.

Щастлива и леко пияна, Лора отново го целуна.

— В такъв случай — тя гаврътна последните няколко капки в чашата си — всичко ни е в кърпа вързано.

Две седмици по-късно Серж отлетя със самолет за Пешавар и на летището го чакаше Шариф.

— Лора ми каза, че правите всичко сам.

Старецът се вгледа в орловия профил на Шариф, докато двамата пътуваха заедно към планината.

Шариф се усмихна едва-едва и подкара още по-бързо своя пикап, марка „Сузуки“.

— Не всичко.

Вперил поглед в белите снежни шапки на Хималаите, Серж доволно подръпваше от пурата си.

— Ако питате мен, единственото нещо, което не правите, всъщност е точно за вас.

— Моля?

— Не играете във филма.

Шариф се усмихна смутено.

— Поласкан съм.

— Ласкателството никога не е било в стила ми. — Серж се облегна удобно на седалката. — А харесвате ли актьора, който играе Мюстак?

— Разбирам, че сте прочели сценария.

— Дали съм го прочел? Лора му дръпна такава реклама, че се почувствах задължен да го науча наизуст.

Първоначалната им резервираност изведнъж се стопи. Двамата се разсмяха. Шариф отвори прозореца до себе си и вдъхна свежия хладен въздух на предпланините.

— За мен тя е нещо много специално... А колкото до Мюстак, не, съвсем не съм възхитен от неговото изпълнение.

Серж безгрижно подръпваше от пурата си.

— Тогава се откажете от него!

— Така ли? — Шариф изглеждаше ужасен. — Но вече сме изхарчили всичко. Не ми е възможно да заснема отново сцените с него.

Серж безгрижно сви рамене.

— Защо не? Той се появява в края на филма... все още можете да го смените. Казвам ви, че изпълнението на Мюстак трябва да бъде безпогрешно. От него зависи целият филм.

— Но как бих могъл да намеря друг актьор за толкова кратко време?

— Вече ви казах. — Серж загаси недопушената си пура в пепелника на колата. — И нещо повече — вие вече знаете ролята му наизуст.

Колата излезе на Кохат Роуд и полетя към назъбената синьо-зелена планинска верига и към Дара. Макар че пролетта беше в разгара си, тук все още се виждаха накъсани облачета утринна мъгла и лека слана. Серж като омагьосан гледеше красивите и стройни местни жители, които подминаваха по шосето. С характерните си зелени тюрбани и с широките си одежди в цвят каки, с които се бяха загърнали плътно заради студа, те приличаха на същества от друг свят. Той с мъка се стараше да сдържа нарастващия си ентусиазъм. „Бизнесът си е бизнес“ — помисли си Серж. Не биваше да се увлича прекалено много. Но вече усещаше как пръстите го сърбят за работа. При него това беше знак, че е открил нещо значително.

От време на време сред полята се появяваше някоя овощна градина, великолепна с буйната си зеленина. Пред едно крайпътно магазинче седеше старец, като плюеше яркочервен бетелов сок и съзерцаваше необятното лазурно небе. Сузукито се изкачваше в планината и напояваните полета в Пешаварската долина бавно

изчезваха от погледа. Иззад един завой внезапно се появила група момичета с ярки облекла. Водеха стадо овце и кози. Серж заинтригувано наблюдаваше как всички до една покриха главите си с черните си chaddars и се обърнаха с гръб към шосето. Далеч напред, сред стръмните скали, бе кацнала самотна къща с часовникова кула.

— Ами семейните вражди? — обясняваше Шариф, докато минаваха през мрачен и тесен планински проход. — Тук наблизо е село Заргун Кхел. Това е територия на контрабандисти на оръжие.

Спряха за малко на така наречения пазар на Дара, за да видят прочутите оръжейни майстори от племето африди. Скалите, които се издигаха от двете му страни, бяха почти отвесни. Серж се огледа и потреперя. Дори по обяд тук бе почти невъзможно да видиш слънцето.

Шариф веднага усети неспокойството му.

— Всичко е наред. Тук ме познават.

Въпреки тревогата си, Серж направо попиваше тази съмнителна атмосфера.

— Чудесно! — възкликна той. — Това място е направо чудесно. Студено, мрачно, страховито — тук непременно ще заснемем някоя сцена.

Чуха се гръмки гласове, а после отекна оглушителен изстрел, който накара Серж да подскочи. Шариф го хвана за ръката.

— Все същата история. Изпробват пушките си.

Серж смело закричи напред.

— Хайде да отидем да видим. Вие сте необикновени хора! Трябва да се опитам да ви разбера.

Слабият сивокос мъж в оръжейния магазин посрещна любезно двамата посетители. Набързо им приготвиха овнешки пилаф и тримата седнаха да обядват. Серж: си помисли, че никога не е ял нещо по-вкусно. Обикновено рядко си даваше труд да обядва, но планинският въздух вече бе оказал чудодейно въздействие върху апетита му. След като изпиха безброй чаши чай, човекът се съгласи да ги разведе из работилницата си. Показа им бормашините, струговете, свределите, точилата. Серж с удивление забеляза, че тук стоманата все още се отлива по примитивен начин и всички нарязи се правят ръчно.

— Пушки, пистолети, дори лека артилерия — обясняваше му Шариф. — Ако поискаш, ще ти изкопират какво ли не.

В един ъгъл малко момченце броеше купчина рупии. Заинтригуван от бързината и ловкостта на момчето, Серж каза развеселено:

— Значи всички са включени в семейния бизнес? Вашите хора сигурно ще ми харесат.

Шариф кимна.

— Ние смятаме, че децата най-добре се научават на нещо, като подражават на родителите си. Тук децата започват работа на четири-пет годишна възраст, като вършат някои по-прости неща, например сортират дребните части. Докато станат пълнолетни, вече познават работата като петте си пръста.

Серж одобрително потупа детето по главата.

— Връщане към семейните ценности — промълви той и си отбеляза още нещо наум.

Когато стигнаха до лагера, където се намираше филмовият екип, Серж вече беше взел решение. Той просто трябваше да спаси този проект. Идеята му се виждаше направо невероятна. Евреин да работи рамо до рамо с мюсюлманин? До днес не би повярвал, че е възможно. Сътрудничество, мислеше си той и вече мечтаеше за предстоящата трескава работа. Записа си нещо, което щеше да каже в отговор на бъдещите журналистически въпроси. Война, омраза, насилие, упадък — на всичко това щеше да се сложи край. Тази съвместна работа щеше да разкрие нова територия. Ако се справеше както трябва, „Тор“ щеше да бъде филм на международното разбирателство. Серж отново усети сърбеж в пръстите си. Уважение и разбирателство... Господи, каква реклама можеше да се направи!

Той взе душ и се преоблече, преди да отиде в караваната на Шариф, където го лъхна мирис на екзотични подправки.

— О, не може да бъде! — възкликна и одобрително подуши наоколо. — Вие дори сам си готвите.

— Само понякога, и то за много специални гости. — Шариф отново се обърна към изобилните билки и подправки — шафран, кардамон, сусам, чесън, джинджифил, куркума, люти чушлета, печено маково семе, за да добави няколко точно премерени щипки от тях в

къкрещата тенджера с буна гьост. — Открих, че готвенето ми помага да се отпусна.

Серж тракна бутилка малцово уиски на масата.

— Опасявам се, че в последно време само това ми помага да се отпусна. На вас май не ви допада...

Шариф поклати отрицателно глава и му подаде чаша.

— Не, благодаря, но вие спокойно си наливайте. Трябват ми още петнайсет минути.

Яденето беше като за великани. Пиле, овнешко и риба, всичко това с гарнитурни от лук, стафиди, кашу, шамфъстък, бадеми и домати — направо лигите да ти потекат. Въпреки обилния обяд, Серж имаше вълчи апетит.

— Значи това е патанското гостоприемство? — Сипа си още една порция риба с къри. Беше превъзходно. — Какъв ден! Цяла вселена от нови преживявания. За мен това е истинско откритие.

Шариф продължаваше да си пийва ласи.

— Приятно ни е, когато нашите гости се чувстват като у дома си.

— И много хора ли убивате, докато проявявате прочутата си любезност?

Серж разхлаби колана си и позволи на дебелия си корем да се отпусне.

Шариф забеляза това и се усмихна. Въпреки че двамата бяха толкова различни, той бе започнал да харесва този неуморен еврейски генератор на енергия. Жилав и енергичен въпреки възрастта си, Серж Бирнбаум проявяваше неугасваща *joie de vivre*^[3], рядка интелигентност и силен интерес към всичко наоколо. Никак не беше чудно, че неговите филми бяха спечелили повече от десет „Оскара“.

— Не сме толкова коварни — отвърна Шариф. — Истинският патан ще ви погледне в очите, преди да ви застреля.

Серж се засмя и си наля още уиски.

— В Холивуд ще трябва да внимавате. Там хората се специализират в нанасянето на удари в гръб.

— Холивуд ли? — Шариф изведнъж помръкна. — Та аз дори не мога да намеря начин да платя на екипа си.

Серж се усмихна някак лениво, кротко.

— Защо не оставите финансовите въпроси на мен? Предполагам, че ще се справя.

Светлосините очи на Шариф блеснаха като цейлонски сапфири в светлината на газовата лампа.

— Ще направите това за мен?

— Не. — Серж се отпусна назад, сит и успокоен. — Бих го направил за всяка добра идея, която според мен заслужава да бъде извадена на показ.

— Значи одобрявате онова, което искам да кажа? — учудено попита Шариф.

Серж си пийна уиски.

— Знаете ли, ние, евреите и мюсюлманите, не сме чак толкова различни. Нашите религии са семитски. Вярваме в простите добродетели, в хуманността, състраданието и грижата за хората. Никой от нас не одобрява всъщност ценностите на модерното общество.

— Но Западът прие евреите. Днес те имат права, постигат успехи.

— Не ми казвайте, че антисемитизмът не съществува — саркастично рече Серж.

— Разбира се, че съществува, но е някак избутан на заден план. Ние сме новите евреи. В днешно време е прието да се мразят мюсюлманите. Погледнете само как ни представят медиите. Ние сме корумпирани, фанатици, изгаряме книги. Комунистическото плашило изчезна и ние изведнъж се превърнахме в новата заплаха.

Серж мълчаливо изучаваше кехлибарената течност в чашата си.

— Аз преживях холокоста — промълви той, — но всички останали от моето семейство бяха убити. По онова време имаше хора, обикновени работници, наши съседы, чиито мозъци бяха така промити, че ни мразеха. Днес смятам, че моята задача е да покажа на мъжете и жените по целия свят истината за всички нас. Искам да разберат, че независимо от цвета на кожата си, расата или вярата си, ние всички имаме едни и същи основни принципи. Искам хората да се чувстват свързани, Шариф.

Неочаквано за себе си Шариф прегърна французина. Сякаш изведнъж бе открил в него както свой съмишленик, така и другото си „аз“.

— Значи вие наистина разбирате — каза Шариф с едва доловими нотки на вълнение в гласа.

Серж се бе просълзил.

— Дали ви разбирам? Това е филмът, който съм чакал с години. Чест, рицарство и традиция — ценностите, които почти сме загубили. Крайно време е някой да покаже, че е против това.

Двамата разговаряха до късно през нощта. След като отвори сърцето си и куфарчето си, Шариф разкри всичко за филма. Серж разбра, че ще има проблеми с финансирането, но за него те не бяха непреодолими. Откакто бе направил първите си касови филми в началото на шейсетте години, никога не му беше липсвала финансова подкрепа. Постепенно двамата успяха да уточнят някои тънкости от сценария и Шариф най-накрая се съгласи да приеме ролята на главния герой. Времето бързо летеше. Подобно на непослушна ученичка, която крадешком се прибира у дома, сребристосивата зора тихо озари планината.

След тази нощ на дебати Серж изглеждаше съвсем изтощен.

— Аз ще се заема с разпространението. — Прозя се. Отдавна се беше отказал от луксозния си бележник и използваше диктофон. — Ако го направим както трябва, ще се продава навсякъде по света.

Шариф потърка очи, бореше се със съня.

— А озвучаването?

— Вие сте прав. Ще имаме нужда от внушителна музика... нещо средно между тази от „Лорънс Арабски“ и „Огнените колесници“. Ще позвъня на някои хора, щом се върна.

— Трябва да има една основна мелодия, струва ми се.

Серж допи чашата си.

— Познавам подходящия човек — прошепна, сякаш на себе си. — Проблемът е как да го измъкнем от уединението му.

[1] Е, добре (фр.). — Б.пр. ↑

[2] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Жизнерадост (фр.). — Б.пр. ↑

15.

Сам в специално построения спортен салон, Скорпио току-що бе приключил с утринните си упражнения. Той бавно закрачи по светлия дъбов паркет и влезе в стаята, където се пазеха спортните екипи. Беше пълна с най-различни принадлежности, грижливо подредени и добре поддържани: ски и ракети за тенис, бухалки за голф и снаряжения за подводно плуване. Това място бе свидетелство за стремежа на един човек към физическо здраве и хармония. Премери кръвното си налягане, което се оказа нормално, и се претегли — теглото му се колебаеше около деветдесетте килограма. „Не е лошо“ — помисли си той, като се усмихна самодоволно пред голямото огледало. Не бе лошо за мъж на близо четирийсет и седем години, който имаше ръст метър и деветдесет и два сантиметра. Грубото му сбръчкано лице, преживяло безброй махмурлуци, се усмихна одобрително от огледалото. За Скорпио този нов образ изглеждаше все още шокиращ. Вече го нямаше непознатия с мътните и подпухнали очички, който се взираше в него от огледалото, когато успееше да се измъкне от леглото. Това беше новият Скорпио, онзи Скорпио, когото дори самият Скорпио понякога харесваше.

Огледа с възхищение стегнатия си твърд корем. Не, това не беше никак лошо за човек, прекарал последните си четири рождени дни в клиниката „Бети Форд“. Нанесе няколко бързи удара на боксовата круша, която тежко висеше в ъгъла. Божичко, колко беше приятно! Само да можеше да направи същото с множеството свои така наречени приятели и партньори от изминалите години! Окачената на тавана боксова круша се заклати. Скорпио я изчака да спре и нанесе серия от бързи убийствени удари право в брезентовото ѝ туловище.

— Този е за моя приятел, търговеца на кокаин. Ето и един за оня мошеник, дето уреди сделката с грамофонните плочи. Ето и за този проклетник импресариото...

Десен удар, после ляв, още един десен, нанасяни с нарастваща ярост. Най-накрая той спря и се наведе да вземе хавлиената си кърпа.

Беше толкова хубаво кръвта ти да е чиста и да разчиташ само на собствения си адреналин.

Бавно отиде до закрития басейн и се гмурна във водата. Беше студена и освежаваща, точно каквато я харесваше. Като се съсредоточи върху техниката на дишането, Скорпио започна всекидневния си плувен маратон, но оглушителен кучешки вой му попречи. Отчаяно търсейки компания, неговото куче Кланси — наполовина лабрадор, наполовина ирландска хрътка — яростно удряше с опашка по стъклената врата.

— Смахнато куче! — възкликна Скорпио с обич и се измъкна от басейна. Уви се с голяма хавлиена кърпа и отвори един от високите френски прозорци. Огромното сиво-черно куче с един скок се намери вътре и едва не го събори.

— По-спокойно, по-спокойно! — през смях каза Скорпио, като се опитваше да се опази от многобройните опити на преданото куче да го олигави и оближе. — Искаш ли да поплуваш? — Кланси бе сложил лапи на раменете на господаря си и го притискаше към стената. — Хайде стига, палавнико.

Той опита да се измъкне. Беше по-лошо, отколкото ако го бяха нападнали тълпа почитатели.

Изведнъж се наведе и бързо се измъкна изпод лапите на кучето, което за миг остана изправено на два крака.

— Не можеш да ме хванеш — извика Скорпио и се хвърли презглава в басейна. Развеселеният мелез направи огромен скок и като се гмурна във водата, бързо заплува след него.

— В добра форма си, синко — извика Скорпио от другия край на басейна. Две кафяви очи, розов език и голям черен нос се виждаха сред водните пръски. — Но ще можеш ли да я хванеш?

Той хвърли малка червена топка към остъкления таван. Кучето вдигна поглед и светкавично я улови при падането ѝ. Доволно от себе си, то бързо-бързо зашляпа във водата и занесе топката на господаря си.

Скорпио потупа верния си приятел по мократа чорлава глава. Каква разлика имаше между него и онова мършаво същество, което преди пет години бе спасил от кучешкия приют в Батърси! Тогава това огромно, окаяно и смешно на вид куче неудържимо му беше напомнило за самия него.

— С теб ще се разбираме добре — бе обещала болната рокзвезда, докато двамата бързо се носеха в караното от шофьор бентли към голямата къща в Съсекс.

Никога нямаше да забрави погледа, с който му бе отвърнало това улично куче. Може би се дължеше на метадона, но за Скорпио в тези големи кафяви очи се таеше хилядолетна мъдрост. Кучето внимателно го бе оценило, преди да вземе решение. Бе се стушило в новия си господар и съвсем преднамерено го бе близнало по носа. С тази целувка бе скрепено тяхното приятелство. Кучето сякаш е знаело, че възстановяването на Скорпио до голяма степен е в неговите собствени лапи.

Скорпио взе топката от Кланси и отново я хвърли високо във въздуха. Кучето възторжено запляска във водата, за да я хване, докато господарят му развеселено го наблюдаваше. Двамата бяха изминали дълъг път, но за Скорпио това беше едно бавно и болезнено измъкване от дъното. „Всеки ден по малко — продължаваше да му напомня лекарят от «Анонимни алкохолици» — просто всеки ден по малко.“ Скорпио се отблъсна от синята мозаечна стена и преплува басейна по цялата му дължина, без да подава глава над водата. Никога през живота си не се беше чувствал толкова добре, толкова пълен с енергия и желание за живот. Все пак здравословният начин на живот не се бе удал лесно на този човек, който навремето едва не бе умрял от пиене и наркотици. Беше се борил с Дявола на самоунищожението и го бе победил, но ето че се оказа изправен пред още по-опасно предизвикателство. Както му се струваше, дните бяха дълги, безкрайно дълги.

— Скорпио! Скорпио!

Гласът на Фло, неговата лична помощничка, отекна над басейна. Той мигновено изплува на повърхността, сякаш призован от своя суверен.

— Добро утро — извика Скорпио, като изтърсваше водата от ушите си. — Как е моето любимо момиче днес?

Кланси вече се беше измъкнал от басейна и се опитваше да се отърси от водата, при което пръскаше Фло.

— Махни се, досаднико! — извика тя, като безпомощно се мъчеше да се спаси от мокрото любвеобилно куче. — Кланси, отвратителен стар разбойнико, ще ми съсипеш костюма.

Скорпио се усмихна. Както и да се стараеше, Фло винаги изглеждаше мила и любезна. Той пъргаво се изкачи по стълбичката и посегна да вземе хавлията си. Кланси весело подскачаше между двамата, игрив като малко кученце. От първия си ден в къщата на Скорпио кучето инстинктивно разбираше, че Фло си я бива. На шейсет години, умна и пъргава, тази дребна едрогърдеста ирландка на пръв поглед не беше особено подходяща за лична помощничка на рокзвезда. Тя се беше появила в живота на Скорпио няколко седмици преди Кланси — кацнала като Мери Попинс, за да сложи ред наоколо, както обичаше да казва той. Преди нея през офиса и леглото му бе минала една видимо безкрайна върволица от секретарки с кукленска външност, повечето от тях изпълнени с неудържимото желание да докопат с красивите си маникюренни пръстчета многомилонното му богатство. Скорпио направо потръпваше от срам, като си спомнеше. За щастие нямаше какво толкова да си спомня.

— Не те усетих кога си дошла.

Той погледна стенния часовник и видя, че е едва осем без петнайсет.

Фло изтръска капките от сивия си кашмирен костюм и оправя едноредния си перлен гердан.

— Е, добре че съм тук. Не сте забравили, нали? Днес имате среща с вашите големци. А аз трябва да оправя някои книжа преди това.

Скорпио бършеше косата си с кърпа.

— Ти си блестяща. И наистина смятам, че е време да приемеш увеличение на заплатата ти.

— Хайде стига! Вече ми плащате достатъчно добре. Вижте какво, обадохте ли се на Серж Бирнбаум?

Скорпио изведнъж се смути.

— Не, не успях.

Фло му хвърли укорен поглед или поне се надяваше, че е такъв.

— Това наистина е много лошо. Предполага се, че този човек ви е приятел, а вчера ви търси пет пъти. Обещайте ми, че ще му се обадите.

Идолът на цяло едно поколение сконфузено гледаше в пода. Мразеше да разстройва Фло. Тя му беше майка, партньорка и закрилничка и с обич му беше помагала да се измъкне от дъното.

Знаеше всичко за него и като се имаше предвид, че животът му е бил запълнен със секс, наркотици и рокендрол, в него имаше някои доста нелицеприятни неща. Но за тази скована на вид стара мома от Скибърийн това нямаше абсолютно никакво значение. За нея той просто беше синът, когото никога не бе успяла да роди. Мислеше само за неговото щастие.

— Съжалявам — засрамено каза той. — Знам, че обещах, но май се уплаших.

— Значи се притеснявате, че ще ви помоли да направите нещо за него? — Укорните нотки в гласа ѝ преминаха в нотки на загриженост.

Скорпио кимна.

— Все още не съм на ниво, Фло. Или поне не съм сигурен в това. Какво ли ще стане, ако отново се подложа на силно напрежение?

Върху гладкото лице на Фло се появи покровителствена усмивка.

— Оставете на мен. — Потупа Кланси, който с дългата си мокра опашка я удряше отзад през краката. — Ще му кажа, че не бихте искали да нарушавате уединението си и ще му изпратя вашите най-любезни поздравии.

Скорпио не можеше да се отърси от лошото настроение, което го обхвана по време на закуска. С безизразен поглед се взираше в трите платинени и шестте златни плочи, украсяващи стените на трапезарията. Почти скрит сред безбройните статуетки на полицата на шкафа, неговият скъпоценен „Оскар“ сякаш му се присмиваше. Той гаврътна на един дъх прясно изстискания портокалов сок и започна да пресмята утринната си доза от минерали и витамини. Както обикновено, Кланси усещаше настроението на господаря си и сега предано лежеше в краката му.

— Няма смисъл — въздъхна Скорпио, когато Фло се появи на вратата, носейки пощата и големия му бележник.

— Хайде сега, миличък — ласкаво каза тя, седна до масата и си наля чаша портокалов сок от тежката кана от шлифован кристал. — Справяте се много добре наистина. Защо не позвъните на Марша и не я поканите на вечеря?

— Опасявам се, че за мен Марша е минало.

Той намаза с масло една филийка пълнозърнест хляб и веднага махна почти всичкото масло.

— Срамота! Тя изглеждаше толкова мила.

На лицето на Скорпио се изписа явно безразличие.

— Тази връзка започна да ми тежи, все същата стара история: „Омъжи се за мен, иначе...“ Казах ѝ, че „или иначе...“ повече ми допада и че може да запази лагондата.

— Съжалявам.

— Аз не. Пък и Кланси не я хареса, а той знае най-добре.

Щом чу името си, мелезът наостри уши и одобрително излая.

Скорпио довършваше рационално съставената си нискокалорична закуска, а в това време Фло се занимаваше с пощата.

— Най-добре е да се захващаме за работа — каза тя, като подреждаше различните писма на купчинки.

Старяеше се да изглежда енергична и делова заради доброто на това момче. Когато той изпаднаше в мрачно настроение, бе особено важно да му намери работа. С несекващата лавина от писма на негови почитатели се занимаваше рекламният му агент, но всеки ден пристигаха купища покани и молби, на които веднага трябваше да се отговори, Фло и Скорпио бяха въвели една много проста практика. На повечето от молителите изпращаха отговор „да“ и чек, а на поканите отговаряха с „не“.

Тя го погледна тревожно. Бедничкият, въпреки всичките си милиони изглеждаше толкова нещастен. Някога спокойствието, тишината и усамотението бяха необходими условия за възстановяването му, но сега в желанието си на всяка цена да избегне изкушенията Скорпио можеше да се превърне в отшелник. — Рядко излизаше в обществото, присъствието на много хора го плашеше. За човек, който се беше радвал на препълнени концертни зали по целия свят, това беше невероятна трансформация.

Както го наблюдаваше да поглъща предписаните му кафяви морски водорасли, Фло усети, че келтското ѝ сърце се разтапя. Тя само можеше да предполага колко му липсват шумът на тълпите и вълненията на сцената. Трябваше да му се признае, че прави всичко възможно, за да избегне суката. След като бе успял да се пребори с пристрастяването си към какво ли не, бе опитал всичко — психоанализа, йога, медитация, билколечение, електрошокова терапия, за да държи по-далеч от себе си демоните на разрушението. Винаги, дори в най-тежките моменти Скорпио бе обичал изкуството и старинните предмети, а напоследък се интересуваше от проблемите на

околната среда, Фло с радост го подкрепяше, щом видеше, че проявява и най-слаб интерес към нещо. Вакуумът, оставен от неговата музика, трябваше да бъде запълнен. В това бе единствената надежда за спасение.

— Ето още едно от онази ужасна жена! — възкликна тя, решена да го поразвесели.

Скорпио възнагради усилията ѝ с жална усмивка.

— Е, това определение подхожда на много жени — провлачено отвърна той, подражавайки доста прилично на Клинт Истууд.

— Мисис Сами Сандън, нали си спомняте семейство Сандън, онези, дето произвеждат бижута?

Скорпио простена.

— О, не. Какво иска този път?

Фло понамести очилата на върха на носа си.

— Ами кани ви да пеете на галавечеря...

— Ще припадна...

Това бе достатъчно. С големи червени букви Фло написа НЕ върху поканата.

— Приложено е и едно писмо, написано на ръка.

— Хайде, давай — весело рече Скорпио. — Мисис Сандън умее да разсмива хората.

Фло прочисти гърлото си и зачете:

Драги Скорпио,

Надявам се, че нямате нищо против да се обърна към Вас по този начин, още повече че между нас има нещо общо. До мен достигнаха сведения, че нашият дизайнер Ив, който напоследък се занимава с мелиорацията на дома ни на Бишъпс авеню, има пръст в промяната на мебелировката Ви. Винаги съм смятала, че вътрешният дизайн е много важно нещо, тъй като аз самата някога бях главна *vitrine artiste*^[1] в клона на „Сандън“ на Оксфорд стрийт.

Скорпио вдигна очи към тавана, Фло едва се сдържаше да не се разкиска.

С моя съпруг Сами ще се радваме много, ако дойдете на вечеря. Ще имате възможност да видите и какво работи Ив chez nous^[2]. Навярно ще можете да ни съобщите кои дни биха били извънредно удобни за вашето посещение.

Искрено ваша
Дафни Сандън

Фло вдигна очи и видя, че Скорпио се е ухилил до ушите.

— Кажи на мисис Сандън, че отсъствам от страната и във всеки случай, че съм на диета.

Когато най-накрая двамата се пребориха с цялата купчина писма, той отново беше в добро настроение. Почтата само за този ден му струваше петнайсет хиляди лири, но така поне се чувстваше полезен.

— Накрая има още нещо — каза Фло и сложи жълта лепенка с надпис: „Изпратете 2000 лири“ в едното ъгълче на молбата за спасяване на тропическите гори. — От Кралския колеж по изкуствата имате покана за изложбата на абсолвентите през юли.

Тъй като не знаеше как ще реагира Скорпио, тя нарочно бе оставила тази покана за края. Той бе учил в този колеж, но не беше успял да се дипломира. Навремето това изглеждаше незначителна подробност, тъй като бе заслепен от блясъка на естрадата. Но напоследък Скорпио бе започнал да размишлява за миналите си грешки и провали, Фло знаеше, че напускането на колежа заема едно от първите места в списъка на неговите „издънки“. След като бе положила толкова усилия, за да повиши настроението му, сега тя се молеше тази покана да не стане причина то да спадне под нулата.

Сякаш измина цяла вечност, докато Скорпио размишляваше върху поканата.

— Знаеш ли какво — най-накрая се обади той, — струва ми се, че това ми харесва. Млади художници, хора на изкуството, свежи таланти... да, сигурно ще бъде интересно.

Много доволна, Фло отбеляза това в бележника си, а после подреди книгата. Погледна часовника си. Този солиден златен часовник с марката на „Готие“ беше подарък от Скорпио и източник на постоянна радост за нея.

— Десет без пет — каза тя и взе книгата си. — Момчетата скоро ще бъдат тук. Ще кажа на Бриджит да направи кафе за тях и билков чай за вас.

— Билков чай! — Скорпио се усмихна и тъжно поклати глава. — Организмът ми е толкова прочистен напоследък, че това ми действа като наркотик.

Както решиха момчетата, и в този случай планината трябваше да отиде при Мохамед. Четири пъти в годината Скорпио ги канеше на гости в онази от четирите си къщи, в която се бе настанил в момента. От май до септември обикновено живееше в голямата си къща в Съсекс, а от октомври до януари — във вилата си в Кап Ферат. В зависимост от настроението си от февруари до април великият певец беше в Аспен или в Гстаад. Поканените пристигаха редовно като по часовник и никой уважаващ себе си професионалист не би дръзнал да му откаже.

Скорпио топло посрещна гостите си и настоя сам да поднесе кафето. Майк Ланг, счетоводител на рокзвездата през последните двайсет години, вдигна тревожен поглед към Скорпио, очаквайки отново обичайното му напиване. Но този път нямаше такова нещо. Трябваше да се признае, че великият човек се е отказал от пиячката. Майк бавно обходи наскоро ремонтираната всекидневна и обяви, че е силно впечатлен. Окачените по стените картини на Реноар, Шагал, Поляков и Клайн с всеки ден ставаха все по-ценни. Скорпио винаги бе смятал, че изящното изкуство превъзхожда ценните книжа. Италианските огледала с позлатени рамки бяха така закачени, че отразяваха изящния старинен френски килим на пода. Майк доволно отпиваше от кафето си. Стариат Скорпио беше умно момче, поне що се отнасяше до капиталовложенията му в изкуството. Дори по времето, когато ходеше непрекъснато натъпкан с наркотици, не направи нито една грешка.

Последната придобивка на Скорпио, която бе поставена на полицата над буйно пламтящата камина, удари десет часа. Бронзовият музикален часовник от „Готие“ бе част от голямата и предизвикваща завист колекция на звездата.

— Не е ли прекрасен? — попита възхитеният Скорпио.

— Смятах да те попитам за една наскоро изтеглена голяма сума, но това обяснява всичко.

— Хайде, Майк, успокой се, парите са създадени за харчене.

Счетоводителят се намръщи. Тази философия едва ли щеше да е особено приемлива за финансовите съветници на Скорпио.

— Все пак, Скорпио, тук е великолепно. Предполагам, че онзи специалист по вътрешен дизайн се е изтрепал от работа.

Скорпио поклати глава.

— Ив ли? Този шарлатанин не се задържа тук и четирийсет и осем часа, изритах го. Какъв варварин! Пада си по тигровите кожи и мебелите с бяла тапицерия.

— Точно като в един добре известен апартамент в Клапам. В очите на Скорпио блеснаха весели искрици.

— По дяволите, сякаш беше преди сто години.

— Така си е. Спомняш ли си онази проядена от молци тигрова кожа? Толкова много се боричкахме върху бедното животно, че през кожата му направо се виждаха дъските на пода.

Скорпио едва се сдържа да не се разсмее.

— Какво неуважение към застрашените животински видове! Ама че негодници бяхме!

Той се обърна и видя отражението си в огледалото — слаб, стегнат и гладко избръснат. Все още се чувстваше като някакъв измамник. Изведнъж гръмко се разсмя.

*— Огледалце, огледалце от стената,
не бях ли аз най-красив на земята?*

— Скорпио, ето ти каталога, който търсеше. — Дребен, спретнат и елегантен, Александър Дюшен беше съветник на Скорпио най-малко от петнайсет години.

— Не го изкушавай — обади се Майк, който бе разтревожен от обема на каталога. — И без това нямаме достатъчно пари за застраховки.

Александър шумно изсумтя.

— Какво значение могат да имат застраховките за човек с такава безкрайно чувствителна душа?

— Благодаря. — Скорпио бързо прелистваше страниците. — Бих искал да поръчам някои бижута на Готие.

Лицето на Майк видимо пребледня.

— Но това място вече се е превърнало в музей. При днешното състояние на икономиката хората предпочитат ликвидния капитал.

Абнър Леви, търговският агент на Скорпио, се приближи до тях. Току-що се беше върнал от Барбадос и Англия през май му се виждаше много студена.

— Всичко е наред — каза той и потупа клиента си по рамото. Със своите сто и седемдесет сантиметра Абнър стигаше до подмишниците на Скорпио. — Щом искаш часовници, купи си ги. Тази сделка за преотстъпване на права, която току-що сключих, направо ще те довърши. Петдесет милиона не ти мърдат и ако си уредиш няколко помощни концерта...

Смразяващият поглед на Скорпио го накара да млъкне. Дотътри се по-близо до огъня, за да стопли късите си ръчички.

— По дяволите! Струва си да се опита. Пък и кой е постигнал нещо в живота си, без да задава въпроси?

Миранда Бентли, която се възхищаваше от един бюст на Бранкузи, поставен върху конзолната масичка, неволно чу този разговор. Миранда беше невероятно високообразована, владееше шест езика и беше последната от дългата върволица рекламни агенти на Скорпио. Тя дължеше договора си със Скорпио на Абнър и затова се почувства задължена да му помогне.

— Той е прав, Скорпио — каза тя и с плавни стъпки се приближи до групата. — Почитателите ти изгарят от нетърпение да те видят отново.

— Само един концерт — намеси се Абнър, ентусиазиран от подкрепата на високата красавица с гарванови коси. — Нека да е на „Уембли“, ти обичаше да даваш концерти на „Уембли“.

— Няколко прочувствени интервюта за големите вестници — гарантирам съчувствено отношение — и две-три интервюта за жълтата преса в стил: „Аз бях в ада и се върнах“. Това е всичко. Работата ще се уреди от само себе си.

— Ще устроя продажбите на плочи — натъртено рече Абнър.

— Ще уредя Сноудън да направи снимките.

Скорпио силно удари с юмрук по полицата на камината. Абнър подскочи почти до музикалния часовник.

— Колко пъти ще ви повтарям? — Гласът на Скорпио беше злокобно тих. — Миранда, аз ти плащам, за да държиш вестниците далеч от мен, а не за да ми уреждаш интервюта. Последното нещо, което искам, е тези гадни плъхове отново да започнат да душат наоколо и да ровят с мръсните си пръсти в душата ми. Ясно ли се изразявам?

Миранда запристъпва от крак на крак с ръчно изработените си италиански обувки.

— Съжалявам.

— И виж какво, Абнър, не се интересувам от проблемите на гериатрията. Няма да ме видиш да танцувам с корсет и пътническо одеяло...

— Но, Скорпио, точно там е работата! Ти си във великолепна форма. Дори имаш собствена коса.

Скорпио се постара да го изгледа свирепо, но бързо омекна. Не можеше да не се възхити от упоритостта на този човек.

— Виж какво — каза той по-кратко, — знам, че си най-добрият в бизнеса и съм ти благодарен за онова, което си свършил. Но моля те, не ми говори повече за концерт на живо. Не мога да понеса дори мисълта за това.

Настъпи неловко мълчание, а през това време домашната помощничка прибра кафените чашки.

— Мисля, че е време всички да се захванем за работа. — Скорпио въведе групата в трапезарията. — Вие сте много заети хора и не бих искал да ви задържам дълго.

Светла и красива с жълтите си копринени тапети и голямата английска маса от осемнайсети век, трапезарията явно се използваше рядко. Скорпио почти не канеше гости в дома си, а големите и шумни партита несъмнено бяха останали в миналото. Майк седна от дясната страна на Скорпио. Въпреки че обстановката бе много изискана и елегантна, тази къща изглежда някак странно бездушна, помисли си той. Тя представляваше един далечен и сърцераздирателен вопъл по отдавна отлетелите дни в Клапам. Той подаде на Скорпио написания на машина дневен ред и му се прииска да вярва, че неговият стар приятел е щастлив.

След един час всички точки от дневния ред бяха разгледани. Оборот в долари, пазари, продажби на едро — гъвкавият мозък на Скорпио се справяше бързо с всички подробности около управлението на неговото двестамилionно богатство. Майк се удиви на уменията на клиента си да борави с доходи, дългосрочни и краткосрочни капиталовложения. Бившата рокзвезда притежаваше природна интелигентност. Инстинктивно усещаше кога и как трябва да действа, финансовият агент на Скорпио ахна, когато той му обясни как през предишния месец е изкарал половин милион от някаква тайна спекулативна сделка. Върху гърба на листа с дневен ред Абнър си записа няколко възможности за добри капиталовложения. Помисли си, че навярно тук се крие и същността на проблема. Скорпио нямаше реална нужда да пее.

Фло тихо влезе в стаята и прошепна в ухото на Скорпио:

— Треньорът по тенис ви чака отвън. Да му кажа ли, че днес няма да играете?

Дванайсет разтревожени лица се обърнаха към Скорпио. Тези воители на неговата империя се молеха великият човек да е доволен от усилията им. Те заемаха чисто синекурни длъжности при него и не можеха да си позволят да ги изгубят. Успехът му бе купил техните къщи и коли. С неговите пари бяха платили образованието на децата си, издръжката на съпругите си.

— Кажи му, че ще дойда след петнайсет минути. — Скорпио й се усмихна дяволито. — А междувременно може би ще го използваш, за да поупражниш левия си удар. Чувам, че си истинска фурия.

— О, я стига! — каза Фло и енергично закрочи към тенискорта.

— Струва ми се, че с вас приключихме, нали така? — Скорпио се усмихна и огледа едно по едно лицата около масата. — В такъв случай бих искал да ви благодаря за дългогодишното трудолюбие и да ви пожелаая приятно пътуване до дома.

Всички въздъхнаха с облекчение. Започнаха да прибират бележки и документи в скъпите си дипломатически куфарчета. Абнър Леви се поколеба, но накрая реши да не казва нищо. Тази сутрин беше говорил по телефона със стария си приятел Серж Бирнбаум и идеята му се виждаше интересна. За съжаление Скорпио все още изглеждаше недостъпен и дори Абнър знаеше кога не бива да настоява за нещо.

След двучасова неуморна игра на тенис и обяд от печено пиле и салата Скорпио се оттегли в кабинета си, за да прегледа последния каталог. Преди да се настани в мекото си кресло, той нареди на Фло да се погрижи никой да не го безпокои по телефона. Само след няколко минути сякаш се намираще в друг свят. Свали капачката на писалката си и започна да отбелязва по-интересните бижута. Златна кутийка, украсена с емайл и скъпоценни камъни — от „Готие“. Щеше да изглежда чудесно на тоалетната му масичка. Колие с диаманти, перли, черни оникси и опали — също от „Готие“. Наближаваше рожденият ден на племенницата му, а това колие беше прекалено красиво, за да го пропусне.

Внезапно се почувства ужасно самотен и рязко затвори каталога. Навярно ако се бе оженил и имаше деца, щеше да му бъде по-добре. Както обикновено, мислите му се насочиха към Роузмари — единственото момиче, което истински бе обичал. Кротка, нежна и ученолюбива, тя изцяло се различаваше от безбройните му обожателки, които непрекъснато го обсаждаха. Навремето рекламните му агенти ужасно много държах на имиджа му на буйно момче и го предупредиха, че не бива да се жени. Почитателите му нямало да могат да възприемат подобна прекалено банална стъпка. Още една изгубена възможност, за която Скорпио сега съжаляваше. Роузмари се бе уморила да го чака и един ден му бе казала „сбогом“.

Каталогът се изплъзна от скута му, падна на пода и се разтвори. Скорпио впери поглед във великолепното колие на „Готие“, което сякаш специално заради него сияеше върху отворената страница. Беше изработено през 1875 година за махараджата Скиндиах и се състоеше от десет реда кремави перли с неправилна форма. Закопчалката му беше направена от голям овален диамант с платинен обков, заобиколен от плетеница от перлички и шлифовани като розетки диамантчета. Красотата носи вечна радост. Скорпио затвори очи. Каква ли част от неговата музика щеше да издържи на проверката на времето? „Нищо няма да остане“ — помисли си той с право. Това беше модерна музика, композирана набързо и лесно предавана. Свободна любов, бързо хранене, лесно забогатяване — това бяха обичайните ценности. Усети как депресията отново го завладява, подобно на голям черен дъждоносен облак. Отвори очи и видя как диамантът на махараджата

многозначително му намига. Сигурно беше на стотици хиляди години и сякаш знаеше, че ще бъде вечен. Скорпио си отбеляза колието с кръстче. Тази красота беше като частичка от вечността. Ех, да имаше с кого да я сподели!

[1] Аранжор (фр.). — Б.пр. ↑

[2] У нас (фр.). — Б.пр. ↑

16.

Когато се зададе юли, Лора вече бе изпълнена със спокойна увереност. През двата месеца след завръщането си от Крайграничната област работеше с още по-голям ентузиазъм, към който се прибавяше и нов натуралистичен подход. Някои от диамантите на Мейзи (или „скъпоценностите на моята близка“, както ги наричаше) се превърнаха в брошка, изобразяваща снежнобял леопард. Във всекидневната ѝ се появи лъв с горда осанка, направен от жълто злато и пешаварски рубини и сапфири. Въпреки прекараните безброй часове на работната маса, Лора изобщо не беше изтощена. При всеки свой разговор с Мейзи тя убеждаваше разтревожената си снаха, че никога не се е чувствала толкова щастлива, здрава и жизнена.

С приближаването на изложбата на абсолвентите обществените ѝ контакти драстично намаляха. Когато не се налагаше да ходи в колежа, тя си стоеше вкъщи, учеше много и очакваше телефонните разговори с Шариф. Той ѝ звънеше винаги когато имаше възможност и по телефонната линия се носеха гласовете на операторите, придружени от неземни писукания и пукот. Оказа се, че Серж е свършил великолепна работа, като е намерил допълнителни финансови средства, а и като професионалист беше много полезен. Освободеният от бремето на финансовите проблеми Шариф се настройваше все по-оптимистично. Два дни преди изложбата се обади на Лора, за да ѝ съобщи куп новини.

— Включих в сценария нова героиня, казва се Меера — разпалено подхвана Шариф. — Идеята беше на Серж. Той предположи, че Мюстак би трябвало да е страстно влюбен и затова му измислихме годеница.

Топлият летен ветрец нахлуваше през френските прозорци, Лора се беше свила на кълбо върху дивана и скицираше изящното и силно лице на Шариф.

— Отначало не можех да го разбера — продължи той, — но в края на краищата ме убеди, че е прав.

— Добрият стар Серж.

Тя с любов започна да изписва невероятните очи на Шариф.

— Заснехме и сцените с експлозията, видях някои от тях тази сутрин. Направо са страхотни.

Изведнъж стомахът на Лора болезнено се сви.

— Надявам се, че си стоял в укритието.

— Не беше необходимо. — В гласа му прозвучаха пренебрежителни нотки. — Серж се погрижи за всичко. За мен нямаше никаква опасност.

Тя усети още по-силна болка в стомаха.

— И какво ви предстои?

— Сега ще вмъкнем връзката на Мюстак и Меера. Описах една прекрасна любовна сцена...

— Разбирам.

Сега болката в стомаха ѝ стана остра, сякаш някой заби в него малка остра кама и я завъртя в раната.

— После ще направим сцената, в която Меера е принудена да изостави героя. Великолепна е, никога не съм срещал нещо по-добро. Дори Серж ми каза, че се разплакал, като я чел.

— Обречената любов — това, изглежда, е „силната ти страна“!

Тъй като бе отдалечен на хиляди мили от нея, той не успя да долови язвителните нотки в гласа ѝ.

— Серж намери една страшно красива актриса за ролята на Меера — възторжено продължи Шариф. — Тя е чудесна, всички са възхитени от нея. Серж твърди, че тази любовна история ще направи целия филм.

Болката в стомаха ѝ вече бе станала непоносима.

— Серж това, Серж онова! Дотегна ми от този Серж. Съжалявам, че ви събрах двамата.

Последва тишина. Най-накрая Шариф попита слисано:

— Какво става с теб?

Лора веднага се засрами от рязкото си избухване.

— Уморена съм — излъга тя, опитвайки се да сдържи сълзите си.

„А какво ще кажеш за ревността? — запита се Лора. — Ами за тревогата и самотата?“

— Виж какво — кадифеният му глас прозвуча напрегнато, — знам, че си уморена, аз — също, но скоро ще се върна в Лондон. Мисля, че е дошло време сериозно да си поговорим.

Лора подсмръкна и избърса носа си. Сълзи и капризно настроение — знаеше, че се държи нелепо. Подобна „тактика“ можеше само да отблъсне един мъж.

— Съжалявам. — Думата се изплъзна от устата ѝ. — Държах се глупаво, това е всичко. Сигурно съм изнервена заради изложбата. Едва сега разбрах колко съм напрегната.

Настъпи безкрайна пауза. Лора дори си помисли, че е затворил телефона.

— Шариф, Шариф — отчаяно произнесе тя. — Къде си?

— Тук съм, разбира се. — Тонът му беше равен и спокоен, нямаше го възторженият ентузиазъм. — Не се извинявай. Не исках да приказвам толкова много, но и аз съм много напрегнат. Непрестанно мисля за...

Тя така силно стисна слушалката, че ноктите ѝ се забиха в дланта ѝ. Серж и неговата проклета красива актриса! Нямаше сили да чуе онова, което Шариф с мъка се опитваше да ѝ признае.

— ... за теб.

Лора усети, че болката ѝ се стопява като парче лед, хвърлено в огъня.

— Наистина ли?

Думите му отекнаха по линията:

— Самата истина.

Един слънчев лъч ненадейно докосна обсипания със скъпоценни камъни тигър върху масата ѝ и той заискри с цветовете на дъгата. Душата ѝ беше препълнена, искаше ѝ се да каже толкова много неща, но телефонът ѝ се видя много студен и безличен. Реши да почака, докато отново се срещнат. Сега вече можеше да чака дълго.

— Предай моите поздравии на Серж — каза Лора — и непременно се пази.

Изложбата на абсолвентите от Кралския колеж по изкуствата беше събитието на академичната година. Тя предоставяше на студентите уникалната възможност да впечатлят любящите си родители и най-вече да привлекат бъдещи работодатели. Решени да оказат морална подкрепа на Лора, Гастон и Мейзи пристигнаха в Лондон в деня преди събитието и се настаниха в хотел „Бъркли“. Това

беше тихо и дискретно място, макар че не се намираше много далеч от шумотевницата на Найтсбридж, и Гастон обичаше да отсяда тук. Мейзи наскоро се беше отказала от „Коннот“^[1] и бе във възторг от дискретното обслужване и от големия закрит басейн на най-горния етаж. При предишното си посещение тук бе решила да поплува рано сутринта и с лека изненада бе открила наблизко Дъстин Хофман и Хенри Кисинджър, които плуваха рамо до рамо. Както твърдеше Гастон, „Бъркли“ бе подходящо място за наистина прочутите хора, които не търсеха известност.

— Сигурна ли си, че не искаш да вечеряш с нас? — Току-що настанила се в луксозния си апартамент с лимоновожълти тапети, Мейзи вече говореше с Лора по телефона.

— Не, но все пак благодаря за поканата. Ще се обадя на татко и ще му обясня, че тази вечер имам нужда да бъда сама.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Мейзи. В гласа на Лора звучеше безметежно спокойствие, сякаш бе натъпкана с успокоителни.

— Никога не съм била по-добре. А ти как си?

— За мен ще говорим утре, когато приключи твоят велик ден.

— Нали не ми се сърдиш, че се измъквам тази вечер?

— Разбира се, че не. — Мейзи насила се усмихна. — Това ще ни даде възможност да поговорим за теб зад гърба ти.

— Изменници такива!

Прозвуча такъв весел, безгрижен, несдържан смях, че Мейзи изпита облекчение.

— Тогава гледай да се напиш хубаво тази нощ — нареди тя, — а утре ти пожелавам да видиш сметката на всички останали.

Мейзи се отпусна върху широкото легло и втренчи разсеян поглед в тавана. След няколко минути отново взе телефонната слушалка и поръча вечеря за двама в осем. „Какъв живот“ — помисли си тя и отново зае легнало положение. Вечеря със свекъра ѝ и още една самотна нощ в това голямо легло. Трябваше да има още нещо за нея. От седмици не бе виждала Чарлс. Беше заминал по работа или поне така ѝ каза, но само Бог знаеше с какво се занимава. След автомобилната злополука бе настъпило кратко затишие, а после Чарлс отново изпадна в обичайното си кисело настроение. Главата ѝ се отпусна върху снежнобялата възглавница. Беше ѝ дотегнало да се самозалъгва. Чарлс бе съвършен негодник и тя нямаше защо да се

преструва повече. Мейзи се протегна и разклати крака, за да събуе обувките си с високи токчета. Красиви и ужасяващо скъпи, те ѝ бяха причинявали болка през целия ден. С удоволствие размърда освободените си пръсти.

— Какво облекчение!

Мейзи въздъхна шумно и неочаквано се усмихна.

На следващата сутрин Лора стана рано, облече се и след като закуси набързо с „Райвита“^[2] и чай, забърза към колежа. Беше една от онези безоблачни летни утрини, които в Англия предвещават горещ следобед. Тя мина през Кенсингтън Гардънс^[3] и спря за малко, за да погледа как няколко деца плуват с лодките си в езерото. Духаше съвсем лек ветрец, водната повърхност едва-едва се къдреше. Смехът на децата бе приглушен от разстоянието, тишината и лятната горещина. Лора продължи напред с лека стъпка, питайки се дали безгрижната ѝ радост подобава на този така наречен ден за равносметка. Въпреки че не бе могла да мигне цяла нощ, тя се чувстваше свежа и жизнена, готова да покори света. Наблизо притича катеричка — голямата ѝ пухкава опашка приличаше на прозрачен сиво-бял облак. Лора се наведе, за да откъсне едно лютиче, което сияеше като малко златно копче върху тъмнозелено палто от лоден.

— Обича ме, не ме обича. — Едно по едно тя късаше венчелистчетата и ги наблюдаваше как бавно-бавно кръжат, падайки на земята. — Обича ме. — Последното листенце хвъркна нагоре и се изгуби в слънчевата светлина.

Изведнъж Лора запя една песничка, която беше научила много отдавна, в детските си години:

*Sur le pont d'Avignon,
On y danse, on y danse...*^[4]

Слънцето приятно топлеше лицето ѝ. Тя излезе от парка, прекоси шосето и продължи да върви към колежа.

Макар да беше уверена в себе си, Лора съвсем не бе очаквала, че около нейните произведения ще се вдигне толкова шум. Журналисти от „Вог“, „Харпърс“ и „Ел“ бяха възхитени, бързо записваха в бележниците си сведения за този вълнуващ нов талант и подготвяха „големи статии с цветни снимки“. Един журналист от списание „Конисър“ беше също така силно впечатлен и отдели цял час, за да я разпита за обучението ѝ, работата и произхода ѝ. Джени, приятелката на Лора, мина наблизко, направи ѝ знак с вдигнат палец и ѝ намигна. На всички от техния курс беше известно, че „Вог“ и „Харпърс“ са добри за самочувствието, но присъствието на „Конисър“ означава реални поръчки.

Лора беше прекалено заета с интервюто и пропусна да забележи странната тишина, настъпила в залата.

— И така — продължаваше тя — реших да използвам сугилитите, за да експериментирам с цветовете...

Гласът ѝ изведнъж секна. Забеляза, че журналистът вече не поглъща всяка нейна дума. Вместо това бе вперил поглед във високата и елегантна фигура, ненадейно изникнала до него.

— Моля да ме извините — каза новодошлият, — не исках да ви прекъсвам.

Лора вдигна очи и видя едно мило и усмихнато лице. Опита се да си спомни. Този човек ѝ изглеждаше смътно познат, но за нищо на света не можеше да се сети къде го е виждала. Беше много любезен, носеше скъп костюм и раирана вратовръзка на Крикетния клуб „Мерилебоун“. Приличаше на преуспяващ адвокат или на банкиер. Лора реши, че той със сигурност е много влиятелна личност.

— Скорпио. — Отначало хората шепнеха, а после заговориха полугласно.

Подушвайки сензацията, всички присъстващи журналисти успяха набързо да се скупчат близо до мястото, където стоеше живеещата в отшелническо уединение рокзвезда.

— Извинете. — Отнякъде изникна едър набит мъж със сплеснат нос и крещящо сако на карета. — Господинът не е дошъл тук, за да дава интервюта. Това е частно посещение. Дами и господа, ако нямате нищо против...

Бодигардът на Скорпио имаше ръце на горила и тяло колкото малък булдозер. Макар че не за първи път попадаха в подобни ситуации, журналистите интуитивно усетиха, че са победени. Те се втурнаха да телефонират в редакциите си и да искат подкрепления. Цели отреди от безстрашни търсачи на сензации бяха изпратени на помощ веднага. Дори една неясна моментална снимка на Скорпио беше по-добра от нищо. Журналистите не го бяха виждали от месеци.

Лора с мъка преглътна, докато героят на нейните младежки години смутено се оглеждаше наоколо. В дома ѝ в Париж, на дъното на едно чекмедже, лежеше стара тетрадка, пожълтяла от времето, запечатала всеки концерт на Скорпио.

— Надявам се, не провалих интервюто ви — смутено каза той.

Лора сви рамене.

— Той ще се върне. Всички ще се върнат. Предполагам, на вас трябва да благодаря за това, че ме забелязаха.

Той взе една от визитните ѝ картички. На близката маса имаше цели купчинки.

— Лора Джей — прочете Скорпио и пхна картичката в горното си джобче. — Доколкото успях да видя, забелязали са ви и без моя помощ. — Изведнъж зърна гривната-скорпион, която блестеше ярко върху подложка от черно кадифе. Подсвирна възхитено. — Ау, много е красива! Имате ли нещо против да я погледна по-отблизо?

Тя го наблюдаваше как гали гривната с дългите си елегантни пръсти. Забеляза, че ноктите на лявата му ръка са много късо изрязани. На дясната ръка бяха по-дълги и с красив маникюр.

— Значи вие все още свирите на китара? — заключи Лора. Той я погледна развеселено.

— Наблюдателна сте. Да, все още свиря, но вече само за себе си. — Сложи гривната-скорпион върху ръкава си. — Невероятна е. Продава ли се?

Тя поклати отрицателно глава.

— Съжалявам, но една дама от музея „Виктория и Албърт“ първа я забеляза тази сутрин. Искане да я купи за музея.

Скорпио погали лъскавата главичка на скорпиона, преди да го върне на собственичката му.

— Много лошо. Все пак предполагам, че самият аз не бих носил такава гривна, не и с тази вратовръзка.

— Миличка...

Сред шумотевицата наоколо Лора долови познатия глас. Вдигна очи и видя, че Мейзи и Гастон си проправят път през тълпата и се приближават към нея.

— Решихме да дойдем малко по-късно — обясни Мейзи, като хвърли един поглед на хубавия непознат, застанал до Лора.

Гастон Готие поздрави непознатия със старомоден поклон и прегърна дъщеря си.

— Да, решихме, че ще е по-добре да те оставим да се ориентираш в обстановката, преди да дойдем да ти досаждаме.

Скорпио се прокашля, усещайки, че пречи на тази семейна среща.

— Взех визитната ви картичка. — Подаде ръка на Лора. — Надявам се, че няма да имате нищо против да ви се обадя по телефона. Бих искал да ви поръчам нещо, може би пръстен-скорпион.

Точно когато се обърна да си тръгне, Скорпио забеляза, че привлекателната американка до него го гледа втренчено. Сякаш някой го удари в слънчевия сплит. Тази тъмноока дама с малко тъжно лице беше истинско копие на Роузмари — единственото момиче, което някога беше обичал.

— Драги младежо — засмя се Гастон, — опасявам се, че дъщеря ми забрави да ни представи. Нека се представя сам. — Подаде му ръка. — Гастон Готие.

Скорпио направо зяпна.

— А това е снаха ми Мейзи Апълфорд Готие.

Рокзвездата не откъсваше очи от Мейзи. Лора беше заинтригувана. Двамата, все едно че бяха стари приятели.

— За мен е чест да се запозная с вас, господине — рече Скорпио, като откъсна поглед от Мейзи. Посочи експонатите на Лора. — Сега разбирам откъде идва този талант.

Лицето на Гастон леко помръкна.

— И от майка си го е наследила — каза той.

— Разбира се. — Скорпио поклати глава, смутен от собствената си разсеяност. — Бижутата в стил „Джей“. В моята колекция имам някои от ранните ѝ произведения.

Лора забеляза, че Мейзи рови в чантичката си. Не извади нищо от нея и я затвори. Ръцете ѝ трепереха.

— Всичко наред ли е? — попита Лора.

— Аз ли? Съжалявам. О, да, много съм добре, благодаря. — Тя се изчерви, забеляза, че шалът ѝ се е закачил на ципа на чантичката, отвори я и я изпусна. Цялото ѝ съдържание — портмоне, огледалце, гребен, червило — се изсипа на пода. Скорпио веднага коленичи и започна да ѝ помага да събере нещата си. Лицето ѝ пламна още по-силно. — Благодаря. Толкова съм непохватна днес. Може би защото се притеснявах за Лора.

Той ѝ ги подаде едно по едно, пръстите му нежно се задържаха върху дланта ѝ. Тя пъхна всичко в чантата си.

— Виждала съм ви веднъж — изтърси ненадейно Мейзи. — Живея близо до Мадисън Скуеър Гардън. Бяхте фантастичен. Минаха много години, тогава току-що... току-що се бях омъжила. — Гласът ѝ заглъхна.

За своя изненада, Скорпио беше изпълнен със симпатия — нещо, което не му се бе случвало от години. Въпреки че носеше много скъпа рокля от синя коприна, тази жена внушаваше усещането, че е самотна и той така добре я разбираше. Внезапно му хрумна нещо. Обърна се към Гастон:

— Не бих искал да попреча на семейните ви планове, но смятате ли тази вечер да празнувате триумфа на дъщеря си?

Лора забеляза, че очите на Мейзи блеснаха в очакване. Тя реши да попречи на баща си да даде почти неизбежния си отговор.

— Не — бързо рече тя, — не сме запланували нищо специално.

Върху разтревоженото лице на Скорпио се появи сияеща усмивка.

— Тогава сигурно няма да имате нищо против да дойдете у дома на вечеря?

Гастон се поколеба.

— Не съм сигурен...

— С най-голямо удоволствие — каза Лора.

Скорпио се обърна към Мейзи. В момента тя изучаваше сукнената покривка на масата така, сякаш беше старинен гоблен.

— И, разбира се, ако съпругът ви е свободен...

— Не е свободен... искам да кажа, че не е тук... замина за Средния изток, струва ми се.

Тя си каза, че трябва веднага да млъкне. Сигурна беше, че се държи като абсолютна глупачка.

— Много лошо — тихо каза Скорпио. Написа набързо адреса си върху една от Лорините визитни картички. — Нямаме нищо против да дойдете в осем, нали? Ще ви очаквам с нетърпение.

Бодигардът неандерталец на име Брус се появи до рамото на работодателя си.

— По дяволите, Скорпио, тук е пълно с фотографи, човек може да си помисли, че си принцеса Ди. Искаш ли да поотупам двама-трима ей така, просто заради доброто старо време?

Скорпио пребледня.

— Не! Вече имаш три присъди за нанесени телесни повреди и само това ти липсва — да разкрасиш физиономията на още някой журналист.

Брус съкрушено въздъхна. Откакто Скорпио бе престанал да изнася концерти, вече не беше същото. В онези времена беше отупвал нахални фотографи по целия свят. Ето това се казваше истинско удоволствие от работата!

Пред главния вход неколцина отчаяни портиери се бореха с обсадилата ги тълпа от фотографи и журналисти. Разстроеният Брус вече се боксираше с въображаемия противник.

— Виж какво, шефе — продължи той, като току замахваше наляво и надясно. — Открих шофьора. Сигурно вече те чака пред задния вход. Ти се измъкни тихичко, а аз ще остана тук, за да отвлека вниманието на тези влечуги.

Скорпио отчаяно вдигна очи към небето.

— Защо го правиш? — театрално простена той. — Бодигард, който има нужда от пазачи.

Тълпата пред входа вдигаше толкова шум, че се чуваше чак в изложбената зала.

— Ще се справите ли? — разтревожено попита Мейзи.

Скорпио докосна ръката ѝ. Забеляза, че очите ѝ са големи и влажни, а чертите на лицето ѝ — деликатни като на дете.

— Не се притеснявайте. С Брус сме изпадали и в по-тежки положения, но все още сме живи. Надявам се, че тази глупава бъркотия няма да ви накара да промените намеренията си за тази вечер?...

— Разбира се, че не — отвърна Мейзи така високо, че Лора и Гастон се ококориха.

— Добре — каза Скорпио и сграбчи за ръката своя непокорен бодигард. — Значи ще се видим довечера.

През всичките си години на работа при Скорпио, Фло никога не бе виждала своя работодател тъй искрено развълнуван.

Дори когато ѝ се обади по телефона от колата, личеше, че кипи от възторг.

— Значи вечеря за четирима — повтори тя, приятно изненадана.

Колкото и да се напрягаше, Фло не можеше да си спомни кога за последен път Скорпио е организиран официална вечеря. В последно време не канеше познати в уединения си дом. Понякога канеше делови партньори, но това бяха чисто професионални отношения.

— Да. Ще можеш ли да поговориш с Бриджит и двете заедно да съставите менюто?

— Разбира се, скъпи. — Тя седеше в офиса и записваше нарежданията му в един бележник.

— Искам тази вечеря да бъде нещо наистина много специално, но не съм сигурен точно как ще стане. Оставям всичко на вас.

Фло весело закима, като продължаваше да пише. Домашната помощничка Бриджит щеше да бъде възхитена от новината. Тя бе великолепна готвачка и скромната диета на Скорпио понякога направо я отчайваше. При приготвянето на тези ужасяващи смесици от зърнени храни и салати едва ли можеше да изяви истинските си кулинарни способности.

— А после иди долу в избата и избери каквото е необходимо. Няколко бутилки „Кло дьо Мезнил“ за начало... Четох някъде, че това е любимото шампанско на Гастон Готие.

Фло долови нотки на благоговение в гласа на Скорпио. Знаеше, че Гастон Готие е един от неговите идоли. Малцина бяха запознати с факта, че последният хит на Скорпио — „Тези красиви неща“ — е посветен на Гастон.

— И цветя — продължи Скорпио. — Искам да има цветя навсякъде. Безброй рози.

— Ще помоля градинаря...

— Не. Искам наистина нещо много специално. Обади се във фирмата на Мойсис Стивънс и им поръчай да свършат тази работа.

— Някакви предпочитания за цвят?

Настъпи тишина. Както пътуваше бързо по шосето, той си представи две мили и тъжни очи и една нежна, смутена усмивка.

— Струва ми се, че трябва да са розови и бледоморави. По линията се чу пукот — колата и гласът на Скорпио сякаш изчезнаха в някакъв тунел.

Беше великолепна юлска вечер. След краткотрайния дъжд градината беше свежа и уханна, листчетата на розите сияеха в меката привечерна светлина. В седем и половина Скорпио определено усети, че нервите му са съвсем изопнати. За хиляден път провери шампанското, което се изстудяваше във всекидневната. После обиколи къщата, като се спираше тук-там, за да оправи някое цвете или украшение. Нави всичките си часовници — не биваше Гастон да бъде смутен от биенето на някой заблуден часовник на „Готие“ — и се увери, че работят добре. После седна и разгърна един каталог на „Сотбис“, но това беше безсмислено. Скорпио не бе в състояние да се съсредоточи.

Объркан от необичайното настроение на господаря си, Кланси стана много настоятелен в усилията си да привлече вниманието му. Той подскочи и облиза цялото лице на Скорпио, без да се смущава от това, че обектът на неговите чувства направо се е полял с лосион за след бръснене „О Соваж“. Най-накрая Скорпио реши да му обърне внимание.

— Хайде, момчето ми — каза той, — нека отидем да погледаме пьстървата в езерото.

Кланси възторжено размаха опашка и го последва в градината. От отворения прозорец на кухнята се носеха невероятни ухания. Скорпио вдъхна дълбоко и си пожела свитият му на топка стомах най-после да се отпусне, за да има място за онова, което щяха да им поднесат на вечеря. Зърна Бриджит, която щастливо се суетеше из кухнята. Отначало старата домашна помощничка бе доволна от интереса на своя работодател, но скоро се измори от безкрайните му въпроси и му нареди да не се пречка в краката ѝ.

Той взе една ярка оранжева топка и я хвърли високо във въздуха. Кланси подскочи и излая, а след това се втурна след нея по посока на

езерото, като се премяташе във въздуха, сякаш бе полудял. В далечината съвсем лек ветрец подухваше над полето с яркожълта рапица. Скорпио гледеше като омагьосан как цялото поле се гъне на вълни, подобно на море от течено злато. Задъханият Кланси се върна с топката и вдигна изпълнен с обожание поглед в очакване да го погалят.

— Добро куче!

Той нежно го потупа по гърба и отново хвърли топката.

Когато колата забръмча по широката алея, часовникът на селската църква удари осем часа. Като остави слисания Кланси да гледа след него, Скорпио се затича по моравата, за да посрещне гостите си. Мейзи и Гастон бяха в отлично настроение, развълнувани от похвалите, с които бе обсипана работата на тяхното протеже. За разлика от тях, Лора изглеждаше малко изморена, беше щастлива, но се чувстваше съвсем изстискана след преживените вълнения през този ден.

— Толкова съм доволен, че успяхте да дойдете — каза Скорпио и хвана Мейзи за ръката.

Тъкмо се канеше да поведе гостите към къщата, когато изневиделица се появи Кланси. Обзет от кисело настроение, задето го бяха изолирали от неочакваните гости, той се хвърли върху гърба на господаря си и го събори на алеята.

— Боже господи! — Скорпио падна тежко върху чакълената настилка. — Ти полудя...

Той се изправи, очаквайки обичайния порой от мокри кучешки целувки, но беше разочарован. Както изглеждаше, Кланси бе открил нов обект на своите любвеобилни чувства. Опрял предните си лапи върху раменете на Мейзи, той завираше муцуна във врата ѝ и усърдно я лижеше по брадичката.

— Слизай веднага! — нареди Скорпио. А после се заизвинява: — Просто не мога да повярвам... никога не отива при непознати.

— Всичко е наред, не ме притеснява. — Тя потупа кучето по главата. — Всъщност той е направо чудесен, нали, момчето ми?

Скорпио трябваше да положи много усилия, за да попречи на заслепения от обич Кланси да последва Мейзи в къщата. Помисли си, че тя е невероятно красива, почти неземна в копринената си рокля в

розово и бледомораво. Когато влязоха във вестибюла, тя поспря, за да се възхити на изобилието от рози, с които бе украсена масата.

— Розови и бледоморави — каза с усмивка Скорпио. Избра една особено красива розова роза от вазата и ѝ я подаде. — Моите любими цветове.

— И моите — промълви тя и приближи кадифените листенца до устните си.

Скорпио изпита огромно облекчение, когато стана ясно, че Бриджит е надминала себе си. Вечерята се състоеше от аспержи, печено агнешко и летен пудинг и беше наистина изключителна, а виното и разговорът направо се лееха. След известно подканяне и малко повече „Шато Латур“ Гастон се отпусна и започна да забавлява присъстващите с разкази за ранните години на Бижутерска къща „Готие“. Опиянен от присъствието на компанията, макар че пиеше само минерална вода „Перие“, Скорпио слушаше, изпълнен с благоговение.

Разкази за императори, кралици и куртизанки — давайки воля на красноречието и остроумието си, Гастон примесваше историята с клюки.

— Лантелме — продължаваше той, като си пийваше вино — е била една от най-красивите куртизанки на Палавите деветдесет години.

След като бе изпила няколко чаши шампанско, Лора изглеждаше по-свежа.

— Тя ли беше паднала от борда на един кораб в Рейн?

— Или е скочила — намеси се Скорпио, който изгаряше от желание да направи по-силно впечатление. — Навремето всъщност се е говорило за престъпление. Според слуховете любовникът ѝ отчаяно е искал да се отърве от нея.

Гастон сви рамене.

— Нищо не е било доказано. Самият аз винаги съм смятал, че тази нещастна жена е извършила самоубийство. Когато любовникът ѝ си намерил друга, тя била напълно съкрушена.

Скорпио едва се сдържаше.

— Знаете ли, съвсем наскоро купих нещо, което е било нейно. Дамска чантичка, украсена със злато и черен емайл. Работа на „Готие“, разбира се.

— Имате ли нещо против да изляза в градината? — Мейзи бе пребледняла като платно. Цялата трепереше. — Малко ми се вие свят. Сигурно е от виното.

Скорпио веднага скочи на крака. Помогна на Мейзи да стане от стола си. След секунда и Гастон беше до нея.

— Ще дойда с теб — каза той.

Тъй като го бяха изпреварили на косъм, Скорпио се навъси. Хвана ръката на Мейзи.

— Но аз бих искал...

Тя поклати отрицателно глава, смутена от всичкото това суетене.

— Ще подишам малко свеж въздух и ще ми мине. Моля ви, Скорпио, не разваляйте компанията заради мен. Останете тук и поговорете с Лора. През целия път от Лондон дотук е рисувала различни модели за бижута за вас.

Принуден да отстъпи, той наблюдаваше как Мейзи хвана Гастон за ръка и бавно го поведе навън към градината. След като се отдалечиха достатъчно, Скорпио наля още една чаша вино на Лора. Изглеждаше позамайна и не преставаше да бърби.

— Тя трябва да зареже този негодник.

Скорпио беше слисан.

— Да зареже брат ви ли?

— Моят заварен брат. Какъв гад! Само я мами и пилее парите й. Вече е направо съсипана.

Едно тъничко вътрешно гласче му подсказваше, че всичко това не е негова работа. Но той бе свикнал да не обръща внимание на подобни гласове.

— Защо просто не се разведе?

Лора се опитваше да направи цвете от колосаната си салфетка.

— В един момент решава да го направи, но после започва да се колебае. Колебае се от много дълго време. В сравнение с нея Хамлет прилича на Индиана Джоунс.

Скорпио сбърчи вежди.

— Казват, че лошите семейни отношения по нещо приличат на пристрастяването към наркотици. Човек знае, че то го убива, но му е

трудно да се откаже. — Той млъкна и се усмихна малко глуповато. — Имате ли нещо против да я поканим на вечеря?

Лора едва се сдържа да не избухне в смях. Цялата тази идея беше направо нелепа! Скорпио, легендарният отшелник, прочутият женкар, искаше разрешение от нея, за да покани Мейзи на вечеря.

— Ще смятам, че сте ми направили лична услуга — каза тя и се закиска. — И татко ще е на същото мнение.

Нивото на виното в Лорината чаша бе спаднало до дъното. Скорпио я напълни отново и в този миг зърна бележника, който се подаваше от чантата ѝ.

— Това сигурно е моят пръстен-скорпион! Може ли да го видя?

Тя бързо напъха бележника обратно в чантата.

— Не може! Тези скици още не са достатъчно добри. За вас трябва да направя нещо по-зрелищно.

— Надявам се, че ще мога да си го позволя.

Лора сякаш изведнъж изтрезня.

— Мога да ви кажа веднага, Скорпио, че този пръстен няма да ви струва нито пени.

— Да не сте луда? Аз съм богат човек, а вие тепърва ще се наложите. За мен е въпрос на принципи да настоявам да ми одерете кожата.

— Нито пени. — Тя произнесе всяка дума бавно и натъртено.

— Ами да ви предложи нещо друго тогава? Размяна? Тя кимна малко колебливо.

— Ще ви го дам срещу една песен.

— Песен ли? Напоследък не съм писал...

— Шшт. — Въздействието на алкохола отново се проявяваше. — Искам да напишете песен за мен... или поне за един мой приятел.

Скорпио погледна с копнеж към бутилката с „Шато Латур“, а после отпи от своята минерална вода.

— Съжалявам, наистина бих искал да ви помогна, но не съм написал нищо, откакто...

— Откакто се изчерпахте ли?

Лицето му болезнено се изкриви.

— Да. Не знам каква е причината. Навярно се страхувам от неуспех. Преди нищо не ми пречеше. Бях прекалено безразличен към

всичко, за да ми пука. Но сега е друго. Сега съм сигурен, че ще се справя.

В прилив на прозрение Лора сякаш изведнъж видя онова малко, несигурно и отчаяно дете, което се беше маскирало като Скорпио. Тя хвана ръката му и силно я стисна. Може би беше твърде късно да спаси майка си. Както изглеждаше, Карълайн бе изгубила желание да се бори. Но Скорпио беше друго нещо. Освободен от демоните на наркотиците и алкохола, той трябваше да започне нов живот, да повярва в себе си.

— Моля ви — настоятелно каза тя, — ще ми позволите ли поне да ви кажа защо имаме нужда от вас?

В светлината на свещите Лора изглеждаше толкова красива, толкова млада и разпалена.

— С тежка задача сте се нагърбили — тъжно каза той, — но как бих могъл да ви откажа?

Когато Мейзи и Гастон се върнаха след петнайсетина минути, Лора все още не беше млъкнала. Без да си поеме дъх, тя разказваше сценария на „Тор“ — една приказка за любовта и честта, за рицарството и дързостта.

— И тогава Серж Бирнбаум...

— Серж Бирнбаум ли? — прекъсна я Скорпио. Изведнъж му просветна. — Значи за това ме е търсил старият дявол. И той ли работи върху този филм?

— Разбира се, той е най-добрият. Както и вие.

Изведнъж в гласа ѝ прозвуча умора. Беше направила всичко възможно, за да убеди Скорпио. И сега, в края на този дълъг и тежък ден, се чувстваше напълно изтощена.

— Моля ви. — Гласът на Мейзи беше съвсем тих и нежен. — Моля ви, Скорпио. Вие ще привлечете вниманието върху този филм. Само вие можете да го направите.

За миг той впери очи в нея.

— Би ли могъл някой да откаже на вас двете?

Лора извика от радост и го прегърна през врата.

— Само почакайте да кажа на Шариф! — възкликна тя. — Това е най-добрата новина, която съм чула днес!

Смутеният Скорпио започна да пригладжа някакви невидими гънки на костюма си.

— Но не ви обещавам чудеса — предпазливо добави той. — Толкова дълго време мина...

Останалата част от вечерта се изниза много бързо. Всички разглеждаха с възхищение колекцията на Скорпио и не чуха как една кола спря на алеята пред входа. Семейство Готие съвсем беше изгубило представа за времето и минаваше един часът, когато тримата се сбогуваха и бавно потеглиха за Лондон. Не след дълго Лора спеше на задната седалка, като похъркваше доволно. С блеснали очи и замаяна глава Мейзи говореше неспирно. Гастон се усмихваше доволно. За първи път виждаше снаха си да се държи като младо момиче. Реши, че ѝ отива.

След като закараха полузаспалата Лора, двамата се върнаха в притихналия хотел „Бъркли“. Все още напълно бодра, Мейзи обикаляше из апартамента си и весело си тананикаше. Изведнъж забеляза едно пакетче, сложено под лампата до леглото ѝ. С разтреперани ръце го отвори. Чантичката от злато и черен емайл, която някога бе принадлежала на Лантелме, заискри на светлината. Тя припряно я отвори. Вътре имаше две листенца от рози — едното розово, другото бледомораво, и бележка, на която пишеше: „Не скачайте“.

[1] Първокласен хотел в района на „Мейфеър“. — Б.пр. ↑

[2] Фирмено название на хрускави ръжени диетични хлебчета. — Б.пр. ↑

[3] Голям парк в Лондон. — Б.пр. ↑

[4] На моста в Авиньон хората танцуват... (стара френска песен). — Б.пр. ↑

17.

Дафни Сандън чакаше този ден отдавна, той бе кулминацията на двайсетгодишно неуморно изкачване към върха. Дори сега не можеше да повярва на късмета си. Пет цветни страници в списание „Райтоу“. Това бе най-съкровеният ѝ мечта. Надяваше се, че дамите от комитетата за подготовка на благотворителния бал „За спасението на планетата“ вече завистливо си шепнат за нея. Тя виждаше заглавието: „Мисис Сами Сандън ни развежда из прекрасната си къща“. Времето, усилията и парите, които беше пръснала за „Льо Бижу“, поне си струаха. Докато оправяше косата си пред огледалото, отсреща ѝ се усмихна покритото ѝ с изкуствен бронзов загар лице. Мисис Сами Сандън най-после бе успяла.

След като си беше осигурила и фотограф, Флик Харисън бавно шофираше по дългата половин миля алея пред дома на семейство Сандън. Пищната зелена морава беше така добре поливана и плевена, че представляваше самото съвършенство. От двете страни на настланата с розов чакъл алея живият плет бе подрязан така, че изобразяваше различни животни — патица, куче, жираф, слон. Флик потреперя и продължи да кара. Забеляза, че тук нищо не е оставено на Майката Природа, нито на случайността. Добре подкастрените рози послушно растяха около павилиона в зелено и бяло. Захранван от добре скрита помпа, един изкуствен водопад се лееше в изкуствено езеро, пълно с лилии. Дори каменните фонтани бълбукаха в хармоничен синхрон.

След тази градина къщата не можеше да изненада никого.

— Господи! — ахна Сид, докато измъкваше чантата с фотографските си принадлежности от багажника. — „Отнесени от вихъра“ и „Далас“, събрани на едно място. Друг път виждала ли си такава бърканица?

Той провери светломера и направи няколко предварителни снимки.

Като загаси цигарата си във вече препълнения пепелник, Флик се взря в бъркотията от колони и портици и ниски пристройки в стил „ранчо“.

— Мислех, че сме видели всичко, когато бяхме с онзи, как му беше името? — Тя въздъхна. — Спомняш ли си онзи боксьор тежка категория?

— Да не би да имаш предвид оня тип с щурите килими?

— Същия. — Тя потреперя при спомена за изобилието от розово и морскозелено. — Но това тук е съвсем друга работа.

Сид сложи капачката на камерата си и я прибра обратно в чантата с дълга дръжка.

— Каквото и да си мислиш, затваряй си устата и се дръж сериозно. Ще ти дам да пийнеш нещо, когато свършим с мисис Сандън. Както вървят нещата, и двамата ще имаме нужда.

Дафни смяташе, че ще направи по-голямо впечатление, ако изпрати прислужницата да отвори вратата.

— Тези филипинки! — театрално простена тя, когато Флик и Сид бяха въведени във всекидневната. — Мария, помолих те да донесеш кафе, кафе и бисквити, бисквити, тук, във всекидневната, преди десет минути. Сега иди да донесеш за всички, *tres personas*^[1] или как беше там. Хайде, бързо, бързо! Заминавай!

Тя се усмихна извинително, когато младата жена бързешком напусна стаята.

— Тази днешна прислуга... Не ви ли се иска поне да бяха научили езика? — Дафни с един жест обхвана цялата стая. — Мис Харисън, мистър Тайлър, добре дошли в „Льо Бижу“. Знам, че сте виждали много по-внушителни места, но това е нашият дом.

Флик намести очилата си, които бе сложила, за да прикрие снощния си махмурлук.

— Това е, ами... как да се изразя? Това е паметник, мисис Сандън.

Дафни още повече се напери, когато Флик взе да рови в чантата си за магнетофона.

— Можем да започнем оттук, нали? — Дафни седна в едно от белите кожени кресла и оправи полите на тъмночервената си копринена рокля. — А после, докато изпиете кафето си, ще ви разкажа за моята благотворителна дейност.

След две чаши кафе и още десет минути Дафни продължаваше да дърдори.

— Нали разбирате — каза тя, като се наведе напред така, че Сид да може добре да види деколтето ѝ, — аз се грижа за другите, не мога иначе, винаги е било така. Грижа се за хората и за природата. Принц Чарлс е толкова прав, не смятате ли? И онзи негов ментор, да, сър Лоран Вандер Перие, чела съм всичките му книги, нали разбирате?

Флик тайно изключи магнетофона.

— А може ли да разгледаме къщата?

— Но разбира се. — Дафни скочи на крака. — Току-що е ремонтирана и освежена. Моят съпруг Сами е истински художник, нали разбирате, търгува с бижута и ми каза да не се скъпя за нищо. *Nihil nisi opprobrium*, заяви той, това е на латински и означава *carte blanche*^[2].

Тя млъкна за малко, възхитена от себе си.

Сид явно започваше да се изнервя. Въпреки че Флик носеше слънчеви очила, той забеляза, че е вдигнала очи към тавана. Това беше знак за опасност.

— Хайде да направим набързо още една снимка, мисис Сандън — запелтечи той, докато нагласяваше фокуса, — ето, може би ей там, върху кожата от зебра.

— Или може би тук — предложи Флик и изведнъж се усмихна до ушите. — До тази великолепна кутийка от слонова кост.

Доволна, Дафни запърха около масата.

— Направена е специално за мен, нали разбирате, от Бижутерска къща „Готие“.

— Невероятно! — Флик отново включи касетофона си. — Ще ми припомните ли какво казахте преди минутка за вашата работа по опазване на природата?

Два часа по-късно Флик и Сид размишляваха над два коктейла „Блъди Мери“ в кръчмата „Хампстед Спаниардс“.

— Ами онези светлини, насочени към картините! — възкликна Сид и добави малко устърширски сос^[3] към кървавочервената смес в чашата си.

Изгладнялата Флик лакомо унищожаваше пакетче чипс.

— О, да. Трябва да сме сигурни, че никой няма да пропусне да забележи подписа. Бих искала да ги попитам защо не се откажат от

картината и не сложат чека, с който са я платили, в рамка? Ами трапезарията! — подсвирна тя и запали още една цигара. — Цялата в черно и патладжановосиньо!

— И онази урна с праха на бащата на Дафни върху полицата над камината!

Флик пренави лентата на магнетофона и го включи.

— Баща ми беше много близко до Бога — възторжено прозвуча гласът на Дафни. — И се грижеше за хората точно като мен.

— Щуроти! — каза Сид и се закашля. — Всички познавахме таткото на Дафни. Най-близо е стигнал до Бог при излизането си от крематориума. — Така се разсмях, че едва не падна от високото си столче до бара. — Грижел се за хората... О, боже, ще припадна! Щом станеше някоя голяма катастрофа на шосе № 1, старият Рег си устройваше празненство.

Флик поръча по още едно питие и потърка зачервените си очи.

— Разбираш ли, Сид, не мога повече. Не мога да продължавам да превръщам хората от типа на Дафни Сандън в пример за подражание за всички останали.

Той утешително я прегърна през раменете.

— Разбира се, че можеш. Това дори е доста забавно. Защото тези хора не вредят на никого.

— Те вредят на мен! — рязко извика тя, тъй като беше вече доста пияна. — Оглозгват и последните остатъци от честността, които, предполагам, са ми останали.

— Хайде, момичето ми, уморена си, това е всичко.

— Уморена съм до смърт! Дотегнали са ми всички тези Дафните и техните проклетни глупости. Днес следобед ще отида в редакцията и ще си подам оставката.

— Но, Флик — по сбръчканата гротескна физиономия на Сид се изписа загриженост, — не е възможно... искам да кажа... защо не почакаш, докато...

— Късно е. Вече взех решение. Освен това ми предложиха работа в „Гедфлай“.

— В новото сатирично списание?

Тя така разпалено закима, че дългият ѝ рус бретон заподскача върху челото.

— Ще я приемеш ли?

— Непременно! — Весело вдигна чашата си. — За истината — каза Флик и изведнъж стана много сериозна, — или поне за радостите от по-висока класа!

След петото обаждане на съпругата си дори влюбеният до уши Сами Сандън не бе в състояние да прояви интерес.

— Разбира се, миличка.

Седнал в офиса си зад голямото бюро, чиято повърхност бе тапицирана със зелена кожа, той завъртя очи към тавана, за да покаже на търговския си директор Рей, че не издържа повече.

— Снимките ще бъдат страхотни. Тъмночервената рокля ли? Онази, която си купи в Париж? Разбира се, че е подходяща. Сигурно си изглеждала великолепно.

Сами запали цигара и подаде една на Рей.

— „За спасението на планетата“... Не, разбира се, че не съм забравил за галавечерята.

Рей се намръщи. Още едно момче от Ист Енд. Познаваше Сами от раждането му, познаваше и баща му. Галавечери и благотворителни балове — Сами старши щеше да се преобърне в гроба си. Подобно на Елзи, първата жена на Сами, бе обичал пай със свинско и желирани змиорки. Той въобще не би обърнал внимание на Дафни и нейните префърцунени глупости.

Сами се обърна към Рей и забеляза неодобрителния поглед върху грубото му сбръчкано лице. Покри слушалката с длан.

— Приготовленията си ги бива — прошепна Сами с извинителен тон.

Той познаваше достатъчно добре търговския си директор, за да се досети какво си мисли. Рей дръпна силно от цигарата си.

— Тъхъ, ама твоят старец обичаше да казва: „Това ще стигне ли да платим пиенето?“.

Сами смутено се размърда в стола си.

— Ще се видим довечера — каза той, като правеше всичко възможно да прекъсне телефонния разговор.

Но Дафни не беше от онези жени, които лесно могат да бъдат прекъснати. Упоритото ѝ пискливо хленчене все още се чуваше в стаята. Гласът на Сами все повече се снижаваше.

— Разбира се, че да. Много, страшно много. О, добре тогава. Рей извърна поглед, когато работодателят му залепи една дълга мокра целувка върху телефонната слушалка.

— Тези жени! — Сами се усмихна глуповато и затвори телефона.

След това поразмисли и отново свали слушалката. Рей не каза нищо. Понякога — и това напоследък ставаше обезпокоително често — му се струваше, че Сами се държи като слабоумен. Сами старши го беше казал много точно: „Когато някой е хлътнал до уши по далеч по-младата си жена, отпиши го от бизнеса“.

— Ето коледния каталог на фирмата — каза Рей, решен да насочи разговора към по-безопасни теми. — Имаме някои много добри оферти. Според мен ония типове от Телфорд са най-добрите.

Той сложи връзка книжа върху бюрото. Сами веднага извади писалката си и бързо започна да записва цифри върху цигарената си кутия. Рей го погледна одобрително. Всички онези умници, които познаваше, с техните лъскави компютри и джобни калкулаторчета не можеха да се хванат на малкото пръстче на Сами, когато ставаше въпрос за сериозен бизнес.

— Веднага се свържи с хората от Телфорд — нареди той. — Кажим им, че ако смъкнат цената с още десет процента, работата им е в кърпа вързана.

Рей изглеждаше ужасен.

— Но, Сами, цените са от ниски по-ниски. Те никога няма... Сами се усмихна — бавно, невесело, очите му студено блеснаха.

— Разбира се, че ще приемат. Намираме се в разгара на най-голямата рецесия, която тази страна познава. Да благодарим на Господ за обезценяването и на добрия стар Норман Ламонт.

Рей се облегна назад. Студен, пресметлив, безсърдечен — такъв беше онзи Сами, когото обичаше, Сами от времето, когато я нямаше Дафни с нейните галавечери. Той извади още една купчина книжа от дипломатическото си куфарче и ги подаде на своя работодател. Сами с явно удоволствие разгледа Специалната коледна колекция на „Сандън“. Деветкаратови гривни за глезените, златни руски браслети^[4] в три цвята, годежни пръстени от цирконий и обеци е кристални сърчица. Широко се усмихна на Рей.

— Добра работа си свършил. Това колие от чисто сребро заедно с кутийката струва по-малко от петарка. Прекрасно, прекрасно. Знаеш

ли, никой не разбира по-добре от теб нашите клиенти.

Рей се ухили, щастлив, че са го похвалили.

— Никой, освен теб. Онзи пръстен с емблемата на Английската футболна асоциация беше направо гениална идея. Ще се продава като топъл хляб и при това с петстотинпроцентовата надценка.

За миг Сами се опита да пресметне колко пръстена с емблемата на Английската футболна асоциация би трябвало да продаде, за да плати новата картина на Реноар, която бе купила Дафни. Но скоро се отказа. За първи път сметките върху цигарената кутия не можаха да му свършат работа. Цифрите бяха астрономически. Гласът на Рей го накара да слезе на земята.

— Ами югославските гарафи от шлифовано стъкло? Трябва да знам със сигурност. Продаваме или не?

Бартерната сделка е Босна срещу партида от солено говеждо, неотговаряща на предписанията на европейската общност, беше истинско доказателство за невероятния нюх на Сами към печалбата. Но за нещастие Дафни бе чула за тази сделка, преди той да успее да се заеме с нея. Тя настояваше за двойна проверка на произхода на гарафите.

— Дафни казва... — Сами махна една невидима пращинка от ръкава си. — Дафни казва, че трябва да проверим дали гарафите идват оттам, откъдето трябва — от Сърбия или от Хърватска, не си спомням точно. Най-добре е пак да я попитам.

Лицето на Рей стана мораво.

— Политически ориентирани *гарафи*, така ли? — избухна той. — За бога, Сами, недей!

Именно в този миг пъргавата млада секретарка на Сами подаде глава от вратата.

— Извинете за безпокойството, мистър Сандън, но телефонът ви не отговаря. Трябва да ви кажа, че мистър Готие току-що пристигна.

— Чарлс Готие! — Рей изглеждаше така, сякаш го бяха ударили с голяма торба мокър пясък по главата. — Ама какво прави тоя тип в твоя офис?

Сами започна да се рови в книжката върху бюрото си. Не умееше да лъже своите партньори.

— Галавечерята на Дафни — промърмори и се обърна към секретарката си: — Дениз, ще поканиш ли мистър Готие да влезе? Рей

тъкмо се готвеше да си тръгва.

Рей бавно се изправи на крака. След като толкова дълги години бе работил със Сами, за него бе много болезнено да го отпратят така безцеремонно. Чарлс Готие и Сами Сандън. Главата му се въртеше. Тази среща го караше да си задава тревожни въпроси. С жална физиономия Рей отново напъха Специалната коледна колекция на „Сандън“ в дипломатическото си куфарче.

— Не знам какво става тук, но то определено не ми харесва.

Сами не смееше да погледне стария си приятел в очите.

— Какви ги приказваш? Това е най-обикновено светско посещение, пък и то няма нищо общо с теб. Дафни и Чарлс се занимават с благотворителна дейност. Това ги сближава.

Рей знаеше всичко необходимо за Чарлс Готие. Неговото име присъстваше неизменно в клюкарските колони на вестниците.

— Единственото нещо, което ги сближава — рязко каза той, — е гениалната им способност да харчат чужди пари!

На шията на Сами се появи една застрашително издута вена.

— Махай се! — извика той и хвърли купчина снимки след Рей. Те се пръснаха по целия под. — Махай се и никога — чуваш ли ме? — ако искаш да запазиш работата си, никога не говори по този начин за жена ми!

Рей се разтреперя, стреснат от бурната реакция на Сами. Той се наведе и бавно, една по една, започна да събира снимките от пода.

— Би трябвало да знаеш кои са приятелите ти. Аз само се грижа за теб, Сами. Както обичаше да казва баща ти...

Сами блъсна чекмеджето пред себе си с такава сила, че цялото бюро се разклати.

— Пукната пара не давам за приказките на моя старец. Нито за твоите дрънканици. И не си мисли, че не знам какво говорите зад гърба ми ти и другите паразити и негодници от тази компания. Е, вървете по дяволите! Дафни е най-хубавото нещо, което някога ми се е случило. А сега се махай, преди съвсем да съм побеснял.

Рей все още трепереше и лицето му бе мъртвешки бледо, когато, залитайки, влезе в кабинета си.

— Добре ли сте? — попита Гладис, неговата добросърдечна секретарка, която му бе служила двацет години.

— Ще се оправя — задъхано изхриптя гласът му, докато той търсеше с треперещи пръсти инхалатора си. — Тази проклета астма.

Гладис се изправи иззад планината от книжа на бюрото си. Заведе Рей в кабинета му и го накара да се излегне в едно кресло.

— Да не би негово величество да е в лошо настроение? — Тя наля чаша минерална вода, която Рей изпи с мълчалива благодарност. Гладис беше вбесена. — Не знам какво стана с него, откакто се ожени за оная малка курва. Направо е откачил. Нищо чудно, че Кайли напусна, никоя секретарка не би издържала да ѝ крещят по всяко време, там е бедата. Кайли често казваше, че накрая той ще се превърне в посмешище за всички.

— Не и нашият Сами — задъхано отвърна лоялният Рей. — Сами все още е най-гениалният бизнесмен в Англия. Няма начин той да се превърне в посмешище. Това може да се случи само на тази кучка жена му.

Чарлс влезе усмихнат в кабинета на Сами.

— Драги Сами! — лицемерно възкликна той и топло стисна ръката му. Сами съвсем лекичко се отдръпна. Винаги се опасяваше, че този мазен французин може да се опита да го целуне. — А как е прекрасната Дафни?

Чарлс забеляза, че Сами омекна веднага, щом чу името на жена си.

— Тя е много, много добре и с нетърпение очаква да те види у дома тази вечер. Нали разбираш, няма да е кой знае какво, ще дойдат само неколцина близки приятели, едно интимно малко *soirée*.

Сами ужасно се ядоса на себе си. Почувства се като истински тъпанар. Никой уважаващ себе си жител на Ист Енд не би си позволил да приказва за неща като „едно интимно малко соаре“! Интимно малко соаре, ама че работа! Вече бе започнал да се изразява като Дафни. Ако не внимаваше, реномето му наистина щеше да падне под нулата.

— Невероятно! — възкликна Чарлс и дръпна един стол, за да седне, като в същото време си мислеше, че ще успее да понесе компанията на отвратителната Дафни Сандън само ако се понапие. — Надявам се, че Дафни ще бъде доволна. За благотворителния търг на галавечерята съм приготвил някои подаръци от къща „Готие“.

— Ще бъде във възторг — съвсем искрено каза Сами.

Не парите бяха важни. А възможността да бъдат привлечени видни личности. Както Дафни винаги бе казвала, от това зависеше истинското им обществено положение.

— Обещах да посрещна един бизнеспартньор на „Хийтроу“. Трябва да съм там след два часа. — Чарлс погледна часовника си. — Но ми се искаше лично да намина, за да видя как вървят нещата.

Усмивката мигновено изчезна от грубото лице на Сами.

— Как вървят ли? Скъпи, доколкото зависи от мен, фирма „Сандън“ е в пълна готовност от месеци. Теб чакаме!

Чарлс се наведе напред и нещо изшумоля под крака на стола му. Пресегна се и го вдигна. Беше снимка на коледния суперподарък на „Сандън“ — чифт позлатени копчета за ръкавели, които можеха да пращат и да изпускат искри и имаха атрактивната цена от девет лири и деветдесет и девет пенса. Той постави смачканата снимка върху бюрото на Сами.

— Знам. И се чувствам много виновен. — Положи големи усилия, за да придобие разкаян вид. — Напълно съзнавам, че правиш всичко, за да си готов за сделката. Затова съм тук, Сами, за да ти поднеса личните си уверения. Искрено съм убеден, че преди края на тази година Бижутерска къща „Готие“ ще бъде твоя.

За първи път на Сами му се прииска тази сделка да можеше да му вдъхне повече ентузиазъм. Разбира се, Дафни я бе взела много присърце и тя щеше да се състои. Въпреки това Сами изпитваше неудобство. Макар да беше хладнокръвен бизнесмен, започваше да усеща, че не е съвсем правилно да чакаш някой да умре. Особено ако този човек беше герой от Съпротивата, както нашепваше атрофиралата съвест на Сами.

— Ами сестра ти?

— Моята доведена сестра. — Месестите устни на Чарлс се извиха насмешливо. — За нея съм се погрижил. Тя няма да има право на глас в компанията, докато не навърши трийсет години. — Усмивката му стана цинична. — На следващия си рожден ден ще навърши двайсет и три.

— Тя няма ли да се опита да направи нещо, например да прекрати сделката?

Чарлс се разсмя някак глухо, невесело.

— Лора ли? Тя е още дете. Освен това няма смелост да се бори. Не, не бива да се притесняваме заради нея. Щом си получи парите, ще се махне, също като онази уличница майка й. — Стана. — Знам, че си зает човек, затова си тръгвам. Беше ми приятно да се видим.

Докато чакаха асансьора пред кабинета на Сами, Чарлс се опита да повдигне собственото си настроение.

— Значи всичко е въпрос на изчакване?

Стоманените врати се плъзнаха бавно и откриха просторната вътрешност на асансьора, чийто под бе покрит с оранжев мокет. Чарлс влезе вътре.

— Опитай се да бъдеш търпелив — каза той, докато вратите се затваряха. — Който умее да чака, получава всичко.

Лора и Мейзи прекараха цялата сутрин, като обикаляха из магазините на „Найтсбридж“.

— Моля те, Мейзи — настоя Лора, която вече бе отрупана с подаръци, — трябва да спреш. Не мога да ти позволя да ми купиш още нещо.

— Глупости — отвърна през смях Мейзи и я задърпа към козметичните щандове на „Харви Никълс“. — Крайно време е да си купиш свястно лятно облекло. Дотегнаха ми твоите стари дънки и ризи. И малко хубаво бельо, всяка жена има нужда от хубаво бельо, колкото е по-прозрачно, толкова по-добре. Сега си спомням с каква развлечена стара трикотажна блузка спиш!

Слисана от така необичайното весело настроение на Мейзи, Лора смутено я последва.

— Да, госпожо? — Като пренебрегна няколкото потенциални, но колебаещи се клиенти, продавачката погледна към Мейзи. Лора прикри усмивката си. Сякаш продавачките във всички магазини успяваха да видят думите, изписани с големи букви върху лицето на Мейзи: „Разполагам с неограничени средства“. — Моята приятелка — Мейзи се усмихна и погледна към Лора — иска пълен комплект.

С неподвижно лице, скрито под внимателно нанесената основа от хидратантен крем и пудра, жената се покашля учтиво.

— Пълен комплект ли, госпожо?

— Да, аз изхвърлих козметичната ѝ чантичка. Трябваше да я видите. Истински ужас! Сега трябва да я снабдим с абсолютно всичко. Добре е да побързаме, защото скоро ще стане много известна.

Лора се беше втренчила в малките шишенца с парфюми за пробване. Не знаеше дали да умре от срам, или да избухне в смях. Никога не беше виждала Мейзи в такава светлина. Тя се шегуваше и се кискаше шумно като ученичка. Лора пръсна малко парфюм „Шалимар“ върху китката си и я приближи до лицето си.

— Страшно ми харесва — с въздишка каза тя.

Мейзи се наведе да помирише.

— Много ти подхожда. Като начало ще вземем целия комплект.

Продавачката не можеше да повярва на ушите си.

— Целият комплект ли? Но, госпожо, само парфюмът...

— Няма значение. — Мейзи извади платинената си карта на „Американ Експрес“ и я подаде на жената. — Както ви казах, тя има нужда от тези неща!

Лора смутено поклати глава, но после реши да се предаде. Разбира се, Мейзи открай време умираше да ходи по магазините. Но преди винаги изглеждаше така, сякаш пазарува, защото е самотна и потисната. Днес беше различно. Днес, доколкото си спомняха и двете, Мейзи пазаруваше за първи път за удоволствие. Щеше да е много дребнаво от страна на Лора да развали настроението ѝ.

Натоварени с многобройните пакети, двете жени с последни сили се измъкнаха от магазина и тръгнаха към хотел „Бъркли“. Лора се кискаше и крепеше внушителните пакети с новите си придобивки.

— За бога, къде ще сложа всичко това? Ще трябва да си намеря по-голям апартамент.

Мейзи спря, за да си поеме дъх.

— Май няма да мога да стигна до хотела. — Зърна отражението си в една витрина и се запревива от смях. — Какво е станало с мен? Дъщерята на Джон Апълфорд Първи в ролята на амбулантен търговец!

Смехът ѝ беше заразителен. Лора остави на паважа своите пакети и избърса насълзените си очи.

— Ти си безнадежден случай. Знаем, че дотам имаме три минути път, но смятам да спра едно такси.

Както обикновено, по обяд движението в Нйтсбридж бе ужасно натоварено и превозните средства се движеха със скоростта на охлюви.

— Такси! — изпъшка Лора, когато още едно заето такси мина покрай тях. — Тези мъже! Когато имаш нужда от тях, все ги няма.

Очаквайки да чуе някаква весела забележка, тя се обърна към приятелката си, но Мейзи стоеше на улицата като закована.

— Какво има?

Лора проследи с поглед посоката, в която гледаше Мейзи. На по-малко от половин метър от мястото, където стояха, едно черно такси едва-едва се движеше в колоната от превозни средства. Чарлс седеше на задната седалка, сграбчил в страстна прегръдка някаква жена.

Лора зяпна от удивление. Остави пакетите да се изплъзнат от ръцете ѝ и да паднат на паважа, и прегърна Мейзи през раменете.

— Съжалявам — промълви Лора. — Това е ужасно, наистина ужасно, но рано или късно трябваше да научиш.

Таксито се отдалечи надолу по шосето в посока към Парк Лейн. Мейзи го проследи с немигащ поглед, докато то изчезна напълно.

— Всичко е наред — промълви тя най-накрая със спокоен и сдържан глас. — Навярно дълбоко в себе си винаги съм знаела, че той никога не ме е обичал. Единствената ми утеха е в това, че със сигурност не може да обича никого.

Наблизо се появи празно такси и Мейзи го спря. Все още разтреперана. Лора събра пакетите си и ги струпа на задната седалка. По време на краткото им пътуване до хотела внимателно изучаваше профила на приятелката си. Сдържана и хладна, Мейзи съвсем не изглеждаше разтревожена, беше много по-спокойна от самата нея. Когато таксито спря пред хотела, Лора всъщност си помисли, че Мейзи излъчва достойнство.

— Моите две любими дами! — Гастон чакаше във фоайето Лора и Мейзи, и вече бе сложил в лед една бутилка „Кло дьо Мезнил“. — Хайде елате, ще празнуваме. — Тъй като нямаше търпение да изчака келнера, той им наля от най-прочутото шампанско „Кругс“. — За моя скъп приятел Хари Блумщайн! — каза Гастон и вдигна високо чашата си.

— „Божествената звезда“! — Лора пребледня. — Да не искаш да кажеш, че е вече тук?

Гастон продължаваше да бърби, без да ѝ обръща внимание.

— Утре сутринта Хари ще я донесе в лондонския ни офис. Не можеше да бъде по-добре. Току-що получих факс от Чарлс...

Мейзи леко настръхна, но Гастон не забеляза това. Сякаш бе потънал в някакъв свой свят.

— Или поне от неговата секретарка. Опитах се да се свържа с него, но както изглежда, той все още има работа в Хонконг. Няма значение. Утре сутринта ще се качи на самолета.

Гастон беше толкова развълнуван, че пропусна да забележи изражението, изписано върху лицето на Мейзи. Лора понечи да му каже нещо, но Мейзи сложи пръст на устните си и тя ѝ кимна с разбиране. Защо трябваше да развалят настроението на баща ѝ? Заради него трябваше да забрави за проклятието на диаманта и за проклетия си доведен брат. Поне за един ден.

Мейзи замислено пийваше от чашата си с шампанско.

— Гастон, смятам да уредя малко празненство, ако нямаш нищо против.

— Истинско семейно събиране, а? Да, би било много хубаво.

Тя обхвана с пръсти ръба на чашата си.

— И бих искала да поканя един приятел, ако нямаш нищо против.

Старецът ѝ хвърли озадачен поглед. Тя се изчерви като девойче.

— Не знам дали Скорпио е свободен — продължи Мейзи, — но ми се иска да го поканя.

Гастон извади бутилката от кофичката с лед и посегна да напълни чашата ѝ.

— Нищо друго не би ми доставило по-голямо удоволствие. В очите му блеснаха дяволити искрици, когато вдигна чашата си за тост.

[1] Трима души (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Свобода на действие (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Пикантен соев сос, първоначално приготвян в графство Устършир. — Б.пр. ↑

[4] Гривна (фр.). — Б.пр. ↑

18.

В желанието си да го ядоса Йоланд се претърколи в леглото и запали цигара.

— Всичко наред ли е? — попита Чарлс, след което стана от леглото и с валсова стъпка отиде в банята.

— Не, нищо не е наред, по дяволите! — извика тя, но вратата на банята вече беше затворена.

Стана и прибра от пода униформата си на стюардеса от „Ер Франс“. Бяха изминали точно петнайсет минути, откакто двамата с Чарлс взеха ключовете на луксозния си апартамент в хотел „Дорчестър“ на Парк Лайн. Петнайсет минути! Йоланд дръпна дълбоко от цигарата си, марка „Голоаз“, и разсеяно се загледа в прозореца. Чарлс пееше гръмка под душа и това я дразнеше.

— Имаме поне един задоволен клиент!

Тя отвори куфара си и измъкна от него копринен светлобежов пеньоар. Вече трепереше. Облече го и плътно се загърна с него. Въпреки че беше топъл, зъбите ѝ продължаваха да тракат. Йоланд се пъкна обратно под завивката и сви колене до брадичката си.

— Стана както аз исках! — Гласът на Чарлс отекна в облицованата с керамични плочки баня.

Тя се пресегна и взе цигарата си, която бе оставила в пепелника до леглото. Нямахме смисъл да се преструва. Чувстваше се използвана и мръсна като хартиена кърпичка за еднократна употреба. Днес бяха правили любов по особено потискащ начин, държането на Чарлс беше хладно като на лекар. Вместо любовна увертюра, двамата изпиха по чаша шампанско, а после Чарлс проникна в нея с алчно безразличие и се изпразни, преди омекналото ѝ тяло да може да се отпусне напълно. Беше раздразнена и ядосана. Яростно натисна цигарата си в пепелника и си помисли за Франсоа — младия пилот със загоряло от слънцето тяло и ловки пръсти, с когото току-що се бе разделила в Мароко.

Чарлс излезе от банята, загърнат с голяма бяла хавлия. Пусна телевизора с помощта на дистанционното управление и започна бързо-

бързо да сменя каналите.

— Тази вечер не бива да закъснявам много. — Престана да сменя каналите, защото си избра да гледа турнир по тенис. — Страхотен удар! Видя ли това? Тази Селеш си я бива.

Тя се пресегна, гневно натисна копчето и спря телевизора.

— Какво искаш да кажеш? Къде, по дяволите, смяташ да ходиш? Чарлс я погледна с леко учудване.

— Не ти ли казах? Съжалявам, скъпа. Поканен съм на вечеря у семейство Сандън.

Той се наведе, за да целуне пръстите на краката ѝ. Тя яростно дръпна крака си и го скри под завивката.

— Значи тази вечер ще прекараш със семейство Сандън, а утре вечер с баща си. Само ми позволи да отгатна защо ме домъкна чак тук, в Лондон.

— Chérie — каза той нежно и седна до нея. — Моля те само за малко търпение. Точно сега е много необходимо да се подмазвам на тези хора, но си струва. Скоро ще мога да им кажа да си гледат работата.

— Какви амбиции! — изсумтя Йоланд и отметна одеялата от себе си. — Рано тази вечер има самолет за Париж. Може би ще пътувам с него.

Стана от леглото и понечи да тръгне към банята, но той ѝ препречи пътя.

— Моля те, не заминавай. Имам нужда от теб.

— Чудесно. — Йоланд силно стисна устни. — Тогава тази вечер ще дойда с теб.

Тя се опита да го заобиколи, но Чарлс я хвана през кръста и я привлече към себе си.

— Моля те — настоя той. Очите му я гледаха отчаяно. — Невъзможно е да дойдеш с мен. Дафни обича да си играе на *щастливо семейство*... пък и не понася съперничеството на друга жена. Направо ще побеснее, ако се появя с красавица като теб.

— Дафни Сандън! — Йоланд се опитваше да се измъкне от ръцете му, но той я държеше много здраво. — Сам казваше, че е глупава малка кучка. Има ли значение какво мисли тя?

Той я привлече още повече към себе си.

— Виж какво, цялата ни сделка зависи от Дафни. Нейната мечта е да притежава фирма „Готие“, *тя* я иска. На Сами му е безразлично. И доколкото разбирам, той по-скоро е готов да се откаже. Затова трябва да бъда мил с Дафни.

— Дафни, Мейзи — дотегна ми до смърт да слушам за жените, на които трябва да угаждаш. Защо не започнеш да угаждаш на мен за разнообразие?

Йоланд се изтръгна от ръцете му, втурна се в банята и там избухна в плач.

Чарлс уморено се тръшна на леглото. Беше толкова досадно да се опитва да задоволява капризите на другите! Стана и отиде да вземе сакото си, което бе метнато върху един стол. Във вътрешния му джоб беше скрита тъмночервена кутийка, тапицирана с кожа. Чарлс я извади и я отвори. Върху черното кадифе блестеше най-прекрасният пръстен с квадратен смарагд. Извади го от кутийката. Беше наследство на Мейзи от майка ѝ, едно от многото бижута, които тя не носеше от години. Вдигна го към светлината и го огледа с хладно възхищение. Това бе великолепен екземпляр, който щеше да струва най-малко трийсет хиляди лири дори в лоши времена. Въздъхна и го върна в кутийката. Колко жалко! Смяташе да го продаде и да плати някои от най-належащите си дългове от хазарта. Предполагаше, че Мейзи няма да забележи липсата му, но дори това да станеше, винаги можеше да я убеди, че го е загубила. Чарлс внезапно усети, че го обзема паника. Колкото и да струваше този пръстен, трябваше да умилюсти Йоланд. Щом продадеше фирма „Готие“ и скъсаше със семейството си, щеше да се нуждае от Йоланд повече от всякога. Едно бъдеще без нейното топло и меко тяло му изглеждаше прекалено самотно, дори не му се мислеше за това. Леко почука на вратата на банята.

— Йоланд?

— Махай се.

— Моля те, Йоланд, моля те, излез. Искам да ти кажа нещо.

— Няма какво да си кажем повече. Ще се изкъпя, а после ще отида на летището. Дотегна ми да се въртя тук.

— Добре. — Той се престори, че отстъпва. — Но преди това бих искал да ти дам нещо.

— До смърт ми дотегна от теб. Хайде, остави ме на мира.

— Йоланд. — Чарлс помълча. — Бих искал... — Думите заседнаха в гърлото му. — Бих искал да се омъжиш за мен.

Настъпи продължителна тишина. Тя сигурно размишляваше. Така поне Чарлс щеше да спечели време.

— Когато приключи с тази окаяна сделка, когато мога да си позволя да зарежа Мейзи, тогава ние двамата ще се оженим.

Изведнъж вратата на банята се отвори и се появи Йоланд — гола и мокра.

— Сериозно ли говориш?

Тя се приближи към него, тялото ѝ беше стройно и отмаляло. Чарлс дръпна хавлията от кръста си и тя падна на пода.

— Ето. — Взе лявата ѝ ръка и сложи пръстена на средния ѝ пръст. — От месеци се каня да ти го дам.

Йоланд гледаше с ококорени очи великолепияния смарагд. После се усмихна лукаво, коленичи и прокара език по втвърдения му пенис. Чарлс леко простена, когато тя целуна върха на пениса му.

— А аз — прошепна Йоланд — отдавна се каня да направя това.

Вечерята със семейство Сандън беше последното нещо, от което Чарлс имаше нужда тази вечер. Седнал зад шофьора в колата на Сами, той се взираше навън през тъмните стъкла и си мислеше за Йоланд — щастлива, изтощена, тя вече спеше кротко в тяхното легло в хотел „Дорчестър“. Какво невероятно въздействие само можеше да окаже един пръстен върху една жена. Този следобед Йоланд бе направила всичко, което един нормален мъж би могъл да пожелае, дори нещо повече. Някои проститутки от площад „Пигал“ не бяха готови да отидат толкова далеч. Той се усмихна, като си спомни. С всеки изминал миг перспективата да се оттегли от работа му се виждаше все по-привлекателна.

— Да не би да ви е хладно, сър?

Чарлс се събуди от унеса си и впери поглед в тила на шофьора.

— Не, благодаря. Климатичната инсталация работи добре.

— Мистър Сандън не я харесва. Предпочита прозорците да са отворени, казва, че живеел от бензиновите пари.

Чарлс веднага наостри уши. Бъбривите подчинени често се превръщаха в източници на полезна информация.

— Отдавна ли работите при мистър Сандън?

— През май ще станат петнайсет години. А преди това го взехе моят братовчед. Мистър Сандън винаги е имал шофьор, разправя, че ако някой се занимава с бизнес, умът му трябва да е в сделките, а не в това как да се добере до тях.

— Самият той се е справил много добре — обади се Чарлс, като наблегна на обикновено много слабия си френски акцент.

— Той е чудесен човек — ентузиазирано каза шофьорът. — И не го казвам, защото и аз съм от Ист Енд, макар да е вярно, че ние двамата се разбираме. То се знае, винаги ще се намерят критикари, но го правят главно от завист.

Чарлс застана нащрек.

— Но компанията се развива отлично. Защо някой ще се оплаква?

Колата с лекота се носеше по пътя покрай Хампстед Хийт^[1].

— Мистър Сандън е честен човек, но навремето си го е бивало.

Чарлс се наведе напред и изведнъж започна да се държи много фамилиарно.

— Неприятности с полицията?

— О, не. — Шофьорът изглеждаше истински развеселен. — Да го пипнат като балама? Не, Сами Сандън е прекалено умен за това. Пък и никога не е извършил нещо наистина незаконно, ни най-малко, както твърди братовчед ми.

— Хазарт?

— Не, това е работа за балами. Навремето Сами се занимаваше с малко... как се казваше... бартерна търговия. Когато янките наложиха санкции на комунистите, които Сами харесваше, той се постара да раздвижи нещата. Обичаше да казва, че давал своя принос за международното разбирателство.

— Така ли? — Чарлс се засмя весело в желанието си да окуражи шофьора. — Какво точно е раздвигил Сами?

— Нямахте нищо неморално при него — побърза да каже онзи. — Според мен Сами е свестен тип. Дори не би се докоснал до оръжие или силни наркотици. Но да речем, купуваше пеницилин в Щатите и го закарваше с кораб в Холандия. После сменяше етикетите на кутиите и

изпращаше стоката в Китай, като я снабдяваше с фалшиви документи. Китайците му се отблагодаряваха с голяма пратка коприна, която пристигаше в Европа, а Сами отиваше в Източен Берлин, за да си получи заплащането в долари. Това не можеше да се нарече нарушаване на санкциите, по-скоро беше хуманитарна помощ.

— Много похвално — отбеляза Чарлс без нито следа от цинизъм в гласа си.

— Един ден някакъв хитър спекулант от Сити се опитал да играе двойна игра. Знаете ли, за това все още се говори по кръчмите в Брик Лейн. Онзи тип завършил в отделението за спешна помощ със счупен крак и няколко смазани ребра.

Чарлс не беше съвсем наясно какво точно е станало, но предполагаше, че се досеща.

— Но Сами се държа като истински джентълмен — словоохотливо добави шофьорът. — Като истински герой, дявол да го вземе. Дори изпрати цветя на жената на оня тип.

Колата зави по алеята пред дома на Сандън и плавно спря. Шофьорът побърза да излезе и да отвори вратата за Чарлс. Той първо провери дали всичко е наред с букета, купен за Дафни, а след това вдигна очи.

— Нещо подобно случвало ли се е пак?

— Само веднъж. — Шофьорът говореше тихо. Не искаше да рискува да бъде чул. — Миналата година в Аскот някакъв сутеньор разстрои мисис Сандън. — Той гордо се усмихна. — Разправят, че все още е в болницата.

— Колко се радвам да те видя отново, Чарлс! — Дафни посрещна госта на вратата, сияейки в роклята си от електриковосиня коприна.

Той се усмихна и се наведе да целуне ръката ѝ.

— Ma chère Дафни — запревзема се Чарлс, — тази вечер си направо блестяща.

— Много си любезен. — Тя подаде цветята на прислужницата си, която се суетеше в преддверието. — Ще ги сложиш в aqua^[2], нали, Мария? Хайде ела, Чарлс, всички умират да те видят.

Като изшумоля с копринените си поли, Дафни го въведе във всекидневната, където другите „интимни“ приятели на семейство Сандън вече се бяха събрали. Докато Сами го запознаваше с тях, той

храбро издържа и озари всички с изкуствената си усмивка. Селски викарий и неговата безцветна съпруга, някакъв благородник и многострадалната му половинка — Чарлс стискаше зъби.

— Казах ли ти? Ще ни представят в следващия брой на списание „Райтоу“. — Дафни щастливо злорадстваше, докато Сами наливаше питиетата.

Като се освободи за няколко минути от вниманието на домакинята, Чарлс започна да оглежда грозната бъркотия от животински кожи и кожени тапицерии наоколо. Предмети от времето на Регентството наред със зелен плексиглас и хромирани части, картини на Реноар, Климт, Пикасо, подредени една до друга, независимо от размерите и цветовете. Чарлс с мъка преглътна. Самият той нямаше никакви особени естетически претенции, но през целия си живот не бе виждал такава грозна и крещяща обстановка. Всички картини, скулптурни фигурки и украшения бяха осветени ярко, тъй че нищо не можеше да изпъкне. Огледа цялата стая, но не откри нито една книга. За кратък миг усети, че го гризе съвестта. Значи това щяха да бъдат новите собственици на Бижутерска къща „Готие“. Чарлс взе чашата си и както обикновено, удави чувството си за вина в шотландско уиски.

За негов ужас, трапезарията изглеждаше още по-отвратително. Облицованите с черни и патладжановосини плочки стени блестяха на светлината на свещите, сякаш всички бяха попаднали в каменовъглена мина. Черните кадифени завеси, прихванати с шнулове с огромни златни пискюли, можеха само да предизвикат клаустрофобия. През първия половин час и разговорът около масата придоби погребална окраска. Имаше само един изход от това положение. Чарлс реши да продължи да пие.

— Затова сме толкова доволни, че хора като Сами Дафни подпомагат нашата енория — бавно и натъртено нареждаше преподобният Майкъл Елуд, чиято църква явно беше от добре по-добре, откакто семейство Сандън си бе купило имение в Кент.

Погледът на Дафни несъмнено беше замъглен. Тя се опита да избърше устните си със салфетката, но вместо това улучи носа си.

— Смятам, че е много важно човек да играе своята роля в енорията си, нали така, Артър?

Лорд Марпъл Салиуърт обърна влажния си поглед към домакинята и направи всичко възможно да не се оригне. Цяла вечер той се тъпчеше, като си вземаше допълнително от всяко блюдо и не спираше да пие.

— Точно така, мила моя. Точно така. С Мириам сме се посветили на нашата енория. Човек трябва и да дава, така смятам аз. Прекалено много хора в днешно време само вземат. Непрекъснато повтарям на техни височества, че ние сме помагачите, ние сме чеповете и смолата, без която галеонът на обществото не може да пътува.

Истинско олицетворение на съдържания гняв, Мириам му отвърна с измъчена усмивчица през стиснатите си устни. Яростно разкъса с вилицата си една малина и се загледа в червения ѝ сок. Не стига, че бе омъжена за един надут лицемер, но и както беше известно на всички, лорд „Трябва да се дава“ Марпъл беше най-ужасният клептоман в града. На Джърмин стрийт имаше магазин за мъжко облекло, от който той редовно се измъкваше, след като тайно бе натъпкал под палтото си ризи за двеста-триста лири. Разбира се, никой не казваше нищо, така бе прието на Джърмин стрийт, но тази сутрин Мириам бе получила още една фактура и трябваше за пореден път да отиде да плати за необичайните навици на съпруга си.

— Но също така е правилно обществото да възнаграждава своите помагачи. — Дафни говореше доста заваляно.

— Не смятам, че тази вечер е... — Сами млъкна, сразен от един-единствен поглед на жена си.

— Всички ние тук сме приятели — храбро продължи тя. — И Артър винаги е повтарял, че човек трябва да говори каквото мисли...

— Точно така. Всъщност...

Без да му обръща внимание, тя продължи:

— Въпросът е там, че бих искала да знам кога моят Сами ще получи благородническа титла.

Чарлс впери поглед в чинията си и за пръв път забеляза, че е украсена с изрисуван кръст, над който имаше мото: *Auro Argentoque Fidemus*. Той пресуши наведнъж чашата си с бургундско вино. „На златото и среброто се уповаваме“. Това сигурно беше идея на Дафни. Вдигна очи и зърна презрителното изражение, изписано върху бледото

патрицианско лице на Мириам. А в това време лорд Марпъл се опитваше да успокои духовете.

— Е, мила моя, това невинаги е толкова просто... — Усети, че стомахът му отново се качва към гърлото.

— Виж какво, сега аз ще ти кажа нещо за разнообразие. — Гласът на Дафни прозвуча гръмка и сърдито. Тя посегна към бутилката и си наля още една чаша вино. — Сами направи всичко, което му каза, даде десет милиона за благотворителни нужди и още куп пари на Централното ръководство на торите. Да не споменаваме за това, че си в управителния съвет на „Сандън“. Струва ми се, че досега...

— Дафни! — Сами притеснено огледа хората около масата. — Смятам, че ще е най-добре всички да изпием кафето си във всекидневната.

Не след дълго преподобният Майкъл и мисис Елуд се извиниха и си тръгнаха. Лорд и лейди Марпъл ги последваха почти веднага. Когато колите им потеглиха надолу по алеята, Дафни изведнъж изпадна в сантиментално настроение.

— Ти няма да ни напуснеш, нали? — каза тя и сграбчи ръката на Чарлс.

Предугаждайки възможността да си побъбри откровено със Сами, французинът поклати глава.

— Разбира се, че не. — Усмихна се и се настани удобно с голяма чаша коняк в ръка. — Още е много рано.

Две миниатюрни френски пуделчета се измъкнаха от кухнята и с лай се втурнаха към тях.

— Моне, Моне — захленчи Дафни и избухна в плач. Взе в скута си едното от кученцата и зарови лице в подстриганата му и боядисана в розово козина. — Мама се държа като глупаво момиче. — Гримът ѝ се размаза и черни вадички започнаха да се стичат по кръглите ѝ бузи. — Мама беше лошо момиче. Тя разочарова тати!

— Всичко е наред, миличка. — Сами свали кученцето на пода и я взе в прегръдките си. — Знам, че си имала тежък ден, беше истинска звезда.

Той я вдигна на ръце и я занесе на горния етаж. Кученцата го последваха, като тичаха по петите му и лаеха.

Останал сам в стаята, Чарлс започна да се разхожда наоколо и накрая спря пред една подредена шахматна дъска. Ръчно изработените

фигури бяха украсени със златен и сребърен обков и красив емайл, фигурите от едната страна на шахматната дъска представляваха армията на херцог Уелингтън, а от другата — на Наполеон. Той се приближи, за да ги разгледа. Очевидно дори Дафни можеше да прояви добър вкус понякога. Чарлс взе изработения от сребро херцог Уелингтън и внимателно го огледа. В долната част на фигурата имаше почти незабележим подпис. Приблужи я към светлината. „Карълайн Джей“. Сякаш горещ въглен опари пръстите му и той изпусна фигурата, която падна върху масата и силно изтрака.

— Играеш ли шах? — попита Сами, като се приближи с нехайна походка, сякаш нищо не се беше случило.

Изненаданият Чарлс вдигна очи и се усмихна.

— Понякога. Напоследък все по-рядко.

Сами си наля коняк и седна срещу него.

— С брат ми Кевин непрекъснато играехме като деца. Кев беше умникът в семейството и все ме побеждаваше. Хайде, ела да поиграем. Така ще ми се избистри главата.

Той протегна напред двете си ръце, във всяка криеше по една фигура. Чарлс избра армията на Наполеон, а армията на Уелингтън остана за неговия домакин.

— В деня, когато направих първия си милион, купих този шах за Кев. — След като поразмисли, Сами премести една пешка. — Направен е от Карълайн Джей... Е, ти не може да не знаеш това, нали? Този шах ми струваше цяло състояние, истина е, но нашият Кев го заслужаваше.

Без да каже нищо, Чарлс бавно премести своя офицер.

Сами пийваше от коняка си и не откъсваше очи от шахматната дъска.

— Върна ми го в деня, когато се разведох с първата си жена. — В гласа му прозвуча странно вълнение. — Аз, разбира се, все още продължавам да се грижа за него. Той все още ми е брат. Но напоследък вече не сме така близки, не и като едно време.

— Че кой има нужда от семейство? — каза със съчувствена въздишка Чарлс.

Сами стисна с всички сили ръба на масата.

— Ти не разбираш! Аз наистина обичах брат си. И въпреки всичко предполагам, че още го обичам. Но не и наполовина колкото

обичам Дафни. За нея бих направил всичко.

Шахматните фигури застрашително тракаха върху черно-бялата мраморна масичка.

— Вземи например тези нищожества. Слава богу, човек може лесно да им се отплати. По-голяма кола за компанията на Марпъл, благотворително градинско увеселение за викария. Но няма да им позволя да дрънкат глупости за Дафни и да я правят на глупачка. Бих направил всичко, за да я защитя и ощастливя. Разбираш ли? Всичко бих направил.

Двамата мълчаливо играха шах в продължение на един час, всеки потънал в собствените си мисли. Чарлс пръв реши да извади разговора от патовото положение.

— За нашата сделка. Да знаеш, че ще я уредя при първа възможност. — Изтегли царицата си в отбрана. — Разбирам, че в Париж името ми ще бъде опетнено, но се заклевам, че няма да те измамя.

— По-добре недей! — Сякаш с магическа пръчица Сами измъкна отнякъде един офицер и се усмихна тържествуващо: — Шах и мат!

В седем часа на следващата сутрин домашната помощничка вече чистеше къщата. Въпреки че върху лицето ѝ бе изписана обичайната кротка усмивка, тя се чувстваше ужасно уморена. През шестте месеца, откакто работеше за мисис Сандън, не бе имала нито един почивен ден, за да може да остане сама. Но тази сутрин мадам все още спеше дълбоко, когато тя ѝ занесе лимоновия сок. Мария имаше разширени вени и усещаше как краката ѝ пулсират от болка. Надяваше се някой ден да може да спести достатъчно пари, за да ѝ направят операция. Но с тази надница от двайсет лири на седмица това нямаше да стане скоро.

След като прибра чашите и почисти килима, реши да си отдъхне. След снощната игра на шах фигурите стояха върху масичката така, както ги бяха оставили. Мария разбираше малко от шах. Все още си спомняше времето, когато двамата със сина ѝ излизаха навън на слънце, за да поиграят шах. Избърса очите си с ъгълчето на престилката. Не бе имала право на избор. Момченцето остана при

майка ѝ в Манила. От своите скромни приходи Мария отделяше петнайсет лири на седмица и ги изпращаше в родината си.

Тя гледаше без завист красивите шахматни фигури. В Манила това нещо струваше толкова, че с парите от него едно семейство би могло да се изхранва две години. Внимателно постави фигурите по местата им, като се стараеше да не мисли по този въпрос. Точно в този миг нещо я удиви. Отначало ѝ се струваше, че армията на Уелингтън е излязла победителка в битката. Но след като огледа внимателно разположението на фигурите, реши, че нещо не е наред. И двата офицера на благородния херцог стояха върху бели квадратчета.

[1] Парк в северните покрайнини на Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Вода (лат.). — Б.пр. ↑

19.

Това беше най-забележителният ден в дългия и изпълнен с успехи живот на Хари Блумщайн. Преговорите се бяха оказали много по-сложни, отколкото бе очаквал, надпреварата — по-ожесточена. Но тази сутрин беше предал „Божествената звезда“ в ръцете на своя стар приятел Гастон Готие и не можеше да не изпитва огромно задоволство. Повече от петдесет години Хари Блумщайн се бе занимавал с диаманти — едни бяха свързани с историята, други струваха милиони лири. Но днешният случай бе нещо съвсем друго. Днес Хари Блумщайн бе станал част от една легенда, част от ужасяващата история на този невероятен скъпоценен камък.

Гастон огледа облицованата с дъбова ламперия зала за съвещания в лондонския офис на фирмата и очите му се насълзиха. В тази елегантна сграда, намираща се на Ню Бонд стрийт, по време на Втората световна война се бяха приютявали безброй бежанци. Самият генерал Де Гол бе прекарал много часове тук, обсъждайки стратегията им и водейки политически спорове. Гастон преглътна сълзите си. Де Гол се бе отнесъл толкова лошо към своите предишни приятели и съюзници. Сега бе време да се разплатят. Чрез „Божествената звезда“ този французин щеше да изрази благодарността си към британския народ.

Беше един без петнайсет, а Чарлс все още го нямаше. Мейзи погледна разтревожено Лора. Малкото празненство трябваше да започне в дванайсет. Както обикновено, неуморният Хари имаше определени срещи и много скоро трябваше да тръгне за Антверпен. Украшеният с шагренова кожа часовник удари един часа и Лора заведе баща си в един ъгъл.

— Опасявам се, че Чарлс въобще не се е обадил.

Гастон изглеждаше потиснат.

— Може би самолетът му е закъснял. Кога трябва да тръгне Хари?

— Всеки момент. Няма ли да е по-добре да кажеш няколко думи преди това? Знаеш колко много означават тези неща за него.

Като удари със старото дървено чукче по овалната махагонова маса, Гастон прочисти гърлото си и започна:

— Днес няма да има речи — каза той, опасявайки се от силата на собствените си чувства. — Бих искал само да отбележа колко съм доволен да ви посрещна тук и да споделя с вас, моите приятели и близки, този щастлив миг. — Усети как някаква буца се надига в гърлото му и продължи шепнешком: — Винаги съм искал да притежавам „Божествената звезда“ и сега най-последно благодарение на Хари този диамант ми принадлежи.

Той разтвори дланта си и я протегна напред, за да могат всички да видят прочутия диамант. Те заахкаха възхитено. Скорпио, който стоеше до Мейзи от страната на прозореца, възкликна:

— Каква красота!

Когато Лора посегна да вземе диаманта, сноп слънчеви лъчи ненадейно го освети и той засия като огън, отразявайки светлината с безбройните си фасетки. Тя примигна. Този камък беше като живо същество, притежаваше енергия и душа.

— Може ли? — прошепна Лора.

Гастон кимна и тя взе скъпоценния камък в ръката си. Гледаше го, без да мигне, и не можеше да продума. Не беше никак чудно, че някои хора бяха мамили и убивали заради това ослепително, огнено същество.

— Значи ти разбираш. — Той я целуна по главата. — Значи наистина разбираш защо трябва непременно да го притежавам.

— На твоето място не бих се вживявал толкова, скъпа Лора.

Закъснял с почти цял час, Чарлс наперено се приближаваше, като en route^[1] си вземаше по някой сандвич. Измъкна диаманта от ръката ѝ и огненият му блясък сякаш изведнъж помръкна.

— Брей, брей, „Божествената звезда“. Разправят, че не било никак здравословно да го притежаваш, макар че ти изглеждаш много добре, татко.

Даде знак на сервитьорката да му донесе чаша шампанско.

— Santé^[2]!

Чарлс се обърна с широка усмивка и погледът му спря върху хубавия непознат мъж, който пиеше вода и стоеше малко прекалено

близо до Мейзи. Усмивката за миг замръзна на устните му. След това се отърси от мимолетните си подозрения и насочи вниманието си към баща си.

— Моите поздравления! — Нехайно подхвърли няколко пъти диаманта във въздуха, преди да го пусне в горното джобче на баща си. — Нямам представа колко струва, нито пък как ще го платиш, по дяволите. Но не се притеснявай за това, не днес. Нека днес да прием и да се веселим.

Настъпи мълчание. Неколцината стари работници на фирмата, поканени на тържествения обяд, побързаха да напуснат залата. Хари Блумщайн прегърна стария си приятел, като едва не се разплака, и потегли направо към летището.

Скорпио пристъпи напред, но Мейзи го хвана за ръката.

— Моля те, недей. Аз ще се справя с това.

— С какво ще се справиш, мила моя? — Усмивнат до ушите, Чарлс се обърна и застана лице в лице с жена си. Махна пренебрежително на непознатия, който продължаваше да стои до нея. — И какво сме открили по време на нашите разходки? Не смяташ ли, че е малко попрезрял, за да ти служи за играчка?

Скорпио усети как мускулите на шията му се стегнаха. Висок и мускулест, той стисна юмруци и с преbledняло от гняв лице прекоси стаята.

— Моля те, Скорпио — Гастон хвана Скорпио за лакътя. — Всичко е наред. Никой не иска да те обиди. Синът ми само иска да покаже, че има чувство за хумор. Чарлс, ти трябва да си капнал, сигурно имаш нужда от почивка.

Чарлс впери поглед в стройния красив непознат, имаше чувството, че някой го е ударил в лицето. Скорпио беше един от най-важните клиенти на Готие. Той стисна топло ръката му.

— Скорпио! Винаги съм бил ваш почитател! Знаете ли, с жена ми от години следим вашите изяви, нали, Мейзи, скъпа?

Скорпио напрегнато се вгледа в лицето на Чарлс. Макар че очите му изглеждаха студени и безразлични, устните му бяха пълни и чувствени. Испита още по-силна неприязън към този човек.

— Това беше само едно малко недоразумение — продължи Гастон любезно. — Знам, че трябваше да те изчакаме, Чарлс, имаш право да ни се сърдиш.

Слисаният Скорпио обърна въпросително поглед към Лора. Тя просто вдигна очи към тавана, подчертавайки колко безнадеждно е положението.

През следващите трийсет минути Чарлс беше олицетворение на любезност и загриженост. Здравето на Гастон, изложбата на Лора, благополучието на Мейзи — изведнъж се оказа, че всички тези неща са негова първа грижа, докато часовникът не удари един и половина и той не каза:

— Опасявам се, че веднага трябва да тръгна.

Беше обещал на Йоланд да обядват заедно и вече ставаше много късно.

— Не си тръгваш, нали? — Гастон изглеждаше разочарован.

— Съжалявам, но следобед ще пътувам със самолет за Бон. Тези търговски привилегии ми причиняват повече главоболия, отколкото заслужават.

Лора погледна към Мейзи, която не откъсваше очи от пода. Арогантен както винаги, Чарлс прие мълчанието ѝ като знак, че е разстроена, вирна брада и се опита да я целуне собственически по устните. Тя инстинктивно се отдръпна. На лицето му за миг се изписа изненада, но той беше прекалено зает, за да се замисли над случилото се. Знаеше, че Йоланд ще бъде вбесена, ако я накараше да го чака. Каза довиждане на всички и излезе.

— Ако нямаш нищо против — рече Лора и леко побутна Скорпио, — бих искала да остана насаме с татко.

Той веднага схвана намека.

— Е, Мейзи, изглежда, ние с теб сме *de trop*^[3]. Искаш ли да дойдеш с мен до „Лордс“?

— „Лордс“ ли? — попита удивената Мейзи с подчертан тексаски акцент. — Да не би да си член на Камарата на лордовете?

Лора се закиска.

— За бога, той говори за „Лордс“, игрището за крикет. Кани те да играете крикет.

— Крикет ли? — Мейзи сбърчи нос. — Онази странна английска игра, която прилича на китайски билиард и трае безкрайно дълго?

— Винаги съм искал... — ентусиазирано подхвана Гастон, но Лора го погледна втренчено и той млъкна.

— Гарантирам ти, че ще ти хареса — настоя Лора. — Казват, че англичаните измислили крикета, когато престанали да вярват в Бога.

— Това е така — добави с усмивка Скорпио. — Предполага се, че тази игра ни дава усещане за вечността.

— Ще дойда — каза Мейзи, взе чантичката си и хвана Скорпио под ръка. — Но нека зарежем тези уроци по вечност, а? Имам чувството, че вече съм преживяла тази вечност!

Бентлито спря пред голямата порта от ковано желязо и шофьорът изчака, за да получи инструкции.

— В шест можеш да дойдеш да ни вземеш оттук — каза Скорпио и помогна на Мейзи да слезе от задната седалка. — Ако не ти позволят да паркираш, просто обикаляй някъде около Грейс Гейт.

Откъм игрището за крикет се носеха такива силни викове, че можеха да бъдат чути чак в Риджънтс Парк. Скорпио ускори крачка.

— Улучиха вратичката! Хайде, Мейзи, да побързаме. Заведе я до асансьора, който се намираше до една открита метална стълба, и припряно натисна копчето.

— Това са новите трибуни. — Посочи с жест масивната бяла конструкция над главите им и в този миг стоманените врати се отвориха. — Онзи милионер — филантроп Пол Гети младши е финансирал строежа.

— Брей, да му се не види! — възкликна Мейзи и влезе в кабината на асансьора. — С баща ми бяха големи конкуренти, знаеш ли? И двамата търгуваха с петрол.

Асансьорът ги остави близо до най-горната трибуна и те тръгнаха по коридора покрай редица светлосиви врати, докато стигнаха до една, на която пишеше: „Скорпио“. Прислужникът, който се намираше в ложата, бе много любезен.

— Добър ден, сър. Колко е хубаво да ви видим тук след толкова дълго време! Казаха ми, че за обяд ще бъдете само двама, нали така?

Мейзи седна в ложата и погледна надолу към морето от подскачащи глави.

— Мислех си, че живееш като отшелник — каза тя.

Скорпио извади малък театрален бинокъл и се опита да види през него таблото за отбелязване на точките.

— Такъв съм, повярвай ми. „Лордс“ е най-доброто място на света за един отшелник. Пол Гети, Мик Джагър, Майкъл Кейн — всички те идват тук и никой не им обръща ни най-малко внимание. Гол!

Той шумно заръкопляска, когато топката излетя нависоко и излезе извън очертанията на игрището.

Няколко минути Мейзи наблюдаваше как облечените в бяло играчи правят някакви тайнствени движения на фона на зелената трева. Беше свикнала с правилата на бейзбола и тази игра ѝ се виждаше съвсем безсмислена. Тълпата викаше „браво“ дори когато играчите коленичеха и запращаха топката зад себе си.

— Фаул! — извика тя.

Скорпио развеселено поклати глава.

— Не и в крикета. Задните удари са съвсем в реда на нещата. Този беше блестящ.

Батсмани, подавачи, вратички, геймове — Мейзи имаше чувството, че е изстреляна в някакъв друг свят.

— Започвам да се чувствам като Алиса в Страната на чудесата. Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш правилата?

— Разбира се. — Скорпио остави картата за отбелязване на резултатите в скута си и внимателно взе ръката ѝ. — Но трябва да те предупредя, че това ще ни отнеме цял живот.

Времето за закуска и чай отдавна беше отминало, а той продължаваше да ѝ обяснява.

— Не съм и предполагала, че е толкова сложно — каза Мейзи. Главата ѝ се въртеше. — Ти самият играеш ли крикет?

— Играех, когато бях в Итън.

Тя повдигна вежди.

— Учил си в Итън?

— Докато не ме изхвърлиха. Заради притежаване на канабис, освен всичко друго. Баща ми едва не ме уби.

Той взе отново картата за отбелязване на резултата и набързо надраска нещо.

— Трябва да си бил голям хулиган.

Скорпио сви рамене.

— Всъщност не. Просто бях объркан и несигурен и търсех нещо, но не знаех какво.

— И намери ли го някога?

Чу се мощният удар на крикетна бухалка по кожената топка. Тълпата единодушно изрази одобрението си. Скорпио скочи на крака.

— Сто точки! Добър удар, сър!

Тя го изчака да седне.

— Е, намери ли го? — настоятелно попита Мейзи.

— Не знам — усмихна се смутено той, — но дори да съм го намерил, вече не помня. Бях толкова разсеян навремето.

Времето летеше бързо и в пет часа Скорпио поръча шампанско за Мейзи и минерална вода „Перие“ за себе си. Най-накрая тя успя да отклони разговора от темата за крикета и да го насочи към самия Скорпио.

— Влюбвал ли си се някога? — попита Мейзи, когато той напълни чашата ѝ.

— Веднъж... момичето се казваше Роузмари. — Тя наблюдаваше как мехурчетата в чашата ѝ бързо се устремяват нагоре. — Всъщност много приличаше на теб.

Мейзи се взираше в игрището.

— Какво се случи с нея?

— Умори се да се върти наоколо и избяга с моя счетоводител.

— А ти... — Замълча. Ровеше се в живота на почти непознат човек! Направо не можеше да повярва, че го прави. — Беше ли много разстроен?

— Бях съсипан.

Мейзи се пресегна и докосна ръката му.

— Съжалявам.

— И аз съжалявах. — Пръстите му обхванаха и стиснаха нейните. — Той беше цар на двойното счетоводство.

Чуха се силни викове и група възбудени фидлери^[4] се струпа около боулера^[5].

— Това е аут! — извика Скорпио, като скочи на крака. — Чудесна топка, съвършен финт.

Цялата публика се изправи на крака, когато спечелилият сто точки батсман се върна до павилиона с високо вдигната бухалка. За своя изненада, Мейзи също се изправи и заръкопляска. Изведнъж Скорпио усети как нейното тяло, меко и топло, се притисна до неговото. По гърба му полазиха тръпки и ужасно му се прииска да я

целуне. Като се противопостави на изкушението, той с жест посочи батсмана и тихо каза:

— Той имаше добър резултат, но неочакваното винаги въздейства по-силно.

Следобедът отиваше към своя край, сенките извън очертанятията на игрището се удължиха. Знаменцата върху покрива на павилиона едва-едва пърхаха от лекия вечерен ветреца. Скорпио благодари на келнера и го освободи.

— Играеш добре в отбрана — каза той, като се обърна отново към Мейзи.

— Моля?

— Ето пак. Идеална тактика на блокиране. — Скорпио извади бутилката от кофичката с лед и ѝ наля още една чаша шампанско. — Днес ти научи всичко за мен. Сега бих искал да ми кажеш нещо за себе си.

Тя потреперя леко от ветреца и се загърна по-плътно с тънкия вълнен шал.

— Няма много за казване. Името на баща ми е Джон Апълфорд Първи. Сигурно си чувал за него.

Скорпио кимна.

— Кой не е чувал за него? Виждал съм музеите на Апълфорд в Далас и Ню Йорк. Сигурно е бил изключителен човек.

— Да, и сам се е издигнал. Започнал е от нищо и със зъби и нокти си е проправил път до върха.

Крикетното игрище сякаш се бе стопило някъде в далечината, виковете на публиката заприличаха на далечно ехо.

— И как така е станал такъв голям любител на изкуството?

— Започнал да се учи сам. А след това започнал да колекционира. Когато забогатял, колекционерството се превърнало в страст. Интересуваше се от всичко: картини, порцелан, стари ръкописи, бижута... Така се запознах с Чарлс.

Мейзи сякаш цялата се смали при споменаването на това име. Скорпио се приближи още по-плътно до нея, копнееше да я прегърне, докато тя бавно разказваше своята история. Както се оказа, беше се запознала с Чарлс в Ню Йорк на една изложба на бижута от колекцията на баща ѝ. Изискан и красив, младият Готие веднага направил впечатление на младата тексаска наследница. Със седем

години по-голям, висок и малко арогантен, французинът сякаш я превъзхождал безкрайно много със своя стил и интелигентност. Лекият френски акцент, очарователният начин, по който целувал ръката ѝ, почти незабележимото кимване, когато го представила на баща си — Чарлс бил съвършено различен от американските момчета, които Мейзи познавала.

Джон Апълфорд, който всъщност бил обикновен тексаски дървенияк, също се оказал дълбоко впечатлен. Чарлс не само се представил като син на прочутия Гастон Готие, но показал и енциклопедични познания за бижутата от колекцията на Апълфорд, което особено много възхитило петролния магнат. В нея имало произведения от големите американски бижутери от „Гифани“, „Маркърс Трабърт и Хофер“, „Сиймън Шепс“ и от известните бижутерски къщи „Фаберже“, „Картие“, „Бушерон“, „Лалик“, „Ван Клееф“ и „Арпърс“, а, разбира се, и на самата „Готие“. Чарлс просто не бил в състояние да изрази безграничното си възхищение от бащата на Мейзи.

Голямата тълпа започна да напуска игрището. Мейзи почти не забеляза това. На устните ѝ се появи лека цинична усмивчица, когато спомените я завладяха. Баща ѝ бил толкова впечатлен от Чарлс, че го поканил на вечеря. Това било началото. Три месеца по-късно след бурна любовна връзка Мейзи Апълфорд и Чарлс Готие се сгодили.

— Не обвинявам баща си — каза тя с въздишка. Пръстите на ръцете ѝ бяха посинели от студа. — Той винаги искаше само най-доброто за мен. Английски бавачки, френски гувернантки, швейцарски училища, дори лекции в Сорбоната. Той искрено смяташе, че Чарлс е идеалният съпруг, а и аз мислех същото, откровено казано. Татко не ме накара насила. Аз бях хлътнала до ушите.

Скорпио не можеше да издържа повече.

— Но защо? — Вгледа се в очите на Мейзи. — Но защо сега го понасяш? Двамата с Гастон си приличате. Всеки от вас струва повече от милион чарлсовци и все пак се оставяте да ви води за носа.

Раменете ѝ унило се отпуснаха.

— Предполагам, че и двамата се чувстваме виновни. Гастон — защото го е лишил от детство. А аз — защото... — Тя се взираше в големия часовник, който сякаш безстрастно съзерцаваше отгоре

крикетното игрище, и с всички сили се мъчеше да сдържи сълзите си. — А аз — защото го лиших от деца.

Беше прекалено късно. Сълзите вече се стичаха по бузите ѝ. Тя започна да рови в чантичката си.

— Ето, вземи тази.

Скорпио ѝ подаде ленена кърпичка с монограм и Мейзи с благодарност изтри очите си.

— Съжалявам. Не исках да се разцивря. Нещата вече не са чак толкова зле. Истинската болка претръпна.

— Това е опасна игра. — Очите на Скорпио бяха потъмнели от напрежение. — Един ден ще се събудиш и ще разбереш, че вече нищо не те боли, че не живееш, а само съществуваш.

Едно дълго сдържано ридание разтърси крехката ѝ сгърбена фигура. Изглеждаше уязвима и съсипана. Изпълнен с нежност, Скорпио я взе в прегръдките си и силно я притисна към себе си. За втори път през живота си знаеше, че иска да обича някого.

— Знам това. — В гласа му звучеше търпение и загриженост. — И с мен се случи същото, нали ти казах? В случая Чарлс е твоят наркотик. Смятам да те накарам да се откажеш от него.

Тялото ѝ се отпусна и най-накрая сълзите спряха да текат. Тя вдигна очи към него, клепачите ѝ бяха зачервени и подпухнали, а червилото беше размазано в тъгълчетата на малко възпълните ѝ устни. Изглеждаше ужасно, но през целия си живот не бе виждал по-приятна гледка. Скорпио се наведе и я целуна по клепачите — нежна, утешителна целувка, която пресуши сълзите ѝ. Мейзи вдигна лице към него и бавно разтвори устни.

— Вие тук свършихте ли? — Един стар чистач с лице на сфинкс шумно влезе в ложата. Мейзи и Скорпио скочиха като ученици, хванати да пушат. Без да им обръща внимание, старецът започна да събира остатъците от кифли и сандвичи и да ги слага в голям черен найлонов чувал. — Вече не знам — замърмори той под носа си. — Тези хора хвърлят толкова много храна. Истинско престъпление! — Чистачът се суетеше наоколо, събираше, премиташе и ругаеше, без изобщо да забелязва двамата обитатели на ложата.

— Повече не ви трябва, нали? — Без да дочака отговор, той хвърли бутилката от шампанско в чувала си. — Честна дума! Разправят, че идвали тук да гледат крикет. Крикет, няма що! Откога

хората взеха да имат нужда от шампанско, за да гледат тоя проклет крикет?

Мейзи все още се усмихваше, когато двамата със Скорпио излязоха през Грейс Гейт, хванати за ръка. Той махна на шофьора си, който послушно обикаляше наоколо с колата. Като две немирни деца двамата се хвърлиха, смеейки се, на задната седалка. Мейзи погледна в огледалцето прическата си, която приличаше на копа сено, но реши, че не ѝ пука. Имаше чувството, че отново е на двайсет години и няма никакви грижи. Но когато колата се приближи до Найтсбридж, тя усети, че еуфорията започва да я напуска.

— Моля те — настоя Скорпио. — Не бива да заминаваш! Та ние току-що се запознахме.

Когато колата спря пред входа на хотела, той нареди на шофьора да направи няколко обиколки около него. Сърцето на Мейзи се сви.

— Нали знаеш, че бих предпочела да остана в Лондон. Но вдругиден трябва да замина за Кайро, имам билет за самолета. Не мога да измамя Бетси.

Той изглеждаше напълно съкрушен.

— Кога ще те видя пак?

— Веднага щом се върна, ако все още искаш... Тя се чувстваше глупава и напълно объркана.

— Ще те чакам.

Той я целуна силно, а после предпазливо и нежно разтвори устните ѝ с върха на езика си. Тя леко простена. Скорпио, слънце и шампанско — на всяко момиче щеше да му се завърти главата!

Десет минути по-късно, с вид на човек, излязъл от аеродинамичната тръба на авиационната компания „Де Хавиланд“, Мейзи изплува на повърхността и си пое дъх.

— Трябва да вървя — задавено каза тя. — Вече е осем. Скорпио я погледна умолително.

— Сигурен съм, че Гастон и Лора ще ни разберат. Моля те, нека вечеряме заедно.

— Не мога. — Гласът ѝ изведнъж прозвуча много решително. — Не се притеснявам, че ще накърним техните чувства. В случая са важни моите. Трябва ми време, за да поразмисля.

Скорпио се усмихна и веднага придоби разкаян вид.

— Извинявай. Толкова се страхувам да не те загубя, че накрая ще изплаша и теб и ще те прогоня.

Тя съвсем естествено сложи ръката си в неговата.

— Няма такава опасност — прошепна. — Вече си свързан с мен.

Най-накрая колата спря пред хотела.

— Боже господи! — Скорпио започна да рови в портфейла си. — Едва не забравих! — Най-сетне извади лист хартия и една касета и ги подаде на Мейзи. — Ще ги предадеш ли на Лора? — Изглеждаше странно смутен. — Кажй й, че това е най-доброто, което мога да направя.

— Основната мелодия на „Тор“? — Очите й развълнувано блеснаха.

Скорпио се усмихна сконфузено.

— Не съм сигурен, че е добра. Можеш да й кажеш, че няма да имам нищо против, ако я изхвърлят.

Мейзи обви ръце около шията му.

— Знам, че е направо чудесна. Нямам търпение да кажа на Лора. Серж и Шариф ще бъдат на седмото небе.

Скорпио се наведе и нежно я целуна по върха на носа.

— Ще се чувствам като мошеник, ако не ти кажа истината — прошепна той. — А тя е, че не написах тази музика за тях. Направих го за себе си.

Мейзи сякаш прелетя с криле до стаята си. Щом влезе, грабна своя уокмен и сложи касетата. Чу се изщракване и машинката заработи. Тя легна на леглото. Мощният глас на Скорпио отекна в ушите й. Мейзи затвори очи и си представи как той пее само за нея.

Една голяма топла сълза потече по бузата й и падна върху бялата ленена възглавница. Дори без оркестрация, само със съпровод на китара, песента бе прекрасна. Тя пренави лентата и отново я изслуша. Всичко, изказано и недоизказано, звучеше в модулациите на този глас. Болка и копнеж, страст и разбиране — песента сякаш пресъздаваше историята на неговия собствен живот.

Мейзи натисна копчето и последните акорди заглъхнаха. Сърцето й лудо биеше. Това бе химн за чистотата и самоосъществяването и тя се закле, че той ще бъде и неин.

[1] Пътъом (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Наздраве (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Излишни (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Играч, който хваща топката и я връща при бейзбол, крикет. —
Б.пр. ↑

[5] Човек, който подава топката (при крикет). — Б.пр. ↑

20.

Бетси не можеше да възприеме промяната, настъпила у приятелката ѝ. След събитията от последните няколко месеца бе потеглила за Египет, очаквайки да се случи най-лошото. Като жена с добро сърце беше повече от готова да предложи рамото си, за да може Мейзи да изплаче мъката си на него. Дори бе сложила в багажа си един молитвеник; самата тя рядко го използваше, но смяташе, че би могъл да осигури утеха на Мейзи в най-тежкия час на нещастиято. Но не се мина много време и вдовицата разбра, че си има работа с една съвсем друга жена. Дори по време на полета до Кайро.

Мейзи изглеждаше невероятно спокойна и щастлива и преливаше от жизненост и веселие. Бетси умираше от желание да разбере причината. Реши, че по време на двуседмичната им почивка ще успее да измъкне истината от Мейзи. А междувременно поръча на стюардесата още шампанско и се зае да изчака благоприятния случай.

Наскоро отвореният в Кайро хотел „Серафим“ представляваше луксозна, немного висока сграда с красиво оформена градина наоколо и великолепна гледка към Нил. Мейзи и Бетси смятаха, че е идеален като основна база за техните екскурзии и пътешествия. Светли и проветриви апартаменти, прекрасно обслужване и храна — всичко това напълно отговаряше на техните изисквания. Двамата приятели на Бетси и главни инвеститори на проекта — семейство Маклийн — се оказаха много добри домакини. Тъй като неочаквани обстоятелства ги бяха принудили да заминат за Щатите, за компенсация бяха организирали най-приятни забавления за гостите си. Рано една сутрин двете американки заминаха да разгледат пирамидите, като се качиха на балон, пълен с горещ въздух. Гробници, развалини, вътрешни дворове, дори загадъчният Сфинкс — всичко това бе запечатано от Мейзи с помощта на чисто новичката ѝ камера. Двудневното пътешествие по река Нил (осигурено с обилни количества джин и в компанията на ексцентричен английски археолог) също беше запечатано на лента за поколенията. Джамии и музеи, барове и пазари — дните летяха бързо.

Все по-заинтригуваната Бетси отчаяно търсеше повод да поразпита приятелката си. Каквото и да се бе случило, възторжената и неуморна Мейзи приличаше на безгрижно младо момиче.

Когато наближи краят на първата седмица от почивката им, истината започна да излиза наяве: непрекъснатите телефонни разговори, всекидневно пристигащите букети от розови и морави рози — за една жена с интуицията на Бетси не беше трудно веднага да се досети какво става. Късно една вечер, след като бе изпила прекалено много вино, тя реши да хване бика за рогата. За втори път по време на вечеря нейната сътрапезничка трябваше да тича до телефона.

— Е, добре — натъртено каза Бетси, когато Мейзи се върна на масата, — как се казва той?

Бузите на Мейзи пламнаха под лекия слънчев загар.

— Просто един приятел.

— Същият приятел, който звъни по телефона сутрин, обед и вечер и особено по време на ядене.

Бетси продължаваше да си пийва вино — няколко чаши „Шардоне“, последвани понякога от малко коняк, представляваха така наречените „естествени средства“, които ѝ помагаша да спи дълбоко през нощта.

Мейзи помълча известно време. Взираше се в барбекюто, което се намирало в центъра на невероятния ресторант на хотел „Серафим“. Беше оформен така, че да наподобява арабска шатра — стените и таваните бяха обточени с изобилие от тънка пурпурна коприна, която се издуваше и димпеше от течението. На два големи шиша бяха нанизани агнета, които непрекъснато се въртяха над разжарените въглени. Съблазнителната миризма на печено агнешко, подправено с различни билки, изпълваше приземния етаж на хотела и през широко отворените френски прозорци проникваше на терасите и около басейна долу. От време на време главният готвач режеше големи сочни късове от крехкото месо с помощта на ножа си с форма на сабя. Мазнината се стичаше върху въглените и избухваше в сини пламъци, които лижеха въртящите се агнета.

— Божичко, колко е горещо тук! — каза Мейзи.

Сякаш беше забравила зададения въпрос. Свали шала си и поръча още една бутилка минерална вода. Макар че си беше пийнала доста, Бетси не позволи да ѝ отвлекат вниманието.

— Все същият *приятел* ли звъни?

Мейзи бе погълната от листата с менюто.

— Да, все същият.

Бетси събу обувките си под масата. Въпреки че в ресторанта ставаше течение, горещината бе непоносима.

— Ще трябва ли да ти измъквам думите с ченгели или сама ще ми кажеш всичко?

— Не знам дали трябва да ти казвам нещо — със сведен поглед отвърна Мейзи. — Не съм сигурна, че ще го одобриш.

Бетси разкопча колана на зелената си ленена рокля. Обеща си, че от утре отново ще започне да пази диета. Тази вечер бе прекалила. Беше яла и пила толкова много, че очите ѝ вече се затваряха.

— Който и да е той, няма да е по-лош от Чарлс. Хайде — настоя тя, — кажи ми познавам ли го.

Мейзи потърка брадичката си.

— Зависи. Може би го познаваш. Как си с рокендрола?

След дългия горещ ден и поради изпитото вино Бетси започна да става раздразнителна.

— Да не би да си слънчасала? Говориш напълно безсмислени неща.

— Съжалявам. — Мейзи изглеждаше искрено разкаяна. — Не исках да те дразня. Бедата е там, че ако се сетиш за кого ти говоря, непременно ще решиш, че съм откачила. — Попипа обещите си. — Мисля, че съм влюбена в Скорпио.

Леко изпъкналите очи на Бетси сега направо щяха да изскочат от орбитите си.

— Да не би да ми говориш за рокзвездата Скорпио?

Мейзи кимна утвърдително.

— Онзи, дето разправяше, че на него се дължало развитието на колумбийската икономика и че бил изпил повече пиене от Лиз Тейлър?

— Опасявам се, че е той.

— Онзи, дето бил изгонен от Нюйоркския яхтклуб, защото се изпикал в националната купа?

Мейзи простена. Дълбоко в себе си знаеше, че Бетси няма да го одобри. Скорпио имаше толкова лоша репутация, че кой ли би я обвинил.

Бузите на Бетси пламнаха.

— О, това е най-вълнуващата новина, която съм чувала от години. Толкова се радвам за теб, миличка.

Мейзи зяпна от удивление и едва не падна от стола си.

— Искаш да кажеш, че ти...

— Все още си спомням онази нощ, когато той повърна в скута на английския посланик. Какъв страхотен републиканец само!

— Скорпио вече не е такъв.

На Мейзи страшно много ѝ се искаше да посмекчи нещата, но Бетси не желаше да я чуе. Тя заговорнически се наведе към нея през масата.

— Послушай съвета ми — прошепна ѝ. — Поживей си малко, преди да е станало късно. Шокирай хората, поеми някой и друг риск. В това е най-голямото преимущество на богатите!

През нощта Мейзи не можа да заспи, думите на Бетси непрекъснато се въртяха в главата ѝ. Дълбоко консервативна по природа, тя бе шокирана, когато чу позастарялата вдовица да ѝ разяснява своята философия в стил „*carpe diem*“^[1]. Жално се усмихна. В днешно време веселите вдовички не стояха със скръстени ръце и малко парижанки изглеждаха доволни като Бетси. Тя остави книгата, която неохотно се опитваше да чете, и угаси нощната лампа. Впери поглед в адския мрак, а мислите се въртяха бясно в главата ѝ. Разводът щеше да бъде такава мръсна и объркана работа, а и Чарлс непременно щеше да го превърне в битка. Претенции и претенцийки, интимни подробности от личния им живот — Мейзи вече усещаше как решимостта ѝ намалява. Доброто име на Готие означаваше толкова много за нея и за онези, които обичаше. Би дала всичко, за да не се пече на скверния огън на така нареченото обществено мнение. Мейзи се мяташе в леглото. Посред нощ проблемите винаги изглеждат по-сложни. Като последна мярка дори се опита да брои овце, за да заспи. Знаеше, че непременно трябва да поспи. Сутринта всичко щеше да изглежда по-лесно.

Най-напред усети някакво леко гъделичкане в гърлото. Все още сънена, Мейзи се обърна и затърси с ръка чашата с вода, която бе оставила до леглото. Изпи я на един дъх, но това не ѝ помогна. Мейзи кихна и потърка очите си, които ужасно пареха. Отново кихна и

изведнъж усети някаква странна остра миризма, с която сякаш бяха напоени завивките. С мъка се събуди напълно и посегна към копчето на лампата, а после замръзна на място. Спалнята бе пълна е гъсти облаци сиво-черен пушек. Дори долният край на леглото не се виждаше. Мейзи скочи на крака и набързо навлече пенъоара си. Когато се опита да отвори вратата на спалнята, срещу нея нахлуха горещи облаци задушаваш дим. Ужасена, тя я захлопна и като кашляше, се втурна в банята. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ проблесна споменът за нещо прочетено в едно женско списание. Пусна чешмата и когато умивалникът се напълни със студена вода, потоци в него голяма бяла хавлиена кърпа и после я завърза около главата си.

Гърлото ѝ болезнено пареше и горещият въздух изгаряше ноздрите ѝ. Почти без да вижда, Мейзи се втурна да излезе от банята и се блъсна в тоалетната масичка. Чу как чантичката ѝ падна на пода. Инстинктивно се наведе и я вдигна. После отново се опита да отвори вратата.

— Бързо! Елате е нас!

Една ръка се появи отнякъде и я сграбчи за лакътя. Усети, че я дърпат към коридора. Мейзи упорито се съпротивляваше.

— Бетси, трябва да намеря Бетси.

Страхът ѝ даде сила, тя се освободи и като залиташе, отиде до вратата на Бетси. Опита се да я отвори, но беше заключена. Мейзи започна яростно да удря по нея.

— Бетси, Бетси! — Гласът ѝ беше заглушен от виковете и писъците, които се носеха наоколо. — Бетси, моля те, събуди се!

Но от спалнята никой не отговаряше. Ръцете ѝ бяха наранени и кървяха, тя се опита с цялото си тяло да блъсне вратата. Усети страшна болка, която като стоманено острие прониза врата и раменете ѝ.

— Бетси! — изкрещя тя. — Бетси, трябва да се събудиш. Моля те, Бетси, отвори вратата!

Някаква друга ръка се появи сред пушека и я сграбчи като в менгеме.

— Но моята приятелка е там вътре — задъхано извика тя и опита да се освободи. — Трябва да я изведем оттам.

Изведнъж Мейзи изтощено се свлече на колене. Очите я боляха, раменете ѝ пулсираха от болка, главата ѝ се въртеше.

— Сигурно ще трябва да я нося — каза някой.

В полусъзнание, тя чуваше приглушените гласове на някакви хора, които явно бяха американци. Един набит мъж се наведе, вдигна я и я сложи на рамото си.

— Бетси! — Мейзи започна да го удря по врата с малките си юмручета. — Трябва да изведе приятелката си оттам!

Мълчаливо и съвсем целенасочено спасителят ѝ я остави да стъпи на краката си. После я подпря на стената и силно я удари през лицето. Изведнъж Мейзи изгуби съзнание. Следващото нещо, което си спомняше, бе, че е на безопасно място извън хотела.

От страх езикът ѝ беше обложен с гъста слюнка. Главата ѝ пулсираше. Тя седеше, сгушена в прокъсаното одеяло, което някаква милосърдна сестра ѝ бе дала. Сякаш бе частично упоена. Можеше да чува и вижда всичко, но като че ли бе изтръпнала и не чувстваше нищо. Навсякъде се виждаха пожарникари, които отчаяно се бореха да ограничат пламъците. Разбра, че пожарът е започнал в ресторанта в ранните утринни часове.

— Една искра от барбекюто и всичката тази коприна — повтаряше някаква непозната жена, станала прекалено бърлива поради преживяното.

С вой на сирени цяла армия линейки откара тежко ранените в болницата. Хора с тежки изгаряния викаха, докато ги транспортираха с носилки до хеликоптерите. Дребна фигурка лежеше безжизнено върху тревата, покрита само с един чаршаф. Някаква изпаднала в истерия жена се бе навела над нея и си скубеше косата. Наоколо цареше страшен хаос. Жадни за новини, разгневени клиенти на хотела обсаждаха персонала и настояваха за обяснения. Управата хитро бе решила да общува с тях чрез полицията. Както изглеждаше, алармената система бе отказала да работи. Някакъв американски адвокат вече говореше за многомилionни компенсации в долари.

Зората се сипна, сияйна и оранжево-жълта, за да разкрие истинските размери на бедствието. Изтощени пожарникари с почернели лица претърсваха овъглените останки на хотел „Серафим“, за да открият още трупове. Имаше дванайсет мъртъвци, засега неидентифицирани, трийсет и седем души бяха откарани в болницата. Полицейският говорител съобщаваше цифрите пред внезапно появилите се многобройни представители на световната преса. Скоро хората по целия свят щяха да добият представа за този ад. С напукани

устни, със зачервени и смъдящи очи Мейзи плахо се приближи до една линейка, за да попита за приятелката си. Лекарят я изслуша съчувствено и после бавно поклати глава.

— Бетси Ламиел. Не, доколкото знам, при нас не са докарвали жена с такова име.

Тя усети, че я обзема паника. Понечи да каже нещо, но в този миг се появи един полицаи и прекъсна разговора им.

— Вие ли търсите Бетси Ламиел?

Сърцето ѝ замря.

— Да.

— В такъв случай — каза полицаят, като избягваше погледа ѝ — най-добре ще е да ме последвате.

[1] Използвай момента, не изпускай момента (лат.), Хораций, Ода XI, кн. II. — Б.пр. ↑

21.

В дома си в Лондон Лора отвори очи и доволно се протегна. Утринното слънце вече нахлуваше в стаята през тънките памучни пердета. Тя скочи от леглото и широко разтвори прозореца на спалнята. Улицата долу беше тиха, повечето от нейните обитатели все още спяха дълбоко. В короната на големия бук, израснал под прозореца ѝ, чуруликаха врабченца и току прехвъркваха наоколо, загрижени за закуската си. Тя бавно отиде в кухнята и откри половинка твърд хляб в кутията. После се върна в спалнята и прекара следващите десет минути, надвиснала над прозореца, хвърляйки трохи на птиците. Косата ѝ бе някак тежка и изправена, въздухът сякаш лепнеше по лицето ѝ. Тя лениво отмахна бретона от челото си. Започваше още един жарък августовски ден.

Набързо взе душ и изяде най-оскъдната закуска на света. Две гризини и чаша чай. Какво ли би казала Мейзи? Набързо навлече един стар анцуг и извади принадлежностите за чистене от шкафа в коридора. Тази сутрин просто не можеше да си позволи да мързелува. Парцали за бърсане на прах и белина, препарат за миене на прозорци и восък — веднага се зае да чисти и лъска, сякаш животът ѝ зависеше от това. Докато чистеше засъхналите мазни пластове от готварската си печка, си мислеше, че не би трябвало така да занемарява всичко тук. Но все пак поради прекалената ѝ заетост напоследък това се бе оказало неизбежно. Подготовката на новата работилница на Бленхайм Кресънт ѝ бе отнела много време. Помещението бе преобразено — просторно, с голи бели стени, и Лора прекарваше там по десет-дванайсет часа всеки ден. За нейна радост, беше затрупана с поръчки и всеки ден благодареше на щастливата си звезда и на онзи журналист от „Конисър“.

Погледна мръсния и пожълтял от чая умивалник и направи гримаса. Слава богу, имаше гумени ръкавици! Насипа вътре огромно количество препарат за чистене на фаянс „Вим“ и се зае да търка с телена четка. От възвишеното към нелепото! През целия предишен ден

бе довършвала великолепия пръстен за Скорпио. Доволна, че напредва с чистенето, тя реши да поеме дъх и надникна в трапезарията. Ето го там, върху кадифената подложка в средата на лъщящата маса — нейния последен шедьовър. Влезе в стаята, свали гумените ръкавици и го вдигна към светлината. Не можеше да не изпита огромна гордост и задоволство. Изработеният от платина скорпион бе съвършен до най-дребните подробности. Опашката с жилото се извиваше и заедно с двете предни щипки образуваше халката на пръстена. Знаеше, че е едновременно хитро и красиво направен. Лора само се надяваше, че Скорпио ще го хареса.

Погледна часовника върху полицата на камината и се върна в кухнята. Каква мръсотия! Коричка от мазнина и дребни боклуци — подът сякаш не беше мит от години. Лора коленичи и се зае да търка с четката. Самолетът на Шариф щеше да пристигне в десет часа, а тя трябваше и да напазарува. Мислено си направи списък на покупките — агнешко, зеленчуци, плодове, хляб. Щеше да приготви най-обикновена вечеря за двама. Успя да изстърже парче стара дъвка, докато въображението й свободно се рееше. После стана и извади най-хубавите си швейцарски памучни чаршафи от центрофугата за сушене и ги поприглади с ръка. Знаеше, че Шариф смята да се настани в собствения си апартамент близо до Фулам Роуд. Но можеше и да промени намеренията си.

Погълната от миенето на тоалетната чиния, тя първоначално не чу телефонния звън. Но най-накрая настоятелното пискливо звънене проникна през тънката стена. Лора хвърли четката и с разтуптяно сърце изтича в спалнята. Навярно самолетът му бе кацнал два часа порано. За тяхната самолетна компания всичко беше възможно. Лора вдигна слушалката и с облекчение разпозна гласа на Скорпио.

— Лора...

— Това е телепатия. Снощи довърших пръстена ти. Няма да повярваш...

— Чу ли новината?

Гласът му звучеше така, сякаш той всеки момент щеше да припадне. Кръвта застина в жилите й.

— Новина ли? Каква новина?

— В „Серафим“ — хотелът на Мейзи в Кайро. Току-що го чух по радиото... там е имало пожар.

Коленете ѝ се подгънаха и тя се отпусна на леглото.

— Опита ли се да позвъниш по телефона?

— Разбира се, но линиите им явно се прекъснати. Дори опитах да се свържа с посолствата, но телефоните им непрекъснато дават заето. Това е ужасно. Не мога да го понеса. Струва ми се, че ще полудея.

Гласът ѝ изведнъж стана много спокоен, сякаш говореше друг човек.

— Веднага ще се свържа с татко. Той има връзки в „Ке д’Орсе“. Много скоро ще разберат какво се е случило.

— Казах ѝ, че не искам да заминава. — Паниката го караше да говори несвързано. — Знам, че трябваше да я спра. Боже, наистина имам нужда да пийна нещо.

Сега беше ред на Лора да се паникьоса. Но заради Скорпио все пак се постара да говори спокойно.

— Мисля, че последното нещо, от което имаме нужда в момента, е да се натряскаш. Виж какво ще ти кажа, Скорпио. Искам да заключиш барчето си и да дадеш ключа на Фло. А после ще отидеш да поплуваш в басейна.

Скорпио преглътна, удивен от властните и авторитетни нотки в гласа ѝ. Храбрите гени на стария герой от Съпротивата явно си казваха думата в края на краищата.

— Добре — колебливо отвърна той. — Но обещавах ли да ми позвъниш веднага щом научиш нещо?

— Обещавам. Хайде иди сега да изразходваш малко нервна енергия. Сигурна съм, че ще намерим Мейзи здрава и читава.

Лора остави телефонната слушалка и включи телевизора. Образите върху екрана с нищо не подсилиха престорената ѝ самоувереност. На фона на тлеещите останки от хотел „Серафим“ все още се разиграваха сцени на страшен хаос. Овъглени тела, пищящи деца, обезумели лекари — мястото изглеждаше като след бомбардировка. С хлътнало и уморено лице един официален говорител апелираше за спокойствие и уверяваше репортера на Би Би Си, че „се прави всичко необходимо“. На настояванията да съобщи броя на пострадалите и мъртвите той отговори уклончиво. Както изглеждаше, полицайте все още проучваха списъците на клиентите на хотела. Всичко беше въпрос на време.

По-разтревожена, отколкото можеше да си признае, Лора набра телефонния номер на баща си. Сигналът прозвуча многократно, но никой не вдигна слушалката. Опита отново. Сигурно бе прекалено изнервена. В бързината навярно беше набрала погрешен номер. Този път остави телефона да звъни цели три минути, но пак никой не отговори. Това беше странно, много странно. По това време сутрин баща ѝ обикновено си беше вкъщи. Вече обзета от паника, Лора набра номера на офиса на Рю дьо ла Пе. Най-накрая успя да се свърже с мадам Гофине, която ѝ обясни, че баща ѝ е заминал за Антверпен за един ден.

Имаше чувството, че главата ѝ е като котел, пълен с кипяща смола. Като обезумяла започна да набира номерата на американските посолства в Кайро, Париж и Лондон. Най-накрая, след двучасови отчаяни усилия, я свързаха с някакъв американски дипломат в Кайро. Бедният човек положи много усилия да говори, без да казва нищо съществено. Лора нервно навиваше телефонния кабел около пръстите си. Въпреки че демонстрираше спокойна увереност, дипломатът несъмнено също бе в неведение. Помоли я за телефонния ѝ номер и обеща да се обади веднага щом научи нещо повече. Когато остави слушалката, направо ѝ призля.

Готова вече да се хване и за сламка, тя опита да се свърже с офиса на Хари Блумщайн в Антверпен, но ѝ отговори телефонният секретар. Дори се обади на секретарката на Чарлс в Париж, но ѝ казаха, че той е някъде в Мадрас. Когато звънецът на вратата иззвъня, нервите ѝ вече бяха така опънати, че едва не изпусна чашата с чай. Грабна слушалката на домофона и в ушите ѝ нахлу гласът на Шариф.

— Щом се приземиме, веднага ти позвъних — започна Шариф, — но телефонът ти непрекъснато даваше заето. Надявам се, че нямаш нищо против...

Без да каже дума, тя се разрида и се хвърли в прегръдките му. Не такива бяха намеренията ѝ. Косата ѝ беше мръсна, дрехите — окъсани и миришеше на препарати за чистене. Той я задържа в прегръдките си, докато сълзите ѝ спряха, а после нежно я накара да му разкаже всичко.

Лора беше неутешима. С напредването на деня дори присъствието на Шариф не можеше да успокои нарастващите ѝ страхове. Тя скачаше при всяко позвъняване на телефона и щом установеше, че пак се обажда Скорпио, ставаше още по-потисната.

— Това, че за Мейзи не се знае нищо, е достатъчно лошо — каза тя, като се настани до Шариф на дивана, за да гледа ранните вечерни новини, — но аз се притеснявам и за татко. Досега трябваше да се върне.

Шариф направи всичко възможно гласът му да прозвучи бодро.

— Скоро ще научим нещо. А в момента май за мен е по-добре да вляза в ролята на носач.

И той излезе. Върна се след петнайсетина минути, натоварен с пълни найлонови пликове.

— Не знам как се чувстваш ти — заяви Шариф, — но аз направо умирам от глад.

Тя направи всичко възможно да се усмихне.

— Никак не приличам на патаните, нали? Досега показах страхотно гостоприемство.

Той мина с валсова стъпка покрай нея и отиде в кухнята.

— Този път ще ти простя. Имате великолепен месар тук наблизо. А сега ми кажи къде държиш тиганите.

Много скоро в апартамента се разнесе мирис на готвено. В желанието си да разсее Лора Шариф я затрупа с дребни задачи. Изпълнявайки неговите инструкции, тя приготви марината, в която Шариф сложи нарязани парчета агнешко месо. Лора белеше домати и картофи, режеше спанак и цветно зеле за вкусното Алу гоби. Тя наблюдаваше армията от къкрещи съдове на печката и въпреки всичко след малко се почувства по-добре. Погледна към Шариф, който приготвяше подправки за биряни.

— Не си ми казвал, че умееш да готвиш.

— Аз съм Новият патан. Ние можем всичко, да знаеш. Той се усмихна и белите му зъби светнаха на фона на кадифената мургава кожа.

— Наистина ли умееш всичко? — попита тя.

Сигурно се дължеше на напрежението. При нормални обстоятелства никога не би се държала толкова прямо, особено с мъж като Шариф. Той я погледна втренчено и Лора усети как бузите ѝ пламват от срам, а устата ѝ пресъхва от възмущение. Младият мъж остави лъжицата и сръчно свали престилката от кръста си.

— Може би е време да проверим това.

Когато посегна да я прегърне, едно шишенце с чили падна на пода.

— Ами какво ще стане със саджи?

Очите му искряха, когато я целуна.

— Около два часа на тих огън. Това време горе-долу ще ни стигне.

Заведе я в спалнята и я притисна до себе си. Устните им почти се докосваха. Целуна я нежно, устните му бяха много топли. После целуна клепачите ѝ и ъгълчетата на устните ѝ.

— Съзнаваш ли в какво се забъркваме? — Гласът му беше тих, очите му приличаха на сини вирове.

— Може би не.

Лора зарови лице в гърдите му, а той бавно започна да разкопчава копчетата на ризата ѝ. Най-накрая тя стоеше гола пред него.

— Сигурна ли си? — Гласът му бе странно напрегнат.

— Напълно. — В нейния глас нямаше колебание. — Всъщност никога не съм била по-сигурна.

Три часа по-късно телефонът извънтя. Лора вече прибираше чиниите от масата. Тя се поколеба, но звънът вече бе нарушил еуфорията на вечерта. Страховете отново я завладяха, когато вдигна слушалката.

— Не издържам повече — каза Скорпио със слаб и уморен глас. — Не мога да стоя така. Имаш ли нещо против да дойда при теб?

— Разбира се, че не. — Сърцето ѝ бе изпълнено със съчувствие. — Можеш дори да прекараш нощта тук, ако искаш... тоест ако си съгласен да посетиш бедняшките предградия.

Той помълча.

— Сигурна ли си, че Шариф няма да има нищо против?

— Той ли? Не бъди глупав. Шариф е твоят почитател номер едно. Хайде идвай, ще се настаниш неканен на дивана.

Щом звънна дванайсетструнната китара на Скорпио, Лора забрави, че ѝ се спи.

— Цял следобед съм свирил — обясни й той. — Опитвах се да се разсея.

Тя отиде в кухнята и включи кафеника. Реши, че щом се налага да будуват, по-добре е да са напълно будни. Във всекидневната двамата мъже разговаряха, сякаш бяха стари приятели.

— Значи наистина ви хареса песента? — попита Скорпио, който вече настройваше китарата си.

Излегналият се върху дивана Шариф упорито се бореше с умората и замайването след полета.

— Съвършена е, направо е съвършена. Как ще мога някога да ти се отблагодаря?

Скорпио погледна с възхищение пръстена, който бе открил на полицата над камината. Той вече украсяваше дясната му ръка.

— Лора го направи толкова бързо. — Скъпоценните камъни, инкрустирани върху главичката на скорпиона, блеснаха под светлината на лампата. Той погледна към кухнята и извика: — Ти си гениална, Лора.

— Но романтичната балада е съвсем нова област за теб — настоятелно продължи Шариф.

— Аз самият съм нова област за себе си. — Скорпио се усмихна й изсвири няколко бързи акорда от фламенко. — Струва ми се, че новото направление ми харесва повече.

— Никога няма да повярваш, но Серж Бирнбаум се разплака, когато чу твоята песен.

— Този стар разбойник! — Скорпио се усмихна и затегна още една струна. — Нека да предположа: сигурно е плакал по целия път до банката.

Лора донесе поднос с кафе и бисквити. Подаде една чаша на Скорпио.

— Гледай да не те пипна, че се подиграваш на стар приятел на семейството ни.

— Но той е прав — възрази Шариф. — Серж съвсем откровенно говори за това. Първо парите, после естетиката. Твърди, че това е най-важното правило при производството на филми. Затова е толкова възхитен. Казва, че тази песен ще даде последния тласък за лансирането на филма.

Часовникът удари единайсет. Лора отново опита да се свърже с баща си, но никой не ѝ отговори.

— Може да е решил да остане да пренощува в Антверпен — неохотно заключи тя и си наля още кафе.

Скорпио погледна бледото ѝ уморено лице и се опита да измисли нещо, за да посъживи компанията. Ненадейно се обърна към Шариф:

— Твоят сценарий беше великолепен.

— Благодаря.

Скорпио се почеса по ухото.

— Само краят ме безпокои.

Шариф повдигна въпросително вежди, но певецът продължи, без да се смущава:

— Не можехте ли двамата с онази жена да заминете и просто да изпързаяте останалите?

Шариф допи кафето си и бавно се подпря на лакът.

— Нямахте да се получи.

— Не разбирам защо. Зрителите обичат щастливия край.

— Не, искам да кажа, че нямахте да бъде правдоподобно. Героите са патани.

— А патаните не вярват в любовта?

— Разбира се, че не е така. Но сме различни от вас. Тук, на Запад, често се смята, че любовта е единственото важно нещо.

Скорпио продължаваше тихо да подрънква на китара.

— А не е ли така?

Шариф бе седнал с изправен гръб, умората от полета бе забравена напълно.

— Има и други важни неща. Например честта.

Скорпио рязко спря да свири.

— Значи би заменил личното щастие срещу някаква си абстрактна представа?

— Не говорим за абстрактни представи. Говорим за философията на живота. Ако моят герой не успее да стори онова, което според него е необходимо, той никога няма да бъде щастлив, дори да живее с жената, която обича.

Лицето на Скорпио силно се сбърчи.

— Това е нелепо, нали? Цял живот се бунтувах и се борих срещу общоприетите норми... смятах, че не са важни. А после един ден се

събудих и наоколо нямаше нищо, само вакуум, пълен с наркотици и пиене колкото ти душа иска.

Шариф закима усилено.

— Това са болестите на Запада. Тук всичко, дори самата концепция за обществото, е било оспорено и подронено. И е останала само маниакалната привързаност към дребното и мимолетното.

Скорпио поразмисли върху това. Най-накрая реши, че е съгласен.

— Ами ти и твоите патани?

— Ето по това се различаваме толкова много. В нашата култура все още съществуват абсолютни ценности и идеи.

— И затова искаше да направиш този филм?

— Да. — В усмивката на Шариф имаше някаква самоирония. — Трябваше да запечатам това върху целулоидната лента, преди и ние да станем объркани като вас.

В този миг Шариф забеляза, че Лора се е свила като котенце на дивана и спи дълбоко. Вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята. Положи я внимателно върху леглото, а после се наведе и я целуна нежно. Челото ѝ беше тревожно сбърчено, устните — силно стиснати. Шариф погали чорлавата ѝ коса и си спомни за онова вироглаво и странно облечено момиче, което бе срещнал случайно в планината. Докосна бузата ѝ. Тя изглеждаше толкова уязвима, толкова красива — един Пиеро от женски пол.

— Не се притеснявай — каза ѝ и я зави до раменете. — Аз съм тук и ще ти помогна.

Лора спеше на пресекулки и се стряскаше. Непрекъснато сънуваше подскачащите пламъци на пожара. Събуди се объркана, сякаш не можеше да прецени къде се намира границата между съня и реалността. Откъм всекидневната долитаха два мъжки гласа, които тихо пееха. Измъкна се от леглото и се спотаи до вратата. Пеенето спря за малко.

— Така е много по-добре! — Скорпио бързо-бързо драскаше нещо в един бележник. — При последната сцена, когато двамата влюбени се разделят, ще вмъкнем допълнителен стих.

Очите на Шариф искряха.

— Точно така. А сега нека опитаме всичко отначало.

Тихата натраплива мелодия се извиси и сякаш заля стаята. Двата мъжки гласа идеално си подхождаха. На Скорпио — топъл и звучен, на

Шариф — печален и плътен.

Лора усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват. Хармонията беше великолепна. Сякаш тези двама мъже бяха духовни братя и пиеха от един и същи бездънен извор на неизказания, но все пак споделен опит.

Последните акорди заглъхнаха, а тя стоеше неподвижно на прага и ги наблюдаваше. Любов и чест, храброст и сила на духа — тук беше всичко, което Шариф ѝ бе разказал за своите хора и техните нрави. Една топла сълза потече по бузата ѝ и тя тихо затвори вратата.

22.

В полунощ в Булонския лес цареше някаква странна, зловеща тишина. Замаяна и все още разтреперана, Мейзи каза адреса си на младия дипломат, който бе изпратен на летището да я посрещне. Човекът тревожно барабанеше с пръсти по кормилото. Самият американски посланик бе проявил личен интерес към случая. Именно той бе наредил частен самолет да откара тази жена обратно в Париж. Дипломатът погледна към страничното огледало на колата. На задната седалка една слаба фигура с разрошена коса и неугледна рокля се вираше с невиждащи очи в мрака. Младият мъж неловко се размърда. Бе видял по телевизията картината на пожара и предполагаше, че тази жена е изпаднала в шок. Мъжът изпука с кокалчетата на пръстите си. Можеше да понесе картината на войните и глада. Умееше да говори високопарно за различни трагедии. Но скръбта на една жена — за него това беше непозната територия.

— Достатъчно топло ли ви е, госпожо? Мога да пусна отоплението, ако искате.

Мейзи смътно дочу гласа му и вдигна очи.

— Скоро ще пристигнем — промълви разсеяно. — Още малко остана.

Тя продължи да гледа втренчено в далечината. Черни и ъгловати, дърветата навън приличаха на множество овъглени и агонизиращи трупове. Стисна двете си ръце и ноктите им се впиха в меката розова плът на дланите. Споменът за трупа на Бетси винаги щеше да я преследва. Това бе последното нещо, което си спомняше — че са я помолили да идентифицира трупа на приятелката ѝ. Смъкна прозореца на колата. Макар че ѝ беше студено, имаше ужасна нужда от малко свеж въздух — от каквото и да е, само да отнесе миризмата на изгоряла плът.

— Добре ли сте, мадам? Искате ли да спра?

Гласът му беше много загрижен, но Мейзи въобще не го чуваше. Все още виждаше моргата в Кайро и трупа, който беше прекалено

обезобразен, за да го идентифицира. Картината отново изплува, беше запечатана завинаги в съзнанието ѝ — малък изсушен скелет, парчета овъглена плът все още висяха от костите, а дребничкият безок череп удивено се взираше в нея. Мейзи се наведе през прозореца и повърна. Тънка вадичка от зелена горчива слюнка се стече по вратата.

Тя избърса устата си с ръкав и затвори прозореца. Бетси беше толкова жизнена и решена да се забавлява докрай. Как бе възможно този обезобразен, страшен труп да е неин? Мейзи притисна ръце към гърдите си. Моргата, плачещите, изпаднали в истерия хора — картините отново се появиха пред очите ѝ. Отчаяно се мъчеше да ги изличи от съзнанието си, но една от тях особено натрапливо се връщаше отново и отново. Пръстенът! Мейзи потърка възпалените си очи. Годежният пръстен с рубини, който нейната приятелка винаги бе носила. Ето че в края на краищата само той беше останал от Бетси Ламиел.

Мейзи не си спомняше, че е припаднала на пода в моргата. Бе дошла на себе си в болничната стая и бе настояла да види американския посланик. Името Апълфорд бе сътворило чудеса. Както се оказа, посланикът някога бе учил в Йейл и бе получавал стипендията „Апълфорд“. Два часа по-късно, въпреки възраженията на лекарите, тя беше в самолета на път за Париж.

Младият мъж учтиво се покашля.

— Сега трябва да завием в дясно, нали?

Тя направи усилие да се съвземе.

— Да. Точно така. Първата къща от лявата страна на улицата.

Когато колата зави по алеята пред къщата, младият мъж забеляза, че само една самотна светлина пронизва тъмната ѝ вътрешност. Още по-загрижен, той помогна на Мейзи да се изкачи по стълбите пред входната врата.

— Сигурна ли сте, че има някой вътре?

Тя му отговори с пресеклив, безизразен глас, сякаш беше робот.

— Прислужницата... тя е от Нормандия... не търпи да се разхищава токът.

Той натисна копчето на звънеца и почака на входната площадка. Появи се още една светлинка, после — друга и накрая просторното преддверие бе залято от ярка светлина. Преди да изключи алармената

система, прислужничката надникна през шпионката. Сякаш измина цяла вечност, докато отвори вратата. Тя едва не връхлетя върху Мейзи.

— Мадам, слава богу, вие сте жива и здрава. Щях да се поболеея от притеснение. Зълва ви цял ден звъни по телефона. Никой не знаеше какво точно се е случило.

Доволен, че има на кого да прехвърли задълженията си, младият дипломат побърза да си тръгне. Мейзи мълчаливо наблюдаваше колата му, която със свистене на гумите се понесе надолу по алеята. Нощният въздух беше топъл и влажен, но зъбите ѝ продължаваха шумно да тракат. Прислужницата изплашено я въведе вътре.

— Веднага трябва да си легнете. Ще ви донеса термофор и малко бренди. А после ще извикам лекар.

— Не!

Прислужницата подскочи. Мадам изглеждаше прекалено изтощена за подобно избухване.

— Нямам нужда от лекар, нямам нужда от бренди.

— Може би тогава малко топло мляко?

Усещайки, че жената е искрено загрижена, Мейзи поомекна.

— Върни се в леглото си. Сама ще се погрижа за себе си. Чудесно ще се справя сама.

Тя влезе във всекидневната и запали осветлението. После се тръшна в едно кресло и за няколко минути впери безизразния си поглед в пространството. На устните ѝ за миг се появи тъжна усмивка. Човешките същества бяха тъй невероятно извратени. От години не беше пушила и сега, след като бе оцеляла от пожара, ужасно ѝ се искаше да запали цигара. Тежко се надигна от креслото и с несигурни стъпки отиде в кабинета на съпруга си. Чарлс мразеше страстните пушачи, но при него винаги имаше запаси от цигари и пури за любимите му клиенти. Докато отваряше вратата, тя си помисли, че това е толкова типично за него. Абсолютно всеки принцип можеше да бъде пожертван заради увеличаването на печалбите.

Мейзи запали един лампион и затърси с поглед кутията от злато и лазурит, в която той държеше цигарите. Най-накрая я забеляза върху бюрото му, беше наполовина скрита под някакви книжа. Отвори я. Върху бюрото цареше странна бъркотия. Никак не подхождаше на Чарлс да остави нещата си в такова състояние. Ако не любовта към реда, то натрапливата му потайност го караше изрядно да подрежда и

прибира всичко. Мейзи запали цигара и дръпна дълбоко. Димът раздразни гърлото ѝ, което беше обгорено от горещия въздух в хотела, но тя продължи да пуши. До този момент никога не се бе ровила в личните му вещи. Досега винаги бе смятала, че това е под достойнството ѝ. Налегна я мъчителна кашлица. А що се отнасяше до отношенията със съпруга ѝ, онази Мейзи беше умряла в Кайро.

Никотинът проникваше в кръвта ѝ и тя бавно започна да се съживява. Взе да се рови в книгата върху бюрото и забеляза, че навсякъде се виждат инициалите С. С. Намръщи се, защото не можеше да разбере значението им, и продължи да чете оттук-оттам. Колонки с цифри, добавки, задрасквания, превръщане на суми в различни валути — всичко това ѝ се виждаше безсмислено. Още по-озадачена, тя се облегна на стената, затвори очи и започна да издухва цигарен дим, като правеше колелца. Цифрите, които видя, бяха астрономически. За бога, какво ставаше тук?

Внезапно се чу силно изщракване и тя се стресна. До телефоните върху бюрото имаше и телефонен секретар.

— Здравей, Чарлс. Обажда се Сами Сандън...

Мейзи наостри уши. С. С. — Сами Сандън. Защо ли този каубой търсеше Чарлс?

„Не ми се щеше да се обаждам в офиса по известни причини. — Шумно се изкиска. — Но просто исках да знаеш, че съм в хотел «Мандарин» в Сингапур. Ще остана до неделя. Между другото къде се намиращ, по дяволите? Все пак за твое сведение ще ти кажа, че с финансирането всичко е наред и стария Сами го сърбят ръцете за работа. Дафни е влюбена в твоя бутик тук. Казва, че няма търпение най-после да притежава фирма «Готие». — Отново се чу шумно кискане. — *Да притежава!* Тези жени! Какво ли бихме правили без тях? Все пак ни звънни, ако пристигнеш тук преди неделя. Ако ли не, ще бъда при теб следващата седмица.“

Слисана, Мейзи пренави лентата и отново изслуша съобщението. Не, явно не сънуваше. Колкото и да беше възмутително, Чарлс и Сами Сандън несъмнено подготвиха някаква сделка. Треперейки, Мейзи отново прегледа колонките от цифри, които преди малко ѝ се струваха неразгадаеми. Сърцето ѝ се разтуптя така силно, сякаш щеше да разбие ребрата ѝ. Скоро всичко дойде на мястото си.

— Негодник!

Така силно натисна цигарата си в пепелника, че филтърът ѝ се откъсна. Очевидно Чарлс бе подготвил всичко. При първа възможност смяташе да прехвърли Бижутерска къща „Готие“ на Сами Сандън.

Страшна мигренозна болка прониза лявото слепоочие на Мейзи. Като обезумяла започна да рови в чекмеджетата на бюрото. Доказателства! Знаеше, че трябва да има повече доказателства. Трескаво измъкваше папка след папка. Прегледа ги набързо, но за свое нещастие не откри никакви изобличаващи факти. Мейзи яростно затръшна едно чекмедже и измъкна друго. Чарлс беше прекалено хитър, но дори и хитреците понякога правеха грешки. Откри плик с документи, изпразни го върху бюрото и започна да ги преглежда. Знаеше, че трябва да намери такива доказателства, та да може да накара Гастон да ѝ повярва. Стига да успееше да го убеди, все още имаше време да спрат Чарлс и да попречат на неговия план.

Мейзи задъхано задърпа най-горното чекмедже, но то се оказа заключено. Поколеба се за секунда. Все едно че стоеше отстрани и наблюдаваше себе си — някаква непозната, която се държеше като луда. Един сребърен нож за хартия — подарък, който някога бе направила на Чарлс — проблесна до нея в светлината на лампата. Мейзи го взе и тласкана от гнева и отчаянието, яростно атакува ключалката. Тя скоро поддаде и наоколо се разхвърчаха тресчици. Изпълнена със странно безразличие към собствения си вандалски акт, тя измъкна чекмеджето и изсипа съдържанието му върху бюрото. На дъното му остана закачен един голям пожълтял плик. Дръпна го и някакво писмо падна на пода. Мейзи го вдигна и го отвори. Изведнъж пръстите ѝ сякаш изтръпнаха. Писмото беше адресирано до Чарлс — от професор Дювал, най-добрият френски специалист, занимаващ се с проблемите на безплодието. Мейзи седна и като си пое дълбоко дъх, започна да чете.

Писмото се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Тя понечи да го вдигне, но тялото ѝ беше сковано. Нямахше значение. Съдържанието на писмото завинаги се бе запечатало в съзнанието ѝ. Тя се взираше с невиждащ поглед в стената. Според думите на професора подробните изследвания бяха показали, че при Чарлс „почти липсват живи сперматозоиди“. Мейзи прехапа устни. В продължение на двайсет години бе успял да опази от нея тайната за своя стерилитет. В

продължение на двайсет години я бе карал да се чувства виновна и неспособна на нищо — истински провал като жена и съпруга.

Толкова беше разярена, че сграбчи ножа за хартия и го захвърли в другия край на стаята. Той улучи една снимка в сребърна рамка, която с трясък падна на пода. Мейзи отиде до нея, натисна я с тока си и го завъртя, сякаш искаше да пробие дебелия килим. Счупените стъкла разкъсаха снимката. Тя погледна надолу. От спомена за нейната сватба бяха останали само малки парченца хартия.

Изведнъж телефонът върху бюрото на Чарлс оглушително иззвъня. По червената светлинка Мейзи разбра, че някой е набрал домашния им номер, а не личния телефонен номер на Чарлс. Обзета от любопитство, тя отиде до бюрото и вдигна слушалката. За бога, кой би могъл да звъни по това време?

От другия край на линията долетя гласът на домашната помощничка на Гастон, която говореше нещо несвързано.

— Значи колата на сина ти се е повредила — повтори Мейзи, като се опитваше да разбере нещо. — И ти току-що си пристигнала?

— Не трябваше да заминавам — през плач говореше мадам Ди, — но мосю настояваше да си взема една седмица почивка. Не биваше да го оставям сам. Той е толкова немощен напоследък.

Сърцето на Мейзи тревожно заби.

— За бога, какво се е случило?

— Мосю го няма. Откарали са го в болницата, а аз дори не бях тук. О, мадам, никога няма да си го простя.

— В коя болница е? — Мейзи изведнъж се съживи.

— „СенКлу“.

— Какво се е случило? Да не би да е паднал? Или е получил пристъп?

— Онази съседка ми каза, че е получил сърдечен удар. — Мадам Ди отново започна да плаче. — Бил в безсъзнание, когато го откарали.

Главата на Мейзи щеше да се пръсне от болка. Каза на мадам Ди да изпие едно бренди и да се опита да поспи. След това позвъни в болницата, откъдето я свързаха с отделението за спешна помощ. Лекарят въздъхна облекчено, когато разбра кой се обажда. Каза й, че Гастон е бил приет в болницата преди два часа. Оттогава се опитвали да намерят близките му.

— Толкова ли е сериозно? — с хриплив глас попита Мейзи.

— Опасявам се, че положението му е много сериозно — отговори лекарят. — Още не е дошъл в съзнание. Можем ли да разчитаме на вас да съобщите на семейството му?

— Разбира се. — Гърлото ѝ беше сухо, някакъв обръч стягаше гърдите ѝ и отново ѝ се виеше свят. — Ще дойда при вас веднага щом съобщя на близките му.

Лора беше полузаспала, когато телефонът иззвъня. Тя бързо грабна слушалката. Щом чу гласа на Мейзи, избухна в радостни сълзи.

— Аз съм добре, миличка, добре съм. — Гласът на Мейзи звучеше някак монотонно и неуверено.

— Ние всички се притеснихме толкова много. О, Мейзи, слава богу, че си жива и здрава. Беше ужасно. Татко не е в Париж... дори не можех да поговоря с него.

Настъпи кратка пауза.

— Трябва да ти съобщя една лоша новина. Опасявам се, че Гастон е в болница.

При тези думи Лора скочи от леглото.

— Нещо със сърцето му ли?

— Да. Мисля, че е най-добре да дойдеш тук колкото може по-бързо.

— Ще се качим на първия самолет. — Внезапно остра болка прониза гърдите ѝ. Останала без дъх, Лора се преви на две. — Съжалявам, Мейзи. В момента не мога да говоря повече.

— Всичко е наред, миличка. Разбирам те. Виж какво, остави ме да ви направя резервациите.

— Не бъди глупава. Сигурно си капнала, пък Шариф и Скорпио са при мен.

От раменете на Мейзи сякаш падна тежък товар, когато чу името на Скорпио.

— Нека да поговоря с него, а, миличка? А после ще се опитам да поспя.

Първоначалното облекчение на Скорпио мигновено се стопи, когато явно съвсем обезумялата Мейзи му разказа подробно за плановете на Чарлс. Както беше седнал в едно голямо кресло във всекидневната, той махна на Шариф да затвори вратата на спалнята.

— Не искам да тревожа Лора — продължи Мейзи, — поне не сега. Ако Гастон се оправи, няма да има проблеми. Смятам, че имам

достатъчно доказателства против Чарлс и това ще накара Гастон да промени завещанието си.

— Ами какво ще стане, ако той не се оправя?

— Направо не ми се мисли за това. — Тя помълча малко. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Каквото пожелаеш.

— Лора, изглежда, е много отчаяна. Ще бъдеш ли така добър да я закараш до летището?

— Ще направя нещо повече — развълнувано отвърна той. — Ще тръгна с нея.

— И аз — обади се Шариф.

Скорпио кимна одобрително.

— Да — каза той, — и Шариф ще дойде.

— Добре. — Сега гласът на Мейзи звучеше по-спокойно. — Лора ще има нужда от помощ, и още как.

Скорпио поклати глава с мълчаливо възхищение. Тази силна, храбра, безкористна Мейзи, крайно време беше някой да започне да помага на нея.

23.

В болничната стая светещата зелена линия едва-едва потрепваше върху екрана. Мейзи беше изтощена, но и прекалено притеснена, за да заспи, затова продължаваше своето бдение край леглото. Цяла нощ Гастон не бе помръднал. Лицето му, посивяло, но някак гладко, излъчваше странно спокойствие. Тя огледа безбройните тръбички, жици и стъклени банки, които бяха свързани с неподвижното му тяло. В стаята, която бе съоръжена според последната дума на медицинската техника, се чуваха пискливите безстрастни сигнали на апаратурата. Тя впери очи в екрана, съзнавайки, че нито едно устройство на света не би могло да отговори на въпроса, който сега бе на първо място в съзнанието ѝ. Наистина ли беше възможно един диамант да е прокълнат?

Тъй като се бе схванала от седене, Мейзи протегна крака, а после стана и отиде до прозореца. Вдигна щорите и започна да наблюдава как синьо-сивата парижка зора бързо изгрява над покривите. Погледна към Гастон, надявайки се, че ще отвори очи и ще я помоли да пусне слънцето вътре, но устните му не помръднаха. Мейзи се върна до леглото и приглади назад сребристосивата му коса. Сълзите болезнено напиреха под клепачите ѝ. Стисна очи и започна да се моли: „Моля те, Боже, нека се оправи. Той трябва да оздравее. Няма да позволиш на Чарлс...“. Спря по средата на изречението. Дори ако Бог наистина съществуваше — нещо, в което тя дълбоко се съмняваше точно в този момент, то нямаше никакъв смисъл да му казва какво трябва да прави и какво не. Сети се за един отдавна забравен библейски цитат.

— Но нека бъде не моята воля, а Твоята — прошепна тя. — Моля те, Господи, нека двете съвпаднат.

Спретната и доста строга на вид със своята колосана бяла престилка и светлосиня рокля, старшата сестра на отделението делово влезе в стаята. Мейзи вдигна очи и за своя изненада видя, че тя носи табла с кафе и кроасани. Изведнъж усети ужасен глад. През

последните няколко дни яденето и пиенето бяха изключени от дневния ѝ график.

— Донесох ви закуска, мадам.

Сестрата остави таблата на масата до прозореца. После изми ръцете си и започна да проверява тръбичките и мониторите. С безизразно лице записваше нещо върху картон, прикачен към леглото. Мейзи втренчено я наблюдаваше и пиеше кафето си.

— Има ли някакво подобрение?

Жената се усмихна окуражително.

— Състоянието му е стабилно. Получен е масивен инфаркт, но е много силен за възрастта си.

— Има ли някакъв шанс скоро да можем да говорим с него?

— Съжалявам — отвърна сестрата, — но няма начин да разберем. Все още е много зле.

— Дъщеря му трябва да дойде всеки момент. — Мейзи разтревожено погледна часовника си. — Сигурна съм, че ще разпознае гласа ѝ.

— Надявам се. Но не бива да го натоварваме с тези посещения. Наредено ми е да пускам „само членове на семейството му“. — Тя енергично започна да оправя чаршафите. — Всъщност току-що ми се наложи да отпратя един посетител.

Кафената чашка на Мейзи изтрака в чинийката.

— Не и Скорпио?

Сестрата я погледна така, сякаш тя имаше халюцинации.

— Искате да кажете рокзвездата Скорпио?

— Да.

Сестрата заговори с тон, който бе предназначен обикновено за пациентите, страдащи от старческо слабоумие.

— Вие сте преживели много, мадам. Бих могла да помоля доктора да ви предпише успокоителни...

Мейзи ядосано я сръза:

— За бога, аз съм добре. Трябва да знам кой е идвал.

Като сумтеше, сестрата порови в джоба на престилката си и измъкна парче хартия.

— Един господин на име Даниел Будон. Трябва да кажа, че той се държеше много странно. През цялото време повтаряше, че е виновен за всичко.

Мейзи подскочи и събори подноса. Той падна на пода с оглушителен трясък, но Гастон не помръдна.

— Кога стана това?

— Само преди няколко минути...

Мейзи изхвърча навън и затича по коридора. Търпеливо зачака асансьора, но той все не идваше. Спираше на всеки етаж и най-накрая сякаш се закова на по-горния. Разярена, тя се огледа за аварийната стълба и презглава се втурна по нея към фойето. Именно там зърна Даниел, който се канеше да излезе през автоматичната врата.

— Даниел! Даниел! — задавено извика тя, останала съвсем без дъх.

Той се обърна. Бузите му бяха хлътнали и имаше помъченически вид от своя приятел в отделението за спешна помощ. Забърза насреща ѝ по излъскания до блясък болничен под и едва не се хвърли върху Мейзи.

— Трябваше да се досетя, че нещо такова ще се случи. — Той с жест посочи към барчето. — Хайде, имам нужда от малко билков чай за успокояване на нервите.

Барчето изглеждаше чисто и бездушно като самата болница. Седнали един срещу друг на бялата маса от меламина, те представляваха тъжна двойка. Мръсна, несресана и все още облечена с провисналата, взета назаем рокля, американската наследница много лесно можеше да бъде сбъркана с някоя бедна просякиня. Това не остана незабелязано от Даниел, чийто остър поглед не пропускаше нищо. Той се наведе през масата към Мейзи.

— Онзи ден се видяхме с Гастон в самолета за Антверпен.

— Да. — Мейзи отпи от чая си. — Лора ми каза, че бил заминал.

Той потърка бузата си. Не беше успял да се обръсне и наболата твърда брада го дразнеше.

— От известно време се канех да поговоря с него, но все не намирах подходящия момент.

В средата на масата бе поставена купичка със захар на бучки. Мейзи започна да строи пирамида, като вземаше бучка след бучка.

— Повярвай ми, напълно те разбирам.

Даниел смутено се покашля.

— Няма защо да се преструвам, че някога съм харесвал съпруга ти.

— Споделям чувствата ти.

Той изглеждаше леко учуден. Съвсем не беше очаквал от Мейзи да се държи така съучастнически.

— Можех да понеса неговата надменност. Ние всички се стараехме да го разберем заради случилото се с майка му. Но не можех да приема държането му към Гастон. — Дълбоко си пое дъх. — Пък и към теб.

Тя продължаваше мълчаливо да строи захарната пирамида.

— От години „Льо Пу ки тус“ представляваше за мен безценен източник на информация. Корупция и нисък морал във висшите сфери — знам всичко за тези неща.

Той се взираше навън през близкия прозорец.

Мейзи огледа завършената пирамида и после с един замах я събори.

— Ако се стараеш да пощадиш чувствата ми, не го прави. Когато става въпрос за Чарлс, вече нищо не може да ме удиви или разстрои. Решила съм да се разведа и бих искала да знам истината.

Даниел сложи сбръчканата си длан върху нейната.

— Съжалявам, мила.

— Няма за какво да съжаляваш.

— Само за това, че е трябвало да го направиш преди двайсет години. — Той бавно отпиваше от чая си. — Откакто навлезе в нашия бизнес, Чарлс започна да върши разни мръсотии, фалшиви диаманти, тъмни сделки... да не говорим за личния му живот. — Погледна я, за да разбере дали не е разстроена, но лицето ѝ не изразяваше нищо. — Истинските проблеми се появиха преди няколко месеца, когато започнах да издавам „Гедфлай“ в Лондон. В това списание работят някои страхотни професионалисти. Източниците им са първокласни.

— Чела съм го — каза Мейзи — и трябва да призная, че прочетеното ми се видя много увлекателно.

— Благодаря. Стараем се. — В усмивката му имаше нещо язвително. — Един от нашите репортери, казва се Флик Харисън, проучваше някакъв случай. Миналата седмица ми донесе материала си. Отначало не можах да повярвам. — Сними гласа си. — Но Флик притежаваше всички необходими доказателства. Както изглежда, Чарлс се опитва да продаде „Готие“ на онзи простак Сами Сандън.

Даниел се облегна назад, очаквайки реакцията на Мейзи, но за негова изненада, тя почти не помръдна.

— Вече знам за това. — Гласът ѝ беше ясен и спокоен. — Открих го снощи. Ами Гастон? Смяташ ли, че той има някаква представа?

Изведнъж главата на Даниел клюмна в ръцете му.

— Смятах да му кажа всичко, преди да излезе в „Гедфлай“.

Когато го срещнах в самолета, реших, че моментът е много подходящ.

— А той как го прие?

В очите на Даниел блеснаха сълзи.

— Гастон посреща лошите новини все по един и същи начин — хладно, спокойно, невъзмутимо, също като Ренар едно време.

— Мислиш ли, че ти е повярвал?

— Нямаше друг избор. Показах му доказателствата. Дори притежаваме клетвени декларации от подчинените на Сандън, които са подготвяли финансовата страна на сделката.

Мейзи натисна една захарна бучка и тя стана на прах върху масата.

— Той трябва да оздравее — рече тя с безизразен глас. — Трябва да спре това.

— Но не мога да не си мисля, че ако не бях му казал...

— Глупости! Ако Гастон е болен, то вината не е твоя. Знаем кой е виновен за това.

Тя рязко се изправи, прегърна стареца и обеща да го държи в течение на нещата.

С мрачно лице той облече старото си габардинено палто.

— Знаеш, че бих направил всичко, за да спра този негодник, абсолютно всичко.

Двамата отидоха заедно във фойето и Мейзи наблюдаваше как изправената като свещ фигура на Даниел напуска болницата. За момент тя остана така, като мислено строяваше своите съюзници. После вратите изведнъж се отвориха и пред нея се появи Скорпио, окъпан в слънчева светлина. Мейзи затича през фойето и отмаляла от радост и облекчение, се хвърли в прегръдките му.

Когато се качиха горе, Шариф вече седеше в чакалнята.

— Лора направо влезе вътре — обясни той и се представи на Мейзи.

Старшата сестра мина покрай тях, като тикаше пред себе си болнична количка, и след малко направи завой. Със зяпнала уста местеше втренчения си поглед от Скорпио към Мейзи и обратно.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Немигацият ѝ поглед се закова върху идола на нейната младост.

Скорпио дяволито погледна към количката.

— Е, ами какво ще кажете за един хубав малък коктейл от метадон и могодон... просто заради доброто старо време?

Жената нервно се изкиска и закрочи бързо-бързо по коридора.

— Толкова съм доволна, че и двамата сте тук — каза Мейзи и с благодарност се тръшна в едно кресло.

— Защо не отидеш да полегнеш? — Скорпио посочи към сгъваемото легло, подпряно в ъгъла. — Дори би могла да поспиш.

Тя поклати глава.

— Няма време за това... поне не сега. Трябва да ви съобща новините.

Лора седеше до леглото на баща си и нежно държеше ръката му. Дългите му пръсти на художник бяха учудващо топли и гъвкави. Така ѝ се искаше да реагират на докосването ѝ.

— Татко. — Гласът ѝ бе треперлив. Тя се наведе и го целуна по челото. — Татко, това съм аз, Лора. — Стисна по-силно ръката му и клепачите му започнаха да потрепват.

— Лора? — Той отвори очи и я погледна сънено. — Лора, мила, слава богу, че си тук.

Тя обви ръце около шията му и го целуна силно. Тръбичката, която бе закачена за ръката му, се разклати. Лора уплашено се закова на място.

— Може би трябва да кажа на персонала, че си буден?

Тя разтревожено погледна към бутончето до леглото му.

— Моля те, недей! — Очите му я гледаха умолително. — Само ще ме натъпчат с успокоителни, а аз трябва да говоря с теб.

Стресната от тъничкия му и немощен гласец, Лора още по-силно стисна ръката му. Огледа многобройните апарати, които служеха за поддържане на живота, и изведнъж се изплаши. Черните гумени

смукатели на гърдите му приличаха на чудовищни паразити, които се стремят да изпият живота от вените му.

— Трябва да си почиваш — настоятелно каза Лора и придърпа нагоре одеялото му. Ще поговорим по-късно, когато събереш сили.

Гастон я стисна за китката с неочаквана сила.

— Но ти не разбираш! Чарлс...

Зелената линия върху монитора започна бързо да се извива зигзагообразно. Лора погали баща си по челото и си помисли, че трябва да натисне алармения звънец.

— Не се притеснявай — рече тя. — Сигурна съм, че Чарлс ще дойде колкото може по-скоро. Секретарката му вече звъни навсякъде и го търси. Все ще го засече някъде.

Главата на Гастон леко се наклони на една страна.

— Аз му се доверявах — промълви той. — Не може ли човек да има доверие на собствения си син?

С нарастваща тревога Лора погледна към монитора.

— Татко, не бива да се вълнуваш. Моля те, отпусни се и гледай да си починеш.

Изведнъж Гастон стисна юмруци, от гърдите му се изтръгна ужасяващо стенание и той с усилие се надигна на лакти.

— Татко! — От уплахата гласът ѝ прозвуча пискливо. — Моля те, престани. Ще извикам помощ.

— Не! — Гласът му отекна в безупречно чистата стая с бели стени. — Важно е. Трябва веднага да извикаш адвокатите ми.

— Моля те, татко. — Тресеше се цяла. — Трябва да се успокоиш. Ще извикам лекаря.

Мейзи притеснено крачеше напред-назад, когато екипът за спешна помощ бързо премина покрай нея. След няколко минути Лора се появи на вратата на чакалнята.

— Казва, че иска да види адвокатите си — изплака тя. — Не успях да го накарам да се успокои.

Шариф погледна многозначително към Мейзи. Тя допря показалец до устните си.

— Всичко ще се оправи. — Мейзи прегърна Лора през раменете, които бързо-бързо се повдигаха. — Баща ти е силен като бик.

Скорпио поглади брадичката си и платиненият пръстен блесна на ръката му.

— Ами тези адвокати, знаеш ли къде бих могъл да ги намеря?

Лора го погледна удивено.

— Повечето са в Женева. Но защо?...

— Скорпио, моля те, дори не смей да мислиш за това! — решително каза Мейзи. — Дори да успееш да ги събереш тук, Гастон не е в състояние да се занимава с тях.

Лора усети, че главата ѝ се върти, беше толкова изплашена, уморена и отчаяна, та имаше чувството, че ще полудее.

— Ще ми каже ли някой какво става тук, по дяволите? За бога, защо имаме нужда от адвокати?

— Мадмоазел Готие. — Старшата сестра се появи на вратата с мрачно лице. — Моля ви, елате бързо.

Лекарят, извикан за консултация, направи знак и членовете на спешния екип мълчаливо напуснаха стаята на Гастон. Разтрепераната Лора впери поглед в очите му над зелената маска.

— Не изпитва никаква болка — съчувствено каза консултантът. — Току-що получи още един пристъп и се опасявам, че не му остава много.

Той излезе бързо от стаята и тихо затвори вратата.

Останала сама с баща си, Лора седна на ръба на леглото. Повечето тръбички бяха махнати. Очите на Гастон бавно се отвориха и той посегна да хване ръката ѝ.

— Ще трябва да бъдеш силна — прошепна той. — Достатъчно силна, за да го спреш.

Тя кимна, без да разбира нищо. Сега не беше време да задава въпроси.

— Разбира се, татко, разбира се. Ще го направя.

Той доволно се усмихна.

— Онова досие в офиса ми... — Гласът му заглъхна.

— Работното досие ли?

Клепачите на Гастон леко потрепнаха.

— Искам да го вземеш. Запомни, Лора, това е важно. Нашето семейство, всичко, което представляваме... доверявам ти го.

Тя усещаше как пръстите му все повече се отпускат.

— Ще се постарая да не те разочаровам.

Внезапно лицето му потъмня. Гласът му стана едва доловим.

— Частната ми колекция трябва да отиде във „Виктория и Албърт“... всичко е уредено. Но и „Божествената звезда“ трябва да бъде там. Моля те, ще уредиш ли това? — На устните ѝ се появи жална усмивка. — Аз не успях да свърша тази работа. На стария Ренар не му се вярваше, че ще умре.

Лора отчаяно прислони глава на възглавницата до него. Гастон протегна треперещата си ръка и нежно я докосна по косата.

— Обичам те — прошепна той и затвори очи. — Ти си единственото дете, което обичам.

24.

Чарлс Готие сякаш беше изчезнал от лицето на земята. Дискретна както винаги, неговата секретарка позвъни на всички номера, които ѝ бяха известни, но трийсет и шест часа след смъртта на баща си Чарлс все още беше в неизвестност. Часовете летяха и тревогата на Мейзи нарастваше. След като заведе Лора в апартамента на Гастон, тя се върна в дома си и остана там, разчитайки, че телефонът ще позвъни, за да ѝ съобщят местонахождението на съпруга ѝ. Разтревоженият Скорпио настояваше да ѝ прави компания. Дватамата седяха във всекидневната, когато той я помоли да отиде на лекар.

— Непрекъснато ти повтарям, че има страшно много неща за вършене!

Мейзи скочи от дивана и започна да крачи напред-назад из стаята.

— Но ти не правиш нищо тук. — Очите му се взряха в бледото ѝ измъчено лице, когато тя тежко се стовари на едно кресло. — Правиш всичко възможно, за да се съсипеш съвсем.

— Извинявай. — Мейзи изглеждаше толкова зле, че Скорпио съжали за думите си. — Въобще не ме интересува къде е изчезнал моят така наречен съпруг. Но заради Гастон трябва да се погрижа за семейството. Гастон Готие беше национален герой. Независимо от мнението ни, Чарлс би трябвало да е тук за погребението.

— Този негодник със сигурност е убил баща си, все едно че му е забил нож в гърба.

Тя уморено въздъхна.

— По-късно ще имаме достатъчно време да го обвиняваме. Но преди да започне битката, трябва да уредим едно цивилизовано погребение.

Френските прозорци на всекидневната бяха широко разтворени. Отчаяният Скорпио бавно излезе в градината и впери поглед в безоблачното синьо небе. Дочул някакво стържене зад гърба си, той се

обърна и там, само на метър от него, една червена катеричка заравяше орехи или лешници в корените на разкривен стар бук.

— Ела бързо.

Беше доволен, че намери претекст да накара Мейзи да излезе на слънце.

— Какво има?

Тя излезе от къщата и запремигва срещу слънцето. Скорпио ѝ показа катеричката и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Така е по-добре! — Скорпио я прегърна през кръста и усети, че ребрата ѝ са така изпъкнали, сякаш щяха да го убодат. Нежно я привлече още по-плътно към себе си. — Божичко, станала си само кожа и кости. Ако продължаваш така, съвсем ще се стопиш.

Отслабналото ѝ тяло сякаш отново се напрегна, докато той говореше.

— Някой трябва да се погрижи за Лора. Чарлс веднага ще я оплете в мрежите си. А и тя сега не е в състояние да се бори с него...

Скорпио сложи пръст на устните си.

— Лора ще бъде добре, повярвай ми. Снощи с Шариф говорихме за това в хотела. Той по никакъв начин няма да позволи на Чарлс да се измъкне с онази сделка.

Мейзи наблюдаваше катеричката, която сновеше наоколо и прибираще зимните си запаси. Тя бавно поклати глава.

— Бедата е там, че никой от нас няма представа какво е вършил през всичките тези години. Само Бог знае колко пари е успял да прибере и каква сума му е предложил Сандън.

Двамата замълчаха, размишлявайки върху потенциалните възможности на противника. Ръка за ръка, те се разходиха из градината и стигнаха до малката овощна градина. Там, под разперените клони на ябълковите дървета, беше по-хладно. Скорпио се наведе и вдигна няколко полуузрели ябълки, обрুলени от вятъра. После с мощен замах ги запрати зад стената на имота.

— Не ме интересува каква сделка са изфабрикували и за колко пари става дума. Знам само, че трябва да ги спрем.

Тя изтощено се отпусна върху една гостоприемна зелена пейка.

— Точно това си повтарям непрекъснато, но тъкмо сега никак не ми се вярва, че ще успеем. Чарлс ни е изпреварил страшно много. Как бихме могли да го спрем навреме?

Той седна до нея, взе ръката ѝ в своята и силно я стисна.

— Сега не е време да говорим за поражение. Трябва да си силна за двама — за себе си и за Лора. Просто си уморена, това е всичко.

Една великолепна пеперуда „Червен адмирал“ прелетя покрай лицата им. Мейзи проследи с поглед как тя се издигна високо-високо в лазурното небе и се изгуби.

— Уморих се да бъда смела — промълви тя. — Понякога, вместо да приказва много, човек просто трябва да си тръгне.

Скорпио прехапа устни. Познаваше добре депресията — колебанията, промените в настроението. Мейзи имаше нужда от сигурна цел пред себе си. Неговият лекар наричаше това надеждна любов.

— По дяволите, сигурно ще кажеш, че това не е моя работа! — възкликна той. — Но аз ще бъда тук и няма да ти позволя да го направиш.

Мейзи го погледна учудено.

— Нима Бижутерска къща „Готие“ означава нещо за теб?

— За мен не, но за теб означава много. Ти държиш на нея. — Скорпио се наведе и я погали по бузата. — Освен това този негодник Чарлс вече е причинил достатъчно злини. Време е някой да го вкара в правия път.

Той свали пръстена-скорпион от пръста си и го сложи в дланта ѝ.

— Ето, искам да вземеш това.

Един слънчев лъч се промъкна между клоните и падна право върху пръстена. Изящното създание блесна и сякаш оживя.

— Не те разбирам. Лора го е направила за теб.

Скорпио положи големи усилия, за да убие една муха.

— Знам. Но по този начин поне всичко ще остане в семейството.

Забеляза, че тя трепери въпреки горещината.

— Опасявам се, че не мога да го приема.

Сърцето му така се разтуптя, та имаше чувството, че заглушава гласа му.

— Но аз те обичам. Искам да...

— Не. — Гласът ѝ прозвуча много решително. — Преди да го приема, трябва да се почувствам свободна, напълно свободна.

Скорпио я погледна така нежно, че тя усети как една буца се надига в гърлото ѝ. Сложи пръстена обратно на пръста му и тогава той

я прегърна.

— Ти си прекрасна жена, Мейзи. Добра, чувствителна и честна. Ще почакам, докато ми кажеш, че си готова, независимо кога ще стане това.

Той повдигна брадичката ѝ и силно я целуна по устните. Мейзи затвори очи и за миг всичко — пожарът, Бетси, Гастон, Чарлс — изчезна от съзнанието ѝ. Подобно на онази пеперуда тя се почувства лека и свободна и пърхаше заедно с вятъра нагоре към небето.

Една кола се появи на настланата с чакъл алея и звукът от хрущеленето на гумите ѝ мигновено накара Мейзи да слезе на земята. През клоните на дърветата се виждаше Чарлс, който с труд се измъкна от задната седалка на таксито. Мейзи застина в прегръдките на Скорпио.

— Трябва да тръгвам.

— Ще дойда с теб.

Тя поклати упорито глава.

— Не, моля те, недей. Не искам никакви неприятности преди погребението.

— Може би си права. — От отчаяние захвапа кокалчетата на ръката си. — В момента настроението ми е такова, че сигурно ще го ударя.

— Вземи моята кола. Ключовете са на таблото. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — По-късно ще ти се обадя в хотела.

— Мейзи? Мейзи! — Гръмкият заповеднически глас на Чарлс долетя откъм всекидневната.

Скорпио я погледна в очите, повече от всякога му се искаше да остане с нея.

— Не се притеснявай. — Мейзи така силно стисна ръката му, че пръстенът-скорпион остави дълбока червена следа върху меката бяла плът на дланта ѝ. Тя погледна тази мъничка любовна рана и нежно я поглади с пръст. — Сега мога да се справя с всичко.

Когато Мейзи влезе от градината, Чарлс си наливаше нещо за пиене в голяма чаша. Беше обърнат с гръб към нея и отначало не я забеляза. Гаврътна чашата с шотландско уиски наведнъж и си наля още една. Мейзи понечи да каже нещо, но бързо се отказа. Осъзнаваше, че за първи път през живота си вижда трезво реалността. Чарлс продължаваше шумно да отпива от питието си, но вече по-

бавно. Метнатото му на един стол ленено сако се бе смъкнало почти до пода. Мейзи видя, че той се поти обилно; под мишниците му и във вдлъбнатината между отпуснатите му рамене имаше по-тъмни влажни петна, които изпъкваха върху раираната памучна риза. Елегантните му панталони с английска кройка бяха силно опънати на задника, сякаш бяха ушити за някой далеч по-слаб и строен мъж. Тлъстините преливаха около кръста му над колана. Приличаха на маслени кифлички върху чиния. Чарлс грабна шепа фъстъци и ги напъха в устата си. Тя поклати глава, изпълнена със съжаление и презрение. Това невъздържано и лакомо същество, което стоеше пред нея, ѝ бе съвсем чуждо.

— Толкова се радвам, че успя да се върнеш — саркастично рече Мейзи.

Той се обърна, мрежичката от спукани капиляри по бузите му бе станала морава от алкохола и горещината. С едрата си и увиснала долна челюст ѝ заприлича на булдог. Изведнъж тя изпита неудържимо желание да се разсмее. Беше прогледнала. Най-после бе свободна.

Чарлс сви рамене и си наля още за пиене. После с трепереща ръка вдигна бутилката.

— Искаш ли едно?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря. Има толкова много неща за уреждане.

Мейзи седна на дивана и го проследи с поглед, докато той бавно отиде до камината.

— Значи старецът пукна, а?

Тя си пое дълбоко дъх, решена да запази спокойствие.

— Ще искаш ли да го видиш?

Чарлс се изсмя — рязко и невесело. Пое още една голяма глътка шотландско уиски.

— Че защо ми е да го гледам?

— За да му отдадеш последна почит — с леден тон отвърна тя.

— За бога — изсумтя той, — беше ми достатъчно неприятно да го гледам, докато бе жив. Прости ми, но ще подмина трупа.

Мейзи впери поглед в голямото парче малахит, което украсяваше писалището. Едва се сдържа да не го запрати по Чарлс. Вместо това сграбчи една възглавница.

— Имаме специално разрешение погребалната служба да се състои в „Сен Луи дез Енвалид“ — каза тя.

Месестите устни на Чарлс се изкривиха в цинична усмивка.

— Но разбира се! Гастон Готие, безстрашният герой от Съпротивата, нека да представим целия карнавал в чест на най-великия герой на нацията.

Тя стисна още по-здраво възглавницата.

— Чакахме те да се върнеш, за да определим датата на погребението.

— Колко мило от ваша страна да ме включите в семейните планове, дълбоко съм трогнат.

Вече говореше завалено.

— Тогава значи ще бъде вдругиден — рязко заключи Мейзи. — Ако ти нямаш нищо против.

— Ако нямам нищо против! Нищо против! Откога на членовете на това семейство започна да им пука за мен?

Той допи чашата си и бързешком прекоси стаята, за да си налее още една.

Някъде в далечината отекна гръм. Навън в трептящата августовска жега се трупаха сиви и заплашителни буреносни облаци. Мейзи стана и започна да затваря прозорците. Въпреки че напоследък бе превалявало няколко пъти, градината изглеждаше все така изсъхнала и прашна. Една-единствена капка падна върху дланта ѝ. Мейзи я погледна — блестеше върху горещата ѝ лепкава кожа, хладна и изящна. В близката цветна градина един доволен градинар бързаше да прибере сечивата си. Тя му махна с ръка, когато мина покрай нея.

— Накрая дъждът винаги идва — извика му Мейзи. — Важното е да издържим.

Тя се върна във всекидневната и отново седна на дивана.

— Думата ми е за пасажите от Библията. Помислих си, че би могъл да прочетеш нещо на погребението.

Чарлс я измери презрително с кървясалите си очи.

— Няма ли най-после да си го набиеш в глупавата глава? Не ми пука кой ще чете, кой ще пее или ще играе на гроба му. Къде, по дяволите, беше той, когато имах нужда от него? — Залитайки, приближи до нея и кресна в лицето ѝ: — Никъде! Ето къде беше твоят велик национален герой. Никъде го нямаше!

От силната миризма на алкохол започна да ѝ се повдига. Извърна глава. Той продължи да се мята из стаята, като се блъскаше в мебелите. После изведнъж се спъна в един килим и тежко залитна върху шкафа с книги. Те се изсипаха на пода и една го удари в слепоочието. Разярен, Чарлс взе една кутия от оникс от близката масичка и я запрати в огледалото. То веднага стана на парчета. За миг той се вторачи в разкривеното и гротескно същество, което го гледаше от останалите парчета. После се тръшна в едно кресло и закри лицето си с ръце.

Тя затвори вратата след себе си и бавно тръгна по коридора. Докато се изкачваше по стълбите, спря за миг и се послуша. Може би за това бе виновен дъждът, но ѝ се стори, че някой плаче.

Изведнъж траурно-мрачната всекидневна в апартамента на Гастон бе озарена от една светкавица. Лора, която говореше по телефона, се стресна, каза набързо „дочуване“ и остави слушалката.

— Изглежда, Мейзи се е справила с всичко.

Тя отново се излегна на пода.

Шариф вдигна очи към нея.

— Значи най-после са намерили Чарлс?

Тя кимна утвърдително.

— Той сам се появил изневиделица. Никакви въпроси, никакви обяснения, точно в неговия стил. Дори не попитал как е починал татко. — Тя се взираше някъде в пространството. — Божичко, наистина го мразя.

— Създава ли някакви проблеми?

Лора унесено заклати глава.

— Изобщо не се е намесил в приготовленията за погребението, ако това имаш предвид. Мейзи казва, че нямало значение какво ще прави той, стига да се появи на погребението. — Внезапно ѝ хрумна нещо: — А ти би ли искал да дойдеш?

— Ако си съгласна.

— Не бива да се чувстваш задължен.

— Няма такова нещо.

— Щях да те поканя по-рано, но... — Изведнъж се смути. — Това ще бъде римокатолическа служба.

— Да? — Шариф въпросително повдигна вежди.

— Ами ти си мюсюлманин.

— Така е! — Очите му дяволито блеснаха. — Сигурно предполагаш, че църквата ще се срути върху мен.

За пръв път от много дни тя се усмихна вяло. След смъртта на баща си отчаяната Лора бе плакала като дете в прегръдките на Шариф. Спокоен и силен, той я бе притискал до себе си и бе бърсал сълзите ѝ. А сега, след като бе спряла да плаче, той знаеше, че тя трябва да се занимава с нещо. Активната дейност беше най-доброто средство срещу апатията и депресията.

— Може ли да видя някоя снимка на баща ти? Почти имам чувството, че го познавам.

Тя отиде до бюрото в стил Луи XV в ъгъла на стаята. След като порови малко, откри един стар семеен албум и го извади. Заразгръща страниците и спря на снимката на висок хубав войник.

— Ето, това е той. — Лора седна до Шариф. — Получава Кръста за храброст от генерал Де Гол. — Разгърна следващата страница. — А това е майка ми, Карълайн. Тук е снимана в деня на сватбата си.

— Прилича на теб, много е красива.

Но Лора вече бе потънала в мислите си и не го чуваше. Сякаш цялото ѝ детство отново се върна. Щастливи спомени за нея и за баща ѝ бяха пръснати из този албум. В работилницата в Париж, на почивка в Кан, на планински склон край Гстаад — взаимната любов и уважение биеха на очи от всяка страница. Последните снимки бяха правени в Лондон и на тях Гастон изглеждаше щастлив и спокоен. Една сълза се стече по бузата на Лора.

— Толкова много ми липсва.

Шариф я прегърна през кръста.

— Това е естествено — каза той и я целуна по косата. — Но аз съм тук и ще се грижа за теб.

Навън дъждът бе спрял. Високо в сиво-синьото небе над парижките покриви сияеше величествена дъга. Въпреки отминалата буря, въздухът бе тежък и влажен, но поне засега не се чуваха гръмотевици.

Сутринта в деня на погребението бе свежа и ясна. В десет и половина църквата „Сен Луи дез Енвалид“ беше пълна. Струпани по

скамейките и страничните пътеки, стотици хора бяха дошли да отдадат последна почит на скъпия си приятел Гастон Готие. Лора изглеждаше бледа в черния си копринен костюм и не откъсваше очи от семплия буков ковчег, поставен върху катафалката. Около него горяха шест големи свещи. Те сякаш мълчаливо жалееха и тънките струйки дим се издигаха право нагоре към ярката червена светлинка над олтара.

Слънцето нахлуваше през цветните стъкла на прозорците и лъчите му се пречупваха в калейдоскоп от цветове върху студения каменен под. Когато опечалените пристигнаха, служители на църквата ги отведоха по местата им — мъжете вдясно, жените вляво. Мейзи погледна крадешком към Чарлс, който с безизразно лице седеше сам на предната скамейка. Нито веднъж не бе погледнал към ковчегата на баща си. Вместо това, немигащите му очи се взираха в дарохранилницата.

Медалите на Гастон бяха подредени върху червена копринена възглавничка и проблясваха в светлината на свещите. *Chevalier de la Legion d'Honneur, Croix de Guerre, Croix des Resistants*^[1] — Лора ги гледаше като хипнотизирана и се олюляваше. Мощните звуци на органа най-после отекнаха под купола и хорът запя „От дън душа викам към Тебе, Господи“. Лора усети мирис на тамян. Имаше чувството, че отлита нанякъде.

Органът замлъкна и настъпи тишина. Откъм дъното на църквата се чува тежки стъпки, които бавно отекнаха по централната пътека. Когато стъпките се приближиха, Лора се обърна и видя един старец с изправен като свещ гръб, който гордо носеше знамето на френската Съпротива. Той спря пред катафалката и впери поглед в редиците от медали, които проблясваха върху червената възглавничка. Устните му сякаш потръпнаха. После с неподозирани за възрастта му сила и ловкост сведе знамето пред ковчегата. Горе, в галерията, самотен тромпет засвири „Последната тръба“.

Лора сякаш насън присъстваше на погребалната служба. Свещеникът беше стигнал някъде до средата на своето слово, когато вниманието ѝ отново се съсредоточи върху службата.

— Но на първо място — продължаваше свещеникът с ясния си и звучен глас — Гастон Готие беше човек с принципи. Днес ние живеем в един свят на цинична надпревара. Ценности като толерантността, милосърдието и честността са отхвърлени от това общество на бързото забогатяване. През целия си живот Гастон Готие беше един от тези,

които се бореха за по-добър свят. Но цената, която плащаше за това, бе висока. Той спечели своята битка в редиците на Съпротивата само с цената на големи лични загуби за него и за семейството му.

Лора бързо погледна към Чарлс, но лицето му изглеждаше съвсем безизразно.

Свещеникът удари с ръка по амвона.

— За един по-добър свят, братя християни, се бореха и умираха Гастон Готие и неговите другари. Свят, в който мъжете и жените от всички раси и религии биха могли да живеят в мир и хармония. Свят на честните и храбрите. Честност и храброст — върху тези принципи нашият скъп приятел построи своя личен, обществен и професионален живот. Днес, братя християни, неговите приятели скърбят за загубата. Нашата нация оплаква един герой. Но Гастон Готие ще живее в сърцата и умовете ни. Докато на света живеят храбри и честни мъже и жени, винаги ще има надежда, че някога ще достигнем онзи по-добър свят, за който той се бореше.

Свещеникът млъкна, за да прочисти гърлото си. Когато отново заговори, гласът му беше тих, почти шепот:

— *Au revoir, mon cher ami.*^[2] — Изчака малко, за да се овладее.
— В името на Отца и Сина...

В края на службата Лора престана да плаче. Хората се заточиха в редица покрай ковчега, всеки погълнат от собствените си спомени. След известно подканяне Чарлс се присъедини към Лора и Мейзи, които стояха на страничната пътека. Повече от половин час останаха така, приемайки съболезнованията на хората.

Лора беше удивена. Освен многобройните приятели на семейството, имаше и стотици съвсем непознати лица.

— Той спаси живота ми — каза един съсухрен старец и взе ръката ѝ в своята. — Моят и на още трийсет души по онова време.

Даниел Будон и Серж Бирнбаум се приближиха и топло я прегърнаха.

— Службата беше чудесна — с въздишка рече Серж. Той зърна Шариф в края на редицата. — Направо като вселенски събор. На баща ти щеше да му хареса.

Лора насила се усмихна.

— Сигурно е така. Ще дойдете ли по-късно в апартамента му?

— Но разбира се. Тук има хора, които не съм виждал от четирийсет години.

— И ти, Даниел, ще дойдеш, нали?

Лора се обърна и видя, че той гледа свирепо заварения ѝ брат.

— Какво? Извинявай. Бях разсеян. Да, разбира се, че ще дойда, мила. На нас, старите бойци, може да се разчита в битка.

Тъкмо се канеше да го попита какво има предвид, когато до нея застана друг приятел на баща ѝ и ѝ стисна ръка.

Хората бавно излязоха от църквата в широкия открит двор. Някои поспряха да си поговорят, други тръгнаха към гробището „Пер Лашез“, където Гастон щеше да бъде погребан. Без да каже дума, Чарлс изостави семейството си и побърза да се присъедини към множеството. Мейзи сложи ръка на рамото на Лора.

— Ще останеш ли за малко тук сама? Винаги мога да кажа на кортежа да изчака.

Лора с благодарност ѝ кимна.

— Ако нямаш нищо против, искам да постоя тук преди погребението.

Тя се приближи до олтара и коленичи. Във въздуха все още се носеше тежка миризма на свещи и тамян. Лора затвори очи, за да се помоли, но думите някак си не идваха. Наблизо изшумоля коприна, тя се стресна и отвори очи. В сянката на страничния олтар седеше някаква жена и се молеше с молитвена броеница в ръце. Носеше гъст воал, който скриваше лицето ѝ. Лора впери очи в нея. Беше ѝ някак странно позната. Тънките ѝ изящни пръсти сякаш галеха зърната на броеницата, докато тя безмълвно се молеше.

— Мамо — недоверчиво ахна тя. — Ти ли си? Жената бавно повдигна глава.

— Надявах се, че никой няма да ме види тук. Не исках да се чувствам неловко.

Радостта от срещата, примесена със сълзите на скръбта, накара двете жени да онемаят за известно време.

— Но ти трябваше да ми кажеш, че ще дойдеш — най-накрая с укор в гласа рече Лора.

Карълайн издуха носа си.

— Не бъди глупава. Не исках да правя сцени. Повечето от приятелите на Гастон ужасно ме мразят. Нещо повече — всъщност не мога да твърдя, че ги обвинявам за това.

— Но татко би искал днес да си тук. Само това има значение за мен.

Карълайн повдигна воала и започна да бърше очите си. Лора беше направо слисана.

— Божичко! Да не би да си си правила пластична операция?

— Не стигнах чак дотам. — Очите на Карълайн блеснаха през сълзи. — Отказах се от пиенето, това е всичко. Реших, че няма да исках майка ти да е повлекана.

Навън Мейзи нервно потропваше с крак. Бяха изминали десет минути, откакто остави Лора в църквата, и шофьорът започваше да става нервен. Тя реши да се върне в църквата.

— Лора, опасявам се, че трябва... — Чантата ѝ шумно падна на пода. — Карълайн! Не мога да повярвам!

За последен път двете жени бяха разговаряли преди повече от двайсет години и тогава последните думи на Мейзи бяха прозвучали далеч по-учтиво.

Карълайн бързо напъха броеницата в джоба си.

— Трябва да тръгвам. — Целуна дъщеря си по бузата. — Скоро ще ти се обадя.

Лора изглеждаше силно разстроена.

— Но ти трябва да дойдеш на гробището.

— Съжалявам. — Карълайн се обърна към Мейзи. — Сигурно ви задържам. Не бих искала да ви преча.

Мейзи усети как собствената ѝ неприязън се изпарява подобно на тамян от кадилница.

— Слава богу, че се върна — каза тя и прегърна Карълайн. — Дъщеря ти сега има най-голяма нужда от теб.

[1] Кавалер на почетния легион, Кръст за храброст, Кръст на Съпротивата. — Б.пр. ↑

[2] Довиждане, скъпи приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

25.

С чаша в ръка Чарлс посрещна опечалените приятели, които пристигнаха вкупом след погребението. В апартамента на Гастон беше подреден великолепен студен бюфет и от зимника бяха извадени най-хубавите вина, както бе искал той. Треперейки от страх, Карълайн стискаше лакътя на Лора, докато се изкачваха с асансьора.

— О, ето я и отцепничката — презрително подхвърли Чарлс, когато двете жени влязоха в преддверието. — На какво дължим това неочаквано удоволствие?

Без да го поглежда, Карълайн се взираше право във всекидневната зад гърба му.

— Добър ден, Чарлс.

Тя понечи да продължи напред, но той ѝ препречи пътя.

— Не ти е оставил нищо в завещанието си, ако на това се надяваш.

Мейзи и Скорпио бяха точно зад Карълайн и нямаше как да не чуят думите му.

— Всичко е наред — каза Мейзи и успокоително сложи ръка на рамото на Скорпио.

Той свирепо изгледа Чарлс, който явно в момента не виждаше нищо друго, освен Карълайн.

— Боже, помогни ми или ще го убия — промълви Скорпио и влезе във всекидневната.

Чарлс приличаше на куче, налапало голям тлъст кокал.

— А как е прекрасният съпруг? — безжалостно продължи той. — Мои приятели, любители на конния спорт, ми казаха, че бил избягал с една жокейка.

Лора още по-здраво стисна ръката на майка си.

— Мамо, вярно ли е?

— За бога, Чарлс — намеси се Мейзи, — защо просто не...

— Твоите приятели са съвършено прави — със спокоен и равен глас каза Карълайн. После се обърна с лице към дъщеря си. — Канех

се да ти го съобщя, но както се вижда, Чарлс ме изпревари. Ралф вече живее с една от своите конегледачки. Ще се разведа.

— Съжалявам. — Лора изглеждаше искрено разстроена от новината. — А ти ще...

— И колко добре се отнася тя към всичко това? — не млъкваше неуморният Чарлс. — Колко смяташ да измъкнеш от втория си съпруг?

— Млъкни! — Въпреки намеренията си, Мейзи изгуби самообладание. — Смятах, че от всички хора именно ти би трябвало да внимаваш, когато говориш за пари.

Тя го избута настрана и въведе двете жени във всекидневната, където питиетата вече бяха сервирани.

— Както винаги, изпълнен с омраза! — рече Лора и си взе чаша шампанско.

Ръката на Карълайн все още трепереше, когато пое от сервитьора чаша минерална вода.

— Не му вярваш, нали? За наследството...

— Разбира се, че не. — Утешително прегърна майка си през раменете. — Откога започнахме да обръщаме внимание на приказките му? Само се чудя как ще работя с него сега, когато татко вече го няма.

Мейзи неволно разля малко шампанско върху предницата на роклята си.

— Боже, колко глупаво от моя страна!

Тя се огледа, търсейки нещо, с което да избърше петното. Сякаш от небитието се появи вездесъщата мадам Ди и ѝ подаде салфетка.

— Радвам се, че ви виждам отново — предпазливо каза Карълайн.

На мадам Ди ѝ трябваха няколко минути, за да види хубаво лицето ѝ.

— Mon Dieu^[1], мадам, наистина ли сте вие?

Карълайн притеснено кимна. Никак нямаше да се изненада, ако мадам Ди я беше пренебрегнала напълно.

— Да, мадам, наистина съм аз. Опасявам се, че измина доста време...

— Мосю щеше да бъде толкова щастлив! — Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи. — Добре дошли у дома, мадам. Много ни липсвахте.

Така силно раздрусва ръката на Карълайн, че част от минералната вода се разля на пода.

— Не исках да се натрапвам, но Лора настоя, а също и Мейзи. Освен това исках да видя някои неща.

— Елате — рече мадам Ди. — Искам да ви покажа нещо, което трябва да видите.

Тя изведе Карълайн от всекидневната.

— Къде отидоха? — попита Мейзи, силно заинтригувана.

— Може би в стаята на татко.

— Има ли някаква конкретна причина за това?

— Той винаги държеше две снимки до леглото си.

— Едната е твоя, нали?

Лора кимна утвърдително.

— Да, направена е в деня на моето кръщение.

— А другата?

— Другата е на майка ми. Това беше първото нещо, което той поглеждаше всяка сутрин, щом се събудеше.

Лора забеляза своя стар учител Морис, който бавно обикаляше из стаята. Приблужи се, за да го поздрави, и остави Даниел да разговаря с Мейзи.

Щом тя се отдалечи, Даниел веднага премина към най-важния въпрос.

— Каза ли й вече?

Мейзи поклати глава.

— Не, още не.

И двамата чуваха гръмкия враждебен глас на Чарлс, който отекваше откъм коридора. Даниел сви устни.

— Така обича да се изхвърля, когато говори, че е цяло чудо, дето сам не се е издал досега.

— Смятам да отложам всичко за утре — добави Мейзи. — За днес на Лора й дойде много.

Даниел изглеждаше леко разколебан.

— Сигурно си права, но тази история със Сандън ще излезе в следващия брой на „Гедфлай“. Скоро ще трябва да се справим с противниците си.

Мейзи още повече понижи глас:

— Слава богу, че Карълайн се върна. Току-що разбрах, че тя и Ралф се канят да се разведат.

Върху сбръчканото лице на Даниел се появи дяволита момчешка усмивка.

— Можех да ти го кажа преди месеци.

— Твоите шпиони трябва да са много добри.

— Така е, но в случая въобще не беше необходимо да си дават много зор. Ралф отдавна се занимава с разни момиченца от конюшните. Беше само въпрос на време да попадне на някоя, която истински да му хареса.

— Бедничката Карълайн. Нищо чудно, че е намерила утеха в бутилката.

Окуражен от няколко чаши шампанско, които бе изпил, Даниел погледна Мейзи право в очите и попита:

— Ами ти как се справяш?

Мейзи огледа присъстващите и погледът ѝ се спря върху Скорпио.

— Не знам — отвърна тя със замечтана усмивка, — но смятам да наваксам пропуснатото.

Гласът на Чарлс стана още по-силен и сякаш отекуваше из целия апартамент.

— А ти имаш ли някакъв план за действие? — попита Мейзи.

Даниел се намръщи.

— Трудно ще ни бъде да решим какво да правим, ако не са ни известни всички подробности около сделката. Но все пак една хубава кампания за очерняне на противника винаги е добра идея. — Приличаше на непослушен малък пакостник. — А и Сами Сандън е такава лесна мишена.

— Ако трябва пари, само ми кажи. — Гласът ѝ беше неочаквано студен. — Всичко мое принадлежи и на Лора.

Наблизо мина един сервитьор и Даниел с благодарност му подаде чашата си, за да я напълни отново. После пак се обърна към Мейзи.

— С нетърпение очаквам да започне битката. Хубаво е да си на страната на справедливостта, пък и скандалите спомагат за увеличаването на тиража. — Посочи към Скорпио, който увлечено разговаряше със Серж. — Този твой приятел рокзвездата...

— В ония слухове няма нищо вярно. — Мейзи запърха дяволито с мигли и отпи от шампанското си.

— И през ум не би ми минало да предположа нещо друго. — Даниел се потупа с пръст по носа. — Освен ако не го чуя от някой много съмнителен източник. Както и да е, знам, че напоследък живеел като отшелник, но мислиш ли, че ще бъде на наша страна?

— И още как! Скорпио е не по-малко от мен решен да спре тази сделка. Според теб как би могъл да ни помогне?

Даниел пийна от чашата си и се замисли.

— Какво ще кажеш за една песен? Не знам... нещо, което да накара семейство Сандън да се поразстрои.

Мейзи се усмихна.

— Чувам, че Дафни Сандън неудържимо се е устремила към върха. Значи няма да му е много трудно да го направи.

— Наистина ли смяташ, че Скорпио би се заел с такова нещо?

— Не виждам защо не. Вече е обещал на Серж и Шариф да помогне за лансирането на техния филм.

— Отлично! — Даниел приличаше на котка, намерила сметана. — Кой знае? Навярно би могъл да обедини двете кампании. „Изпързаяйте Сами Сандън“ и „Гледайте «Тор»“ — има хляб в тази работа, да знаеш!

Шариф се присъедини към Серж и Скорпио, които стояха до камината.

— Ще ви оставя за малко — каза Скорпио, като впери поглед в Мейзи. — Виждам една особа, която се забавлява прекалено много в мое отсъствие.

Той се изгуби в навалищата.

— Влюбен е до ушите! — добродушно прошепна Серж. — Точно като един друг мой познат.

За първи път Шариф не беше в настроение да отговори на съвсем невинните шеги на приятеля си. Дълбоко хлътналите му бледосини очи изглеждаха мътни и безучастни.

— Струва ми се, че е време да се върна в хотела.

— Нещо ти тежи, нали? — Усмивката веднага изчезна от лицето на стареца и той придоби загрижен вид.

Шариф унило кимна.

— Става въпрос за майка ми. Снощи разбрах, че отново е болна.

— Съжалявам. — Серж съчувствено го потупа по рамото. — Кога смяташ да заминеш?

— Колкото е възможно по-скоро. — Мрачно погледна към другия край на стаята, където се намираще Лора. Тя бърбеше с майка си и изглеждаше почти доволна. — Имам чувството, че изоставям Лора точно когато най-много се нуждае от мен.

Появи се един сервитьор, който носеше поднос със сандвичи. Шариф го отклони, като тръсна глава. Нямаше никакъв апетит.

За разлика от него, Серж си избра миниатюрен сандвич с пушена сьомга и го погълна наведнъж.

— Струва ми се, че би трябвало да я вземеш със себе си. — Внимателно избърса пръстите си със салфетка.

— Но майка ми, сестра ми... — Шариф отчаяно разпери ръце.

— Виж какво, част от нашия екип е все още на лагер край Дара. Би могла да остане там. Така няма да има неудобни въпроси.

— Но и тук остават толкова недовършени неща.

Серж отмъкна още един сандвич от подноса на сервитьора.

— Сигурен съм, че когато кашите, забъркани от Чарлс, излязат наяве, тя ще бъде съвсем изчерпана. Сега Лора има нужда от почивка — *reculer pour mieux sauter*^[2], както казваме ние — а за това няма по-добро място от планините, нали така?

— Но не съм сигурен...

— Искаш ли да помогнеш или не? — Гласът му изведнъж прозвуча остро. Така говореше по време на работа.

Шариф изведнъж се почувства унизен, подобно на кинозвезда, наказана, задето не си е научила добре ролята.

— Съжалявам. Всъщност не съм имал достатъчно време да обмисля това.

Серж запали една от огромните си пури.

— Няма да е задълго, трябва й само няколко седмици, за да се успокои и съвземе. Дотогава Мейзи и Даниел ще удържат фронта.

Димът от пурата се насочи право към мястото, където стояха двамата.

— Измамената съпруга и отровното перо. — Дори Шариф успя да се усмихне. — Бедничкият Чарлс, според мен той няма никакъв шанс.

— Нали не си тръгвате вече? — попита Мейзи Морис, който тъкмо се опитваше незабелязано да се измъкне от стаята.

— Какъв тъжен ден — изломоти той с насълзени очи. — Трябва да вървя, преди да съм започнал да се държа като глупак.

— Разбирам — нежно каза Мейзи. — Ние всички ще скърбим за Гастон, но ще направим и невъзможното нещата да останат така, както бяха по негово време.

Морис прехапа устни.

— Съжалявам, мадам, но наистина трябва да вървя.

Интуицията на Даниел работеше безпогрешно. Той веднага усети, че нещо не е наред.

— Има ли нещо, което искаш да ни кажеш?

— Не днес — задавено отвърна Морис. — Не е правилно да говоря днес за това, не и в деня на погребението на мосю Готие.

Чу се силен трясък и това накара тримата да застанат за миг на мястото си.

— Всичко е наред! — извика Чарлс. — Винаги съм ненавиждал китайския порцелан.

— Простак! — задъхано промърмори Морис.

— Той е направил нещо, нали? — Мейзи предположи найлошото. — Какво е станало?

Морис заопипва копчетата на ръкавелите си — подарък от Гастон по случай първата му двадесет и пет годишнина на работа във фирмата.

— Уволни ме. Уволни всички ни, всъщност всички от работилницата, които сме над петдесет години.

В този момент Чарлс влезе, залитайки, във всекидневната. Олюля се, изгуби равновесие и събори една лампа от шкафа. Тя падна на пода и се счупи на парчета. Всички се обърнаха да видят какво става.

— Мисля, че е време да те закарам у дома. — Лицето на Мейзи беше пребледняло от гняв.

— Сам ще се закарам у дома, когато кажа всичко, което имам да казвам. Благодаря.

В стаята се разнесе смутен шепот. Чарлс опита да пийне от чашата си, а след това реши да я остави на близката маса. Не успя да я

улучи и чашата се разби на пода. Подобно на малки снарядчета, парченцата кристал улучиха няколко обувки с високи токчета. Пренебрегвайки инцидента, Чарлс гръмко се покашля, за да прочисти гърлото си.

— Бих искал да кажа, че съм много щастлив, защото семейството и приятелите на баща ми са се събрали днес тук.

Някои от гостите смутено се засмяха. Мейзи погледна към Лора, която стоеше сковано до майка си.

— Както винаги съм казвал, смъртта изважда наяве у нас най-доброто. Вземете например моята бивша мащеха...

Изведнъж всички обърнаха погледи към Карълайн. Тя го гледаше невъзмутимо.

— Такава добра душа, нали? Е, не може да се каже, че винаги е била тук... просто се повъртя наоколо достатъчно дълго, за да съсипе напълно живота на баща ми.

С крайчеца на окото си Лора забеляза, че Шариф бавно се приближава. Приличаше на тигър, готов за скок.

— Струва ми се, че това беше достатъчно — прошепна тя на Чарлс.

Той изведнъж се обърна, удивен от вида на непознатия, който идваше към него.

— Кой, по дяволите...

— Остави го — спокойно изрече Лора. — Бих искала всички тук да видят какво всъщност представлява брат ми.

Чарлс цинично се усмихна и направи дълбок поклон.

— Моята скъпа сестричка никога няма да изцапа скъпоценните си ръчички с нещо толкова отвратително като един бой. А и защо ли й е да го прави? Защо трябва да си прави труда да се бори, когато така и така ще получи половината от всичко?

Той разхлаби още повече вратовръзката си и си поръча още едно шотландско уиски.

— И щом съм започнал, може би ще е най-добре да спомена и Мейзи, моята скъпа съпруга и помощничка.

Скорпио цял настръхна.

— Тя винаги е заговорничела срещу мен заедно с другите. О, да, те смятаха, че са уредили всичко — аз ще работя, а Лора ще обере плодовете. — Помълча малко и после стовари чашата си върху масата.

— Но Бижутерска къща „Готие“ трябваше да бъде моя. Тези негодници се опитват да ми я отнемат.

— За бога, млъкни! — извика Даниел Будон, пламнал от ярост.

— Това са глупости и ти добре го знаеш!

Чарлс избърса устните си с ръкав.

— Дотегна ми да ми обясняват кое какво е тук. Сега е мой ред да ви кажа някои неща. Татко е мъртъв и компанията ще бъде разделена наполовина между мен и Лора.

Гостите зашушукаха одобрително.

— Това е добрата новина, скъпа сестричке — насмешливо каза той. — Лошата е, че татко ти нямаше доверие и смяташе, че може да станеш светица като твоята майка. В своята мъдрост той реши да бъдеш лишена от право на глас във фирмата, докато навършиш трийсет години.

Мейзи го сграбчи за ръката.

— Отиде твърде далеч. Това може да почака...

— Защо? — Чарлс я отблъсна от себе си. — Чаках повече от петдесет години. Чаках от деня, когато майка ми беше отведена от гестаповците.

В стаята стана толкова тихо, че Мейзи можеше да чуе лудешкото биене на собственото си сърце. Чарлс самодоволно огледа присъстващите. Беше доволен да види, че приятелите на баща му са безкрайно шокирани.

— В момента положението е такова, че имам право да вземам всички решения, свързани с компанията. — Изчака малко, преди да хвърли последната „бомба“. — И аз реших да продам Бижутерска къща „Готие“ на „Сандън и синове“ от Лондон.

Шариф се хвърли да подхване Лора, която се строполи на пода почти в безсъзнание. Настъпи бъркотия. Карълайн му помогна да занесе Лора в спалнята. Той нежно я сложи на леглото, а майка ѝ я зави с одеяло. Започна да я гали по косата, сякаш не забелязваше присъствието на Шариф.

— Наистина си много привързана към нея, нали? — тихо попита той.

Тя кимна утвърдително.

— Дължа ѝ страшно много.

— Не мога да повярвам. — Лора простена и отвори очи. — Знаех, че ни мрази, но все пак не мога да повярвам, че е направил това. Шариф коленичи на пода до леглото.

— Обещавам ти, че ще го спрем.

Замаяна, тя отново затвори очи.

— Така ми се иска да вярвам, че ще успеете.

Във всекидневната се вдигна страшна врява. Шокирани и ядосани, неколцина приятели на Гастон бяха заобиколили Чарлс и го поучаваха.

— Мисля, че е най-добре да си тръгваш — каза Серж и го дръпна за ръкава.

Вбесеният Чарлс се обърна към него.

— Това е домът на баща ми и аз ще си тръгна оттук само когато...

Един десен прав удар шумно го улучи под брадичката. Чарлс се олюля и се сгромоляса на пода.

— Отдавна ми се искаше да го направя — каза Скорпио и потърка кокалчетата на ръката си.

Чарлс успя някак си да се изправи. Започна да размахва ръце, опитвайки се да улучи нападателя си. Тъй като всичко му се виждаше двойно, най-накрая успя да удари един шкаф. Извика от болка. Вдигна ръка към устата си и забеляза по нея капчици кръв.

— Ще те пипна...

Серж сграбчи за ръкава един набит сервитьор.

— Махнете го оттук — извика той, за да надвие гълчавата. — Моят шофьор чака отвън, онзи с мерцедеса. Кажете му да закара този идиот в дома му, преди някой да го е набил както трябва.

Пиян и съвсем отмалял, Чарлс знаеше, че няма друг избор и ще трябва да си тръгне. Сервитьорът почти го изнесе от всекидневната и го напъха в колата, която чакаше долу. Серж погледна Скорпио с искрено възхищение.

— Ама че удар имате.

— Това беше само една малка тренировка. — Впери поглед навън през прозореца към Чарлс, когото тъкмо настаняваха на задната седалка на колата. — Истинската битка предстои.

[1] Боже мой! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Да се оттеглиш, за да спечелиш после (фр.). — Б.пр. ↑

26.

Привечер изтощената Мейзи се прибра у дома в Булонския лес. Бледото слънце бе слязло ниско, духаше студен ветреца, който сякаш отбелязваше приближаващия край на лятото. Треперейки, тя се загърна по-плътено с дългия си кашмирен шал и забърза към къщата. От алеята видя, че в спалнята на Чарлс все още свети. Отключи вратата и бързо се изкачи по стълбите.

Поизтрезнял след неколкочасовия сън, Чарлс бе зает с опаковането на багажа си. Костюми, вратовръзки и ризи бяха пръснати по леглото и той се опитваше да реши кои от тях да избере.

— Заминаваш ли? — попита тя, щом влезе в стаята.

Той дори не си направи труд да я погледне, а продължи безредно да тъпче дрехи в куфара си.

— Да, и този път завинаги, слава богу.

Изведнъж Мейзи избухна:

— Жалък проклет страхливец! Каза си думата и сега си мислиш, че можеш просто да се измъкнеш като гущер изпод камък!

В гласа ѝ прозвучаха необичайно твърди нотки и това го накара да се обърне и да я погледне.

— Смятах, че съм се изразил ясно. Дотегна ми от всички вас.

Той се опита да продължи да събира дрехите си, но Мейзи рязко затвори капака върху пръстите му.

— Какво, по дяволите... — В гласа му имаше болка и удивление.

— Само се погледни! — насмешливо каза тя.

Чарлс хвърли един поглед в огледалото и забеляза червена подутина на мястото, където Скорпио го беше ударил.

— Всичко е наред — отвърна той, правейки немощен опит да се изперчи. — Ще ви го върна, негодници такива. А сега, ако нямаш нищо против, тази вечер заминавам за Лондон. Ще ти съобща къде да ми изпратиш останалото.

Изведнъж Мейзи избухна в смях.

— Все още си мислиш, че ти командваш, нали? Е, нека ти го кажа. Свършено е с теб! Без името и фирмата на баща ти си едно жалко и отритнато нищожество.

Кръвта шумно пулсираше в тъпанчетата на Чарлс. Той имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

— Няма защо да ме учиш на любов към семейството! Ами ти къде, по дяволите, щеше да бъдеш без милионите на стария Джон Апълфорд?

Устните ѝ се свиха здраво и се превърнаха в тънка линия. Той знаеше, че я е засегнал смъртоносно. Като хищно животно Чарлс продължаваше да мачка жертвата си.

— Сигурно вече си проумяла, че винаги съм те презирал. Ожених се за теб само заради парите ти. Дори глупачка като теб би трябвало най-накрая да разбере това!

Винаги! Винаги! Думите се въртяха ли, въртяха в главата ѝ, докато накрая ѝ се зави свят. Значи и най-лошите ѝ опасения се оказаха верни. Бракът им е бил една измама от самото начало. Нещо в нея сякаш се пречупи.

— Добре, драги, нека да свалим картите. Аз знам всичко. Знаем *истинската* причина, поради която нямаме деца.

Чарлс пребледня като платно.

— За какво говориш, по дяволите?

— Ти! — кресна тя, преминавайки отново в нападение. — Ти си егоист и арогантен негодник! Ти с твоето безплодие!

Той рязко се обърна към нея и стисна заплашително юмруци.

— Млъкни или ще те ударя. Не знаеш какво говориш. Това са истерични приказки.

— Видях писмото! — Мейзи гневно сграбчи една ваза. — Видях резултатите от изследванията! Цели два̀сет години си ме карал да се чувствам виновна, цели два̀сет години, когато можех да имам собствени деца, които да обичам и за които да се грижа. Но не! Заради глупавата си и егоистична гордост ти никога не посмя да признаеш, че проблемът е твой!

С неочаквана сила тя запрати вазата към главата на Чарлс. Той я забеляза навреме и се наведе, но за секунда зърна убийствения поглед в очите ѝ. Изведнъж се изплаши.

— Махай се от къщата ми! — Гласът ѝ отново прозвуча спокойно и хладно. Сякаш циреят се бе пукнал и всичката гной вече бе изтекла. — Смяташ, че всичко си уредил, но запомни думите ми: с всички сили и с всеки цент, който имам, ще се боря против твоята проклета сделка.

В апартамента на Гастон Карълайн и Лора притеснено очакваха Мейзи да се обади по телефона. Всички бяха настояли да не отива при Чарлс тази вечер, но тя сама бе пожелала. Явно беше решила да унищожи призраците, които я преследваха толкова години, и накрая дори Скорпио неохотно я пусна да тръгне.

Вечерният сумрак ставаше все по-гъст, а Лора все повече изпаднаше в депресия. Бе събрала достатъчно сили, за да се сбогува с гостите, но това усилие ѝ струваше скъпо. В желанието си да я поразсее Карълайн бе поканила Скорпио и Шариф на вечеря, но явно никой нямаше апетит.

— А вие смятате ли да останете тук за известно време? — попита Скорпио, докато седяха пред великолепия, но почти недокоснат пудинг.

Карълайн се постара гласът ѝ да прозвучи весело:

— Ако Лора и мадам Ди ме искат.

Домашната помощничка се усмихна благосклонно, прибирайки чиниите.

— И двете ще сме много доволни, нали, Лора?

Всички обърнаха очи към Лора, надявайки се на някаква реакция, но тя само мълчаливо се взираше в празното кресло на баща си.

Дългите нокти на дясната ръка на Скорпио вече бяха изгризани до живеца.

— Този тип е смахнат! — ненадейно избухна той. — Дали да позвъня? Или да отида дотам?

Карълайн поклати глава.

— Мейзи иска сама да се справи с това. Струва ми се, че трябва да ѝ позволиш да го стори.

Явно в много лошо настроение, Шариф взе ръката на Лора.

— Не знам как да ти го кажа, но трябва да се върна в Пешавар. Майка ми отново се е разболяла. Трябва да отида да я видя.

Тя сякаш не разбираше какво иска да ѝ каже.

— Настоявам да дойдеш с мен.

Шариф почака за някаква реакция, но безизразното ѝ лице подсказваше, че мислите ѝ са някъде много далеч.

Телефонът във всекидневната иззвъня, но Лора не помръдна.

— Да се обадя ли аз? — попита Карълайн.

— Моля ви! — Скорпио седеше като на тръни. — Ако този негодник дори само я докосне...

Тя отиде да вдигне слушалката. След две минути се върна широко усмихната. Скорпио я погледна изпитателно.

— Мейзи е добре — каза Карълайн в отговор на неговия мълчалив въпрос. — Чарлс заминал за Лондон, този път завинаги.

— Нещо друго?

Карълайн замълча, изглеждаше малко обърквана.

— Да, тя каза също да отидете направо при нея и да ѝ занесете скорпиона.

Шариф и Скорпио си тръгнаха заедно. Тази вечер разговорът въобще не вървеше, а и Карълайн искаше да остане насаме с Лора.

— Ще поговоря с нея — каза тя на двамата мъже, когато ги изпращаше в преддверието.

Шариф изглеждаше много уморен.

— Тя трябва да дойде с мен в планината. Там ще си спомни за някои неща.

Карълайн с благодарност му се усмихна.

— Оставете това на мен. Все ще успея да я убедя някак. Обзет от нетърпение да тръгне, Скорпио леко я целуна по челото.

— И не забравяйте, ако започнете да се чувствате много потисната тази вечер...

— Няма такава опасност — каза тя, като отвори тежката входна врата. — Нали разбирате, поне знам, че съм си у дома.

27.

Майката и снахата на Лора обединиха усилията си и най-накрая успяха да я убедят, че се нуждае от почивка. Карълайн прояви невероятна енергичност, която стресна Мейзи — звънна по телефона, направи резервации и дори приготви куфарите на Лора. За първи път разглезената хлапачка се държеше като зряла и отговорна майка. Тя беше любяща и загрижена и мислеше само за здравето и благополучието на своята дъщеря. Питър Пан — който всъщност се казваше Карълайн Джей — най-накрая беше напуснал Царството на мечтите.

След едно тъжно сбогуване на летището Лора и Шариф — и двамата в много потиснато настроение — се качиха в самолета. След излитането му Лора се настани удобно на седалката, сгуши се под едно одеяло и помоли никой да не я безпокои.

Шариф намери възглавница и я сложи под главата ѝ.

— Да те събудя ли за обяд.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря. Предпочитам да поспя.

— Трябва да ядеш повече. Започваш да приличаш на изгладняло насекомо.

— Много е модерно. — Върху лицето ѝ се появи някакво подобие на вяла усмивка и бързо изчезна. Лора потърка очи, главата ѝ сякаш се бе превърнала в бетонобъркачка. — Не знам какво ми има, но не мога да мисля нормално. Баща ми почина, компанията всеки момент ще бъде продадена, имам чувството, че всичко около мен се сгромолясва.

Шариф взе бледата ѝ тънка ръка в своята силна, груба длан.

— Прекалено потисната си, за да можеш да видиш хубавото. Истината е, че семейството ти се е обединило около теб. А и каквото и да се случи, трябва да знаеш, че винаги ще бъда до теб.

Целуна я по челото. Лора се усмихна малко по-убедително този път и облегна глава на рамото му. Натезжалите ѝ от умора клепачи

скоро се затвориха и след няколко минути тя вече спеше.

Спеше неспокойно, явяваха ѝ се някакви странни разкривени образи. Първо се появи някакво грозно лице, което ѝ крещеше заплахи и проклетия. После долетя голяма хищна птица. Могъща и величествена, тя се нахвърли върху грозното лице и то изчезна. Едно дете понечи да благодари на птицата, но тя вече бе отлетяла. Пилотът обяви по радиоредбата, че има силно въздушно течение и посъветва пътниците да закопчат коланите си. Лора се стресна и сънливо посегна към колана си. За своя изненада откри, че вече е закопчан. Обърна се и видя две бледосини очи, които не се откъсваха от нея.

Самолетът се приземи в Пешавар късно следобед. Лора и Шариф излязоха от хладната вътрешност на снабдения с климатична инсталация самолет направо върху нажежената асфалтова площадка и тежката августовска жегата ги облъхна, сякаш бяха застанали пред доменна пещ. Пред входа на аерогарата ги чакаше кола и скоро двамата потеглиха към предпланините и Дара. Шариф говореше с шофьора на пукту, а той му отговаряше с кратки насечени изречения. Оказа се, че в момента филмовият екип прави рекламни снимки, които ще бъдат използвани за лансирането на филма. Шариф внимателно изслуша всички клюки. Несъмнено го очакваше още доста работа.

— Много ми е неприятно, че стана така — каза Лора, като наблюдаваше как светлините на Пешавар бавно избледняват в далечината.

— Кое ти е неприятно?

Шариф изглеждаше много замислен.

— Че идваш тук с мен тази вечер. Не трябваше ли всъщност да бъдеш с майка си?

Той впери поглед в планините, над които се трупаха тежки облаци, подчертавайки още повече невероятните им размери.

— Утре сутринта най-напред ще отида при нея.

Неговият отговор само я накара да се почувства още по-виновна. Лора проумя, че е била завладяна до такава степен от собствените си проблеми, та дори за миг не се бе сетила за неговите.

— Майка ти все още ли е в болницата?

— Не — отчаяно въздъхна той. — Тръгнала си е веднага щом са ѝ позволили лекарите. В момента е у дома заедно със сестра ми.

Лора направо се засрами.

— Не се отнасям много приятелски, нали? Ти си затънал до шия в проблемите на моето семейство, а аз не знам почти нищо за твоето.

— Няма много за разказване. Майка ми е болна от рак, лекарите го откриха много скоро след смъртта на баща ми. През по-голямата част от времето тя изпитва ужасни болки, но никога не се оплаква. Казва, че такава е Божията воля и се занимава с благотворителност, като помага на бедните в Пешавар.

— Ами сестра ти?

— Майка ми смята, че е крайно време да я омъжи. — Шариф се засмя смутено. — Трябва да помисля малко, преди да отида да ги видя. Налага се да обсъдим някои спешни въпроси.

Лора се взираше мълчаливо в прозореца и се питаше дали тя самата не е един от тези проблеми.

Колата бавно навлезе в планините. Облаците бяха надвиснали ниско, долният им ръб едва-едва блещукаше на запад. След малко изплува едрата пълна луна и очерта красивия профил на Шариф. Лора копнееше да го целуне, но имаше чувството, че трябва да стои настрана от него. Тук двамата бяха в друг свят. Лицето ѝ помръкна.

Щом пристигнаха в лагера, тя беше настанена в караваната на Серж, която все още вонеше на неговите пури. Никога не се бе чувствала толкова изцедена — и физически, и психически. Без дори да си даде труд да разопакова куфарите си, тя се тръшна на тясното легло и се унесе в дълбок сън. На сутринта Шариф я събуди, като ѝ донесе чаша чай.

— Отивам в Пешавар — каза той и ѝ подаде чашата.

Все още сънена, тя с мъка се взря в лицето му. Изглеждаше изморен и замислен, сякаш въобще не бе мигнал през нощта.

— Ще се бавиш ли много?

Ужасно се ядоса на себе си заради този въпрос. Не искаше да бъде толкова досадна.

Шариф погледна кокалестите ѝ рамене. Бялата памучна блузка, която ѝ служеше за нощница, не можеше да прикрие отслабналата ѝ фигура. Сякаш само за една седмица се бе смалила наполовина. Той изпита отчаяно желание да я вземе в прегръдките си, да я гали и успокоява. Наложил си да преодолее изкушението.

— Зависи от майка ми — каза Шариф.

Лора посегна да го прегърне, но той знаеше, че изкушението става прекалено голямо. Веднага се изправи на крака и застана до вратата.

— Гледай да поспиш още! — доста рязко ѝ нареди Шариф. — Ще се върна колкото може по-скоро.

През следващите два дни тя спа като упоена и нито веднъж не излезе от караваната. Според нарежданията на Шариф готвачът ѝ донасяше храна в определени часове, но тя почти не я докосваше и отново заспиваше. Пред нея стояха толкова много проблеми, но Лора нямаше нито воля, нито достатъчно сила, за да се заеме с тях. За нея сънят беше единственото сигурно убежище. Той притъпяваше болката от загубата и предателството. Сънят беше скъп приятел.

На третата сутрин тя се събуди и видя, че Шариф се е върнал. Но въпреки настойчивите ѝ въпроси, той не желаше да обсъди с нея случилото се в дома му. Просто ѝ съобщи, че майка му била толкова добре, колкото било възможно в нейното състояние. В държането му имаше нещо, което я накара да млъкне.

Беше ясна златиста сутрин и след закуска Шариф предложи двамата да појздат в планината. Лора веднага се съгласи. След двата дни, прекарани неподвижно в задушната каравана, имаше нужда да се пораздвижи. Яздиха около час, почти без да продумат, като се изкачваха все повече. Над главите им се виеше ято диви патици. Двамата ездаци спряха за малко, за да погледат как птиците се отдалечават, превръщайки се в черни точки върху сияйното лазурносиньо небе.

— Ех, да можехме и ние да отлетим! — тъжно въздъхна Лора.

— Ех, да можехме! — повтори Шариф не така тъжно и отново подкара коня си напред.

Лора беше облечена с местните шалвари и носеше поувиснал тюрбан, но вече усещаше горещината на все по-високо издигащото се слънце. В далечината планините с техните бели снежни шапки приличаха на безлики стражи, които пазят границата от враговете. Конете вече се потяха, двамата яздеха сред закърнели бодливи храсти, по обрасли с шубраци ридове. Някакви разгневени птици се издигнаха в небето и започнаха шумно да кръжат над главите им. Лора усети, че краката я болят от умора. Пусна юздите и вдигна поглед към птиците. Шариф спря до нея и двамата се заслушаха в гневното чуруликане на

крайбрежните шаварчета. Скоро вниманието им бе привлечено от ято жерави, които излетяха, тежко пляскайки с криле.

— Приличат на мен — с усмивка каза Лора. — Когато се опитвам да се измъкна от леглото.

После птиците с лекота се извиха в небето и Шариф ги посочи.

— Да — натъртено рече той, — но я ги погледни сега, след като се издигнаха.

Денят ставаше все по-жарък. Докато яздеха, оголените сиви скали в далечината сякаш се забулиха в сиво-синкава мараня. Тук-там закърнели бодливи храсти упорито се опитваха да прикрият безплодния пейзаж. Двамата се изкачваха все по-нагоре и настроението на Шариф видимо се подобряваше. С всяка крачка навътре в планината лицето му ставаше все по-спокойно.

— Черпиш сили от това място, нали? — каза Лора.

Той кимна.

— То ми напомня кой съм.

— Да не искаш да кажеш, че понякога забравяш кой си?

— Случва се понякога. — Изравни коня си с нейния. — Понякога всички забравяме кои сме и че има неща, които са по-важни от нас.

Горещината беше почти непоносима. Надвиснало ниско, небето бе изгубило синия си цвят и придобиваше оловни оттенъци. Сиви, гъсти и натежали, облаците бяха пронизани от безмилостните лъчи на жаркото слънце. Шариф забеляза, че Лора е съвсем отмаляла.

— Да спрем ли да обядваме?

Той посочи към една пещера, която се намираше на около сто метра пред тях. Лора го погледна с благодарност.

— Надявам се, че си наредил предварително да ни донесат една кошница с лакомства.

— Нищо подобно. — Потупа торбата, окачена на седлото. — Хляб, пиле и вода. Опасявам се, че няма да е като във „Фортнъм и Мейсънс“.

Тя седна върху едно пъстроцветно килимче в сенчестата, подобна на утроба пещера и лакомо се нахвърли върху пилешкото месо с къри, като обираше всяка капка сос с големи зальци незаквасен хляб.

— Радвам се, че ти харесва — каза Шариф, който развеселено я наблюдаваше как жадно пие вода.

— Наистина ми харесва. Има ли още пиле?

Тя с надежда погледна към торбата му. Шариф с усмивка измъкна кафяв хартиен плик с още едно пиле в него.

— Нали разбираш, че това е третата порция?

— Не ми напомняй! — Лора откъсна едно парче и го потопи в остатъците от неговия сос. — Скоро ще стана дебела като Чарлс.

Сякаш слънцето навън изведнъж престана да свети. Студен вятър облъхна двамата души, които седяха в пещерата. Самото споменаване на името Чарлс развали настроението им. Шариф веднага побърза да използва момента.

— Трябва да го спреш.

Апетитът ѝ изчезна, тя остави парчето месо, от което само преди миг бе отхапала с такова удоволствие.

— Нямам сили за тази битка.

Ноздрите на Шариф застрашително се свиха.

— Баща ти е герой от войната. Не мога да приема, че дъщеря му е страхливка.

Навън конете току цвилеха и размахваха опашки, напразно опитвайки се да прогонят мухите. Тъй като не смееше да погледне Шариф, Лора започна да прибира остатъците от храната.

— Напоследък доста размишлявах — предпазливо каза тя. — Е, след това прехвърляне на фирмата няма да настъпи краят на света.

— Какво? — Гласът му прозвуча така гръмко, че и конете едва не подскочиха. — Направо не мога да повярвам на ушите си.

Ръцете ѝ трепереха, докато се опитваше да завие капачката на шишето с вода.

— Искам да кажа, че и бездруго ще бъда много богата. Ще работя каквото си искам и ще мога да отида, където си искам. — Лора вяло махна по посока на планините. — Може да се каже много по този въпрос.

— Може да се каже само едно: че бягаш!

— За бога, какво означава това? Той трескаво сграбчи ръката ѝ.

— Означава, че трябва да се бориш ако не заради себе си, то заради баща си, заради името Готие.

— Но това е безсмислено! — Стресната от внезапната му бурна реакция, тя усети как сълзите напират в очите ѝ. — Чарлс е замислил тази сделка отдавна. Тя всъщност е *fait accompli*^[1].

— Не, не е така! — В гласа му прозвучаха остри, студени нотки, сякаш стомана се удари в стомана. Сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ, но за първи път Шариф не понечи да я утеши. — Ами какво ще кажеш за Мейзи и Скорпио? — продължи той, безжалостен като обедното слънце. — Те са у дома и подготвят твоята битка, от която ти се готвиш да се откажеш.

— Доволна съм, че опознах и тази страна на характера ти — каза тя, все още шокирана от бурната му реакция. — Мислех си, че си ми приятел, но ти си просто жесток и безразличен.

Заболя го и лицето му леко се изкриви, но болката бързо потъна в онзи емоционален ад, където по право се намира недоверието в собствените ни сили.

— Нима си забравила всичко, за което говорихме? — отново премина в нападение. — Аз, аз, аз — само това чувам от твоите уста засега. Цялото ти семейно наследство е заложено на карта. Сигурен съм, че то заслужава да се бориш за него.

— Но аз съм уморена — прошепна тя, дишайки тежко. — Невероятно уморена.

Шариф се чувстваше ужасно. Чак сърцето го болеше, че ѝ говори така жестоко, но времето им беше много малко. Лора повече не можеше да си позволи лукса да се възстановява бавно. Той се бе осмелил да телефонира на Мейзи от Пешавар и новините не бяха никак обнадеждаващи. Чарлс вече започваше битката и всяка съпротива без пълната подкрепа на Лора щеше да е безсмислена.

Шариф отчаяно се напрягаше да измисли нещо, с което да я накара да дойде на себе си. Точно в този момент бедното момиче съвсем нямаше нужда от „лекции“, посветени на честта и отмъщението. Една муха лениво прелетя покрай носа му. Той раздражено се опита да я убие. Тогава изведнъж му хрумна нещо. Шариф скочи на крака, дръпна Лора за ръката и я изведе навън. Там мухите бръмчаха и бавно и сънливо кръжаха около конете. Той хвана една.

— Донеси ми чаша вода — нареди Шариф. — Непременно я напълни догоре. Вземи и солта.

Силно озадачена, тя се подчини и след малко се върна с пълна чаша вода и лъскава сребърна солничка. Подаде ги на Шариф.

— А сега гледай внимателно.

Той пусна мухата в кристалночистата течност и покри чашата с длан, за да не може насекомото да избяга. Мухата отчаяно се мъчеше да се спаси, но накрая, когато тъничките ѝ черни крачка престанаха да потрепват. Шериф я извади от чашата. Сложи безжизненото ѝ телце върху дланта си и я протегна към Лора.

— Мъртва е, нали?

Тя озадачено кимна.

— Несъмнено.

Той се усмихна.

— Добре тогава. Гледай какво ще стане.

Шариф сложи насекомото върху близката скала и го покри със сол. Двата се загледаха. Стори им се, че го наблюдават цяла вечност, но всъщност беше изминала само една минута. Изведнъж купчинката сол лекичко се размърда и това предизвика падане на миниатюрните солени кристалчета. Лора не можеше да откъсне очи от странната мърдаща купчинка. След малко изпод напуканата солена коричка се подадоха две сребристочерни крилца, а след тях две огромни кръгли очи. После крачетата решително заритаха и се загърчиха, за да се освободят. Скоро цялото синьо-черно телце лежеше върху някогашния си гроб. Изтощеното насекомо полежа известно време така, като се грееше на слънцето. След малко размърда все още покритите си със сол крилца и показвайки невероятна сила за миниатюрните си размери, успя да ги почисти и освободи. Тогава изви гръб и протегна малките си крачета. Лора ахна. Сякаш това малко същество бе успяло да излезе от гроба си. Тя удивено съзерцаваше херкулесовската сила на миниатюрното насекомо. Дори това незначително създание притежаваше невероятен инстинкт за самосъхранение. Ненадейно Лора усети, че неудържимо ѝ се иска то да оцелее. Мухата започна да обикаля в кръг, като залиташе и от време на време падаше от изтощение. Най-накрая се засили към ръба на скалата, хвърли се във въздуха и като разпери криле, полетя.

— Успя! — Лора беше толкова развълнувана, че изръкопляска. — Оживя.

Мухата направи няколко кръга около тях, като бръмчеше силно, сякаш това бе някакъв почетен полет. После изчезна в обедната жега подобно на горда и заслужила победителка.

— Как го направи, за бога? — Очите на Лора се разшириха от удивление.

Шариф доволно се усмихна.

— Това е трик, който научих от един стар бенгалски улан. Мухата наистина се удави, но слънцето и солта извлякоха водата от тялото ѝ. После насекомото направи останалото. — Той помълча. — За щастие тази муха се оказа добър боец.

Изведнъж ѝ просветна. Лора се засмя.

— Значи аз съм като тази муха, така ли?

Той кимна.

— Може да се каже и така. А ние ще бъдем за теб солта и слънцето. — Шариф потупа пушката „Лий Енфийлд“, метната нехайно на рамото му. — Знаеш ли, тук имаме една поговорка: „Не е истински патан онзи, който отвърща на удара с оципване“. Брат ти те предаде, Лора. Твой дълг е да му го върнеш.

Тя впери очи в пушката, която застрашително проблясваше на слънцето.

— Добре — бавно каза Лора. Сбърченото ѝ от напрежението лице се изглади. Изглеждаше съвършено спокойна. — Badal, щом настояваш, драги приятелю, но ще бъде в западен стил.

Късно следобед двамата се върнаха в лагера и след като се поосвежиха набързо, Шариф реши да отиде да нагледа работата на фотографския екип.

— Тези типове сякаш никога няма да свършат. — Погледна към Лора и се зачуди как бе възможна подобна трансформация. На връщане двамата бяха яздили сред смях и закачки, за разлика от мълчаливото си и тъжно тръгване сутринта. — Започвам да изпитвам чувството, че не им се иска скоро да тръгнат отгук.

Тя впери поглед в планината.

— Кой би могъл да ги обвини?

Шариф допи чая си.

— Сигурно няма да се забавя, но защо не легнеш да поспиш? Цял ден беше на седлото, а тази вечер смятам да те заведа в Пешавар.

Очите ѝ нетърпеливо блеснаха.

— За да се видя с майка ти?

Този въпрос веднага развали настроението му, но той побърза да се овладее, преди Лора да е забелязала нещо.

— Не. — Шариф се изправи и нежно я целуна по главата. — Подготвил съм ти нещо много специално. А сега ми обещавай да поспиш.

Макар че бе много изморена и всичко я болеше, Лора беше прекалено възбудена, за да заспи. Когато отвори вратата на караваната, изведнъж осъзна, че все още не е разопаковала багажа си. Сложи един от куфарите на леглото и го отвори.

— Майчице!

Не можеше да не бъде впечатлена от безупречно свършената работа. Спретнато и педантично сгъната, всяка дреха беше поставена между листове тънка хартия. Лора полека извади шортите, дънките и блузите. По тях нямаше нито една гънка.

На дъното намери голям сплеснат пакет, увит в целофан. Разкъса опаковката и за своя изненада откри вътре папката, която бе видяла за първи път в офиса на баща си. Върху нея бе залепена картичка, изписана с характерния почерк на Карълайн. Лора я отлепи и прочете: „Баща ти смяташе да ти я даде. Разгледай я! С много обич, мама“.

Лора отвори изтърканата кафява папка и нехайно започна да я разлиства. Скоро така бе погълната от съдържанието ѝ, че забрави за всичко останало. Пред нея още веднъж се разкриваше цялата история на Бижутерска къща „Готие“. На една избеляла снимка с цвят на сепия, направена от „Ниепс и Дагер“ през 1878 година, се виждаше дама от висшето общество, сложила комплект бижута на „Готие“. На следващата страница попадна на една фактура от 1912 година. Беше смачкана и пожълтяла и на нея имаше списък на венците, изпратени за погребенията на клиенти на „Готие“, загинали при потъването на „Титаник“. Следваха изрезки от вестници, в които пишеше за щанда на „Готие“ на Световното изложение от 1867 година; модели на поръчки, направени през годините от крале, куртизанки, гранд дами, паркетни кавалери — сякаш всички важни и по-забележителни личности бяха минали през вратите на „Готие“.

Докато съзерцаваше това необичайно наследство, ръцете ѝ започнаха да треперят. Сякаш баща ѝ разговаряше с нея чрез тази колекция от снимки и бележки. Почтеност, съвършенство и традиция

— всичко в тази папка сякаш ѝ напомняше за тези често повтаряни от него думи. Лора рязко я затвори.

— Всичко е наред, татко — каза тя на кроткия призрак, който усещаше до себе си. — Заклевам се, че никога няма да те изоставя. Повярвай ми, така ще бъде.

Беше четвъртък вечер и улиците на Пешавар вече се изпълваха с хора. След като паркираха джипа, Лора и Шариф позволиха на гъмжащата тълпа да ги увлече със себе си. Тя го подръпна за ръкава.

— На митинг ли отиваме?

— Едва ли — с усмивка отвърна той. — В тази страна след един митинг стотици хора отиват в затвора.

Лора съвсем спокойно се взираше в пъстрата тълпа, която неспирно се точеше покрай тях. По дрехите можеше да заключи, че тук има мъже и жени от всички възможни класи и прослойки.

— Тогава отиваме на концерт? — подразни го тя. — Последния път, когато видях такава навалица, всички крещяха името на Мадона.

Той поклати глава и на устните му се появи лека усмивка.

— Наистина ли смяташ, че Мадона може да изнесе концерт в една мюсюлманска страна?

— Понякога ми идва да те убия!

— Така те искам — весело я предизвика Шариф. — Само остави на Чарлс да се заеме с убийствата.

Сводестият покрив на храма, украсен с мозайка от безброй червени, зелени и златисти камъчета, сияеше и блещукаше в светлината на факлите. Керамичните плочки и фреските вътре сякаш отразяваха различните багри и струпаните около гробницата цветя изглеждаха още по-ярки. Тълпата изведнъж се умълча. Някои бяха коленичили и стиснали очи, нашепваха обичайните молитви. Други се бяха събрали около надгробния паметник, вдигнали молитвено ръце. Тогава се чу пеене, бавно, ритмично — това бяха някакви древни, мистични песни.

— Наричаме го кували — прошепна Шариф, но Лора вече бе затворила очи и се поклащаше в ритъма на музиката.

Странната, натраплива мелодия го завладя. Той затвори очи и заслуша фатиха — молитвените слова от началото на Корана, които

постепенно проникнаха в съзнанието му. Звъняха камбани, ухаеше на цветя и тамян. Привечерният сумрак постепенно се стъсти, но сякаш всички тук бяха изгубили представа за времето. Свързваше го този акт на духовно единение.

Най-накрая музиката замлъкна. Хората бавно се разпръснаха в нощта и доволни се отправиха към домовете си. Клепачите на Лора потрепнаха и тя дойде на себе си.

— Да тръгваме ли? — прошепна Шариф.

Тя мълчаливо кимна, не ѝ се искаше да наруши тишината. Тази вечер душата ѝ беше спокойна, в мир и хармония с целия свят. Щастливи и замаяни, двамата тръгнаха към изхода на храма. И никой от тях не забеляза, че две ясни сини очи не ги изпускат от поглед в тълпата.

След като намериха сузукито, Лора и Шариф поеа по дългия и мъчителен път към лагера в планината.

— Беше красиво — най-накрая каза Лора.

— Радвам се, че ти хареса.

Шариф запали цигара и дръпна дълбоко.

— Знам, че е грешно — продължи тя, — но напоследък май се моля само когато много силно искам нещо.

Димът от цигарата му се извиваше нагоре към звездното небе.

— И за какво се помоли тази вечер?

Джипът леко се разклати, когато той премина на първа скорост.

— Ти ми кажи пръв. — Тонът ѝ беше леко закачлив.

— Това е нещо между мен и Пирс. — Гласът му беше съвсем сериозен.

— Извинявай.

Тя за миг си помисли, че по някакъв начин е накърнила чувствата му и реши да не настоява повече. В края на краищата той беше прав. Онова, което ставаше между него и пирс — тези „светци“ на мистичния суфизъм, си заслужаваше завинаги да остане забулено в тайна.

Долавяйки смущението ѝ, Шариф поомекна и каза:

— Молях се за възможното и за невъзможното.

Нощта беше толкова прекрасна, че не си струваше човек да се занимава с разни загадки. Лора свали прозореца и подаде ръката си навън. Хладният ветрец погали кожата ѝ. Ех, да можеше тази

вълшебна вечер никога да не свършва. Искаше ѝ се завинаги да остане тук, в планината.

— Би ли спрял за малко?

Шариф веднага натисна спирачките. Сузукито се закова на място край пътя.

— Да не би да ти е лошо?

— Никога не съм се чувствала по-добре. Просто ми се иска да се поразходя.

Лора знаеше, че това е налудничавата идея. В мрака на предпланините сигурно се криеха вълци и бандити и дебнеха нищо неподозиращите си жертви. Но тази вечер в разтуптяното сърце на Лора нямаше място за страх. Едно прозрачно облаче заплува покрай луната, подчертавайки призрачната ѝ красота. Спокойното и решително лице на Лора изведнъж се окъпа в сребриста светлина. Шариф затаи дъх, онемаял пред тази неземна красота. Тя приличаше на привидение, което той трябваше да хване и задържи, за да не се стопи в мрака.

Шариф инстинктивно усещаше, че трябва да се възпротиви на желанието ѝ, но тази вечер ужасно му се искаше да ѝ угоди. Той изскочи от джипа и взе пушката си от задната седалка. Озареният от лунната светлина пейзаж за първи път му се видя някак странно непознат. Прегърна Лора и усети топлината на тялото ѝ. Двамата тръгнаха напред, като вдъхваха прохладния нощен въздух и се наслаждаваха на собственото си безразсъдно държане.

Ненадейно нещо изшумоля наблизо и Лора подскочи. Шариф приготви пушката и сложи пръст на спусъка ѝ. Очите му бавно обходиха околността, търсейки източника на шума.

— Остани тук — каза той и крадешком се запромъкна напред.

Лора усети, че коленете ѝ омекват, но все пак успя да се скрие зад една скала. Сви се там и надникна — пушката проблясваше на лунната светлина. Шариф я беше насочил към един храст.

— Излез оттам! — нареди той.

В тишината на мастиленочерната нощ гласът му сякаш отекна чак до заснежените върхове на планините. Той почака, но нищо не се случи. Стомахът на Лора се сви от страх. Шариф стоеше съвършено неподвижно, пушката му бе готова за стрелба.

— Казах да излезеш!

Тя се вкамени и захапа кокалчетата на ръката си. И тогава откъм гъстия вечнозелен храст наблизко изпука клонче. Все едно че проеча изстрел. Лора затаи дъх.

— Това е последният ти шанс — извика Шариф. — Казах ти да излезеш оттам.

Целият храст се разклати и един дребен местен елен изприпка напред. Той се вторачи нахално в Шариф, разклати рогата си и с един скок изчезна в тъмнината. Лора усети как напрежението бавно се оттича от шията към гърба ѝ, а после към краката ѝ. Изтича до застиналия на място Шариф и през смях се хвърли в прегръдките му. Той я притисна така силно, че Лора усети влажното му и топло дишане върху бузата си. После устните му, меки и някак несигурни, потърсиха нейните. Той я грабна на ръце и я занесе до крайпътната трева, върху която я сложи да легне. После двамата се любиха под чудните звезди, които се въртяха в шеметен танц над главите им.

— Обичам те.

Той прокара пръсти през гъстите ѝ разрошени коси. Сгушила се щастливо в прегръдките му, Лора вдигна поглед към необятното черно небе.

— И аз те обичам — прошепна тя. — Сега мога да се справя с всичко.

В деня след заминаването на Лора Шариф си отиде у дома. Очакваше го едно съвсем хладно посрещане.

— Хубаво е, че си намерил време да дойдеш.

Майка му почти не вдигна очи от ръкоделието си, когато той я целуна по бузата.

— Съжалявам. — И този път Шариф беше готов да ѝ прости, защото беше болна. — Имах толкова много работа.

— Но успя да отидеш на кували!

— Да. — Усмивката застина на устните му. — Всеки има нужда от почивка.

— Сестра ти те е видяла. — Катиджа пусна бродерията в скута си. — Каза ми, че си бил с някаква жена.

— Нямам намерение да отричам. — Шариф стисна устни. — Лора е моя приятелка.

— Още една приятелка? — Гласът ѝ бе натежал от сарказъм. — Много интересни приятели напоследък имаш. Като евреина, с когото работеше.

— Да, мамо. — Той усети, че в гласа му се прокрадват гневни нотки. — С гордост мога да кажа, че Серж Бирнбаум е мой приятел. Без него нямаше да успея да направя филма си.

Тя изсумтя и отново взе ръкоделието си.

— Ами какво ще кажеш за това хипи, с което са те видели?

— Няма да ти позволя да хулиш Лора по такъв начин. — Една вена на слепоочието му запулсира. Той направи усилие да се овладее. — Тя е прекрасна. Аз я обичам.

— Не ставай смешен! — Хлътнолото лице на Катиджа се разкриви от гняв. Тя стисна малките си юмручета. — Прави каквото искаш с тази жена. Но запази евтините си западни нрави и мръсните си любовни връзки за Европа, където им е мястото.

Разгневеният Шариф стана да си върви.

— Не знаеш какво говориш. Лора е...

— Не желая да те слушам. Това е някаква временна прищявка. За мен тя е без значение.

— Но как можеш...

— Сега си тръгвай. Много съм уморена, за да споря с теб. Издребняваш, Шариф. Скоро ще се превърнеш в нищожество.

Нещо в него сякаш се счупи.

— Само защото отказвам да се вмества в твоя хубавичък, спретнат, облечен в усмирителна риза свят. Не можеш да го понесеш, нали, мамо? Не можеш да понесеш факта, че отказвам да се превърна в кон с капази. Откакто започнах да снимам моя филм...

— О, да! — презрително каза тя. — Твоят филм, филмът за честността и семейните добродетели. Каж ми — чел ли си собствения си сценарий?

— Разбира се!

Тя впери в него поглед на хилядолетна старица.

— Тогава те съветвам да го прочетеш още веднъж.

[1] Свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

28.

Сами Сандън седеше зад наскоро купеното си бюро и с всички сили се стараяше да изглежда доволен. По думите на жена му придобиването на Бижутерска къща „Готие“ беше фактически dans le sac^[1] и той знаеше, че би трябвало да е щастлив човек. Но неизвестно защо, Сами не се чувстваше такъв. Дафни беше във възторг — състояние, което ни най-малко не вредеше на активния им сексуален живот, но нещо дълбоко скрито в душата му на работник го тревожеше. Сами долавяше спотаеното неодобрение на търговския си директор. Щеше да се почувства по-добре, ако Рей беше подкрепил начинанието му. След като неговият стар приятел бе работил двайсет години във фирмата, Сами чувстваше, че може да се довери единствено на него. Рей притежаваше безпогрешен нюх. Той беше все така мълчалив и сдържан и показваше пълна липса на ентузиазъм, което започваше да тревожи шефа му.

Групата съветници, консултанти и рекламни агенти буквално бръмчеше като кошер от вълнение. Седнала в тапицираното със зелена кожа кресло отдясно на съпруга си, Дафни Сандън се усмихваше щастливо и стискаше папката с изрезки от вестниците. Бижутерска къща „Готие“ беше нейна рожба. Мечтите и стремежите на Дафни отдавна бяха насочени към нея и именно тя бе накарала съпруга си да се захване с тази сделка, а след смъртта на Гастон Готие се бе постарала преговорите около нея да се придвижат колкото може по-бързо.

— Само едно малко подаръче — изчурулика тя и насочи влажния си влюбен поглед към своя съпруг.

Всички млъкнаха, когато Дафни извади позлатена квадратна рамка от обемистата си кожена чанта. Тя се изправи, връчи я на Сами и шумно го целуна. Той се вторачи с отворена уста в подаръка.

— Знаех, че ще ти хареса — отново изчурулика тя и седна на мястото си. После дари компанията около масата с превзетата си усмивка в стил „Оливия де Хавиланд“. — Това е от „Таймс“, копие от

некролога на Гастон Готие. Не смятате ли, че е чудесен? Та той е бил герой от войната и тъй нататък. — Без да забелязва застиналите усмивки на хората наоколо, тя отново се обърна към съпруга си: — Помислих си, че можеш да го окачиш в залата за съвещания на „Готие“ на Ню Бонд стрийт — е, когато влезеш във владение, разбира се. Винаги съм смятала, че хората биха искали да знаят поне малко за историята на някое място.

Сами зърна опуления поглед на Рей и неловко се размърда в креслото си. Неприятният предмет бързо потъна в горното чекмедже на бюрото му.

— Благодаря, скъпа. Много мило от твоя страна. — Прочисти гърлото си. — Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте тук тази сутрин. Предположих, че всички вие ще искате кратка информация за състоянието на нещата в момента.

Дафни разбърка изрезките от вестниците.

— Такава хубава реклама има тук! Струва ми се, че трябва да поздравяш Мади, скъпи.

Мади Уиткрофт, консултантка на Сами по финансовите въпроси и рекламата, кимна учтиво. Наета срещу огромен хонорар, за да представи закупуването на фирма „Готие“, тя вече бе отегчена до смърт от Дафни и нейните нелепи претенции да си прави лична реклама. На Мади ѝ се щеше да каже някои неща, но мъдро реши да държи езика зад зъбите си. Помисли си, че навярно наистина би могла да свърши добра работа, ако тази ужасна жена я оставеше на мира. Но в късогледите очи на Дафни Сандън тази сделка за много милиони представляваше само една огромна реклама на собствената ѝ персона.

Дафни се пресегна и потупа младата жена по ръката.

— Отново ще опитате да се свържете с главния редактор на „Татлър“, нали, Мади, скъпа? Новата господарка на „Готие“ — сигурна съм, че от това ще излезе добър материал.

Бивша спортна звезда, Мади изпита неудържимо желание да плесне силно гримираното и глупаво лице на Дафни. Вместо това, само прехапа устни.

— Непременно ще се постарая, мисис Сандън.

Разположил се на възможно най-отдалеченото и стратегическо място спрямо Дафни, Рей шумно се прозина и погледна часовника си.

— Моля ви, нека да се върнем към деловите въпроси — каза той, като почукваше по бюрото с писалката си. После се обърна към елегантния мъж, седнал срещу него. Саймън Лавсмит, борсовият агент на Сандън, му отвърна със сияйна и окуражителна усмивка. — Може би Саймън ще ни каже какво става на пазара.

Неговият доклад беше лаконичен и според собствените му думи — изключително обнадеждаващ. Въпреки рецесията, продажбите на ниски цени и агресивната пазарна политика на фирмата бяха осигурили висока стойност на акциите им. Накрая той весело заключи, че благодарение на мъдрото разпродаване на стоката преди катастрофалното падане на цените фирмата имала предостатъчно пари, за да доведе докрай сделката с „Готие“.

— Има ли някакви въпроси? — попита той, след като приключи.

Присъстващите запазиха гробно мълчание. Той се огледа, търсейки още един повод да изтъкне постиженията си.

Рей изсумтя. Пренебрегвайки усмивката на борсовия агент — това скъпо постижение на стоматологията — той се обърна направо към Сами:

— Ами какво ще стане с всички нас, които работим в „Сандън“? Къде ще бъде нашето място сред тези нови шикозни магазини и противни богати клиенти?

Сами усети как бузите му пламват. Биваше си го Рей! С безцеремонното си държане бе успял да сложи пръст в раната. А и Сами бе започнал да се чуди за собственото си място в този префинен свят, наречен „Готие“. Отвори уста, но умиротворителните слова, които смяташе да изрече, някак си не идваха.

— Двамата с теб ще отидем да пийнем в близката кръчма и ще обсъдим този въпрос — неочаквано и за себе си рече той.

Рей бавно кимна. За последен път двамата стари приятели по чашка бяха ходили в кръчма в деня преди Сами да се запознае с Дафни.

— Твой ред е да черпиш — отвърна Рей и върху сбръчканото му лице се появи слабо подобие на усмивка. — Толкова време мина, откакто за последен път играхме на „стрелички“ и аз направо те разпердушиних.

Дафни изшумоля с вестникарските си изрезки. Положението се изплъзваше от контрола ѝ, Сами — също. Никога нямаше да разбере

мъжете с техните страшни ритуални занимания, които ги свързваха, а непонятното я плашеше. Сурово изглежда Рей, очите ѝ бяха хладни и жестоки. Той издържа на погледа ѝ. Знаеше, че тя никога не бе имала време нито за него, нито за някого от старите приятели на Сами. Е, чувствата им бяха взаимни. Дафни сведе поглед, усмихна се пресилено и се обърна отново към Сами:

— На „стрелички“ ли ще играете, скъпи? Да не смяташ да ходиш в онзи работнически клуб?

Сами понечи да ѝ отговори нещо, но тя вече измъкваше друга папка от дъното на чантата си.

— Конете — ето това е заниманието от класа, с което би трябвало да се развличаме ние от „Готие“. — Тя отвори папката и извади купчина книжа. — Платинената купа „Готие“ — ето такъв имидж трябва да си създадем. — Погледна съпруга си и запърха с мигли. Знаеш ли, Сами, ходих в Нюмаркет при онзи жокей Гоздън. Много мил и приятен човек. Помолих го да следи за хубави коне. Беше толкова любезен, толкова възпитан, каза ми, че бил много зает, но непременно щял да ми се обади.

Рей потръпна и се вторачи в прозореца.

— Винаги съм обичала конете — продължи Дафни главно заради Мади. Любовта към конете непременно щеше да изглежда добре в едно луксозно списание. — Всъщност моето семейство винаги се е занимавало с чистокръвни животни.

Това беше прекалено много за Рей.

— Бащата — собственик на погребално бюро, дядото — касапин — тихо промърмори той. — Ето ти тебе чистокръвни животни.

Досещайки се за вероятния смисъл на неговото ломотене, Сами опита да смени темата.

— Нека не избързваме — рече той, като направи жалък опит да се държи нехайно. — Все още фирма „Готие“ не е наша собственост.

Но мислите на Дафни вече се носеха надалеч: представяше си как самата тя присъства на конните състезания „Роял Аскот“^[2], аплодиращата тълпа, трополенето на конските копита, представянето ѝ на кралицата. „Ваше Величество, напълно съм съгласна с Вас, Ваше Величество. Каква прекрасна брошка, Ваше Величество. Знаете ли, струва ми се, че е от нашите...“

— Аз тръгвам — каза Рей и рязко се изправи. — По обяд имам среща с моите търговци. — Погледна към Дафни. — Някои хора ще трябва да плащат за всички тези превземки.

— Значи довечера в седем ще се видим в „Короната“, нали? — почти умолително каза Сами.

Лицето на Дафни бе намръщено като буреносен облак.

— Но, скъпи, ние сме поканени...

— Непременно — с усмивка отвърна Рей и отвори вратата. — И не забравяй да донесеш стреличките си.

Сиво облаче надвисна над красиво сресаната главица на Дафни. За първи път, откакто бяха женени, Сами бе пренебрегнал нейните желания. Тя се отпусна назад в креслото си и хубавите ѝ устнички се нацупиха. Щеше да намери някакъв начин да му даде добър „урок“. Може би тази вечер щеше да му каже къде точно да пъкне новия вибратор.

Счетоводителят на компанията надълго и нашироко се спря върху предполагаемите планове за реконструкцията ѝ.

— И, разбира се, работилниците на „Готие“ в Париж, Ню Йорк и Лондон ще трябва да бъдат затворени. — Представи балансовия отчет. — Както виждате, така ще бъдат спестени огромни суми. След обединението на двете фирми представителите на „Сандън“ в Тайван и Индия ще се заемат с цялото производство на бижута.

Лицето на Мади Уиткрофт преbledня като платно. С всяка своя дума тези хора подкопаваха Бижутерска къща „Готие“ и всичко онова, което тя олицетворяваше. Цифрите на балансовия отчет се размазаха пред очите ѝ. Мади се почувства като „черната овца“, която продава семейното сребро. В деня, когато се бе съгласила да се заеме с тази работа, смяташе, че ще рекламира много престижен проект от висока класа. А сега ѝ предлагаша някаква пародия на всичко това.

— Извинете — каза тя, — знам, че нямам право на мнение... За миг се поколеба.

Сами окуражително ѝ се усмихна.

— Моля ви, с благодарност ще приемем всяко предложение.

Мади помисли за вноските на новия си апартамент в „Найстбридж“ и реши да премълчи. Не можеше да си позволи да загуби този ангажимент. Но, от друга страна, беше истинска лудост да седи и да гледа как всички скъпоценни предимства на изключителната

фирма „Готие“ пред очите ѝ ще се превърнат в нищо за нула време. С пламнало лице тя продължи, заеквайки:

— Просто си мислех, че от гледна точка на рекламата би трябвало да се запази специалният статус на „Готие“.

Дафни веднага забеляза какви възможности се откриват пред нея.

— Благодаря ти, Мади. Точно това се опитвах да кажа и аз. Виждате сега, ако фирма „Готие“ спонсорира Платинената купа...

С огромно облекчение Сами забеляза, че червената лампичка на един от телефоните му мига. Той вдигна слушалката и чу задъхания глас на новата си секретарка — копие на Дафни, избрано от самата Дафни.

— Съжалявам, че трябва да прекъсна събранието ви, сър, но брат ви е на телефона. Казва, че е спешно.

— Брат ми! — Сами нямаше да е по-изненадан, ако Дафни му бе съобщила, че отива в манастир.

— Да, сър. Кевин Сандън. Обажда се от Нюкасъл. Реших, че няма да имате нищо против, но разговорът е за ваша сметка.

Сами жално въздъхна. Да, това несъмнено беше Кевин. Като социален работник в Нюкасъл Кевин презираше всичко, което поголемият му брат олицетворяваше. Пари, власт, материален успех — всички тези неща не означаваха нищо за Кевин. Тъй нареченият „мозък“ на семейството с лекота бе завършил гимназия и университета в Кийл. За разлика от него, Сами бе напуснал училище на шестнайсет години, за да започне работа в бижутерската фирма на баща си. Баща му беше починал рано. Цял живот на открита улична сергия и като резултат — белодробно заболяване. Към това бе прибавял по петдесет цигари на ден и по три литра бира, което никак не беше помогнало за подобряване на състоянието на белите му дробове. В деня на погребението на баща си Сами обеща на майка си, че ще се погрижи за образованието на Кевин. Две научни степени, доктор по философия, множество научни публикации и ето че най-накрая Кевин си беше намерил достойна за него работа. Доволен от своите престъпници, наркомани и аутсайдери, той вярваше, че е много справедливо богатият му брат Сами да го подпомага в неговите филантропични начинания. Майка им Мюриъл пък смяташе Кевин за светец. Сами намираще за много по-подходящо определението „паразит“.

— Свържи ме! — грубо нареди той.

Чу се изщракване. Социален работник, както и социален хамелеон, Кевин отскоро беше придобил почти идеалния акцент на джорди^[3].

— Здравсти, брат ми! Как върви бизнесът с дрънкулките?

Сами стисна зъби.

— Достатъчно добре, за да мога да плащам вноските за колата и апартамента ти.

Кевин изобщо не усети сарказма му. Всички около него смятаха, че е съвсем нормално някой друг да вади кестените ти от огъня. За него да взема пари от Сами беше толкова естествено, колкото да се оплаква от правителството.

— Имаме малък проблем, Сам.

Сами усети как сърцето му се сви. Последния път, когато Кевин бе имал „проблем“, този „проблем“ се оказа бременен на шест месеца. Сами щеше да плаща издръжка на бедното момиче и през следващото хилядолетие.

— Какво има този път?

— Старата...

— Мама?

— Тъхъ. Май че е паднала от стълбите.

Лицето на Сами стана смъртнобледо. На челото му се появиха капчици пот. Той извади носната си кърпичка и ги избърса.

— Сериозно ли е? Има ли нещо счупено?

Образът на майка му — дребна и крехка, но все пак независима и упорита — се появи пред него. Той почти виждаше как безразличният Кевин свива рамене от другия край на жицата.

— Не знам. Май не. Съседката ми позвъни и ми каза, че се притеснява за нея. Очевидно мама не иска да отиде в болницата.

Сами погледна редицата от консултанти и съветници, вторачени в него. Всеки един от тези търтеи получаваше повече от двеста лири на час. Той сложи кърпичката обратно в джоба си.

— Веднага ще отида да я видя.

В гласа на Кевин прозвуча огромно облекчение:

— Ще отидеш ли, брат ми? Страхотно. Искам да кажа, нали разбираш, аз сам бих отишъл, обаче билетът от Нюкасъл...

— Ще ти платя проклетия билет!

Кевин захихика смутено.

— Ами в момента имаме и един курс на тема „Гериатрията и общината“. Не ми се ще да го пропусна. Изнесоха ни някои много полезни лекции.

Сами усети как нещо в него се пречупи.

— Добрият стар Кевин! Намираш време за всяко улично куче и за всяка изгубена кауза, но не и за майка си.

— Ама виж какво, брат ми, не смятам...

Но Сами затръшна слушалката.

Лъскавият син бентли, паркиран пред малката къщичка, намираща се близо до прочутата Парк Лейн в Ист Енд, предизвика доста вълнения. Изплашен от групата малолетни хулигани, които изникнаха отнякъде и започнаха да разглеждат колата, шофьорът на Сами предложи да я паркира на друго място.

— Може би ще е по-добре да ми позвъните, когато свършите, сър. По-безопасно е, ако обикалям наоколо, без да спирам.

На Сами това не му се видя никак забавно.

— За бога, човече, тук съм израснал. Да не мислиш, че не мога да се оправя с две-три хлапета?

Той изскочи от колата и след като огледа опулените малчугани, посочи най-едрия и най-нахалния на вид сред тях.

— Ей ти, как ти е името?

Момчето носеше бейзболна шапка, обърната обратно, анцуг марка „Точини“ и кожени обувки. Отвърна му с нагъл поглед.

— Името ми е Мак. Кой пита?

Сами прикри усмивката си. На неговата възраст и той беше такъв — арогантен и дързък. Това хлапе му харесваше.

— Аз съм Сами Сандън.

Откъм групата се чува одобрителни възклицания. Всички знаеха за Сами Сандън — преуспялото местно момче. Всички хулигани от училищата в Ист Енд имаха амбицията „да станат като Сами“. Киселото пъпчиво лице на Мак изведнъж засия.

— Радвам се да се запозная с теб, Сам.

Той протегна ръката си, украсена със сребърни пръстени. На пръстите му, точно върху кокалчетата, беше татуирана синкава боа,

която ярко изпъкваше върху сивкавобялата му кожа. Сами тържествено стисна боата. Смаяни, по-малките деца заръкопляскаха.

— Дойдох да видя майка си — каза Сами и извади портфейла от вътрешния си джоб. Измъкна банкнота от двайсет лири. — Не бих искал, докато съм при нея, колата ми да пострада.

Подаде банкнотата на Мак, който бързо-бързо закима с ниско подстриганата си глава.

— Нямаше нужда. Ще се погрижа за колата ви. Ние с вас сме приятели.

Сами натисна звънеца на мизерната двуетажна къщичка, която някога наричаше свой дом. Сякаш измина цяла вечност, преди зад вратата да се чуят тътрещи се стъпки.

— Кой е? — Гласът беше остър и все пак някак си крехък. Той започна да си мисли за най-лошото.

— Аз съм, мамо, Сами. Разбрах, че си паднала.

Тежкото резе бе издърпано с шумно стържене и вратата бавно се отвори, при което се посипаха парченца от напуканата ѝ зелена боя.

— Толкова шум за нищо — промърмори Мюриъл Сандън и позволи на сина си да я целуне по бузата.

Сами тръгна след куцукащата фигура по дългия тъмен коридор към малката всекидневна. Тя носеше обичайната си найлонова престилка на бели и розови райета, без която Сами рядко я беше виждал. Мюриъл тежко се отпусна в разнебитеното кресло с тапицерия от кафяво памучно кадифе и сложи десния си крак върху една табуретка, украсена отгоре с ръчна бродерия.

Сами я погледна загрижено.

— Какво се е случило, за бога? Би трябвало да си в болницата.

Майка му възмутено изсумтя.

— Подхлъзнах се на стълбите — това е всичко. Раната е малка. Не е необходимо всички да изпаднат в паника.

Престилката ѝ беше цепната отстрани и това позволяваше да се види бялата превръзка, която започваше от глезена и стигаше до капачката на коляното. Сами ужасено се вторачи в нея.

— Беше ли на лекар?

Мюриъл сви рамене.

— Сестрата на районния лекар мина да ме види. Каза ми, че трябва да отида на превръзка, но аз ѝ отговорих, че няма да стане.

— Но, мамо, тя е права.

Мюриъл поклати глава.

— Рекох ѝ: „Виж какво, миличка, през войната останах в Ист Енд. По време на бомбардировките превързвах такива рани, че днешните младоци, дето се наричат лекари, просто нямаше да знаят какво да правят“.

— Но, мамо — плахо възрази Сами, — вече остаряваш. Не искаш ли да ти наема сестра? — В очите на Мюриъл блеснаха опасни искрици. Сами разбра, че е сгрешил. — Само докато кракът ти оздравее. Тя ще ти прави масажи, ще ти помага из къщи.

— Няма да позволя на друга жена да живее под моя покрив. Освен това съседките ми помагат за масажите. Тук не е Уест Хампстед, нали знаеш?

При обичайни обстоятелства Сами щеше да се предаде и да смени темата, но днес бе решен да постигне нещо. Този път нараняването на майка му не беше много сериозно, но следващия път тя можеше да си счупи крака или да пострада още по-лошо. Наистина тя бе много упорита и своенравна жена, но именно затова я обичаше. По време на войната нейната доброта и смелост бяха станали легендарни за целия тежко бомбардиран Ист Енд. Сами винаги се беше гордял с майка си. Смяташе, че такива жени се срещат много рядко.

— Знаеш ли, мамо, щеше да ти е по-лесно, ако живееше в едноетажна къща с градина. Онзи ден ходих да видя една, толкова ми хареса. Имаше хубава малка градинка... Ще уредя някой да идва и да се грижи за нея...

Мюриъл тропна със здравия си крак.

— Виж какво, вече ти казах сто пъти, че няма да напусна това място, докато не ме изнесат оттук с ковчег. Тук ми е добре. Тук са моите приятели и моите спомени. Да се махна оттук ли — ами че това ще означава да изоставя баща ти. Знаем, че имаш добри намерения, но нека не говорим повече за тази твоя глупава шега.

Сразеният Сами се наведе да вдигне Блеки, стария котарак, който имаше повече незаконни отрочета дори от самия Кевин.

— Тя е тежък случай, нали, Блеки? — Погали котката по миризливата и доста проскубана козина. — Доколкото знам, тя е единственият човек, който се опитва да ме превъзпита.

Той веднага прехапа език. Майка му не пропускаше нищо.

— Как е Дафни? — натъртено попита тя. — Сестрата ми донесе едно списание, в което имаше нейни снимки.

Блеки силно измяука и Сами го пушна отново на пода. Той веднага започна да остри ноктите си върху почти разнищеното килимче пред камината.

— Чудесно — отвърна Сами и се изчерви.

Майка му никога не бе харесвала Дафни. Както Кевин бе благоволил да му съобщи, тя я наричаше „евтина малка авантюристка“. Мюриъл дори си бе позволила да обяви бойкот на сватбата им под претекст, че имала час при своя педикюрисст. Дафни, то се знае, беше обидена и отказваше да приеме майка му в дома си. Сами въздъхна. Още една причина за притеснения в неговия изпълнен със стресови ситуации живот.

Като се опитваше да измисли какво да каже, той огледа стаята! Полицата над камината и лавиците на шкафа бяха отрупани със снимки. Няколко от тях бяха на баща му — висок, красив, с военна униформа. Всички останали бяха на Кевин. Нашият Кев, съкровището на мама, помисли си Сами. Всекидневната всъщност представляваше един параклис, посветен на Кевин и неговите разнообразни постижения: Кевин със студентска мантия и четвъртитата шапчица, Кевин получава награди и дипломи, Кевин държи речи пред студентски групи и на конференции. Внезапно Сами бе обзет от болезнена ревност. Винаги е било така, още от детските им години. Сами беше татковото момче, а Кевин — маминото.

— Значи си все така зает, синко? — попита Мюриъл, като галеше котарака, настанил се удобно на коляното ѝ.

Сами кимна утвърдително.

— Да, много съм зает. Всъщност все още го пазим в тайна, но смятаме да купим „Готие“.

— Това е хубаво, скъпи. Чаша чай?

— Бижутерска къща „Готие“ — повтори той обидено. — Сто на сто си чувала за Готие, той е крал на бижутерите и бижутер на кралете и притежава най-прочутата бижутерска фирма на света.

Мюриъл бе вперила поглед в една от многобройните снимки на Кевин и продължаваше да гали котарака.

— Да, скъпи, много хубаво. А Кевин се справя много добре в Нюкасъл. Той е толкова добро момче. Знаеш ли, обажда ми се всяка

седмица.

„Трябваше да се сетя — помисли си Сами. — Нали плащам всичките му проклети сметки.“

— Искаше да дойде да ме види, но винаги е толкова зает. Такава добра работа върши там. Де да можеше тази страна да има повече момчета като него!

Сами рязко се изправи.

— Ще направя чая.

Той отиде в кухнята и пъхна чайника под кранчето на мивката. Помисли си, че нищо не се е променило. Каквото и да правеше той, каквото и да бе направил, то нямаше никакво реално значение за майка му. Ако пристигнеше тук с новината, че е бил избран за министър-председател, тя щеше да му отговори с някаква история за последния успех на Кевин. Кевин! Сами рязко пъхна щепсела в контакта и включи печката. Кевин и неговите окаяни несретници! В какво се състоеше неговият успех?

Сами отвори вратата на кухненското килерче и потърси кутийката с чая. Най-накрая на долната полица, покрита с непромокаема хартия, откри картонена кутийка с чай марка „Тайфу“ и тенекиена кутия за бисквити с позеленяла хромова дръжка. Като се пресегна да ги вземе, той се спъна в няколко ръчно плетени кошници, сложени до стената. Погледна надолу и откри около дузина кошници с лакомства от „Харъдс“ и каса скъпо шампанско. Вгледа се и разбра, че нито една от бутилките и кошниците не е била отваряна. Лицето му потръпна от болка. Това бяха подаръците, които беше изпращал на майка си през последните десетина години. Изведнъж му се стори, че е малък, сякаш отново беше на осем години. Бе се старал почти цял месец, за да нарисува специална коледна картичка за майка си. Гордо я беше поставил под коледното дърво заедно с подаръка си — кутийка луксозна пудра. В Деня на подаръците^[4] малкият Сами бе открил своята картичка на перваза на прозореца във всекидневната. А картичката на Кевин бе поставена на лично място — в средата на полицата над камината.

Сами остави кутийката с чая и бисквитите на полицата и набързо издуха носа си. През целия си живот се беше стремил да спечели одобрението на майка си, но то все му се изплъзваше. Загря малко вода в чайника, както го бяха учили преди четирийсет години, и сложи

четири пликчета чай — знаеше, че тя го обича силен. След това отвори другата кутия и откри вътре обичайната купчинка меки стари бисквити. Сложи няколко в една чиния и се замисли за армията от съветници, която току-що бе оставил в офиса си. Слава богу, че не можеха да го видят сега!

— Няма нищо по-хубаво от чаша чай — каза Мюриъл и изля малко в една чинийка.

Котаракът скочи от коляното ѝ на пода и отиде да излочи своята гощавка. Сами поразмисли.

— Сигурна ли си, че не искаш още нещо?

— Не, благодаря. Районната сестра ми донесе всякакви вестници. — Посочи към купчината вестници и списания, сложени до диванчето. — Ще ми трябва месеци, за да изчета всичко това.

Той стана и премести пресата по-близо до креслото на майка си. Последният брой на „Гедфлай“ се изплъзна и падна на пода.

— Виждам, че твоята медицинска сестра не чете какви да е списания.

Сами се засмя и се наведе да вдигне „Гедфлай“, като хвърли бегъл поглед на страницата, на която беше отворено. Усмивката застина на лицето му. От листа го гледаше карикатура на наскоро починалия Гастон Готие — с корона на главата, загърнат с френския трикоълор. Сами се вторачи в него. В краката му пълзеше някакво подобно на охлюв същество с подпухналото лице на Чарлс. Отдолу пишеше: „Достойният наследник?“ Следваше статия от две страници.

— Имаш ли нещо против да взема това? — Гласът на Сами беше застрашително спокоен.

Мюриъл кимна.

— Моля. Нищо не му разбирам на това списание. В него има прекалено много намеци и намигвания за моя вкус. Ако е скандал, да е както трябва.

Сами се усмихна вяло, сви списанието на руло и го пхна в джоба си.

— Добре тогава, мамо. Трябва да тръгвам. Запомни, ако имаш нужда от нещо...

— Вече ти казах — раздражено го прекъсна тя, — че съм много добре.

— Сигурна ли си, че не те боли?

Мюриъл сви рамене.

— Болката е поносима. Пък и кой е казал, че животът е лесен? Животът е шест на четири за нас! Така обичаше да казва баща ти.

Това, че майка му не очакваше нищо от живота, караше Сами да се чувства още по-виновен. На хора като Дафни и Кевин човек лесно можеше да угоди — те носеха етикетчето с цената си на лично място. Но Мюриъл очакваше малко и изискваше още по-малко — един стар котарак, малко щастливи спомени, топлотата и приятелството на съседите. И все пак изглежда напълно доволна, със завист си помисли Сами.

Той отиде в коридора, където беше оставил дипломатическото си куфарче. Коленичи, отвори го и извади мобифона си. После се върна във всекидневната и го подаде на майка си.

— Виж, мамо, с това можеш да се обадиш, на когото поискаш, без да ставаш. — Видя как очите ѝ блеснаха, докато ѝ обясняваше за какво служат различните бутони. — Не се притеснявай за сметката. Ще я изпращат на мен. — Сами помълча, но не може да не подметне: — И Кевин има същия.

Мюриъл не долови саркастичните нотки в гласа му. Лицето ѝ светна, докато набираше номера на скъпия си Кевин. Цели пет минути даваше заето.

— Няма значение. — Мюриъл нежно погали мобифона. Това беше наистина скъпоценен подарък, щом с негова помощ можеше толкова лесно да чуе Кевин. — Ще опитам по-късно.

Сами с любов целуна майка си.

— Ще ти се обадя утре. Но ако през нощта се почувстваш неспокойна...

Мюриъл изправи гръб.

— Виж какво, синко, щом бомбите и снарядите не можаха да ме уплашат навремето, сега защо ще се чувствам неспокойна?

Когато излезе на улицата, Сами изпита странно облекчение. Куражът и независимостта на майка му все още го изпълваха със синовна гордост. За миг пред него се появи образът на жена му, която вечно го врънкаше за нещо и манипулираше. Критичен и трезв, той го прогони като муха. Дафни поне го караше да се чувства доволен от себе си. Тя аплодираше постиженията му. И малкото момче с неотворената коледна картичка ѝ плащаше щедро за това.

Гледката пред къщата го накара да замръзне на място. Въръжен с нещо, наподобяващо стара грейка, Мак усилено търкаше тасовете на лъскавото бентли на Сами. Неговите приятели се въртяха наоколо, развълнувани от уменията на своя водач.

— Свършил си великолепа работа! — каза Сами, като отвори задната врата и хвърли куфарчето си на седалката.

Мак сви рамене и се постара да изглежда безразличен.

— Нямах нищо по-добро за вършене.

Сами отново извади портфейла си. Този път предложи на момчето банкнота от петдесет лири. Хлапетата наоколо онемяха. Половин стотачка — това бяха много пари.

Мак изправи рамене и погледна Сами право в очите.

— Не искам нищо. Както вече казах, Сам, ние с теб сме приятели.

Сами понечи да му възрази, но Мак тържествено му подаде ръка.

— Някой ден може да те помоля за услуга. А междувременно, ако майка ти има нужда от нещо, нека само ми каже.

Сами се настани върху луксозната мека седалка в колата си и нареди на шофьора да го закара в „Короната“. Беше закъснял с цели два часа за срещата с Рей, но жадуваше за халба бира. Разгърна „Гедфлай“ и с увлечение зачете интересната статия, посветена на историята на Бижутерска къща „Готие“. Близко до катедралата „Сейнт Пол“ движението придоби скоростта на охлюв. Свиреха клаксони, отчаяни шофьори на камиони щедро си разменяха обиди. Без да забелязва суматохата наоколо, Сами жадно продължаваше да чете. За първи път образът на истинския Гастон Готие се появи пред очите му. Честен, смел и несъмнено много обичан, той му се видя далеч по-симпатичен от онова жалко нищожество — сина му.

Колата направи рязък завой, за да избегне един разсеян минувач и в този миг телефонът иззвъня. Леко стреснат от случилото се, Сами посегна да вдигне слушалката. Обзе го раздражение, когато разбра, че се обажда Чарлс. Часовникът върху махагоновото табло на колата показваше пет часа. Но по гласа на Чарлс можеше да се заключи, че вече порядъчно си е пийнал.

— Само още едно нещо — изломоти той, след като цели пет минути бе дърдорил несвързани глупости.

Сами забарабани с пръсти по капака на куфарчето си.

— Да?

— Става въпрос за клиентелата на фирмата.

— Така ли? — рязко попита Сами. — За какво говориш, по дяволите?

— За клиентите на „Готие“. Смятам, че този елемент не е отразен добре в твоето предложение.

Главата на Сами сякаш щеше да се разцепи от натрупаното през деня напрежение. Мигрената му започваше да се обажда.

— Виж какво, драги, що се отнася до мен, въпросът е приключен.

— Хайде сега — започна да се умилква Чарлс, от което на Сами направо му призля. — Става въпрос само за няколкостотин хиляди. При такава голяма сделка дори няма да ги усетиш.

Сами усещаше как кръвта пулсира в слепоочията му и изостря мигрената.

— Знаеш ли какво? Не мога да понасям типове, които първо се споразумяват за дадена сделка, а после започват да се циганят за дреболии. Това ми прилича на удар под кръста.

Както се беше излегнал на леглото в апартамента си в хотел „Коннот“, Чарлс усети, че положението става опасно. Скочи с телефонната слушалка в ръка и започна да крачи напред-назад из спалнята. Досега всичко вървеше като по вода. Чрез Дафни бе успял да придума Сами да приеме всичките му изисквания. Но сега по неизвестни причини везните се накланяха в обратна посока. Реши да смени тактиката.

— Струва ми се, че има някакво недоразумение. Прекарах ужасен ден. Едни досадни журналисти ме следваха по петите...

— Да — с леден тон каза Сами. — Току-що прочетох всичко за теб в „Гедфлай“. Очевидно провалянето на уговорени сделки е твой „специалитет“.

— Ще дам под съд тези негодници! Това се гадни лъжи и нищо друго. Проклетата ми жена...

— Е, защо не погледнеш как точно стоят нещата, а? — Сами започваше да се забавлява. — Чарли, момчето ми, тук се споменават някои източници... Да видим какво имаме? Търговец на недвижимо имущество в Хонконг, представител на „Готие“ в Рим, шлифовчик на диаманти от Антверпен — доста са. А сега ми напомни какво искаше

да кажеш за клиентелата? Знаеш ли, вече започвам да се питам дали едно свястно момче от Ист Енд като мен би трябвало да сключва сделки с типове като теб.

В хотелската спалня Чарлс съкрушено се отпусна върху възглавницата.

— Срещата ни за утре не се отменя, нали?

— Щом съм казал, че ще се срещнем утре, значи това със сигурност ще стане. — Помълча и продължи натъртено: — За разлика от някои хора, Сами Сандън държи на думата си. Питай, когото искаш в Сити^[5].

След като изпи шест халби бира и изигра осем игри на „стрелички“, Сами съвсем забрави за мигрената си. Двамата с Рей прекараха една много весела вечер в „Короната“, като победиха местния тим на „стрелички“ и си побъбриха с клиентите. Хванати под ръка, излязоха от кръчмата малко преди да я затворят.

— Не съм се забавлявал така от... — Сами изведнъж млъкна. Не му се искаше да прояви нелоялност.

Въпреки шестте изпити бири, Рей нямаше подобни задръжки.

— Откакто започна да ходиш на гости на онези превзети негодници, при които те мъкне жена ти.

Сами тъжно кимна.

— Прав си. Не помня кога за последен път се натрясках с момчетата.

Рей го потупа по рамото.

— Там е работата. Някои от нас не те изпускат от очи, Сам, и смятаме, че започваш да губиш форма.

За миг му се стори, че Сами ще му отговори троснато. Но на лицето на Сами се появи широка усмивка.

— Спомняш ли си времето, когато все още се боксирах? Всички обичаха да подценяват стария Сами, всички, освен ти и Дед. Ще се оправя, Рей, бъди сигурен. Веднъж вече успях да оцелея.

Шофьорът търпеливо чакаше, докато двамата приятели, клатушкайки се весело, отиваха към колата. Той отвори задната вратичка и помогна на разпелите се мъже да се търкулнат на седалката.

Двайсет минути по-късно Рей бе оставен в чудесно настроение в дома му в Пекам.

Минаваше полунощ, когато бентлиото с тихо мъркане зави по широката алея пред къщата на семейство Сандън. На горния етаж в господарската спалня Дафни дочу бръмченето на приближаващата се кола и за последен път оправи нощницата си. Този черен полупрозрачен шедьовър бе ушит по идея на нейната фризьорка. Дафни знаеше, че Сами ще бъде сърдит заради държането ѝ днес следобед. Нейният отказ да го придружи до къщата на майка му бе посрещнат с каменно мълчание. След като се позова на някакво съвсем фиктивно обещание, тя прекара следобеда по магазините в Найтсбридж. Сега дипломатично скри една голяма кутия в гардероба и плътно затвори вратите му. Макар че тази рокля беше купена за бала на Червения кръст, две хиляди лири бяха прекалено много дори за нейните представи. Бедничкият Сами! Тази сделка с „Готие“ му причиняваше повече главоболия, отколкото бе предполагал. Навярно вече се нуждаеше от сериозна почивка. Тя обилно напръска с „Опиум“ вдлъбнатинката между гърдите си и вдъхна сладникавия аромат. Ако някой знаеше как да накара Сами да се отпусне, това несъмнено беше тя.

Щом го чу да пее на стълбите, Дафни веднага усети, че нещо не е наред.

— „Старият рече върви след фургона и не се разтакавай по пътя...“

— Сами? — Вече беше ясно, че плановете ѝ пропадат. — Ти ли си?

— Че кой друг ще е, дявол да го вземе? „И фургона потегли заедно със стария и аз след него...“

Тя разгневено намъкна пенъоара си и с енергични стъпки излезе от спалнята. Навън една явно страдаща от атаксия личност мъчително и лъкатушно се изкачваше по стълбите.

— Пиян ли си? — извика Дафни.

Той спря за малко и се облегна на перилата. За свой ужас Дафни откри, че е изгубил вратовръзката си. Метнатото на рамото му сако беше ужасно смачкано, а на единия му ръкав се виждаше зловецко кафяво петно — остатъците от шестата бира на Рой, която явно му бе дошла много. Сами се усмихна разсеяно.

— Може и така да се каже. Всъщност може да се каже, че старият Сами е останал съвсем без крака.

Това му се видя изключително смешно и той опасно се заклатушка напред-назад. За миг тя с ужас си помисли, че мъжът ѝ ще се преметне през перилата и ще падне върху настилката от карарски мрамор на долния етаж. Дафни се спусна по стълбите да му помогне и двамата, залитайки, успяха да влязат в спалнята. Именно там Сами се спъна в полите на черната ѝ прозрачна нощница и тежко се стовари върху леглото.

Все още изпълнена с отчаяно желание да изглади грешката си, тя смъкна дрехите от почти безчувственото му тяло. После нежно започна да дразни с език гърдните му зърна. От тялото му се изтръгнаха стенания, то се търкулна на една страна и след малко се чу хъркане. Разнесе се отвратителната воня на бира. Дафни отвори прозореца и когато хладният вечерен ветрец нахлу вътре, усети, че се е насълзила. Тази нощ бе претърпяла един съкрушителен личен неуспех. За първи път, откакто бяха женени, Сами не бе успял да се възбуди.

[1] В кърпа вързано (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Четиридневни конни състезания, които се провеждат всяка година на хиподрума „Аскот“. Смятат се за голямо светско събитие и на тях обикновено присъства кралицата. — Б.пр. ↑

[3] Прозвище на жителите на графство Нортъмбърланд, особено на Тайнсайд (идва от североанглийското произношение на името Джордж). — Б.пр. ↑

[4] Вторият ден на Рождество, когато всички си разменят подаръци. — Б.пр. ↑

[5] Административната част на Лондон. — Б.пр. ↑

29.

Мейзи попипа пръстена-скорпион на ръката си и това ѝ вдъхна спокойствие.

— Никога не съм предполагала, че английската провинция може да е толкова красива.

Дългият лъкатушен път бе пуст и една ленива муха хипнотично бръмчеше край ушите им. Зад завоя избуялият орлов нокът бе надвиснал над пътя. Скорпио спря да откъсне едно клонче и ѝ го подаде. Тя вдиша силния му аромат.

— Де да можехме да накараме Чарлс да се вразуми!

— Грешка! — извика той. — Ти обеща да прекараме цял час заедно, без да споменаваме нито Чарлс, нито „Готие“. — Кланси подскочи зад един къпинов храст и одобрително излая. — Излез оттам веднага! — през смях извика Скорпио. — Накрая ще се издереш целият.

Възбуден от присъствието на господаря си, Кланси подскачаше наоколо като двегодишно кутре. Прескочи храста и с калните си лапи започна да се бори игриво със Скорпио, докато бялата му трикотажна фланелка стана съвсем мръсна.

— Стига де!

Скорпио се постара да убеди Кланси и Мейзи, че е разстроен от това, но и двамата не му повярваха. Той се наведе, вдигна една голяма пръчка с форма на бумеранг и я запрати надалеч в полето. Размахвайки опашка, Кланси възторжено се втурна след нея. Скорпио поклати глава и прегърна Мейзи през раменете.

— Няма да повярваш колко много се е променило това куче. Беше толкова наплашено и смачкано, когато го намерих.

Тя се притисна към него.

— Значи сме двама.

Той целуна меката ѝ лъскава коса.

— Добре, печелиш. Ще отменим забраната да произнасяме името на Чарлс, но само защото съм любопитен да разбера какво те е

накарало да останеш толкова дълго с него.

Една голяма зелена жаба ненадейно изскочи на пътеката. Спря за миг, за да ги разгледа с огромните си изпъкнали очи. После тържествено изкряка и с подскоци се отправи към езерото. Мейзи замислено гледаше след нея.

— Чела съм някъде, че ако пуснеш жаба във вряла вода, тя ще изскочи от нея. Но ако я сложиш в студена вода и после бавно започнеш да я загреваш, ще остане вътре и ще се свари.

Скорпио потреперя.

— Много интересна литература четеш.

— Беше в някакво научно списание. Тогава не се досетих, но сега си мисля, че човешките отношения се развиват по подобен начин. Ако в самото начало знаех какво представлява Чарлс, никога нямаше да се обвържа с него. Но животът си течеше и без да забелязвам, започнах да се примирявам с все повече и повече неща. И през цялото време чувството ми за собствено достойнство се топеше. После един ден изведнъж отворих очи и видях, че направо съм се самоунищожила.

Тържествуващият Кланси се върна и сложи пръчката в краката на Мейзи. Тя се усмихна и я хвърли високо в небето. Кучето подскочи силно, решено да я хване, независимо къде ще падне.

— Само отчасти си сварена. — Скорпио я привлече към себе си и нежно я целуна. — Успях да те извадя навреме.

Когато тръгнаха по алеята пред къщата, Фло се появи в градината. Започна да им маха. Мейзи неволно ускори крачка.

— Може да има някакви новини за Лора. Самолетът трябва вече да е кацнал.

— Престани да се притесняваш за всички — нежно я укори Скорпио. — Тя е добре, сигурен съм. Брус отиде да я посрещне.

Но това не помогна. Мейзи вече тичаше към градината. Скорпио побърза да я догони, удивен от скоростта, с която тя се отдалечаваше.

Обикновено сдържана, сега Фло изглеждаше силно развълнувана.

— Извинете, мисис Готие...

— Мейзи, моля ви, наричайте ме Мейзи. Не смятам още дълго да се казвам мисис Готие.

— Съжалявам, Мейзи, но вашият съпруг, мистър Готие... — заекна тя. — Съжалявам, но не съм свикнала да ми говорят такива

работи.

Лицето на Скорпио позеленя от гняв.

— Какви ги е говорил този път?

— Ами той, изглежда, беше пил, но такива неща каза за Мейзи и Лора, че наистина не бих могла да ги повтора.

В очите на Скорпио блеснаха опасни искри.

— Нали ти казах, че няма начин да се вразуми.

Мейзи отчаяно въздъхна.

— Фло, съжалявам, че е трябвало да изтърпиш това. Той каза ли къде е отседнал?

— В хотел „Коннот“. Разправяше, че е чел последния брой на „Гедфлай“ и щял да осъди всички ви за клевета.

— Нека само се опита. — Гласът на Мейзи беше твърд и суров.
— Скорпио, аз ще му се обадя.

— Защо ще си правиш такъв труд?

— Моля те, нека направя последен опит. Трябва да се помъча да го вразумя, преди играта *наистина* да загрубее.

След сутрешната среща със Сами Сандън на Чарлс му тръгна наопаки. Затворен в хотелския си апартамент в очакване на Йоланд, която трябваше да долети от Сейшелските острови, той си наля още едно шотландско уиски и печално се загледа през прозореца. Много лошо беше изиграл картите си. След като не мина онзи блъф с „клиентелата“, Сами започна да го разиграва по най-унизителен начин. За първи път Дафни отсъстваше и без нея Сами се превърна в съвсем различен, много по-дързък противник.

Чарлс се ободри, когато чу звъненето на телефона. Веднага посегна към слушалката.

— Йоланд?

— Опасявам се, че не е тя — рязко каза Мейзи. — Опасявам се, че съм само аз, съпругата ти.

— Проклетата кучка! Какво си въобразяваш, че правиш, дявол те взел? Ако си мислиш, че няколко статийки в онова гадно списание...

— Не се обаждам, за да си разменяме обиди. На адвокатите, които се занимават с нашия развод, е добре платено за това.

Гласът ѝ звучеше толкова спокойно, че му се искаше да изкрещи. Тя се държеше като учителка от начално училище, която се занимава с някое особено непохватно хлапе.

— Ще те обвиня в прелюбодеяние.

— За бога, време е да пораснеш!

— Не ти трябваше много време, нали? Вече си се преместила при новия си приятел.

Тя реши да не се хваща на тази въдица.

— Виж какво, Чарлс, обаждам се, за да ти направя едно съвсем делово предложение. Ако го приемеш, това ще спести много мъки на цялото семейство.

— Семейство ли? Не ми говори за семейство. Вие сте глутница хищници. Разбрах, че Карълайн е все още в апартамента на баща ми, гложди му кокалите. Почакай да се върна в Париж, веднага ще накарам да я изритат...

— Ако знаеш собствения си интерес, няма да вършиш подобни работи. — Гласът на Мейзи беше зловещо спокоен. Той почти се уплаши от нея. — Виж какво — продължи тя любезно, — сигурно разбираш, че ние няма да стоим със скръстени ръце и да гледаме как сключваш онази сделка със Сандън.

— Ако се опитате...

— О, я млъкни за малко и слушай. Повече не можеш да ме заплашваш. Ясно е, че искаш да напуснеш „Готие“, но защо не го направиш по подобаващ начин? Дай ми малко време да събера парите и аз ще купя твоя дял. Така Бижутерска къща „Готие“ ще остане в семейството.

Той се изсмя гръмко, пресилено.

— Наистина не разбираш нищо, нали? Колко пъти ще ти повтарям? Аз нямам семейство.

— Не ставай смешен! Каквото и да приказваш, все пак имаш Лора...

— Не ми говори за нея! — Беше извън себе си от гняв. — По-добре Сами Сандън да е собственик на компанията, отколкото това копеле сестра ми!

Разтреперана от ярост, Мейзи процеди през зъби:

— Добре, щом предпочиташ да играеш така, тогава те предупреждавам. Тази статия в „Гедфлай“ беше просто един изстрел

напосоки. Войната тепърва започва!

Със стиснати устни тя се върна във всекидневната и завари Кланси да подскача игриво и да удря с опашка по френските прозорци. Мейзи погледна навън и видя рейндж роувъра на Скорпио да се задава бавно по алеята.

— Лора!

Тя отвори прозореца и се затича през моравата. Когато стигна до колата, неандерталецът Брус вече вадеше куфарите от багажника. Почерняла от слънцето и усмихната, Лора излезе от колата и целуна приятелката си.

— Изглеждаш страхотно! — възкликна Мейзи, удивена от промяната.

Лора се усмихна.

— Премислих много неща. Навярно трябваше да го направя по-рано.

Тя забеляза Скорпио, който дискретно стоеше по-назад, и се втурна да го прегърне.

— Значи така — каза той с усмивка и отстъпи назад, за да я огледа с възхищение, — струва ми се, че нашият приятел патанът ти е дал няколко урока по оцеляване.

— Сигурно си прав. — В очите ѝ блеснаха весели искрици. — От него поне научих, че някои неща не могат да се постигнат, лежейки.

— Не се появи нито един проклет фотограф — жално простена Брус, като внесе багажа в коридора. — Очаквах, че поне някой от ония жълти вестници ще поиска да я снима или нещо такова. Нямахме жива душа, а пък бях готов за една хубава кавга.

Скорпио весело го потупа по рамото.

— Не се притеснявай. Както вървят нещата, скоро ще бъдеш много зает.

Доволен от тази перспектива, Брус замина да потренира малко.

По време на чая Мейзи и Скорпио обясниха на Лора състоянието на нещата в момента.

— Както виждаш — тъжно каза Мейзи. — Чарлс просто не иска да ми даде време да направя друга оферта. Ако се съгласи да изчака няколко месеца, ще успея да мобилизирам управителния съвет на „Апълфорд“.

Лора погледна с благодарност приятелката си.

— Ти си прекалено добра към мен, Мейзи.

— Че към кого друг да съм добра?

— Към мен например — намеси се Скорпио.

Мейзи разроши косата му.

— Да. По-късно ще трябва да се погрижа и за теб.

Те все още разглеждаха изрезките от финансовата преса, когато се появи Фло и им съобщи, че Карълайн се обажда от Париж. Както беше седнала на пода между любвеобилния Кланси и годишния балансов отчет на „Готие“, Лора скочи на крака и забърза към кабинета. Скоро майка и дъщеря оживено се разприказваха. От развитието на събитията в Париж ставаше ясно, че битката е започнала.

— Бедничкият Чарлс — замислено рече Карълайн, — той е толкова трогателно същество. Винаги е бил изпълнен със завист и омраза. Навярно би трябвало да го съжаляваме. Лора не изпитваше чак такива благородни чувства.

— Хайде стига, мамо. Той е решил на всяка цена да съсипе „Готие“. Затова трябва да го спрем.

Карълайн се намръщи.

— Чувам, че много пиел.

— И какво от това? Винаги го е правил.

— Искам да кажа, че сега положението е още по-лошо. Но да знаеш, не съм изненадана. Би трябвало да прочетеш какво са написали за него ей тук. — Чу се шумолене на вестник. — Нека видим. „Льо Монд“: „Чарлс Готие е предател и неблагодарник“. „Ла Либе“: „Чарлс Готие: неспособен да управлява дори едно английско лозе“. По дяволите, това е силно. „Льо Канар Аншене“... Виж какво, толкова много е написано, че е по-добре да ти изпратя всичко по факса.

Лора се засмя.

— Добрият стар Даниел май е раздвижил нещата.

— И то на много високо място. Ще има да задават въпроси в Парламента. Един министър вече разтръби по телевизията за френското културно наследство, което се разпродава на разни английски филистери.

— Страшно ми харесва! — възкликна Лора. — Новините непременно ще стигнат и до Лондон. Тукашните вестници ще ги подхванат. Само се надявам, че Сами знае какво е това филистер!

Лора все още се смееше на собствената си малка шега, когато влезе във всекидневната.

— Струва ми се, че батальоните вече са строени в боен ред.

Тя си наля малко чай от сребърния чайник на масата. Скорпио остави чашата си и с танцова стъпка отиде до свръхсложната и модерна стереофонична уредба, която бе добре скрита. С театрален жест извади един компактдиск от пластмасова кутия без надпис и натисна копчето. После се настани в едно кресло. Мейзи и Лора озадачено се спогледаха.

— Това е просто моят принос за военните действия.

Той се засмя, затвори очи и се заслуша.

Две седмици по-късно Дафни Сандън закусваше в наскоро обновената си трапезария. Закуската се състоеше от гореща вода с резен лимон и парче папая и едва ли можеше да запълни двата часа, които ѝ бяха отредени. Дафни винаги твърдеше, че това е нейното „лично време за размисъл“. Доскоро го прекарваше, чудейки се как да вкара името си в рубриката на Найджъл Демпстър. Тази сутрин, както обикновено, Сами бе тръгнал безбожно рано за някакво събрание в Сити. Тя лениво прегледа пощата и с голямо разочарование откри само една покана. Прокара пръст с перленорозов маникюр по скъпата релефна хартия. Колко жалко! Налагаше се да поговори с председателката на комитета Пилар дел Естаблесименто. В края на краищата тя беше обещала твърдо да доведе Уелската принцеса на бала! А сега събитието щеше да бъде удостоено само с присъствието на Негово височество.

Дафни раздражено огледа купчината списания и вестници, които Сами държеше да получават всеки ден. Все повече се страхуваше да ги чете. Отвратителни истории за Сами, съвсем неласкави подмятания за нея — откакто се бе разпространила вестта за предстоящото сливане на двете фирми, пресата ги заливаше с безжалостния си сарказъм. Не беше за вярване, но на нея всъщност вече започваше да ѝ се иска медиите да не ѝ обръщат внимание.

Прегледа набързо „Корт Съркюлар“ и пренебрегна „Таймс“. Напоследък на финансовите му страници се появяваха такива унищожителни критики за Сами, че той отказваше да го чете. Дафни

се поколеба за миг и после посегна към „Сън“. Историята от първата страница ѝ се видя достатъчно безобидна — висш политик се заяждаше с публичен дом на садомазохисти. Дафни жадно я прочете.

Но сърцето ѝ се сви, когато обърна на следващата страница. На една едроформатна карикатура бе изобразена змия с глупашка физиономия, която пълзеше към офиса на „Готие“ на Ню Бонд стрийт. Надписът под нея неумолимо привлече вниманието ѝ: „Сами Змията пълни торбата“. Унизена, тя бързо затвори вестника и пусна радиото. Колкото и потисната да беше, тази смахната и лудешка програма на Дики Бътчър винаги успяваше да я развесели.

— А сега нека да видим какво имаме тук — разнесе се веселият глас на Дики с присъщия му кокни^[1]. — Охо, охо, това май е новият запис на моя стар приятел Скорпио. Скорпио, сладичък, ако ме слушаш, трябва да ти кажа, че всички смятахме, че си хвърлил топа. Което ми напомня, че щом си се върнал в страната на живите, би трябвало да се сетиш за петарката, която ми дължиш, нали? Нали знаеш, беше за онзи бас за „Арсенал“? Боли ме, когато вземам пари от балами, така си е, но трябва да ти кажа, че очаквам чека си.

Дафни се почувства много по-добре и дори успя да изяде цяла лъжица папая. Напрежението около сделката се отразяваше и на нея. Вече беше свалила шест килограма и внушителният ѝ бюст бе започнал ужасно да увисва.

Дики продължаваше неудържимо да бърбори:

— Нова песен! Е, Скорпио, ще се вдигне голям шум. Какво имаме тук? О, не знам, шефът все ми пъха разни бележчици. Виж какво, скъпи, що не ме оставиш да си гледам предаването и не изтичаш да ми купиш едно кафе? Ей, я да видим к’ва е тая шегичка. Е, приятели, вие първи ще чуете това. „Рокзвездата Скорпио, който живееше в изолация, отново излезе на бял свят, за да помогне за лансирането на «Тор» — филм, в който пее основната песен. Ла-ла-ла. Двумесечно турне в Англия и Щатите... Ла-ла-ла... нали разбирате, обичайните дрънканици на рекламните агенти... Все пак след пет години мълчание това е първата му песен. Той твърди, че я е написал, за да помогне на «още една достойна кауза»“.

Филипинската прислужница на Дафни се появи в трапезарията, за да прибере чиниите.

— За бога, ела по-късно. — Дафни нетърпеливо махна с ръка. — Не виждаш ли, че слушам?

Жената изчезна. Напоследък беше невъзможно да се разбере какво точно иска мадам.

Дафни потропваше с крак. Музиката на новия сингъл изглеждаше фантастична. Гръмка, жива, с неудържим ритъм, тази песен мигновено щеше да се изстреля на първо място в класациите. Дафни усети как цялото ѝ тяло постепенно откликва на ритъма на музиката. Старият маестро пак си беше на ниво. Дрезгав и секси, гласът му атакуваше най-съкровените струни на душата. Мислите ѝ литнаха надалеч. Спомни си дните, когато Скорпио беше на върха на славата. Партитата, първият ѝ флирт с момчета, алкохолът. Преживяванията на задната седалка...

Изведнъж Дафни престана да потропва с крак. Ръката ѝ застина върху масата. Гръмкият ясен глас на Скорпио натъртено повтаряше припева:

*Че си щастлив повтаряше ти често,
но днес ми казваш, че момичето ти е злочесто.
Наистина ли се смята за кралица тя,
щом пръстенът на Сандън е хванал зелена ръжда?*

Разярена, Дафни скочи на крака и хвърли отвратителния радиоапарат през прозореца в езерото отвън. Един голям белезникав шаран изрази леко учудване, като подаде глава над водата, и после с бълбукане се устреми към дъното.

— Не и Скорпио! — жално простена тя. — Няма да мога да понеса това.

Дафни грабна телефонната слушалка и започна да набира номера на съпруга си. Сами все още бе на своето съвещание и никой не можеше да се добере до него. Тя изтича в кабинета и потърси домашния номер на Мади Уиткрофт в един бележник. Така силно натискаше бутоните на телефона, че изкуственият нокът на показалеца ѝ се счупи и изхвъркна в кошчето за смет.

— Мътните го взели!

— Извинете. — Мади, която седеше в кухнята и бавно пиеше утринното си кафе, веднага вдигна слушалката. — Какви са тези неприлични приказки?

— Стига! — Дафни беше посиняла от гняв. На всичко отгоре щеше да се наложи да прекара цял следобед в онази клиника, докато ѝ сложат нов изкуствен нокът. — Аз съм, Дафни Сандън, и бих искала да знам какво правиш, за да си заслужиш парите.

Мади потърка челото си. Дафни вероятно се бе надъхала прекалено много със собствения си зловонен парфюм. Само това ѝ липсваше на Мади при този отвратителен махмурлук! Беше прекалено уморена, за да измисли нещо утешително, но Дафни отново се развика:

— Слушаш ли радиошоуто на Дики Бътчър?

Мади имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне, пое си дълбоко дъх и отговори:

— Ами да, всъщност слушам го всяка сутрин. Великолепно е, нали?

— Значи си чула? Трябва да си го чула. Новият сингъл на Скорпио!

— Разбира се. — Мади си наля още една чаша кафе и мислено се закле, че никога няма да пие шампанско и коктейли с водка едно след друго. — Бива си го, нали? В главата ми все се въртят думите: „Че си щастлив повтаряше ми често, но днес ми казваш, че момичето ти е злочесто...“ — Спиртосаните мозъчни клетки на Мади изведнъж включиха: — О, божичко!

— О, божичко! Само това ли можеш да кажеш — о, божичко? Искам веднага да ги накараш да забранят тази песен.

Мади започна бързо да идва на себе си.

— Хайде сега, успокойте се, мисис Сандън. Опасявам се, че това няма да е така лесно, както си го представяте. Ще трябва да...

— Не ме интересува какво ще трябва да направиш — каквото и да е, побързай! Всички се досещат за кого става дума. На бала на Червения кръст ще стана за посмешище!

Всичко това беше прекалено много за Дафни. Изведнъж тя избухна в плач. В продължение на повече от минута просто седеше и хълцаше в слушалката. Мади почти изпита съжаление към тази жена.

— Мистър Сандън там ли е? — попита тя.

— Не, и не мога да се свържа с него.

— Вижте какво, защо не отидете да се изкъпете и да полежите във ваната, докато се съвземете? Ще дойда колкото може по-бързо.

Дафни подсмръкна.

— Наистина ли? Имам чувството, че всички ми правят номера. Сигурно няма да издържа дълго, нали?

— Веднага ще дойда — повтори Мадри, като избегна да отговори на последния въпрос.

Тя бързо остави слушалката. Грабна чантата и ключовете си и мацна малко червило на устните си пред огледалото в коридора. Знаеше, че трябва по най-бързия начин да се свърже със Сами. Предишната вечер на партито беше срещнала една своя бивша съквартирантка, която в момента работеше като рекламен агент на Скорпио. Според Миранда Бентли представлението едва започваше.

[1] Диалект, характерен за жителите на лондонските предградия.
— Б.пр. ↑

30.

За първи път от началото на тази рекламна кампания Миранда се чувстваше неспокойна. Работейки в тандем с гигантската рекламна машина на Серж Бирнбаум, Скорпио почти беше стигнал до задънена улица. За този филм, който имаше малък бюджет и не представяше „големи звезди“, Скорпио трябваше да бъде главната атракция. След като той се бе справил с жестокия си график от безбройни интервюта и концерти, вече малцина в Европа или в Америка не бяха чували за „Тор“. В касите постъпваха внушителни суми от предварителната продажба на билети и самоувереният Серж предвиждаше „сериозен успех“.

Но тази седмица бързо се превръщаше в кошмар. Предстоящото появяване на Скорпио в „Шоуто на Рики Рич“ — най-популярното телевизионно предаване във Великобритания — изпълваше Миранда с напълно оправдани опасения. Адвокат и привърженик на левицата, Рики Рич си бе създал репутацията на опасен събеседник благодарение на острия си език. Неговото предаване в събота вечер беше забавно и дръзко и по-голямата част от британската публика непременно държеше да го гледа. В цялата страна безобидни домакини и техните послушни съпрузи наблюдаваха с удоволствие този седмичен спектакъл, който хвърляше видни личности в устата на един добре осведомен журналистически лъв. Имайки предвид еуфорията от последните няколко месеца, Миранда се чудеше дали преумореният Скорпио ще се справи с неизбежната яростна атака.

Седнала в офиса в Блумсбъри, център на рекламната дейност на Скорпио, тя запали цигара. До следващото шоу на Рики Рич оставаха само двайсет и четири часа. След тази неизбежна катастрофа Скорпио като нищо отново щеше да се скрие в черупката си. Но за неин ужас, самият той изглеждаше съвсем безгрижен.

— Винаги мога да го отменя — с надежда подхвърли Миранда.
— Ще кажа, че имаш ларингит.

Скорпио изглеждаше обиден.

— Само през трупа ми!

— Точно това ме притеснява — пошегува се Мейзи. — Разправят, че този тип Рики Рич закусвал с такива като теб.

Скорпио сви рамене.

— Непрекъснато ти повтарям, че не бива да се притесняваш. Ако реши да ме нападне, след шоуто ще пратя Брус да му види сметката.

Гордото лице на Брус се изкриви в усмивка, която показва редките му зъби. През последните няколко месеца той направо се беше подмладил. Десетина фотографии, трима отвратителни журналисти и един особено настоятелен фен — настроението му се повишаваше при спомена за „произшествията“ по време на продължителното турне из Съединените щати.

— Оставете го на мен — с хриплив глас каза той. — Още не съм опитвал юмука си в зъбите на телевизионен водещ.

Миранда вдигна очи към небето. Вече виждаше заглавията във вестниците и заведения след това съдебен процес за оскърбление и физическо насилие. Скорпио се постара да я успокои.

— Виж какво, Миранда, мога да се справя. Секс, наркотици, алкохол — няма нищо, което да не съм си признал открито и той няма с какво да ме уплаши.

— Ами сделката със Сандън? — възрази тя. — Ще те накара да се изпотиш заради нея. Сигурно ще изрови нещо за...

Гласът ѝ изведнъж секна.

— За мен? — услужливо ѝ подсказа Мейзи.

— Опасявам се, че е така. — Тя умолително погледна Скорпио. — Не забравяй, че за телевизията всички средства са добри.

Скорпио се пресегна през масата и нежно докосна ръката на Мейзи.

— Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш с това?

Тя решително кимна.

— Знам, че Чарлс разпространява какви ли не слухове, но аз не съм направила нищо лошо. От какво да се страхувам?

Той мрачно погледна Миранда.

— Виж какво — каза Скорпио, — имаш двацет и четири часа. Искам да изровиш всички възможни мръсотии за господин Рики Рич.

В събота вечер Миранда вече бе изпаднала в паника. Проучванията я бяха довели до някои много пикантни подробности и

тя надлежно бе предала всички материали на Скорпио. Чертите на лицето му изобщо не потрепнаха, докато ги изучаваше в колата на път за телевизионното студио.

— Много интересно — каза Скорпио и рязко затвори папката.

Ноктите на Миранда, които някога имаха маникюр, сега бяха изгризани до живеца.

— Нямаме нужда от състезание по вулгарност, нито от съдебен процес за клевета.

Мейзи седеше до Скорпио, изцяло погълната от собствените си мисли. Някак посвоему, без да вдига много шум, тя бе свършила доста работа през последните няколко месеца. След множество пазарлъци и спорове с управителния съвет на „Апълфорд“ беше успяла да събере парите, необходими ѝ за закупуването на дела на Чарлс. Все пак Мейзи прекрасно знаеше, че той няма да ѝ продаде нищо, докато Сами Сандън е на разположение. Негативното отношение на пресата към тази сделка бе допринесло за обезценяването на акциите на „Сандън“. Но нещата продължаваха да се развиват. Явно Сами държеше на думата си и се проявяваше като упорит противник. Мейзи дори неволно започваше да изпитва уважение към него. До известна степен дори се идентифицираше със Сами. Та нали по-добре от всеки друг знаеше колко лесно човек можеше да бъде измамен от Чарлс.

Ръмеше есенен дъждец, но армията от почитатели бе чакала с часове. Когато една кола спря пред входа на студиото, всички те се втурнаха напред и завикаха: „Скорпио! Скорпио!“ Брус и хората от охраната веднага се включиха в действие и успяха без проблеми да въведат Скорпио, Мейзи и Миранда в сградата. Дамите бяха отведени в така наречената „чакалня за гости“, а Скорпио бе насочен към гримьорната.

Когато рокзвездата влезе там, всички присъстващи развълнувано се засуетиха. Останалите „жертвени агънца“ на Рики Рич бяха насядали по местата си и изтърпяваха процедурата по „разкрасяването“. Един футболист, бивш алкохолик, скочи на крака и разтърси ръката на Скорпио, който любезно го помоли за автограф. Скрита под многобройните си ролки за коса, бивша монахиня, станала авторка на бестселъри, пламна от удоволствие, когато той се обърна към нея.

— Разбира се, че, можете да получите екземпляр от книгата — отговори тя и със замах се подписа на първата страница на „Страст в презвитерианската църква“. С трепереща ръка подаде книгата на Скорпио. — На никого не съм казвала — довери му бившата монахиня, — но аз напуснах манастира заради вас.

След доста спорове и хленчене най-накрая бе решено Скорпио да бъде поверен на опитния гримьор Джъстин. Той настани попзвездата на „зъболекарския“ стол и му сложи бяло найлоново наметало. Притиснал показалец към идеално присвитите си устни, Джъстин изучаваше поредното си професионално предизвикателство.

— Изглеждате малко отслабнал. Прекалено много безсънни нощи, предполагам. — С върховете на пръстите си той потупа Скорпио по бузата. — Спукани капилярчета, о, божичко! Дарил, ще ми донесеш ли зелената пудра?

Когато след петдесетина минути Скорпио се появи в „чакалнята за гости“, изглеждаше на половината на годините си.

— Можете да се подкрепите с нещо — каза една младичка служителка и му посочи определено непривлекателния бюфет. Скорпио погледна към купчините прегорели наденички и съмнителните плодови сладкиши и реши, че е по-безопасно да откаже.

— Само чаша минерална вода, моля.

Той седна между Миранда и Мейзи, които си бяха избрали по чаша евтино вино.

В желанието си да успокои нервите си Миранда се опитваше да разчете готическите букви върху лъскавия етикет на бутилката.

— Съвместно производство на най-малко пет страни от Европейската общност — изсумтя тя. — Типично, нали? Нито един от тези производители — страхливци не би посмял да се изправи сам срещу критиката.

Малко по-спокойна от Миранда, която явно усещаше, че собствената ѝ репутация е поставена на карта, Мейзи се опитваше да води някакъв разговор:

— Служителката ми каза, че Рики никога не се появявал тук преди шоуто. Явно не желае някой да го отърве от предубежденията му.

— Не се притеснявай — окуражително ѝ се усмихна Скорпио. — Тази вечер ще бъде погребението на това копеле.

А в имението си „Льо Бижу“ семейство Сандън се беше настанило пред телевизора. Дафни не обичаше да вечеря пред телевизора — смяташе, че това е простащко — но този път бе готова да направи изключение. Възможността нейният паднал идол Скорпио да бъде разкъсан на парчета в Шоуто на Рики Рич беше прекалено привлекателна, за да я пропусне. След като разположи салфетките на стратегически места по дивана, за да не бъде изпръскан със сос, тя седна до Сами, за да се наслади на вкусната китайска вечеря.

— Събота вечер пред телевизора — щастливо въздъхна Сами. Той си сложи още една порция от свинското в кисело-сладък сос върху специално приготвения ориз. — Знаеш ли, трябва да го правим често.

Прекалено изкубаните вежди на Дафни рязко подскочиха нагоре. Тя мислено си отбеляза, че трябва да купи билети за театрални представления поне за следващите шест съботи. Доволен от дистанционното управление и от кутията бира, Сами натисна копчето точно навреме за шоуто.

Със смъртнобледо лице бившият алкохолик и футболист се върна в „чакалнята за гости“ и поиска едно много голямо шотландско уиски. В този момент монахинята писателка бе в ефир и бе подложена на мъчителен разпит за нейния собствен интимен сексуален живот. Мейзи потръпна, когато Рики безсрамно зададе следващия си въпрос. Ако се съдеше по виковете на публиката, тя явно умираше от удоволствие.

— Време е да тръгвате — каза младата служителка и погледна извинително към Скорпио.

Тя го заведе зад стената тъкмо навреме, за да види как монахинята писателка избухва в плач.

— Ето го — развълнувано възкликна Дафни и накара Сами да засили звука.

Публиката шумно заръкопляска, когато Скорпио седна срещу Великия инквизитор на Английската телевизия. С леко насмешлива усмивка Скорпио прецени противника си. За първи път виждаше Рики Рич на живо и той явно не му харесваше. Рики изглеждаше на някаква неопределена средна възраст, а лицето му бе сбръчкано като прекалено рано откъсната ябълка, престояла в мазето. Очите му бяха мънички и

доста приближени, но искряха от интелигентност и злоба. Скорпио метна крак върху крак и нехайно се отпусна в креслото. След онова, което беше наблюдавал тази вечер, за него щеше да бъде истинско удоволствие да размаже този негодник.

А в „чакалнята за гости“ човекът, който сервираше питиетата, бе станал изключително разговорлив.

— Това е обичайната тактика на Рики — довери той. Миранда му подаде чашата си и изчака да я напълни догоре. — За начало няколко леки удара и после хоп! Те просто недоумяват как е станало!

Рики мило се усмихна пред камерата.

— Значи вие лансирате филма „Тор“. Е, разкажете ни нещо за него.

Скорпио огледа публиката и установи визуален контакт с една възрастна дама, седнала на втория ред. Реши да говори на нея.

— Е, става въпрос за една общност от няколко племена, чиито членове се наричат патани и живеят в северозападната гранична провинция...

— Прованс! — Дафни с безразличие отпиваше от чашата си с черен китайски чай. — Някои хора нямат въображение!

Сами засили още повече звука, за да не слуша нейните коментари.

Атмосферата в студиото беше наелектризирана. Докато Скорпио говореше, Рики въртеше очи пред камерата. Винаги беше добре да пуснеш няколко евтини шегички.

— Много интересно — насмешливо каза той, когато Скорпио свърши. — Трябва да призная, че на стари години сте станали много праведен. Сякаш беше вчера, когато ви арестуваха на хонконгското летище за притежание на наркотици.

Публиката притихна. Рики бе свалил кадифените си ръкавици и за първи път показваше железния си юмрук. Скорпио му отвърна с ослепителна усмивка.

— Да, наистина, как лети времето, нали? Хващам се на бас, че вие почти не си спомняте как една вечер ви пипнаха в мъжката тоалетна на Пикадили Съркъс. Ще ми напомните ли в какво ви обвиниха — в скитничество ли беше?

Безизразното лице на Рики стана моравочервено. Очите му се присвиха още повече.

— Обвиненията никога не бяха доказани.

— Е, това е било невъзможно, нали, скъпи? Та вашият старец е съдия. Бил голям франкмасон, а?

Скорпио повдигна крачолата на панталона си и показа на камерата оголения си глезен. Публиката избухна в смях.

В „чакалнята за гости“ бившият алкохолик — футболист вече беше изпил три шотландски уискита. Наля си още едно.

— Браво, Скорпио! Дай му да разбере на тоя нахалник!

Останалите мълчаха като риби.

— О, боже — възкликна младичката служителка. — Рики ще го убие.

Непривикнал на контраатаки, Рики за миг се обърка, но бързо възвърна самообладанието си. Започна да задава насмешливи въпроси за кампанията на Скорпио против сделката между „Сандън“ и „Готие“.

— И вие твърдите, че бихте искали да подложите на унижение Сами Сандън публично?

Влизайки в ролята на слаб актьор и наслаждавайки се на всяка минута, Скорпио сложи ръка на сърцето си и каза:

— Аз съм невинен, господин съдия.

Вбесеният Рики погледна бележника си. Ако проклетата му помощничка беше сбъркала нещо, щеше да я уволни веднага, независимо че е глава на семейство.

— Да приемем ли, че се отказвате от думите си? Да не би тази вечер да искате да ни кажете, че никога не сте се заканвали да подложите на унижение Сами Сандън публично?

Скорпио впери поглед право в камерата.

— Нямам никакви лични претенции към Сами Сандън. Всъщност той ми се вижда съвсем свестен човек. Просто бих искал Бижутерска къща „Готие“ да остане в семейството, което я е притежавало през последните сто и петдесет години. — Сред публиката се разнесе одобрителен шепот. — Да подложат на унижение Сами Сандън публично? — Скорпио обидено поклати глава. — Рики, как смееете да ме обвинявате, че разделям прилагателното от съществителното?

У дома Сами Сандън шумно прихна над чашата си с бира.

— Страхотно момче! Не разбирам какво точно има предвид, дявол да го вземе, но явно не дава на тоя умник да си отдъхне. Знаеш

ли, този Рики Рич никога не ми е харесвал.

Рики усещаше как постепенно губи контрол. Гневът започна да замъглява разума му и той реши да хване бика за рогата.

— Но разбира се, Скорпио, вашата битка за „Готие“ не е съвсем безкористна. Нека да погледнем фактите в лицето. Истината е, че се чукате с жената на Чарлс Готие.

В студиото настъпи застрашителна тишина. За миг Рики си помисли, че събеседникът му ще го удари и реши, че си струва да поеме този риск. Едно сбиване пред камерите никак нямаше да навреди на неговия рейтинг. Скорпио бавно се обърна към камерата, а после отново насочи поглед към него. Очите му мятаха искри, но гласът му беше спокоен:

— Мейзи Готие е жената, която обичам. Когато се разведе, ще се оженя за нея.

Възхитената публика го възнагради с шумни ръкопляскания. С крайчеца на окоото си Скорпио видя, че режисьорът слага пръст на гърлото си — знак за Рики, че времето е изтекло. Рики се обърна към камерата, готов да приключи, но Скорпио продължи:

— Ами вие какво ще кажете за онова шестнайсетгодишно момиче от Бърмъндзи?

Рики пребледня.

— Нали се сещате, онова момиче, с което сте се чукали преди около пет месеца. Защо вие не се опитате да направите порядъчна жена от нея? Тоест ако настоящата мисис Рич няма нищо против.

Засвири музика, появиха се последните кадри и в студиото се вдигна страшна врява. С разкривено от ярост лице Рики Рич започна да заеква. За десет минути неговият имидж, създаван така грижливо през годините, изведнъж се сгромоляса.

— Гадно копеле! Ще те съдя, докато останеш без пукната пара!

Скорпио извади кафяв плик от вътрешния си джоб.

— Фотокопия, снабдени с писмени клетвени декларации на свидетели. Ако бях на ваше място, господине, щях да се постарая да си намеря свестен адвокат.

В дома си в Уест Хампстед Сами неочаквано и за себе си започна да аплодира. Разстроена от реакцията му, Дафни гризеше една солена

бисквита.

— Смятам, че Скорпио се държа отвратително!

— Не знам. Тоя тип ми харесва.

Телефонът иззвъня и той посегна към слушалката. Майка му, която вече ловко се справяше с мобифона, му се обаждаше от една кръчма.

— Гледахме Скорпио в Шоуто на Рики Рич.

Разговорът се провеждаше на фона на всеобща веселба.

— Да. — Сами си отвори още една кутия бира. — Той наистина опече на шиш онзи умник. Бих казал, че на стария Рики му видяха сметката.

От другата страна на линията се чуваше как Мюриъл си поръчва още един портвайн с лимон.

— И порция свински пръжки — добави тя, преди отново да насочи вниманието си към Сами. — Виж какво, синко, никога не съм ти се месила в бизнеса, но много добре чух какво каза Скорпио за онези хора от „Готие“.

Сами отпи една глътка бира направо от кутията.

— И аз го чух.

Мюриъл явно беше леко пийнала.

— Искам само да ти кажа, че не бива да имаш доверие на човек, който се е отрекъл от баща си. Той не е свестен, да знаеш.

— Всичко е наред, мамо. — Сами се облегна на дивана и прегърна Дафни през кокалестите рамене. — Цената на нашите акции никога не е била толкова ниска, а и жена ми май се разболя от анорексия. Тази сделка ми докара прекалено много мъки. Веднага се отказвам от нея.

31.

— Какво, по дяволите, означава това, че се отказваш от сделката? Чарлс така силно удари по бюрото, че всички телефони подскочиха.

Сами впери стоманеносините си очи в окаяната фигура пред себе си. Този зачервен и задъхан тип представляваше доста покъртителна гледка. Изведнъж Сами разбра, че той никога не му е допадал.

— Смятах, че се изразявам много просто, дявол да го вземе.

Погледът на Сами се отмести от главата на Чарлс към вратата зад гърба му.

Намекът не остана незабелязан. Вените по шията на Чарлс започнаха яростно да пулсират.

— Значи си мислиш, че можеш да я отмениш просто ей така, нали? Смяташ, че можеш да ме разиграваш, да ми губиш времето...

— Я почакай малко, драги. — Гласът на Сами прозвуча остро, заплашително, сякаш някой изпусна бирени бутилки върху цимент. — Ако не се бе размотавал, тази сделка щеше да отпадне преди месеци, но ти първо ни занимаваше със стойността на акциите си, а после с ония глупости за „клиентелата“. Започна да го увърташ за всяко проклето нещо, за което вече се бяхме споразумели!

Изведнъж на Чарлс му хрумна нещо. Може би Сами просто се опитваше в последната минута да подобри позицията си. Той се обърна към него с най-очарователната си и умиротворителна усмивка. Имаше право! Той, Чарлс, беше успял да постигне много. Оставаше му достатъчно място за маневриране.

— Ти си труден противник, Сами. Хайде сега, нали сме приятели, кажи ми какво искаш.

— Виж какво, драги — изсумтя Сами, — първо на първо, с теб никога не сме били приятели. И второ, не бих се съгласил на тази сделка на никаква цена. Тя вече ми излезе прекалено скъпо. — Демонстративно се наведе над купчината книжа на бюрото си. — А сега, ако нямаш нищо против, съм страшно зает.

По лицето на Чарлс избиха червени петна. Треперейки от яд, той се надвеси над бюрото на Сами.

— Копеле!

Сами хладно изгледа разкривеното му лице, от което лъхаше злоба.

— Продължавай. За разнообразие бих искал да те чуя да говориш искрено поне веднъж в живота си.

Чарлс усети как кръвта нахлу в главата му. Сякаш някой друг закрепця вместо него:

— Ти! Ти и твоята лигава женичка...

Лицето на Сами придоби ледено изражение.

— Предупреждавам те, Готие, не намесвай Дафни в това.

— Тази жена е станала за смях. Глупава, претенциозна, истинско нищожество! Такива като вас никога не могат да имат нещо общо с фирма „Готие“...

Юмрукът на Сами го изненада и той падна по гръб. Удари главата си и за миг загуби съзнание. Когато дойде на себе си, смътно видя мощната фигура на Сами да се извисява застрашително над него.

— Ти си проклето нищожество! Можеше да бъдеш нечий син и нечий съпруг, но винаги ще си останеш нищожество. А сега се махай оттук, преди да съм те напердашил както трябва.

Чарлс с мъка се изправи на крака и с треперещи пръсти докосна брадата си. Някога той сигурно щеше да се опита да отвърне на удара, но тези времена отдавна бяха отминали. Все още залитайки, той грабна куфарчето си и с несигурна крачка се отправи към вратата.

— Моите адвокати ще те потърсят!

Ръката му не успя да улучи дръжката.

Сами се разсмя с пълен глас, както не беше се смял от месеци.

— Само опитай! — Отвори вратата и избута Чарлс в коридора.
— Ще те направя на кайма.

Минавайки покрай кабинета на шефа си, Рей видя една смачкана фигура да се тътри към асансьора. За своя изненада, разпозна Чарлс Готие — устната му беше цепната и брадичката му започваше вече да се подува.

— Всичко наред ли е? — подигравателно попита Рей.

Чарлс го изгледа с неприкрита омраза и с трепереща ръка натисна копчето на асансьора.

— Това място вони.

Вратите на асансьора се отвориха и той политна към тапицираната със сукно стена на кабината.

— Не и когато си обереш крушите отгук — каза Рей и щастливо закричи към залата за съвещания.

Седнал в редакцията на „Гедфлай“ в сърцето на Сохо, Даниел Будон беше само леко учуден, когато Сами Сандън го потърси по телефона.

— Значи обещавате да ме оставите на мира?

Сами доволно потърка кокалчетата на ръката си. Ударът се бе оказал доста силен.

Даниел бързо надраска нещо в бележника си.

— Ако сделката е отменена, ние няма какво повече да кажем. Повярвай ми, Сами, това в никакъв случай не беше някаква кампания лично против теб.

— Защо не обърнете другата страна? Все пак аз не тая лоши чувства към вас. Смятали сте, че постъпвате правилно. И аз бих направил същото за някой от старите си приятели.

— Много благородно от твоя страна, че приемаш нещата така. — Даниел изведнъж изпита силна симпатия към него. — Виж какво, тук имаме цяла купчина твои карикатури. Нека ти ги изпратя в знак на помирение. Можеш да ги закачиш на стената или да ги изгориш. Твоя си работа.

— На Дафни страшно ще ѝ харесат — ентузиазирано каза Сами, а после изведнъж гласът му стана по-сдържан: — Ето защо не искам повече атаки, нали разбирате? Жена ми много тежко понесе всичко това.

— Имаш думата ми, но кампанията против Чарлс продължава. Предполагаме, че той все още държи да продаде дела си. — Даниел помълча, преценявайки положението. — А ти не би ли ни помогнал с малко полезна информация?

Сами сякаш отново видя разкривеното от омраза лице на Чарлс.

— Ако нямате някаква специална уговорка за обяд — отвърна той, — ще се срещнем в „Бръшляна“.

Бутилката с уиски беше полупразна. Излегнал се в любимото кресло на баща си, Чарлс си наля още една голяма доза и почти се унесе в дрямка. Събитията от изминалия ден направо го бяха зашеметили. Клепачите му потрепваха, а главата все по по-тежко се отпускаше на една страна. Някой почука на вратата на залата за съвещания и той се стресна. Сали, секретарката на баща му, предпазливо надникна в стаята.

— Съжалявам, че трябва да ви обезпокоя, сър. Знам, че ми казахте да ви оставя на мира, но сестра ви е дошла да ви види.

Чарлс погледна часовника си. Пет часът. Беше започнал да пие по обяд, след като се бе върнал от офиса на Сандън. Езикът му бе надебелял от уискито, а в пресъхналата му уста имаше горчив вкус. Усещаше собствения си тежък зловонен дъх.

— Какво иска тя, дявол да я вземе?

Сали сви устни. Вече бе научила от вестниците какви са плановете на Чарлс за компанията и знаеше много добре на чия страна са симпатиите ѝ.

— Тя казва, че има някакво делово предложение за вас. Струва ми се, че трябва да се срещнете с нея.

Сали беше удивена от собствената си дързост, но като дългогодишна служителка в лондонския офис на „Готие“ усещаше, че е крайно време някои неща да бъдат казани на глас.

Чарлс уморено разтърка очи. Какво ли още можеше да загуби? Вече беше затънал до шия.

— Дай ми петнайсет минути — каза той, с мъка се изправи на крака и се затътри към тоалетната.

Цели двацет минути по-късно Чарлс се върна в залата, като изглеждаше по-малко разчорлен. Седнала начело на масата, Лора вдигна глава от бележките, които стояха пред нея.

— О, ето те и теб.

Чарлс машинално посегна към възела на вратовръзката си. Тонът ѝ го караше да се чувства като чирак, изправен пред господаря си. Той удивено се вторачи в нея. Беше му много трудно да повярва, че това е същата злочеста Лора, която бе видял на погребението на баща си.

— Седни — нареди му тя. — Няма да ти отнема много време.

Подобно на изплашен заек, хипнотизиран от светлините на приближаваща се кола, той се подчини. Тя впери в него ледения си поглед. Чарлс не можа да издържи, извърна очи и посегна към бутилката с уиски.

— Чухме, че сделката със Сандън е отменена.

Ръката му трепна. Той не успя да улучи чашата и разля голямо количество чисто уиски върху масата.

— Откъде, за бога, разбрахте за това?

Тя отвинти капачката на писалката си и подчерта нещо в бележките си.

— Ние знаем всичко за теб. Подробностите около сделката със Сами Сандън, размерите на дълговете ти от хазарта, цената на новия хеликоптер и на къщата в...

Ръката му затреперя още повече. Той остави чашата си на масата.

— Кой, по дяволите...?

Лора леко повдигна вежди. Сведенията, които ѝ беше дал Даниел, бяха повече от изчерпателни. По време на дългия обилен обяд Сами се бе оказал много по-полезен от очакваното.

— Всъщност няма никакво значение как сме открили всичко това. Важното е, че ние знаем.

— Ние? Ние? — Той удари по масата, чашата се разклати и още уиски се разплиска върху масата. Вадичките преляха през ръба и потекоха върху смачкания му панталон. — Кой сте вие, мътните ви взели! Сигурно Мейзи е наела някой детектив, за да ме следи на всяка крачка.

— Както винаги, страдаш от мания за преследване — сръза го Лора. — Наистина, Чарлс, имаш много високо мнение за себе си. Мейзи е прекалено щастлива в момента, за да се тревожи за теб и за твоите лични... — Тя погледна към почти празната бутилка от уиски: — ... лични навици.

За да ѝ докаже, че не се влияе от думите ѝ, Чарлс отпи още една голяма глътка уиски.

— Просто ми кажи какво искаш и се махай!

— С най-голямо удоволствие. — Тя отново погледна бележките си. — Потънал си до шия в дългове, Чарлс, и твоите кредитори... — Лора мило се усмихна — ... комарджиите, не са много приятни на вид. Чух, че искали да ти одерат кожата.

— Ще се справя.

Той се постара да изглежда напълно безразличен.

— Не се и съмнявам. Вече си представям какво ще пише в некролога.

— Твоята загриженост е покъртителна.

Тя леко почука с писалката по масата.

— С най-голямо удоволствие бих си бърбрила цял ден с теб, но моят живот е доста претоварен. Дошла съм тук, за да ти направя едно предложение.

Лора почака малко, за да види дали обичайната му отмъстителност няма отново да покаже грозното си лице. Предположи, че сега това няма да стане. Гледката пред нея ѝ вдъхваше много повече оптимизъм отпреди. За няколко месеца Чарлс се бе състарил с десет години, физически отпаднал и душевно съсипан, той навярно вече беше готов да преговаря.

— Нека отгатна — уморено каза Чарлс. — Сигурно искаш да купиш моя дял.

Тя кимна.

— Предлагам ти абсолютно същите условия, които беше обещал Сандън.

Той изглеждаше явно учуден.

— Никога няма да ви разбере. Ако бях на ваше място, щях направо да ви размажа.

— Знам — съвсем безстрастно отвърна тя. — Но не искам да се нанасят повече щети на компанията и да се деморализира персоналът. — Лора отвори куфарчето си, извади някакви книжа и му ги връчи. — Всички подробности са тук.

Той огледа документите с леко замъглен, но професионален поглед. Знаеше, че сутринта ще трябва да се запознае по-подробно с тях, но засега му се видя, че условията са като в сделката, която бе уговорил със Сандън.

— Ще ги дам на моите адвокати да ги видят.

— Няма смисъл да се опитваш да увърташ, Чарлс. — Тя стана, готова да си тръгне. — До утре по обяд трябва да вземеш решение. Помисли. Дълговете ти не търпят отлагане.

Когато стигна до вратата, Лора го чу да я вика.

— Сигурна ли си, че условията са същите, както при сделката със Сандън?

— Съвсем същите са.

Тя се спря на прага, надявайки се да получи отговор.

— В такъв случай — каза Чарлс — приемам.

Когато Лора пристигна в дома на Скорпио, вече се чуваше пукотът от отварянето на бутилките с шампанско. Тя влетя във всекидневната и с радост видя, че Шариф и Серж току-що са пристигнали от Ню Йорк.

— Моите поздравления! — Шариф я притисна силно към себе си и я целуна. Щастлива, възбудена и изпълнена с облекчение, тя усети, че главата ѝ се върти.

— Баща ти би искал точно това — добави Серж и силно я прегърна.

Все още леко пиян след тричасовия си обяд със Сами, Даниел Будон бе решил да продължи да пие.

— За Бижутерска къща „Готие“! — каза той и вдигна чашата си.

Набързо събраният „боен съвет“ го последва.

— Ах, ти, стари разбойнико! — Скорпио добродушно потупа Даниел по гърба. — Признай си. Ще ти липсва възможността да дразниш Сами.

Даниел силно изсумтя, тъй като мехурчетата от изпитото шампанско го погъделичкаха по носа.

— Я вижте кой го казва! Ако попиташ Сами, той ще ти каже, че именно твоята песен го е довършила. — Даниел си пое дълбоко дъх и запя с дрезгав глас: „Че си щастлив повтаряше ми често, но днес ми казваш, че момичето ти е злочесто...“

В един тъгъл на стаята Мейзи кротко седеше и галеше Кланси по ушите. Разтревожена от мълчанието ѝ, Лора се приближи и седна до нея.

— Хайде, развесели се малко! Предполага се, че празнуваме. — Лицето на Лора изведнъж помръкна. — Да не би вече да си размислила? Знам, че това са страшно много пари.

— Не се притеснявам за парите. — Мейзи потупа Лора по ръката. — Всичко мое е и твое. Просто...

Възбудената и разтревожена Фло прекъсна разговора им.

— Извинете, госпожо, брат ви е на телефона. Казах му, че сте заета, но той настоява да говори с вас.

Мейзи я погледна изплашено.

— Точно това очаквах. Най-добре е да отидеш да поговориш с него.

Лора влезе сама в кабинета и вдигна телефонната слушалка. Чарлс явно не беше в настроение да любезничи. Той премина направо към същината на въпроса.

— Има една подробност, на която не сме обърнали внимание.

— Слушам те. — Тя седна в широкия въртящ се стол, тапициран с кожа, и сложи чашата си с шампанско на бюрото. Порой от мехурчета весело се устреми нагоре.

— „Божествената звезда“.

Тя наблюдаваше как миниатюрните пъргави мехурчета се стопяват във въздуха.

— Какво искаш да кажеш?

— Досети се сама. — Смехът му прозвуча гръмко и невесело. — Мислеше си, че си ме изпързала, но в края на краищата аз ще се смея последен.

Лора усети, че стомахът ѝ се свива.

— Нима предлагаш сериозно „Божествената звезда“ да остане у теб?

— О, ама разбира се. — Гласът му беше леден. — Нека го наречем един малък спомен от нашия скъп покоен баща.

— Негодник!

— Хайде сега. Няма защо да избухваш. — Сладникавият му глас я ядоса още повече.

— Не по-зле от мен знаеш, че татко искаше този диамант да остане в музея „Виктория и Албърт“?

— Така ли? Така ли? Всъщност аз въобще не си спомням подобно нещо. Я ми кажи, записано ли е някъде?

— Ти знаеш, че не е записано никъде! Татко не успя да го направи. Но ти също така знаеш...

— Виж какво — прекъсна я Чарлс. — Както ти самата спомена днес следобед, персоналът на фирмата е съвсем деморализиран.

Несигурността е ужасно нещо. Скоро най-верните служители на татко групово ще напуснат фирмата.

— Имаш предвид онези, които още не си уволнил?

— Нека го наречем естествен подбор, а?

— Как смееш да ми говориш така! Морис е работил при...

— Нека не се ровим в разни дреболии. — Гласът му изведнъж стана груб. — Докъде бях стигнал? О, да, „Божествената звезда“. Както ми каза днес следобед, имам време до утре, за да взема решение.

След тези думи той затвори телефона.

Когато тя се върна във всекидневната, празненството вече бе прекратено.

— Какво иска? — попита Мейзи, страхувайки се от най-лошото.

Лора тежко се отпусна в едно кресло.

— Само „Божествената звезда“.

Мейзи поклати глава.

— Знаех си, че ще ни погоди някакъв номер.

Шариф се приближи и седна до Лора.

— Не бива да отстъпваш.

— Не, не бива — обади се Скорпио. — Обади му се веднага и му кажи да върви по дяволите.

Даниел кимна утвърдително.

— Почакай, докато „Гедфлай“ му види сметката. Ще му се стори, че е по-добре да не беше се раждал.

— Трябва да му го дадем! — Острият тон на Мейзи стресна любвеобилния Кланси и го накара да излае.

— Хайде стига! — обади се Скорпио, който беше не по-малко слисан. — Няма да се оставим на този негодник да ни шантажира, нали така?

— Той само се опитва — каза Серж и дръпна дълбоко от голямата си пура. — Предлагам изобщо да не му обръщаме внимание. След два-три месеца сам ще дойде да ни моли.

Сините очи на Шариф бяха потъмнели от гняв. Той стисна ръката на Лора.

— Не бива да отстъпваш. Трябва да отвърнеш на удара с удар. Той не разбира от нищо друго.

— Аз съм съгласна с Мейзи. — На лицето на Лора се появи странно изражение. — Името на Готие вече достатъчно пострада. Нека

Чарлс вземе проклетия диамант.

— Не! — в един глас извикаха четиримата мъже.

— Не е време за компромиси — умолително каза Шариф. —

Време е за разплата!

Лора впери поглед в лицето му.

— Може би точно това имам предвид.

32.

През илюминатора на хеликоптера Чарлс погледна надолу към Егейско море. Отгоре небето беше безоблачно и бляскавата му синева се отразяваше в лазурната водна повърхност. От време на време кроткият бриз докосваше водата и тя се къдреше от безброй пенести вълнички. Йоланд наблюдаваше как те гордо се надигат и отново изчезват в дълбините. Приличаха ѝ на снежнобели жребци, които се хвърлят в някаква мистична пропаст.

Хеликоптерът продължаваше да лети покрай безброй рифове и островчета към голия скалист остров, наречен Хидра. Успокоена, тя се отпусна назад, за да се наслаждава на гледката, на светлината и блясъка наоколо. Забеляза, че Чарлс все още е в лошо настроение, ръцете му здраво стискаха лоста за управление.

— Наричат ги Божиите камъни — извика тя и посочи редицата от голи хълмисти острови.

Решена да го накара да се отпусне, тя окуражително го потупа по ръката.

— Знам.

Чарлс рязко дръпна ръката си.

Йоланд се нацупи, сложи тъмните си очила и продължи да се взира в морето.

Най-после хеликоптерът закръжи над острова. Продълговатият и покрит с планини остров Хидра изглеждаше назъбен и негостоприемен. Когато се приземиха, Йоланд възхитено ахна. Пристанището представляваше почти идеален полукръг и беше неочаквано красиво. Град Хидра бе разположен амфитеатрално около него. Приличаше на пъстроцветна вратовръзка към тъмен костюм — стряскащо изобилие от ярки цветове.

— Погледни ей там долу! — възхитено възкликна Йоланд. — Виждаш ли онази хубава бяла църква? Прилича на сватбена торта. Ами керемидите на този покрив? Зидарят смени ли нашите? Струва ми се, че червеното е прекрасно.

Без да ѝ отвърне, Чарлс майсторски насочи хеликоптера над хълмовете към наскоро подновения им и ремонтиран дом. Площадката, направена в терасовидната градина, не беше голяма, но той с лекота приземи хеликоптера.

— Направо е фантастично! — извика Йоланд, докато чакаха перките да спрат да се въртят. — Далеч по-добре е, отколкото с корабчето!

Тя весело изскочи навън. При първото им (и както бе заплашила — последно) пътуване от Пирея до острова с корабчето на подводни крила бяха стигнали за три часа и почти на всички пътници им беше прилошало.

Двамата занесоха куфарите си в преддверието и ги тръшнаха върху мраморния под в черно и бяло.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Чарлс и влезе във всекидневната.

Йоланд възхитено погледна реставрирания таван, украсен с дърворезба под формата на сложни геометрични фигури.

— Нещата май започват да идват на мястото си — каза тя и го последва във всекидневната.

Въздухът в стаята беше тежък и спарен. Йоланд отвори френските прозорци и излезе на балкона. Гледката към морето беше величествена.

— Чарлс — ахна тя, — ела бързо!

Като омагьосана гледаше слънцето, увиснало подобно на огнен полилей над море от втечнена светлина.

Бутилките издрънчаха в барчето, когато Чарлс откри шотландското уиски.

— Тук слънцето залязва всяка вечер — отвърна той. — Отивам да взема един душ.

Разстроена, тя си наля чаша сухо мартини и бавно започна да се разхожда из къщата, която беше на път да стане неин дом. Трябваша им цели две години, за да превърнат разнебитената сграда в рай на спокойствието и красотата. Уханието на маслиновата и лимоновата горичка нахлу през отворените прозорци. Йоланд вдъхна този упоителен мирис и веднага се почувства по-спокойна. Върна се във всекидневната, седна в едно старо кресло, украсено с бродерия, и започна да разглежда резултатите от собствения си труд. Подбраните

италиански картини, които украсяваха стените, бяха купени от вътрешността на страната и докарани тук срещу огромна сума пари. Имаше и много умело подредени украшения от италиански порцелан и венецианско стъкло. Над камината беше окачен красив брюкселски гоблен, изобразяващ Поклонението на влъхвите. Тежките и разкошно тапицирани махагонови мебели придаваха допълнителна красота и уют на всекидневната. Йоланд със задоволство погледна през прозореца. Редица от рибарски лодки напускаше кея и бавно се устремяваше към хоризонта.

— Тая проклета вода е спряла!

Препасан с голяма хавлиена кърпа, Чарлс ядосано влетя във всекидневната.

Подразнена от грубото му държане, Йоланд демонстративно огледа белезникавосивите тлъстини, които бяха изскочили над горния ръб на кърпата.

— По-късно ще я пуснат — каза тя и като помириса мартинито си, отпи от чашата.

— Това гадно, тъпо място! Няма ли най-после да навлязат в двайсети век?

Йоланд прехапа устни.

— Мислех, че точно затова си го купил — за да избегнеш шумотевицата на цивилизования свят.

— Купих го, за да мога да се отърва от хората, които са ми неприятни.

— Което май включва почти всички.

Дори Чарлс не беше в състояние да пренебрегне тази подчертано саркастична забележка. Помисли си за предстоящата нощ и реши да бъде по-отстъпчив.

— Извинявай, chérie. Ще ми трябва известно време, за да се поуспокоя.

— Тогава ми се струва, че ще трябва да започнеш веднага. — В гласа ѝ нямаше и следа от съчувствие.

Но той реши да я умилостиви.

— Това е мое семейство! Нямаш представа какви гадове са всички. Направо съм скапан.

— Глупости! — Беше безкрайно уморена от тези представления. — Дадох ти всичко, което поиска. Дори онзи проклет голям камък!

Сконфузен от неодобрението ѝ, Чарлс стана и си наля още едно уиски. Забеляза, че и нейната чаша е празна, но се направи, че не я е видял. Това не убягна от погледа на Йоланд.

— Ама че хубав номер! — Тя решително отиде до барчето и си наля още едно питие. — Началото не е особено обещаващо, нали? — Върна се в креслото си, решена да изясни всичко.

— Виж какво, Чарлс, сега имаш всичко, което искаше. Какво още ти трябва, за да си щастлив?

Той зарея поглед над морето, където слънцето се бе смалило до ослепителна червена топчица. Изведнъж топчицата се гмурна в спокойната мастиленочерна вода и светът потъна в мрак. Без да каже дума, Чарлс пресуши чашата си и отиде да се преоблече за вечеря.

Разположен на градския площад, „Ксери Елиа Дускос“ беше любимият ресторант на Йоланд на острова. Бяха изминали цяла миля дотук с убийствено друсация скутер — на острова беше забранено да се пътува с автомобил. Въодушевена от пътуването, Йоланд се усмихваше, когато влязоха вътре.

— Изглеждам ужасно! — каза тя, като огледа буйната си разрошена коса.

Младият келнер, който ги поведе към масата им, я погледна с искрено възхищение.

— Тъкмо обратното, изглеждате чудесно!

Чарлс, който вече беше подпийнал, с всяка минута ставаше все по-раздразнителен.

— Донесете ни бутилка ретсина^[1], и то по-бързо.

Келнерът не каза нищо. Със замах разгъна салфетката на Йоланд и я сложи на коленете ѝ. После с танцова стъпка отиде в кухнята и се върна с пълна чиния сочни маслини.

— За мадам. Знаем колко много ги харесвате.

— Колко пъти ще ви повтарям? — В гласа на Чарлс определено прозвучаха агресивни нотки. — Чакам да ми донесете ретсина.

Йоланд бързо го срита под масата.

— Извинете — каза тя на младия мъж с ослепителна усмивка. — Моят приятел е преуморен от работа.

— Разбира се. — Келнерът изгледа Чарлс с нескрито презрение. — А сега, ако мадам желае ретсина, веднага ще ѝ донеса.

Ставаше все по-лошо. Дори прясно уловеният и великолепно приготвен омар не можа да подобри отвратителното настроение на Чарлс.

— Беше чудесно! — изгука Йоланд, когато келнерът дойде да прибере чиниите.

Чарлс почти не бе докоснал вечерята си. Младият мъж повдигна удивено вежди.

— Да не би нещо да не е наред, сър?

— Просто я приберете! — каза Чарлс и шумно кихна в салфетката си. — И ни донесете още една бутилка.

Йоланд нетърпеливо забарабани с пръсти по масата.

— Струва ми се, че пи достатъчно!

— Някой да те е питал за мнението ти?

Докато прибираше масата, младият келнер току докосваше ръката на Йоланд. Тя вдигна поглед и срещна тъмнокафявите му очи, изпълнени със съчувствие и копнеж. Представи си как тези мускулести ръце я обгръщат и притискат към стройното му загоряло тяло. После, разстроена от собствените си фантазии, тя стана и отиде в дамската тоалетна. Келнерът я проследи с жаден поглед. Чарлс не пропусна да забележи това.

— Ти не би могъл да си я позволиш — заяви той и извади издутия си портфейл.

Йоланд все още кипеше от яд, когато след опасното пътуване по стръмния склон пристигнаха у дома. Без да каже нито дума, тя се отправи директно към стаята за гости и изтощена и сърдита, се стовари върху леглото. Събуди се след няколко часа и откри до себе си вонящия на алкохол Чарлс, който неловко опипваше гърдите ѝ.

— Обичам те, Мейзи — изломоти той в полусъзнание. — Повярвай ми, повече никога няма да те дразня.

Йоланд мигновено изскочи от леглото и решително тръгна към съседната стая. Гневно затръшна вратата, а след това изведнъж ѝ прилоша. Сякаш някой я беше ударил силно в стомаха. Изтича в тоалетната и повърна. „Няма смисъл“ — каза си тя, докато се давеше

над клекалото. Чарлс никога нямаше да се промени. Вече прекрасно съзнаваше, че напразно си е губила времето. Довлече се до стаята и с последни сили се тръшна на леглото. Уви се като пашкул в хладните бели чаршафи и плака, докато заспи.

На следващата сутрин Чарлс бавно дойде на себе си и простена. Гърлото му гореше. Пипнешком потърси чашата с вода, която винаги оставяше до леглото си. Размаха ръка, но наоколо нямаше нищо друго, освен въздух. Съвсем объркан, Чарлс се опита да отвори очи, но клепачите му сякаш бяха здраво слепени. Сбърчи пулсиращото си от болка чело и се напъна да ги отвори. Най-накрая лявото око се поотвори, следвано по-бавно и от дясното. Главата му за миг спря да се върти — достатъчно дълго, за да разбере къде се намира. Той бавно проумя, че не е в спалнята си. Надигна се тежко и тръгна, залитайки, по коридора.

Вратата на спалнята изскърца и се отвори, но вътре нямаше и следа от нея. Чарлс навлече един мек анцуг и заслиза бавно по стълбите. Сигурно приготвя закуската, реши той и се отправи към кухнята.

Тя беше чиста и недокосната, както я бе оставила временната домашна помощничка. Чарлс отвори хладилника и порови в него. Откри малко портокалов сок и загълта направо от кутията. Киселината сякаш прониза като куршум стомаха му. Той си обеща скоро да започне да пази диета и като взе със себе си кутията с портокаловия сок, бавно тръгна към всекидневната.

— Йоланд!

За негова изненада, и тук нямаше никой. Разтревожен, той се втурна обратно по стълбите към горния етаж. Викаше името ѝ и надничаше от стая в стая, но Йоланд я нямаше никъде, липсваха и вещите ѝ. Влетя отново във всекидневната и задъхано се стовари в едно кресло. Съвсем смътно си спомняше събитията от предишната нощ, но явно я беше разстроил с нещо. Избърса капките пот от челото си с ръкава на анцуга. Значи тя отново се е захванала със своите малки игрички, заключи Чарлс. Изправи се и рязко разтвори френските прозорци. Огърлица от перли или чифт обеци и всичко щеше да се оправи. Усмихна се бавно и самодоволно. Досега винаги бе успявал.

Нещо изтрака на балкона и Чарлс се стресна.

— Йоланд?

Излезе навън на слънчева светлина и пред него се появи една измършавяла котка.

— Пшит! — извика той и гневно захвърли по нея празната картонена кутия от портокаловия сок.

Върна се вътре и зачака да чуе шума от стъпките ѝ. Нищо. Къщата беше потънала в тишина. Чарлс напрегна слух, но долови само шумоленето на листа откъм маслинената горичка и плисъка на морските вълни.

— Проклета да е! — извика той на ечащите стени. — Проклети да са всички!

[1] Гръцко вино с аромат на стафиди. — Б.пр. ↑

33.

Всички пътища, водещи към Лестър Скуеър, бяха напълно блокирани. Пламнала от вълнение, Лора седеше на задната седалка на лъскавото черно бентли и стискаше с всички сила ръката на Шариф. Някъде напред отряд от моторизирани полицаи отчаяно се опитваше да разчисти път сред аплодиращите тълпи. Някаква млада жена зърна Шариф през тъмното стъкло на прозореца и заблъска с юмруци по вратата на автомобила. Група почитатели се скупчиха около бентлитото и започнаха ритмично да го клатят.

— Шариф! Шариф!

Той им се усмихна и помахаше с ръка. И в най-фантастичните си мечти не си бе представял това. Благодарение на Скорпио и Серж филмът му беше донесъл огромна известност, а и неговата обиколка из страната за лансирането му се бе оказала много успешна. Той се взираше в морето от лица навън и се питаше дали ще се справи. В момента във всеки вестник, във всяка цветна притурка, на корицата на всяко списание можеше да се види неговата снимка. Естественото му достойнство и невероятната му външност отведнъж бяха превзели Флийт стрийт. Дори най-закоравелите вестникари бяха завладени от чара на новодошлия. Навсякъде из страната снимките на Том Круз и Ричърд Гиър отиваха в кошчетата за смет. Едно ново поколение от благоговеещи младежи искаше плакати с лика на Шариф.

Воят на сирените се приближаваше и засилваше. Замигаха сини светлини и още един отряд от моторизирани полицаи се включи в действие и обгради колата. Бентлитото бавно напредваше към „Одеон“. Една жена пицеше, момиче с мюсюлманско облекло припадна и полицаи с прозрачен шлем реши да извика помощ по радиото.

Лора крадешком погледна Шариф.

— Сега вече знаеш какво означава да си звезда.

На лицето му бе изписано странно отчаяние.

— Това е горе-долу последното нещо, което съм искал — отвърна с въздишка Шариф.

Тя още по-силно стисна ръката му.

— Е, явно ще ти се наложи да свикваш.

Тълпата разкъса полицейския кордон и отново заобиколи бентлито. Шариф инстинктивно прегърна Лора, за да я защити.

— Исках да говоря от името на моя народ. Дано посланието ми бъде разбрано.

Изминаха цели петнайсет минути и колата най-последно спря пред „Одеон“ — киното, което Серж бе избрал за премиерата. То беше заобиколено от внушителен полицейски отряд. Червените неонов светлини ярко изпъкнаха на фона на мрачното вечерно небе: „Тор“. Шариф за миг спря и вдигна очи. Лора се опита да разгадае изражението на лицето му, но то не издаваше нищо.

— Щастлив ли си? — попита тя и пъкна ръка в неговата.

— Не съм сигурен.

Озадачена, тя понечи да го попита още нещо, но вече бе невъзможно. Докато ги въвеждаха в сградата, наоколо изникнаха камери и засвяткаха „светкавици“, фотографите се блъскаха и викаха, за тях това явно беше велик ден. Списъкът на хората, наредени на опашка за премиерата на „Тор“, приличаше на справочника „Кой, кой е“. Наоколо гъмжеше от попзвезди и филмови идоли. Щракаха фотоапарати, бръмчаха камери.

— Ето тук, Шариф! Хайде, драги! Една усмивка?

Лора потрепера, когато безжалостната глутница се втурна напред. Още по-здраво се вкопчи в ръката на Шариф. Глутницата възхитено виеше:

— Хайде, Шариф, целуни я. Има ли някаква истина в слуховете, че...

Оглушителната врява се чуваше дори във фоайето. Скорпио, който определено изглеждаше много елегантен във вечерния си костюм, дойде да ги поздрави. Като видя познатото лице, Лора изпита облекчение и протегна ръце да прегърне Скорпио.

— Каква бъркотия!

Той се усмихна безгрижно.

— Също като в доброто старо време!

Мейзи се появи, възхитителна със семплата си черна рокля на Валентино, и целуна Лора.

— Изглеждаш прекрасно, миличка!

Лора погледна надолу към ослепителната си рокля без презрамки, която бе избрала за тази вечер.

— Благодаря. Спокойно можех да бъда облечена като плашило, имайки предвид слабия интерес на някои хора към мен.

— За бога! — внезапно избухна Шариф. — Има по-важни неща...

— Деца, деца! — Серж Бирнбаум беше присъствал на доста премиери и добре познаваше предпремиерната треска. С едната си ръка прегърна Лора, с другата — Шариф. — Хайде сега. Вие двамата сте единствените ми любимци в целия свят. Точно тази вечер за нищо на света няма да позволя да се мусите.

— Мистър Бирнбаум, сър. — Появи се един добре сложен млад мъж с портативна радиостанция. — Принцесата трябва да пристигне след пет минути.

Серж извади голяма бяла носна кърпа и набързо избърса челото си. През своята дълга и успешна кариера се бе срещал с крале, кралици и президенти от целия свят. Досега нито един от тях ни най-малко не бе успял да го трогне. Но тази вечер беше по-различна. Той нервно оправя папийонката си.

— Най-добре е да вървя. Такава чест, нали разбирате, самата принцеса на Уелс.

Скорпио не можа да се сдържи:

— А ти си такъв знаменит републиканец!

Принцесата бе задържана от напирещите фотографи и репортери и пристигна в „Одеон“ с цели петнайсет минути закъснение. Въпреки това тя спря да поразговаря с тълпата във фойето, та Серж трябваше да я измъкне оттам и да я отведе на мястото ѝ. Когато той седна до нея, залата съвсем притихна. С напрегната и застинала усмивка Серж започна да гледа последното си постижение.

Цели два часа гостите на премиерата седяха като омагьосани. След първите минути Серж усети, че се отпуска и започна да се наслаждава на вечерта. Дори за неговия безжалостно критичен поглед кадрите с пакистанската природа бяха зашеметяващи. Отбеляза си наум, че трябва да възнагради преуморения от работа снимачен екип. Действието се развиваше бързо и ето че накрая героят взриви

лабораторията, в която произвеждаха кокаин. Звуковите ефекти бяха толкова невероятни, че част от публиката стана на крака и заръкопляска. Серж дяволито се усмихна. Премиерата беше в полза на излекуваните наркомани. Мнозина от онези, които сега така шумно аплодираха, в продължение на години бяха спомагали за поддържането на търговията с кокаин.

При финалната сцена публиката ахна — героят и героинята трябваше да се разделят. А после се чуха първите акорди на невероятната песен на Скорпио.

В тъмнината Серж забеляза, че принцесата рови в чантичката си. Тя извади носна кърпичка и бързо избърса очите си.

Цялата публика стана на крака, някои плачеха, други викаха, но всички аплодираха. Шумът беше оглушителен. Скорпио вдигна на ръце разплаканата Мейзи и силно я целуна по устните.

— Хареса им! — възторжено извика той. — Страшно им хареса.

Щастлива и тъжна, изпълнена с облекчение и вълнение, Лора не можеше да овладее бурните си чувства. Шариф бе обсаден от множество хора, които искаха да стиснат ръката му. Скоро ентузиазираниите му почитатели го повлякоха със себе си. Той се опитваше да открие Лора, която се бе отдалечила от него в навалищата. Посегна сляпо, намери ръката ѝ и я издърпа към себе си.

— Беше великолепно — извика тя през смях и сълзи. — И нещо повече — те разбраха посланието ти.

Изневиделица изникна широкоплещест бодигард и успя да ги отведе в една усамотена стая. Скорпио и Мейзи вече бяха там и изглеждаха пораздърпани. Мейзи погледна с тъжна усмивка скъсания подгъв на роклята си. В навалищата, когато всички се бяха втурнали да поздравят Скорпио, някой бе настъпил полите на роклята ѝ.

— Всички тези хора ли ще присъстват на тържествената вечеря? — попита тя.

Скорпио приглади жилетката на костюма си.

— Бъди сигурна. Ще има и няколкостотин отгоре.

— Серж май е успял да вкара тук всичките си „звезди“.

Лора ловко намести една непослушна игла за коса в кока си. Хвърли поглед към Шариф, който — за щастие — все още изглеждаше много напрегнат.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Бих искал да си тръгна рано тази вечер — отвърна ѝ той и отиде да поговори с Мейзи.

Когато се запозна с принцесата, Лора вече бе изпаднала в еуфория и странното поведение на Шариф никак не я тревожеше. Прекрасна с копирената си рокля — дело на Карълайн Чарлс, Даяна намираще добри думи и комплименти за всички. Дори Шариф сякаш се поразвесели, когато тя го попита за народа и страната му. С притеснена усмивка Серж преведе принцесата през тълпата от знаменитости и я придружи до колата ѝ.

Когато се върна, лицето му сияеше от възторг.

— Тя смята, че филмът е чудесен! — възкликна той. Компанията се поотпусна и нададе възторжени викове. Серж се усмихна широко на всички и изчака да млъкнат. — И нещо повече, дами и господа, аз знам, че е така.

Повече от хиляда души бяха поканени на тържествената вечеря след премиерата. Три етажа на „Савой“ бяха препълнени и когато Лора и Шариф пристигнаха, празненството беше в разгара си.

— Защото той е много добър приятел! — извика един особено нападателен репортер. Сътрапезниците му се присъединиха към него, като вдигнаха тост за новата филмова звезда с безплатното шампанско на Серж.

— И така смятаме всички! И така смятаме всички!

Шариф неловко се усмихна и си взе чаша портокалов сок от таблата на сервитьора. Все още заслепена от камерите, които ги бяха причакали пред входа на хотела, Лора се оглеждаше наоколо и примигваше. Индустриални босове щастливо общуваха със суперманекенки. Бледолики политици бързаха да побъбрят с попзвезди. Подтиквани от менажерите си, три закръглени начинаещи „звездички“ се скупчиха около Серж.

В един окичен с гирлянди от цветя ъгъл Скорпио се сблъска със Сами Сандън. Мейзи замръзна на място, когато двамата мъже взаимно се измериха с погледи. Внезапно Сами се разсмя — гръмко, весело, заразително. Протегна ръка.

— Моите поздравления, Скорпио! Ти направи сензация.

— Значи не ми се сърдиш, а?

— Не, драги. Както сам казваш, трябва „да си верен на онова, което си“. — Комично намигна. — А аз съм момче от сергиите на Ист Енд. Ето как направих състоянието си.

До една драпирана с коприна колонада Дафни се беше лепнала за някакъв многообещаващ млад актьор и поглъщаше всяка негова дума.

— Но, Питър, викам му аз, не е възможно наистина да очакваш от мен да играя Кориолан с все същия стар Едипов комплекс. Това вече е дотегнало на всички, толкова е старо. Не може ли той да диша лепило или да страда от дислексия например, за да е по-приемлив?

Официалният костюм на Даниел Будон миришеше на нафталин. От години не бе присъствал на такова блестящо празненство. Той се движеше из тълпата и най-безсрамно подслушваше.

— Те са за затвора. — Новият министър на консерваторите, твърд привърженик на дясната политика, бе събрал около себе си доста слушатели. Даниел спря да го чуе. — Една капиталистическа икономика няма никаква полза от всички тези аутсайдери и наркомани. Законно регламентирани работнически лагери — ето това е добра идея. Така престъпниците ще изчезнат от улиците.

— Ами „нощните пеперудки“? — гръмко попита Даниел. — Може би министърът има някои интересни възгледи за прочистването на улиците около Шепърд Маркет?

Младият министър трепна, когато разпозна издателя на „Гедфлай“. Той погледна към едрата си кокалеста жена, облечена с прилепнала рокля в пастелни цветове, и ловко смени темата.

Продължавайки да обикаля наоколо, Даниел забеляза Серж, заобиколен от изобилна женска плът. Посочи му една ниша. Серж успя ловко да се измъкне и побърза да се присъедини към своя приятел. Скри се в нишата и запали пура. — Господи, уморих се от тази блъсканица.

— Цената на успеха, нали така? — Даниел прие една пура. — Смятах, че това е евтина продукция.

Серж кимна.

— Така беше, много евтина!

— Но само това празненство сигурно ти струва куп пари.

Типично по галски Серж повдигна рамене.

— Можем да си го позволим. С договорите за разпространение, които вече имаме, ще спечелим цяло състояние.

Даниел бавно подръпваше от пурата си.

— Не съм сигурен, че Шариф се интересува от такива неща.

— Може би си прав. — Серж разсеяно се взираше в пространството. — Но точно в момента той е на върха. Може да използва това, за да лансира каквото пожелае: идеите си, ценностите си, културата си. Всичко зависи от него. — Той допи питието в чашата си. — Но аз се справих с моята част от сделката и тази вечер смятам да празнувам.

Вечерята, която се състоеше от белуга, патица и суфле, изглеждаше много апетитна, но Шариф и Лора не бяха гладни.

— Нещо не е наред, нали?

Тя с нежелание побутваше пудинга в чинията си. Шариф напълни лъжицата си със суфле, но я остави в чинията недокосната.

— Бих искал да се върнем у дома заедно. Изморих се от шума и тълпите.

Насядалите около близката маса пийнали гости фалшиво запяха откъси от песента на Скорпио.

— Добре разбирам какво искаш да кажеш. — Тя сгъна салфетката си и я сложи на масата. — И двамата преживяхме доста трудности. Не може ли просто да се измъкнем някъде и да си починем? Имам едни приятели на остров Мартиника.

Той започна да върти чашата си в ръце.

— Моля те — настоя Лора, — можем да отидем там в края на месеца. Още утре бих заминала, но трябва да отида в Париж. Чарлс е уволнил толкова много, хора от персонала ни, че ще се наложи да ги уговарям да се върнат.

Докато тя бърбеше разпалено, Шариф усети как на сърцето му става все по-тежко.

— Остров Мартиника е толкова красив по това време на годината. Има една прекрасна къщичка точно до брега.

— Лора...

— Няма да се виждаме с никого, ако не искаме. Бих могла да готвя. Има много риба. Там рибата е направо чудесна.

— Лора...

— И плодовете... — Гласът ѝ трепереше. — Не искаш да дойдеш, нали? За бога, Шариф, кажи ми какво има!

Той уморено потърка очи.

— Майка ми...

Това просто обяснение едва не я накара да избухне в плач.

— Трябваше да ми кажеш по-рано.

— Какво? И да разваля цялата ти вечер?

— Вече всичко пропадна. Ти се държиш толкова хладно напоследък, помислих, че си си намерил друга...

Лора не успя да си наложи да произнесе думата „любовница“.

Шариф ужасно се ядоса на собствената си безчувственост.

— Не бъди глупава! — Посегна и нежно я погали по бузата. — Ти си единствената жена, която обичам и ще обичам. Давам ти дума!

Гласът му, докосването му, топлината на тялото му — Лора искаше да бъде с него, където и да е, но не и тук.

— Ще дойда с теб.

— Ами пътуването ти до Париж?

— Ще го отменя, фирмата може да почака.

Тя изглеждаше толкова красива, толкова решителна и своенравна, че той почти бе готов да се съгласи. Но сведе поглед и поклати отрицателно глава.

— Не.

— Но аз съм толкова изморена и отегчена от всичко. Искам да бъда само с теб.

Шариф стисна устни.

— Не, Лора. Трябва да отидеш в Париж и да поправиш щетите, нанесени от Чарлс. Иначе защо се борихме за „Готие“?

Тя знаеше, че е прав и дълбоко в душата си беше съгласна с него. Но от това болката не ставаше по-поносима.

— Ами майка ти? — попита Лора, стараяйки се да покаже, че не мисли само за себе си. — Много ли е сериозно положението този път?

Шариф нервно опипваше копчетата на ръкавелите си.

— Говорих с лекарите. Те смятат, че този път няма да издържи.

Лора бе завладяна от силно чувство на нежност и вина.

— Съжалявам. Не биваше да ти досаждам. — Тя взе чантичката си. — Хайде. Време е да си вървим.

Като се надигна от масата, Шариф я хвана за ръката.

— Поне тази нощ ни е позволено да бъдем егоисти.

Лора се усмихна, стисна ръката му, облегна глава на рамото му и двамата тихо се измъкнаха навън.

В полунощ настъпи голямо оживление. Когато часовникът удари дванайсет, на сцената се появи група музиканти и започна да изпълнява една след друга стари песни на Скорпио. Гостите бяха във възторг. Някои припяваха — оказа се, че много добре знаят думите. Други, по-енергични, започнаха да танцуват рокендрол на дансинга. Някой завика: „Скорпио, Скорпио“ и скоро всички се присъединиха към него, настоявайки певецът да изпълни нещо. Опиянен от успеха си, той скочи на подиума и грабна китарата на водещия китарист. С вид на щастливо момче подхвана поредица от стари хитове. Тълпата го аплодираше още по-силно.

Мейзи сияеше. Главата ѝ се въртеше от вълнение и от изпитото шампанско и тя неочаквано за себе си се разлудя на танцовата площадка. Серж я въртеше около себе си с невероятна лекота.

— Божичко — задъхано се разсмя тя, — има ли нещо, което да не можеш?

— Разбира се.

— И какво е то?

— Да издържа още дълго на този дансинг!

Той отново я завъртя около себе си.

Миранда тъкмо навреме се върна с купчина сутрешни вестници. Тя махна на Серж.

— Бързо!

Той смъкна Мейзи от дансинга и я повлече след себе си. Грабна вестниците. С опитно око ги прегледа — първо сериозните издания, после жълтата преса. Мейзи беше прекалено нервна, за да може да чете и чакаше присъдата. Не се наложи да чака дълго. Като извика от радост, той хвърли вестниците високо във въздуха.

— Признати сме! — възкликна Серж и разпери ръце да я прегърне. — Този филм е шедевър.

34.

На остров Хидра чуждестранните вестници пристигаха с около четири дни закъснение. Един следобед, след като си подремна добре, Чарлс отиде на пристанището и зачака кораба. Следобедното слънце все още прежуряше и след като се настани под сенника на близкия бар, той извика да му донесат бутилка узо. Собственикът си помисли, че поръчката е прекалено голяма, но окото му не мигна. Отегчените богати чужденци му бяха редовни клиенти. Ако искаха да се напиват до забрава, това беше добре дошло за бизнеса му. Той тракна бутилката на масата и се върна да довърши, играта на карти.

Чарлс впери поглед в безкрайната синева пред себе си и се опита да състави някакъв план. Както изглеждаше, Йоланд си беше отишла завинаги. След заминаването ѝ той най-малко по десетина пъти на ден бе набирал парижкия ѝ номер, но бе успял да се свърже само с телефонния ѝ секретар. В отчаянието си Чарлс дори се обади в „Ер Франс“, но някаква жена от персонала му отговори много студено. Мадмоазел била напуснала наскоро и това било всичко.

Една несъмнено влюбена двойка се настани в близкия ъгъл на бара. Двамата се държаха за ръце, гледаха се в очите и за тях целият останал свят не съществувахе. На Чарлс започна да му става неудобно. Тяхното присъствие беше като укор за него, като намек за самотата му. Извади един голям бележник от джоба си и започна да драска нещо в него. Този остров беше пълен с художници и писатели. Чарлс се надяваше да мине за такъв.

Малкото корабче, което докарваше пощата, се появи на хоризонта тъкмо когато той си наливаше поредната чаша. На този остров никой не се интересуваше от времето. Чарлс знаеше, че ще мине поне още цял час, докато жилестият рибар занесе вестниците в магазинчето. Хвърли поглед на бележките си. „Да променя завецанието си“ — беше написал с големи печатни букви. Внезапна остра болка прониза гърдите му и го остави без дъх. Преви се на две и в този миг видя как влюбените нежно се прегръщат. С мъка изправи

гръб и се опита да диша нормално. Целият гръден кош го болеше. Изпи голяма глътка узо и почака огнената течност да слезе в стомаха му, но това не му донесе особено облекчение.

Взе отново писалката, която бе изпуснал на масата. „Наследник на завещанието“ — написа и пак впери поглед в морето. Вълните в хипнотичен ритъм се плискаха в белите стени на пристанището. Измършавял уличен пес мина наблизо с надеждата да намери нещо за ядене. След като го изруга няколко пъти, барманът се смили и му хвърли един тлъст кокал.

Чарлс подчерта думата „наследник“ и след нея написа една въпросителна. Колкото повече размишляваше, толкова повече отговорът на въпроса му се изплъзваше. На кого, за бога, би могъл да остави парите си? Дори Йоланд да беше още тук, никога нямаше да ѝ завещае всичко. А сега тя го беше напуснала и той щеше да бъде проклет, ако ѝ оставеше дори едно су.

„Достойни каузи?“ — написа той и се изхили над чашата си. През целия си живот беше работил за единствената достойна кауза, в която вярваше. Благотворителност?! Според него благотворителността започваше и свършваше в собствения ти дом. От либералните реформатори и фантазьори като баща му направо му се повдигаше!

Изведнъж го осени невероятна идея. Зачуди се как не се е сетил по-рано. Щеше да нанесе върховна обида на паметта на Гастон Готие. Жестока, злорада усмивка се появи на лицето му. Той взе писалката си и след думата „Наследник“ написа „Жан Мари Льопен“. После щастливо се облегна назад и започна да съзерцава този идеален акт на отмъщение.

Докато той бавно вървеше надолу към пристанището, слънцето се плъзна в морето. Подскачащите по водата рибарски лодчици приличаха на светли петънца и наподобяваха изображения върху голямо импресионистично платно. Чарлс влезе, залитайки, в магазинчето за вестници и взе всички френски и английски издания, които успя да открие. Осемдесетгодишният собственик се усмихна и опита да завърже разговор на своя позабравен архаичен английски. Чарлс не му обърна внимание и след като плати, тръгна обратно към дома си.

Изрита обувките си в коридора и зашляпа към кухнята, където един печен агнешки бут бе оставен на масата да изстива. Разтревожена

от нередовното хранене на своя работодател, домашната помощничка се бе надявала по този начин да го съблазни да хапне. Чарлс си отрязва едно парче и се затътри към всекидневната, за да изпие първото си вечерно уиски. Тръшна се в едно кресло, посегна към купчината вестници и лениво разгърна един.

— Тази проклета кучка!

Той силно удари чашата си по масата. От страниците на „Мейл“ му се усмихваше щастливото лице на Мейзи. Премалял от завист, Чарлс прегледа статията. Имаше и снимка на Лора, която бе хванала за ръка един тъмнокос мургав тип.

— Уличници, и двете са такива!

Той запрати вестника в другия край на стаята, но страниците му се разделиха от лекия ветрец, нахлуващ през прозорците, и полетяха към пода.

След това Чарлс грабна „Гардиан“. Е, поне тук нямаше да попадне на глупави светски клюки. „Тор“ — пишеше с големи букви на първа страница. „Изтокът среща Запада в един сблъсък на идеологии“. Въпреки враждебните си чувства, Чарлс не можа да се съдържи и зачете статията. „Блестящ — гласеше заключителната й част — модерен шедьовър.“ Хвърли вестника настрана и взе следващия. Но за него нямаше отдих. Отвсякъде изникваха снимки на Мейзи и Лора, които сякаш му се присмиваха. Танцуващи, усмихнати, сред гости, живеещи — като гледаше веселите им лица, идваше му да крещи. Завистта го гризеше под лъжичката, когато, залитайки, излезе на балкона.

— Значи си мислят, че са успели — извика Чарлс към морето. — Е, аз още не съм победен.

След като два дни не се отдели от телефона, Чарлс най-после реши, че всичко е окончателно уредено. С неохотното съдействие на бащиния му приятел Хари Блумщайн бе успял да се справи с всички формалности около транспортирането и застраховката. Сега Чарлс пиеше утринното си кафе и предвкушваше вълненията и тревогите, които последната му стъпка щеше да предизвика. „Божествената звезда“ щеше да бъде в Атина късно следобед. Щеше да я докара в дома си на Хидра. След това великолепният диамант щеше да изчезне от погледите на всички. Чарлс щеше да го държи под ключ, далеч от любопитни очи. Той си намаза дебел слой кайсиев мармалад върху

филията от домашен хляб. Така усмивката щеше да застине върху тъпото лице на Мейзи! И на Лора също.

Златистобелият хеликоптер проблясваше под бледите лъчи на утринното слънце. Чарлс хвърли дипломатическото си куфарче на пасажерската седалка и се настани на мястото на пилота. За миг се сети за атинските механици, които непрекъснато приказваха за ключове, витла и предстартови проверки. „Така оправдават заплатите си“ — помисли си той и веднага включи мотора. Перките бързо се завъртяха с необходимата скорост. Чарлс сложи слушалките и опита да се свърже с контролната кула. Отначало никой не отговаряше.

— Мързеливи негодници — промърмори той под носа си и натисна копчето. — Атина, чуваш ли ме?

Най-накрая се обади някакъв глас със силен акцент. Чарлс съобщи координатите си и целта на пътуването. Гласът от контролната кула обяви, че пътят е свободен и скоро бръмчащият хеликоптер се издигна в небето. Топлото слънце проникваше през предното стъкло и огряваше едната буза на Чарлс. Като примигваше от светлината, той се вираше надолу към миниатюрното градче на Хидра, което бавно изчезваше от погледа му. От въздуха дори бялата църква изглеждаше малка и незначителна, като току-що приготвен сладкиш с разбити белтъци. Той погледна часовника си. Беше точно десет и двацет. Полетът до Атина щеше да му отнеме малко повече от трийсет минути. Като се усмихна самодоволно, той се облегна назад и започна да съзерцава гледката.

Скалистите острови на земята приличаха на заслужили ветерани от войната, пазещи великолепното сапфирено море. Да защитаваш онова, което по право е твое — тази идея допадаше на Чарлс. Той усещаше как топлината на слънчевите лъчи прониква в хеликоптера. Очите му постепенно започнаха да се притварят и го завладя едно прекрасно чувство на спокойствие и задоволство. Ръцете му, дланите му, пръстите му започнаха да натежават. Главата му бавно се наклони на една страна, а лостът за управление се изплъзна от омекналата му длан. Само след миг хеликоптерът излезе от контрол и спираловидно се устреми към морето.

Чарлс се стресна и сграбчи лоста за управление. Трескаво започна да се мъчи да спре спускането, но двигателят не реагираше. Подобно на молец, привлечен от пламъка на свещ, хеликоптерът продължаваше да лети към собственото си унищожение, сякаш решен да се слее завинаги с блещукащата синева под него.

— Помощ! — изкрещя Чарлс на контролната кула.

За миг в главата му изплуваха всички предупреждения — за предстартови проверки на мотора, за предпазни мерки.

— Помощ! Помощ!

Вече бе откопчал предпазния си колан и се чудеше дали да не скочи.

Гласът със силния акцент го попита спокойно за координатите му. Но той вече беше прекалено изплашен, за да отговори разумно.

— Помощ! Помощ!

После изведнъж виковете престанаха.

Беше студена есенна утрин в Съсека. Оголените дървета около къщата на Скорпио изглеждаха самотни и ъгловати като скелети, сякаш бяха изгубени статуи на Джакомети. Мейзи крачеше по сухите листа, без да забелязва мрачното и застрашително надвиснало небе. Кланси я следваше по петите и настояваше да си поиграят.

— О, добре де!

Тя омекна, извади една топка от джоба на шлифера си и я хвърли високо във въздуха. Кучето мигновено хукна след нея и я ухапа така, както жаба лапва някоя нищо неподозираща муха. Само след секунди топката беше в краката на Мейзи, обути със зелени ловджийски ботуши.

— Нищо чудно, че твоят господар е в такава добра форма!

Тя взе топката и отново я запрати надалеч.

Мейзи се прибра в къщата възбудена и със зачервено лице. Докато събуваше ботушите си в коридора, изцапаният с кал Кланси игриво подскачаше по паркета.

— За бога, по-кратко! — нареди му тя. — И си избърши лапите на изтривалката.

Кланси изглеждаше толкова разочарован, че трябваше да го целуне. Много доволен, той ѝ отвърна, като облиза цялото ѝ лице.

Мейзи отиде в кухнята и сложи чайника на печката, за да направи чай. Кланси шумно лочеше вода от една специална керамична купа. Във фурничката сочното задушено говеждо, което бе приготвила, весело цвъртеше. За миг се ядоса на себе си. Кухня, куче и говеждо задушено — олицетворение на домашния уют! И все пак през целия си живот на богата и привилегирована жена тя никога не беше се чувствала толкова щастлива. Мейзи взе „Таймс“, седна до кухненската маса и започна да решава кръстословица.

След като успешно попълни няколко думи, тя се запъна на 26 — отвесно. „Много отровен вид“ — с шест букви. „Отровен вид, отровен вид“? Думите Готие и Чарлс мигновено се появиха в съзнанието ѝ. Телефонът извънтя и прекъсна мислите ѝ. Мейзи с усмивка вдигна слушалката. Сигурно беше Скорпио, който се канеше да се прибере у дома за обяд. Щеше да ѝ помогне да се справи с кръстословицата.

Резониращите звуци по линията подсказваха, че разговорът е с чужбина. Последва кратка пауза и после телефонистката каза:

— Мисис Готие?

Мейзи се поколеба. Това „мисис Готие“ ѝ беше толкова чуждо, сякаш беше свързано с някакво предишно съществуване.

— Да, на телефона е мисис Готие.

Гласът на телефонистката звучеше рязко и делово:

— Моля, почакайте.

След няколко изщраквания я свързаха с един мъж, който явно беше чужденец, но говореше на правилен английски, макар и със запъване. Името му беше Николас Георгиаду — следовател от Атина.

— Налага се да ви съобщя една много неприятна новина. — В гласа му се долавяха безразличието и любезността на идеалния служител. — Опасявам се, че преди два часа вашият съпруг Чарлс Готие е загинал при катастрофа с хеликоптера си. Бихме желали вие като най-близка роднина на починалия да дойдете да идентифицирате трупа.

— О, боже!

— Това, разбира се, е чиста формалност — продължи мъжът. — Смъртта е настъпила от удавяне. Но трябва да ви предупредя, че трупът може да ви се стори малко... — Той се покашля и явно за първи път изпита известно неудобство. — ... малко обезобразен.

Спасителният екип трябваше да го измъкне от останките на хеликоптера.

Тя кимна и спокойно си записа необходимите имена и адреси.

— Тази вечер ще пристигна със самолет в Атина — увери го Мейзи. — Това означава, че ще бъда при вас утре в девет.

Тя впери поглед навън през прозореца и се постара да изпита поне някакво съжаление. Нищо подобно. След двайсет и три годишния им брак смъртта на Чарлс предизвика у нея само огромно чувство на облекчение. Откакто се бяха разделили, неговото съществуване ѝ приличаше на болест в ремисия, всеки миг можеше отново да избухне и да разруши временното ѝ щастие. Тя чу, че някаква кола се приближава по алеята отвън и изтича да посрещне Скорпио.

Той изскочи от колата и я прегърна, а прозрачната кутийка с орхидеите, които носеше, падна на земята.

— Човек може да си помисли, че ме е нямало няколко месеца! — Той се наведе да вдигне цветята и в този миг се появи Кланси и възторжено заподскача около двамата. Скорпио се засмя и го потупа по главата. — Надявам се, че не си изпускат от око моята дама. Не бих искал някой да ми я отмъкне. — Обърна се и забеляза особеното изражение, изписано върху лицето на Мейзи. — Божичко, какво се е случило?

Тя го погледна с широко отворени очи, чудейки се как да му съобщи новината.

— Чарлс е загинал при катастрофа. — Думите ѝ прозвучаха много брутално.

— Разбирам. — Той закрачи по хрущящата чакълена настилка с разтуптяно сърце. — А ти как се чувстваш?

Не смееше да я погледне. Може би дълбоко в сърцето си тя все още бе запазила някакви остатъци от чувства към своя бивш съпруг. Тази мисъл му причини почти физическа болка.

— Знам, че е ужасно — каза тя, — но съм доволна, че той е мъртъв.

Скорпио я привлече към себе си и я целуна.

— Опасявам се, че аз съм по-лош от теб. Първата ми мисъл беше, че сега бихме могли да се оженим веднага.

Когато стигнаха до входната врата, отвътре се разнесе звънът на телефона. Мейзи се втурна във всекидневната и с удивление позна

гласа на Хари Блумщайн в слушалката.

— Аз съм в Атина — обясни той с извинителен тон. — Предполагам, че вече са ти съобщили...

— Да, преди около половин час.

— Бих искал да ти изкажа моите съболезнования. — Като джентълмен от старата школа, Хари смяташе, че е задължен да каже тези думи.

— Хайде сега, Хари. Ти не съжаляваш за случилото се, нито пък аз. Нека прескочим формалностите.

— Нямам нищо против. — В гласа му прозвуча облекчение.

Той не понасяше неискреността, пък и предпочиташе да говори за бизнес.

— Истинската причина да те потърся, е, че „Божествената звезда“ е тук, при мен.

— Но защо, за бога?

Лицето на Мейзи все повече се изопваше, докато той ѝ обясняваше причините.

— Тази вечер заминавам за Париж — в заключение каза Хари. — Какво да правя с диаманта?

Мейзи бързо размисли.

— Изпрати го на Лора в „Готие“. Не знам какво е положението, но междувременно диамантът може да остане там.

Тя остави слушалката и тъкмо се готвеше да се обади на Лора, когато телефонът отново иззвъня. Този път от Женева се обаждаше Леон — един от членовете на управителния съвет на „Готие“.

— Лошите новини пристигат бързо — каза Мейзи, след като му благодари за изказаните съболезнования.

Нямаше смисъл да излага на показ мръсното бельо на техния брак пред един човек, който ѝ беше сравнително чужд. Леон нарочно помълча. Мейзи почти усещаше как мозъкът му напрегнато работи, докато той се мъчеше да реши дали да ѝ разкрие всичко.

— Научих за трагедията от домашната помощничка на Чарлс. Нали разбираш, обадих се по телефона, за да проверя дали уговорката ни да се срещнем вдругиден остава.

Мейзи реши да запази мълчание. Той сякаш отчаяно искаше да ѝ довери нещо. Трябваше да го остави сам да намери най-подходящия момент за това.

— Ние с Чарлс трябваше да се срещнем в Атина — неловко продължи той. — Той щеше да подпише документите за прехвърлянето на своите акции.

Изведнъж краката ѝ се подкосиха.

— О, боже мой — промълви тя, — значи сделката не е била отменена?

— Опасявам се, че е така. Тези неща винаги отнемат повече време, отколкото очакваме. А има и нещо друго. — Гласът на Леон беше сух и далечен. Тя си наложи да се съсредоточи върху онова, което ѝ казваше. — Не съм сигурен, че трябва да ти го кажа, но трябваше да замина за Атина заедно със семейния ви адвокат. — Гласът му се сниши до шепот. — Струва ми се, че твоят съпруг се канеше да промени завещанието си.

— Не разбирам къде биеш. — Главата ѝ се въртеше. — Чарлс имаше пълно право да промени завещанието си. Не е тайна, че се канехме да се разведем.

Олицетворение на самата дискретност, швейцарският banker срещаше трудности в опитите си да наруши закоравелите си навици.

— Нали разбираш, че този разговор е съвсем неофициален.

Тя разпозна „печата“ на швейцарската финансова мафия.

— Разбира се, това е чисто личен разговор или ако предпочиташ — този разговор въобще не се е състоял.

Леон учтиво се засмя. Както при игра на бридж, винаги беше добре да знаеш дали партньорът ти спазва същите правила.

— Разбира се, при нормални обстоятелства не бих ти казал тези неща, но Гастон Готие ми беше личен приятел. Чувствам, че му дължа нещо.

Стомахът ѝ така се беше свил от напрежение, сякаш някой бе забил нож в него. Искаше ѝ се Леон по-скоро да свърши, но той току-що бе забравил задръжките си и се бе разприказвал.

— Трябва да разбереш, че никога не съм одобрявал държането на Чарлс. Но според закона неговата позиция беше непоклатима...

Следващите пет минути той посвети на старите си грехове и най-накрая стигна до същината на въпроса.

— Тъй че, нали разбираш, след като няма ново завещание, ти наследяваш всичко.

Мейзи направо зяпна.

— Моля?

— Според мен единственото завещание на Чарлс, което съществува, е било подписано в деня на сватбата ви.

На устните на Мейзи се появи бегла усмивка. „Това беше идея на татко. В онези дни татко трябваше само да каже: «Подпиши тук, сине» — и Чарлс веднага изваждаше писалката си“.

— Е, това е единственото валидно завещание. Съпругът ти е починал, преди да успее да го промени. Поне веднъж трябва да благодарим на Бога за това, че членовете на семейство Готие никога не са обичали да се занимават с книга.

Очите на Мейзи блеснаха.

— Нека да се разберем ясно. Да не би да искаш да ми кажеш, че делът на Чарлс в „Готие“ е мой?

— Всичко е твое — акциите, къщата, „Божествената звезда“, всичко.

Мейзи тихо подсвирна — съвсем неподобаващо за една дама. Просналият се в краката ѝ и пренебрегнат Кланси наостри уши и размаха опашка.

— Благодаря ти. — Тя звучно целуна кучето по главата. — Не мога да ти опиша колко много означава това за мен, за всички нас всъщност.

Скорпио беше много, доволен, когато научи новината.

— Значи получаваш акциите на Чарлс, без да е необходимо да харчиш парите на Апълфорд. — Той седна на дивана до нея и я прегърна. Разтревожи се, когато усети, че Мейзи трепери. — Сигурна ли си, че си добре?

Тя зарови лице на рамото му.

— Все още съм шокирана, това е всичко. За миг си помислих, че отново има опасност да изгубим „Готие“. Нямах да имам сили да съобщя това на Лора.

Той усети как топлите ѝ сълзи мокрят ризата му.

— Много я обичаш, нали?

— Все едно че е мое дете. — Мейзи вдигна глава и притисна буза към неговата. — Ще ѝ дам дела на Чарлс и тогава компанията ще бъде изцяло нейна.

— Много правилно! — Той повдигна брадичката ѝ и я целуна нежно по устните. — Така би трябвало да бъде.

— Значи нямаш нищо против, че се отказвам от „Готие“? — попита тя.

— Тъкмо обратното, много съм доволен от решението ти. Искам жена ми да се посвети изцяло на мен, стопроцентово.

Мейзи игриво разроши косата му.

— Това не е много дипломатично.

— Че защо? — Той я стисна в прегръдките си. — Нали обещавам да прекарам останалата част от живота си, като се грижа само за нея?

35.

Лора остави слушалката и впери невиждащ поглед в пространството. След разговора с Мейзи беше напълно зашеметена. Отчаяно се опитваше да размисли, но главата ѝ се въртеше от бурните противоречиви чувства, които я бяха завладели. Слисване, вина, облекчение, радост — в главата ѝ цареше истински хаос. Мъката бе единственото чувство, което не изпитваше.

— Бадал — промълви тя.

Мадам Гофине вдигна поглед от бележника си. Като дама от старата школа тя нямаше време за разни префърцунени модерни изобретения като диктофони и тем подобни. Погледна Лора през бифокалните си очила с позлатени рамки.

— Извинявай, скъпа — обади се тя. — Опасявам се, че не можах да разбера какво каза.

Лора ѝ се усмихна в отговор. Много добре съзнаваше, че някои работодателки биха възразили срещу това да ги наричат „скъпа“. Но мадам Гофине я познаваше от деня на раждането ѝ. Тя можеше да си позволи подобни волности.

— Бадал — бавно повтори Лора. — На езика на латаните това означава откъсване.

Проливният дъжд шумно трополеше по стъклата на прозорците. Бадал! Бадал! Тази дума ѝ се привиждаше навсякъде. Опита се да продължи да диктува, но не успя да се съсредоточи.

— Съжалявам — каза тя след няколко неуспешни опита да започне. — Опасявам се, че тази сутрин не съм на себе си.

Мадам Гофине беше прекалено дискретна, за да прояви любопитство. Тя затвори бележника си и стана.

— Няма нищо, скъпа, ще се заемем по-късно, когато си в настроение. Нещо друго?

Лора се поколеба за миг. Струваше ѝ се малко прибързано да съобщи новината днес, но реши да хване бика за рогата.

— Би ли помолила персонала да се събере тук в един часа? Случи се нещо съвсем неочаквано и смятам, че всички трябва да го научат. А сега, ако ме извиниш...

Тя скочи на крака и забърза към тоалетната. Влезе тъкмо навреме. Затръшна вратата след себе си и започна да повръща.

Замислената мадам Гофине слезе в работилницата, където я посрещнаха множество засмени лица. Беше точно както в *bon vieux temps*^[1], когато татко Готие бе жив. Тя поздрави Морис, назначен отново на работа след уволнението му през лятото. Той гравираше едно цвете от лазурит и вдигна доволен поглед към нея. Всички в компанията бяха единомисленици. През няколкото седмици след напускането на Чарлс Лора бе успяла да направи чудеса. Уплашени да не загубят работата си, мнозина от дългогодишните работници бяха станали мрачни и раздразнителни при управлението на циничния ѝ брат. Качеството на работата рязко се бе влошило, но никой, дори самият шеф, не даваше пет пари за това. Няколко седмици след смъртта на Гастон дори самата същност на „Готие“ бе сериозно застрашена. Когато най-накрая Лора оглави компанията, това бе като благодат за измъчените души.

Съвсем не беше в стила на мадам Гофине да прави гръмогласни съобщения. През трийсетте години, откакто работеше в компанията, бе повишила глас само веднъж — в деня, когато уволниха Морис. Сега мадам Гофине с любезна усмивка обиколи всички. Поздравяваше ги, казваше по някоя учтива дума и им предаваше нареждането на Лора. След нея се носеше развълнуван шепот. Напоследък тук новините бяха все добри. Всички брояха минутите до един часа.

Близо до прозореца в дъното на помещението една нова работничка седеше приведена, изцяло погълната от работата си. Мадам Гофине с възхищение започна да наблюдава как тя бавно взема миниатюрните правоъгълни диамантчета и ги монтира върху брошка с форма на пеперуда.

— Толкова е красива! — промълви тя.

Доволна от похвалата, Карълайн Джей вдигна поглед.

— Толкова се радвам, че ти харесва. Всъщност това е идея на Лора. Смятаме да подновим производството на бижута в стил „Джей“.

Спомняш ли си колко забавна ни се виждаше тази работа в началото?

Мадам Гофине се усмихна благодушно. Наистина си спомняше. Първите няколко брачни години бяха най-щастливите за мосю Готие. Според нея младата мадам Готие се бе държала отвратително, но сега поне се опитваше да поправи нещата.

— Да, наистина. А и сега работата ти е блестяща, както винаги, значи ще имаме успех.

Карълайн постави още един скъпоценен камък в миниатюрната платинена вдлъбнатина.

— Фениксът възкръсва от пепелта, нали, мадам Гофине?

Секретарката веднага зае отбранителна позиция.

— Беше само едно малко петънце върху лицето на компанията. Никой не вярваше, че наистина сме изпаднали в беда.

Карълайн погледна дясната си ръка. След като се отказа от алкохола, треперенето напълно бе изчезнало.

— Че кой е говорил за компанията? — попита тя и я озари с прекрасната си усмивка.

Мадам Гофине погледна към стенния часовник в работилницата и реши, че трябва да побърза. Макар да бе съобщила на Карълайн за събранието, тя продължаваше да се навърта около нея.

— Не съм сигурна, че е моя работа — смутено каза тя, — но ми се струва, че нещо не е наред с Лора.

Карълайн остави инструментите си и се обърна с лице към нея.

— А аз си мислех, че си внушавам.

След това признание мадам Гофине изпита облекчение и реши да отиде малко по-далеч.

— Не съм съвсем наясно какво става, но откакто се върна от Лондон, Лора се държи доста странно.

Карълайн кимна загрижено.

— Знам, че имаше големи затруднения. Нещата се промениха толкова бързо, а и тя беше прекалено натоварена с работа. Все пак смятам, че си права. Време е двете с нея да си поговорим открито.

Новината за смъртта на Чарлс беше посрещната с пълно мълчание. Лора се взираше в лицата на хората пред себе си, но нито един от служителите на фирмата не показа и най-малко съжаление.

Толкова е ужасно, помисли си тя, че един човек трябва да напусне този свят тъй нежелан и необичан. Сякаш за да отбележи тази празнина, тя тихо прочисти гърлото си и каза:

— Сега аз поемам изцяло Бижутерска къща „Готие“.

Избухнаха гръмки и спонтанни ръкопляскания.

Тя се изчерви.

— Само се надявам да оправдая това доверие.

В залата стана толкова тихо, че игла да паднеше, щеше да се чуе. Всички бяха вперили очи в нея и очакваха съветите и нарежданията ѝ. Тя решително отвърна на погледите им. После заговори с тих и равен глас:

— След смъртта на баща ми тази компания остана без ръководство. Ето защо днес искам да поговоря с вас и да ви успокоя. Смятам да ръководя компанията точно така, както го правеше баща ми... — Лора видя, че Морис окуражително ѝ се усмихва насреща. — Както са го правили и неговият баща, и дядо му преди него. Цели сто и петдесет години името „Готие“ е било синоним на съвършенство и новаторство. С ваша помощ, дами и господа, аз се заклевавам да продължа тази традиция.

Като продължаваха да бърбят, хората бавно се разотидоха. Карълайн поизостана и видя как Морис прегърна Лора.

— Знаеш, че винаги ще бъдем с теб — каза той и я целуна по бузите.

Лора вдигна очи към своя учител и сграбчи ръката му.

— И аз ще бъда с вас — разпалено рече тя. — Нали разбираш, че в тази работа всички сме едно?

— Точно така! — Карълайн прекоси стаята и прегърна Лора през раменете. — Ще предложиш ли на майка си нещо за обяд? Направо умирам от глад.

В бистрото Лора изглеждаше странно сдържана и само побутваше с вилицата любимия си оризов пудинг с подправки. Карълайн продължаваше да бърби, решила непременно да се добере до същината на проблема.

— О, едва не забравих. — Тя си взе малко от недокоснатата салата на дъщеря си. — Твоята приятелка Джени се обади тази сутрин, малко след като ти тръгна.

Лора се поободри малко.

— Как е тя?

— Не ми каза нищо специално. Само ме помоли да ти предам, че полицаите са открили твоя папагал.

— Намерили са Бекбенчър? — Лора дори успя да се усмихне. — Това е чудесно. Веднага ще наредя да го докарат тук!

Един келнер с каменно лице отново напълни чашите им с минерална вода. Карълайн го изчака да се отдалечи и се опита да го имитира:

— Не желаете вино! Nom d'un chien!^[2] Накъде отива тази страна?

Лора се засмя.

— Така е много по-добре. — Карълайн посегна и погали ръката ѝ. — А сега изплюй камъчето. Какво те измъчва?

Лора взе една кифла и започна да я върти в ръце.

— Опасявам се, че ще се наложи да се преместя...

Карълайн изведнъж бе обзета от чувство за вина. Тя беше тъй егоистично щастлива в апартамента на Гастон, че бе забравила за нуждите на дъщеря си.

— Трябваше да ми кажеш по-рано — заекна тя. — Разбира се, че няма да се местиш оттам. Аз ще се преместя. Ще си намеря...

— Не! — твърдо каза Лора.

— Но аз...

— Не, мамо — настоя тя, — трябва да останеш в апартамента на татко. Той би искал точно това. Но ако желаяш, би могла да ми помогнеш да си намеря нещо, някое светло и просторно жилище за мен и... — Поколеба се за миг, но после бързо добави: — За мен и Бекбенчър.

Настъпи неловка пауза, докато келнерът сервира кафето.

— И сметката, моля — обади се Лора.

Той изсумтя неопределено и плавно се отдалечи. Тя неохотно отпи от кафето си и сбърчи нос.

— Не си спомням дали ти казах, но след два дни заминавам за Делхи.

— Сигурно отиваш на покупки.

— Да, смятам да разгледам едни скъпоценни камъни. — Кафето преля през ръба на чашата и тя я остави в чинийката. — Чарлс е

разпродавал всичко, до което е успял да се добере. Запасите ни са напълно изчерпани.

— А след това ще минеш ли през Пешавар?

— Да. — Лора започна да се върти неспокойно на мястото си. — Мислиш ли, че ще сбъркам, ако го направя?

Майка ѝ я погледна нежно.

— Само ти знаеш отговора на този въпрос.

— Имам предвид, че не бих искала Шариф да си помисли, че тичам след него или нещо такова. Аз просто... — Тя търкулна една бучка захар върху покривката на масата. — Просто искам да му кажа нещо.

Именно в този миг на Карълайн ѝ просветна.

— О, божичко! — възкликна тя. — Трябваше да се досетя. Апартаментът, кафето, храната, промените в настроението — всичко това щеше да ми извади очите. Спомням си, че се чувствах точно така, когато бях бременна с теб.

Тя се премести от другата страна на масата и силно прегърна дъщеря си.

В отговор Лора избухна в плач.

— Едва снощи разбрах със сигурност — хълцаше тя. — Щях да ти кажа при първа възможност, но ми се искаше той да научи пръв.

— Разбира се.

Карълайн погали меката копринена коса на дъщеря си и си помисли колко много е пропуснала от нейния живот. Реши, че няма да направи същата грешка с внучето си. Щеше да му отдаде цялото си внимание.

— Все още ли смяташ, че трябва да отида при него?

Изведнъж президентката на фирмата усети, че има огромна нужда от майка.

— Да — натъртено рече Карълайн. — И според мен колкото по-скоро заминеш, толкова по-добре.

Това се случи няколко дни преди некрологът на Чарлс да бъде публикуван във вестниците. Сами Сандън лениво закусваше заедно с жена си, когато вдигна очи от „Таймс“, който четеше в момента.

— Както изглежда, нашият скъп Чарли е загазил.

— Да, четох за това. — Дафни си намаза с масло още една препечена филийка. Напоследък се хранеше много по-добре. — Чудех се дали да ти кажа. Ти не искаше повече да чуваш името му.

— Е, сега той е мъртъв и това няма значение. Не мога да кажа, че съм особено разстроен от смъртта му.

— Аз съжалявам.

Сами придоби обиден вид.

— За Готие ли?

— Не. — Дафни продължаваше да маже филийката си. — За неприятностите, които ти причиних. Досега все не успях да ти го кажа.

Сами се пресегна през масата и нежно сложи длан върху нейната.

— Всички грешим понякога, скъпа. Не е необходимо да ми се извиняваш.

— О, но аз наистина съжалявам. — В очите на Дафни блеснаха сълзи. — Не само заради Готие... макар че той беше достатъчно лош. Но и за всички други неприятности.

— Не разбирам за какво говориш, миличка. Ти си най-съвършената съпруга, която човек може да си представи.

— Не. — Тя поклати глава, решена да поправи грешката си. — Бях подла егоистка и се държах глупаво. Онзи ден ходих да видя майка ти...

— Ти си ходила при майка ми? — Сами неволно потръпна. — И какво каза старата?

— Двете с нея хубавичко си поговорихме на четири очи и решихме, че трябва да сложим пепел на миналото.

Сами се засмя до уши.

— Нямах представа колко много означава това за мен.

— Поканих я у нас за уикенда. Надявам се, че нямаш нищо против?

— Направо съм във възторг, наистина. Не знаеш какъв товар се смъкна от плещите ми.

Той стана и отиде до Дафни да я целуне.

— Има и нещо друго — каза тя, когато най-накрая успя да си поеме дъх.

— Да? — Той стисна зъби, за да посрещне неизбежното. — Сигурно искаш да увеличи сметката ти?

Тя обидено поклати глава.

— Надявам се, че няма да ми се разсърдиш. Казах на Мария, че може да вземе сина си тук.

[1] Доброто старо време (фр.). — Б.пр. ↑

[2] По дяволите! (фр.). — Б.пр. ↑

36.

Студеният вятър нахлуваше откъм предпланините и прозорците на спалнята тракаха. Шариф се въртеше и мятеше в леглото, но напразно търсеше покой. Още една безсънна нощ. Уморен и отчаян, той запали нощната лампа и приглушената жълта светлина заля спалнята на неговото детство. Седна в леглото и с уморени и зачервени очи огледа вещите си, останали от миналото. Почти нищо не се беше променило тук, откакто преди двайсет години за първи път бе заминал за Англия. От Пешавар в Уинчестър, а след това в Оксфорд — тази стая беше красноречиво доказателство за хибридното му възпитание. До килимчето, на което коленичеше да се моли, бе поставена издрасканата му крикетна бухалка — две икони на две различни култури, събрани една до друга.

Навън вятърът безжалостно виеше погребалната си песен. Шариф се измъкна от леглото и потреперя. Макар къщата на майка му да изглеждаше просторна и изискана, през зимата тук винаги беше ужасно студено. Отоплението не можеше да се пребори с ледените пориви на вятъра, идващ от Хималаите. Той претича бързо по настлания с кахлени плочки под и отвори гардероба. Вътре дрехите му бяха спретнато наредени. Официалният му костюм висеше до неговите шалвари, а широката зелена курта беше до дънките му, марка „Левис“. На най-долната полица маратонките и мокасините му бяха пъхнати между доста износените му местни шапалс. Без да се замисли, Шариф извади патанските дрехи и набързо се облече.

Когато отвори вратата на конюшната, конете го поздравиха с приятелско цвилене. Той сръчно оседла любимеца си и след няколко минути беше на път за планината, а студеният вятър опари ноздрите му, сякаш беше подушил азотна киселина. Шариф пое дълбоко дъх и подкара коня в галоп. Обичаше студената жестокост на този безжалостен и неуморим вятър. Той избистряше главата му. Де да можеше да облекчи и болката в сърцето му!

Когато достигна целта си, зората вече изгряваше, сребристобяла на фона на сивото небе. С едно плавно движение Шариф слезе от седлото и завърза поводите на коня за близкия храст. Закътана от поривите на вятъра, далеч от болестта и проблемите в дома му, тази пещера приличаше на рай на спокойствието. Тя беше едно неутрално творение на природата и не принадлежеше нито на Изтока, нито на Запада. Постепенно безметежното спокойствие, което цареше тук, започна да успокоява измъчената му душа. Той въздъхна и се загърна още по-плътно с шала си. Предишната седмица се бе оказала много тежка за него и сега той имаше нужда от малко време да размисли. Откакто си бе дошъл у дома, бе потиснат и объркан. Майка му лежеше неподвижно на смъртно легло и само от време на време идваше в съзнание. Засега той дори не бе успял да проведе някакъв смислен разговор с нея. Но мътният ѝ унесен поглед говореше, че отчаяно иска да му каже нещо.

Събитията от предишния месец бяха отлетели — пъстър колаж от образи. Лора с навехнат глезен, изгубила ориентация в планината. Лора и възкръснатата муха пред входа на тази пещера. Лора в апартамента си, на работа, до рамото му — образът ѝ непрекъснато се въртеше в съзнанието му и го объркваше. Той разтвори широко очи и лицето ѝ се появи сред покритите с тънък скреж камъни. Заслуша се, вятърът разнасяше името ѝ над Граничната провинция. Дори тук, в пещерата, гласът ѝ сякаш му нашепваше нещо. За първи път усещаше, че почвата под краката му се люлее. Вдигна един камък и го захвърли върху каменния под. Мисълта за скорошното пристигане на Лора го изпълваше с радост и отчаяние. Той жадуваше, може би прекалено силно жадуваше да я види. Никога през живота си не се бе чувствал толкова зависим от друго човешко същество. Тя му бе необходима, както планините. Беше част от самата му същност. От душата му.

Но той знаеше, че Пешавар не е Париж или Лондон. Щеше да е непоносимо тя да дойде тук и да не е с него. В момента мъката му беше повече от непоносима. Благодарен на яростния вятър за това, че избистри съзнанието му, той отвърза коня си и чевръсто скочи на седлото. Жребецът изпръхтя, когато леденият вятър опари издутите му ноздри. Съвсем ненадейно Шариф усети ужасен глад.

Препусна весело надолу и когато стигна до последното било, рязко дръпна юздите. Ято черни гарвани с неспокойни крясъци се

виеше над къщата на майка му. Шариф усети как пръстите му се вледеняват. В тази крайгранична област хората казваха, че гарваните се събират на ята само когато предусещат някакво голямо нещастие.

Когато влезе у дома, завари сестра си, разтревожена, да го чака в коридора. С гарвановочерна коса и мургаво лице, красавицата Тахира съвсем наскоро беше навършила деветнайсет години. Шариф изпита бащинска загриженост към нея, когато забеляза големите тъмни торбички под очите ѝ. Засега именно тя, а не той, бе поела всички грижи за болната им майка. Даде си дума да поеме нещата в свои ръце.

— Мама все повтаря, че иска да те види — съобщи му тя и на лицето ѝ се изписа огромно облекчение. — От половин час е будна, но отказва да изпие лекарствата си. Искала да остане будна, за да ти каже всичко.

Облегната на купчина белоснежни възглавници, Катиджа изглеждаше по-крехка от всякога. Щом влезе в стаята, той силно прехапа устни, стараейки се да сдържи сълзите си. Целуна я леко по челото, решен да не ѝ позволи да го види разплакан.

— Шариф? — Очите ѝ се отвориха.

Той седна на леглото до нея и взе ръката ѝ в своята. Изглеждаше почти безплътна, като лист, отвят от най-лекия летен ветрец.

— Всичко е наред, тук съм. Ще остана, докато имаш нужда от мен.

Тя затвори очи, сякаш гледката я бе преуморила.

— Не ми остава още много и трябва да поговорим за някои неща. Сестра ти... тя е много упорита...

Шариф стисна тънката ѝ ръка.

— Не бива да се притесняваш за Тахира. Добре ще се грижа за нея. Обещавам.

Майка му помълча малко, сякаш се опитваше да събере последните си сили.

— Ами ти, Шариф — започна тя, — надявам се, че и ти ще бъдеш доволен от съдбата си.

Сърцето му неспокойно заби. Страшните предчувствия, които го бяха завладели след пристигането му, започнаха да придобиват конкретна форма.

— Но аз съм щастлив.

Той усети втренчения поглед на майка си върху себе си. Очите ѝ бяха като неговите — ослепително бледосини. Смутен, Шариф погледна навън към планините.

— Тази жена, за която веднъж ми спомена. Тя все още ли е в сърцето и в мислите ти?

— Да. — Той отново обърна лице към нея. — Аз обичам Лора и винаги ще я обичам. Някой ден смятам да се оженя за нея.

Катиджа с невероятно усилие напрегна немощното си тяло и се изправи на лакти. За миг отново се превърна в онази деспотична и внушаваща страх жена от миналото. Дори когато баща му беше жив, тя управляваше семейството с твърда ръка и желязна воля. Като седемгодишно хлапе, което очаква да бъде наказано, Шариф наведе глава.

— Някой ден ли? — Гласът ѝ бе натезжал от сарказъм. — Някой ден, когато тя намери свободно време в запълнения си график?

Той усети как мускулите на врата му се стегнаха. Не искаше този разговор.

— Мамо, не бива да се тревожиш. Трябва да си почиваш...

— Не мога! — Ноктите ѝ се забиха в дланта му и оставиха там малки бели сърповидни следи. — Тя не е една от нас, сине. Тя не разбира нашите нрави.

— Но ние се обичаме. Ще успеем да се разберем някак. Тя е...

Майка му го прекъсна с рязко движение на китката си.

— Ти говориш за любов. За романтичната западна любов, която се стопява като утринна мъгла под лъчите на лятното слънце.

— С нас няма да бъде така.

Тя впери немигащия си поглед в него.

— Така е с всички. И когато страстта угасне, какво ще остане тогава, Шариф, какво?

— Точно там е работата. Ние с нея не сме просто любовници, ние сме приятели и единомишленици. Знаем, че сме родени един за друг.

Дишането на Катиджа се превърна в зловещо хъхрене. Лицето ѝ се изкриви от страшна болка. Шариф понечи да извика медицинската сестра, но майка му веднага го спря. Близката смърт сякаш я правеше още по-решителна.

— Това трябва да стане — рязко и властно отсече тя, а после омекна и посегна да хване ръката му. — Слез на земята. Тази твоя Лора е богата жена от Запада. Тя ръководи голяма компания. През целия си живот е била свободна да ходи, където иска и да прави каквото иска. Мислиш ли, че такава жена може да бъде щастлива тук, където ще бъде ограничавана от мюсюлманските закони?

Шариф рязко се наведе напред. Най-после майка му бе облякла в думи онзи въпрос, който самият той не смееше да си зададе. След продължителното разтърсване атомната бомба най-накрая избухна.

— Аз съм ти избрала подходяща съпруга.

Шариф я погледна ужасено.

— Какво си направила?

Поддържана от собствените си непоклатими убеждения, Катиджа продължи:

— Дълго мислих. И реших, че това ще бъде Мумтаз.

— Мумтаз? — На Шариф му се зави свят. — Само веднъж съм я виждал. Тя е още дете...

— Тя е добро скромно момиче и е от нашите. Ще бъде добра съпруга и майка.

— Но аз не я обичам. Аз обичам Лора.

— Нашите семейства са близки от пет поколения — продължи Катиджа, без да обръща внимание на възраженията му. — Баща ѝ ходеше на лов за глигани заедно с баща ти.

Той скочи на крака и като тигър в клетка започна да снове из стаята. Добре знаеше, че за неговия народ предварително нагласените бракове са изпитана от времето традиция. В Пешавар, в крайграничната провинция, в цял Пакистан всички бяха длъжни да се подчиняват в такива случаи.

— Не и аз! Не и аз! — В отчаянието си той удари с юмрук по стената. — Не я обичам. Не можеш да ме принудиш. По-скоро ще се махна оттук.

— О, да! — Майка му трепереше от гняв. — Ще се махнеш и после какво ще правиш? Ще зарежеш всичко, което е твоята същност? Прекалено дълго те нямаше тук, Шариф. Забравил си нравите на патаните!

Сякаш краката му бяха приковани към пода и не можеше да помръдне. Изведнъж цялото му тяло отмаля. Той безсилно се свлече

върху един стол.

— Тор — промълви Шариф.

Тази дума заседна в гърлото му. Той разтърси пулсиращата си от болка глава, осъзнал цялата ирония на случилото се. „Тор“ — заглавието на неговия сензационен филм. Тор — същността на неговата дилема.

Гласът на майка му беше слаб, но зловещо ясен.

— Вече уредихме въпроса за зестрата — каза тя. — И се споразумяхме за сватбата.

Шариф се почувства напълно съкрушен. Неговата майка, неговият народ, неговият закон на честта, неговите традиции — всичко беше против него. Ако отменеше сватбата, щеше да нанесе смъртоносна обида — обида, предполагаща неизбежно отмъщение. И в резултат на това между двете семейства щеше да започне жестока война. Кой можеше да предскаже докъде ще доведе всичко това?

— Успя да ме притиснеш до стената — прошепна той. Лицето му бе помръкнало от отчаяние.

— Направих го за теб и за твоето щастие. — Тя затвори очи. — След време ще разбереш, че съм била права.

Сестра му го чакаше пред вратата на спалнята. Тя го погледна изпитателно в лицето, но то не издаваше нищо — само очите му бяха невероятно помътени.

— Тя спи — хладно я осведоми Шариф.

— Тя дали...

— Да. — Шариф вдигна шала си от мястото, където го беше изпуснал. — Ще поговорим по-късно, като се върна. Сега имам нужда от малко въздух.

Гарваните бяха изчезнали, над предпланините се лееше проливен дъжд. Шариф препусна напред с коня си. Цялото му вцепенено от мъка същество бе благодарно на природната стихия. Дъждът се сля със сълзите, които се стичаха по лицето му, но вятърът — единственият свидетел, запази тайната му.

37.

Лора навярно си въобразяваше, но ѝ се стори, че усеща движенията на бебето в утробата си. Момче или момиче? Нямаше значение, важното бе да има очите на Шариф. Тя се намести удобно на мястото си в първа класа и придърпа одеялото до брадичката си. Неговите очи, неговата усмивка, неговите изваяни черти и изящен нос — образът му беше там, запечатан завинаги в съзнанието ѝ.

— Нещо за пиене, мадмоазел Готие?

Нямаше много пътници за Пешавар и салонът за първа класа беше почти празен. Обслужващият персонал почти нямаше с какво да се занимава и я обсипваше с внимание.

— Не, благодаря. — Как копнееше да остане насаме с мислите си. — Ще ви повикам, ако имам нужда от нещо.

„Мадмоазел Готие“ — вече доста бе свикнала с това име. Подсказа ѝ го Карълайн. „Готие“ трябвало да се ръководи от Готие — бе настояла майка ѝ с желязната си логика. Лора Готие. Самото име ѝ придаваше тежест. В Делхи я бяха посрещнали повече от любезно. Грубоватите шефове на диамантения бизнес се отнасяха към нея с най-голямо уважение. Няколко поколения такива мъже бяха работили с Бижутерска къща „Готие“. Самото име заслужаваше респект. Пътуването ѝ се бе оказало успешно, но въпреки цялото си уважение към нея, индийските партньори ѝ създадоха немалко затруднения по време на преговорите. Тя се усмихна, като си спомни. Никога не бе предполагала, че притежава тяхното умение да се пазари и да лавира. Въпреки че повдигаха вежди и махваха с ръка, те бяха впечатлени от нея.

— Вие сте достойна дъщеря на баща ви — бе отбелязал един от тях, като приемаше условията ѝ, мрачно поклащайки глава. — Поздравявам ви, мадмоазел Готие. Направихте невероятно добра сделка.

Мадмоазел Готие, мадмоазел Готие — името се въртеше ли, въртеше в главата ѝ, която натежаваше. Най-накрая се отпусна на една

страна и Лора дълбоко заспа.

— Ти, Лора Готие, приемаш ли този мъж, Шариф, за твой законен съпруг?

Звучите на органа отекнаха толкова силно, че отговорът ѝ не се чу. Объркана, тя погледна към свещеника, но той беше изчезнал. Тогава се обърна към Шариф, но образът му избледняваше. Прозрачното ѝ бяло було бе изчезнало някъде и тя носеше тежък черен шал, който прилепваше към ноздрите ѝ, към устата ѝ, към лицето ѝ. Усети, че се задушаваше. Опита се да го махне, но той се разрасна и я обгърна цялата. Ужасена, тя извика Шариф, но той просто стоеше до нея, безсилен да ѝ помогне.

Лора се стресна и се събуди. Отметна отвратителното одеяло. Цялата беше мокра от пот. Помоли да ѝ донесат чаша вода и я изпи на един дъх. Забеляза, че ръцете ѝ треперят и се опита да ги спре, като стисна страничните облегалки. Но сърцето ѝ продължаваше да бие яростно, като полудял ковач, който удря ли, удря с чука по наковалнята. Лора измъкна дипломатическото си куфарче изпод седалката и се зае да подреди книгата си. Напоследък бе открила, че това ѝ доставя удоволствие. Тя щракна позлатените закопчалки и отвори кафявата кожена кутия. Погледът ѝ веднага беше привлечен от увития в кадифе предмет, който лежеше, сгушен в единия ѝ ъгъл. Извади го от кутията и го разви. Лампичката на седалката ѝ освети с тънкия си лъч рубиновите очи на тигъра. Те свирепо се вторачиха в нея, сякаш я предизвикваха. Лора прокара пръст по изящно изработеното тяло. Уви златистото същество в парчето кадифе и си каза, че след вечеря ще го подари на Шариф. Беше направено със скъпоценните камъни, които двамата бяха купили, и тя знаеше, че винаги е било предназначено за него.

Той я чакаше на летището, но щом зърна лицето му, Лора веднага разбра, че нещо не е наред. С хлътнали очи и изтощен вид, Шариф сякаш не беше спал седмици наред. Поздрави я с пресилена любезност, от която кръвта застина в жилите ѝ. Пешавар не беше Париж и тя не очакваше от него да афишира чувствата си. Все пак неговото съдържано и хладно държане я разтревожи. Очевидно бе продиктувано от нещо друго, а не от местните обичаи.

— Как е майка ти? — попита тя, надявайки се да получи отговор на другите си въпроси.

— Отива си.

Сдържаността му не предразполагаше към светски разговор. Тя мълчаливо го последва навън, чувствайки се съвсем обезкуражена.

Сузукито бе паркирано пред входа на аерогарата. Носачът сложи куфара ѝ в багажника и Шариф му плати. Той отвори страничната врата и Лора се настани на пасажерската седалка. Когато любимият ѝ завъртя ключа, за да запали мотора, тя забеляза, че пръстите му са сковани от напрежение. За първи път, откакто се познаваха, между тях сякаш имаше бариера. Изведнъж се почувства съвсем объркана, като изгубено дете в непозната и чужда страна.

— Мисля, че е най-добре да ме закараш направо в хотела — каза Лора. — Утре ще можем да поговорим.

Моторът изрева. Той рязко натисна лоста за скоростите и потегли, без да продума.

— Отиваме в планината — промълви Шариф. — Трябва да се махнем от това място.

Вледеняващата мъгла протягаше навсякъде непроницаемите си пипалца. Зимното слънце се мъчеше да се измъкне иззад един тежък сив облак. Въпреки че отоплението на колата бе включено, зъбите на Лора тракаха. Тя вдигна яката на кашмиреното си палто и се хвана здраво за арматурното табло. Шариф караше прекалено бързо и ловко маневрираше, като ту се включваше в утринното движение по пътя, ту се измъкваше от него. Сякаш го преследваха демони. Лора стисна зъби. Виждаше ѝ се безсмислено да си разменят банални приказки — за пътуването, за майка му. Тишината ги обгръщаше. Тя забеляза, че пръстите му, здраво вкопчени в кормилото, са побелели. Копнееше да посегне и да ги докосне. Но щом го погледна, тази мисъл се изпари от съзнанието ѝ. Неестествено изправеният му гръб излъчваше напрежение. Сякаш бе издигнал около себе си защитни стени. Но от какво искаше да се защити или по-скоро от кого?

Многолюдните градски улици отстъпиха място на ширналите се предградия и най-накрая отпред се появиха предпланините. Когато и последните следи от цивилизацията изчезнаха, Шариф започна да се отпуска. Бледото слънце надникна иззад облаците и освети покритите със сняг Хималаи. Потънали в мислите си, двамата мълчаливо пътуваха. Яростният вятър сякаш се мъчеше да отвее джипа, но двамата нехаеха, скрити вътре като в пашкул. Лора зарея поглед към

планинските върхове. Те изглеждаха толкова печални в сребристосивата светлина и все пак бяха предизвикателно величествени. Сякаш пътуваха в някаква капсула, изолирани от времето и пространството, живеещи само в настоящия миг.

Шариф отби встрани от пътя и рязко спря колата. Обърна се, за да погледне Лора в очите, но за първи път не му достигна смелост. Думите неволно се изтръгнаха от гърдите му, където сякаш бушуваше вулкан от чувства.

— Ще се жения.

Ужасна болка прониза гърдите на Лора, дъхът ѝ секна. Сякаш сърцето ѝ се пръсна.

— Почти не я познавам — с отчаян глас продължи той. — Родителите ни са уредили всичко. — Млъкна за миг, завладян от чувствата си, опитвайки се да овладее треперещия си глас. Ако сега се обърнеше да я погледне, с него щеше да е свършено. Щеше да потъне в косата ѝ, в топлината на тялото ѝ. — Аз не я обичам, Лора. Но трябва да се подчиня.

Шариф почака, но за негова изненада, тя не изпадна в истерия. Беше абсолютно спокойна.

— Разбирам. — Гласът ѝ прозвуча съвсем безстрастно. — Длъжен си да го направиш.

Нейното спокойствие го довърши. Би могъл да се справи със сълзите, гнева и обвиненията ѝ, но не и с разбирането ѝ.

— Не мога да го понеса! — Той удари с юмрук по арматурното табло на колата и кокалчетата на пръстите му се обелиха. Една капка кръв падна върху палтото на Лора. — Не мога да понеса мисълта, че ще те изгубя.

Тя се пресегна и успокоително сложи ръка на рамото му. Шариф стисна пръстите ѝ така силно, сякаш щеше да ги счупи. Лора потръпна от болка и той веднага пусна ръката ѝ.

— Сякаш малко болка съм ти причинил досега! — Закри лицето си с ръце. — Никога няма да си го простя!

Слънцето надникна през гъстата пелена от облаци — дългоочакван сноп лъчи. Тя се наведе да погали разрошената му коса, но изведнъж дръпна ръката си.

— Много мислих за нас, Шариф. Струва ми се, че нищо нямаше да излезе.

Той вдигна поглед към нея.

— Щяхме да се справим.

Очите му блестяха, но не от увереност, а от гняв и отчаяние.

— Не ми се вярва.

Така! Ето че го каза. Беше поела отговорността върху себе си. Болката в гърдите ѝ беше почти непоносима. Никога не бе проявявала по-голяма храброст.

— О, Лора. Каж ми, че и ти винаги ще ме обичаш!

На лицето му беше изписана такава мъка, че тя реши да запази тайната си. Разбира се, когато му дойдеше времето, щеше да му каже — някой ден, когато щеше да ги разделя цял континент и това ужасно чувство за загуба щеше да се притъпи.

— Знаеш, че е така. Винаги ще бъдеш част от мен.

Бавно потеглиха назад към хотел „Перла“. Този хотел представляваше някаква неутрална сплав между Изтока и Запада, ничия земя, където можеха да си кажат последно сбогом. Няколко минути двамата седяха мълчаливо в колата, търсейки подходящи думи. Но в разбитите сърца трудно се раждат думи. В прилив на отчаяние Лора отвори куфарчето си.

— Ето, вземи. — Тя бързо подаде тигърчето на Шариф. — За тебе е.

— Но аз не мога...

— Моля те! — Гласът ѝ беше силен и решителен, не търпеше възражения. — Именно ти ме научи, че трябва да се боря като тигър за нещата, които обичам. — Следобедното слънце огря малкото същество. — Щом го погледнеш, ще си спомняш за мен. — Тя бързо изскочи от колата. — И не забравяй, че винаги ще те обичам.

Лора тичаше нагоре по стълбите и той изпита неудържимо желание да я спре. Но какво щеше да ѝ каже? И какво можеха да сторят?

В този миг това нямаше значение. Шариф изскочи от джипа и се втурна след нея.

— Лора!

Но стъклените врати безшумно се заключиха след нея. Границата бе затворена.

Той се качи обратно в сузукито, което с мощен рев се понесе надолу по шосето. Без да мисли, Шариф караше все напред, докато

най-накрая намери пътя за дома. У дома! Пътешествието беше дълго и объркано, но ето че почти бе пристигнал. Връщаше се при семейството си, при народа си, при своя дълг. При няколкото сигурни ценности в този вечно променящ се свят. Той порови в жабката и извади една касета. Погледна етикетчето — музиката на „Тор“. Пъхна я в отвора на касетофона и в колата се разля дълбокият и ясен глас на Скорпио:

*И макар че до смърт ще те боли,
ти, любима, пак го направи.
Бъди смела и вярна на своя любим,
макар че това означава да се разделим.*

Шариф отби колата от шосето и подкара по тесния път към дома. На седалката до него беше неукротимият тигър — спомен от жената, която обичаше.

38.

Докато чакаше дъщеря си, Карълайн реши да не ѝ задава въпроси. Лора сама щеше да ѝ каже, когато решеше. Но ако се съдеше по вчерашния им телефонен разговор, срещата в Пешавар бе взела неочакван обрат. За нейна изненада, Лора изглеждаше невероятно красива с кашмиреното си наметало. Двете се прегърнаха и Карълайн усети, че решителността ѝ се изпарява.

— Той ядоса ли се... За бебето, искам да кажа.

— Не му казах.

— Не си му казала? — Карълайн беше смаяна. — Но нали точно за това отиде там? Сигурна съм, че ако той знаеше...

Вгълбеното лице на Лора ѝ подсказа, че тя не я чува.

— Ако нямаш нищо против, мамо, искам да отида право на Рюдьо ла Пе.

— В „Готие“? По това време на нощта? Не можеш ли да почакаш до утре?

Вратите на асансьора се отвориха.

— Не. Трябва да отида сега.

Според инструкциите на Лора „Божествената звезда“ беше изложена на витрината на „Готие“. Тя бе решила диамантът да остане там, докато бъде уредено прехвърлянето му в музея „Виктория и Албърт“. Майка и дъщеря впериха погледи във великолепия диамант. Този символ на непреходното, роден в зората на времето, щеше да съществува до края на вечността. Лора затвори очи, но образът не изчезна. Вътрешният огън на този скъпоценен камък проникваше във всичко наоколо. Лицето на Шариф се появи пред нея и въпреки мъката си, тя се усмихна. Той толкова много ѝ беше помогнал да опознае себе си, че сега беше неразделна част от нея. Почтеност, семейство, вяра, традиция — подобно на диаманта, това бяха нейните пробни камъни в един несигурен, променлив свят.

Този път беше уверена, че не си въобразява. Бебето в нея съвсем лекичко помръдна, напомняйки за присъствието си. Изведнъж Лора бе

обзета от неудържимо чувство на оптимизъм. Тя покровителствено
покри с длан това мъничко, развиващо се същество. Художник и воин,
отчасти Готие и отчасти Хан, това беше създание на Изтока и Запада,
рожба на новото хилядолетие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.